

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

The rules never
applied to me.

CHECK MATE

CHECKMATE - BOOK EIGHT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞAH MAT

ŞAH MAT, #8

EMİLİA FİNN

ŞAH MAT

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2020. Emilia Finn

Yayıncı: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

Tasarımı: Amy Queue

Düzenleme: Bird's Eye

Books Kapak modeli:

David Cook

Kapak fotoğrafçısı: Golden Czermak/FuriousFotog

ISBN: 9781659332933

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarınızı güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı [Amazon](#)'da takip edin.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı **Bookbub**'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer kitapları](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

[Şah Mat Önsöz](#)

1. [Libby](#)
2. [Theo Griffin](#)
3. [Libby](#)
4. [Theo](#)
5. [Libby](#)
6. [Theo](#)
7. [Libby](#)
8. [Libby](#)
9. [Theo](#)
10. [Theo](#)
11. [Sophia](#)
12. [Libby](#)
13. [Theo](#)
14. [Libby](#)
15. [Theo](#)
16. [Libby](#)
17. [Theo](#)
18. [Libby](#)
19. [Theo](#)
20. [Libby](#)
21. [Libby](#)
22. [Gunner](#)
23. [Libby](#)
24. [Gunner](#)

25. [Libby](#)
26. [Gunner](#)
27. [Libby](#)
28. [Gunner](#)
29. [Libby](#)
- [Bölüm 30](#)
31. [Theo](#)
32. [Olly](#)
33. [Theo](#)
34. [Libby](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Emilia](#)

[Finn'in diğer eserleri](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

Çünkü herkes bir aileyi hak eder

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut

Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalenin

Kalıcı Oyunu

Kralın Yükselişi

Atı Feda Et Kazanan

Her Şeyi Alır

[Şah Mat](#)

Yığılmış Destek - Rollin On Next Gen

[Joker](#)

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) [Yeniden](#)

[Başlamak – Kısa Hikaye](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam](#)

[Döngü – Kısa Hikaye](#) .

[Worth Fighting For – Bobby & Kit Novella](#)

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesini okumak için buraya

tıklayın: BookHip.com/DPMMQM

ŞAH MAT

ŞAH MAT, #8

EMILIA FINN

PROLOG

Gunner – On bir yaşında

“Hadi, Doodlebug. Eşyalarını toplaman lazım. Dışarı çıkacağız.”

Annem odanın diğer ucuna koşarak çantasını kaparken, ben oturma odasındaki yerimden başımı kaldırıyorum. Kalemlerim, geldikleri orijinal tepside dizili, dirseğimden sadece yarım metre uzakta duruyor. Hepsi keskinleştirilmiş ve gökkuşağı sırasına göre dizilmiş, çünkü kaybolmalarını veya kırılmalarını istemiyorum. Annemin işyerinden aldığı eski kağıt parçalarına çizimler yapıyorum, ama sorun değil, çünkü sadece bir tarafında baskı var.

Şehrin berbat bir semtinde, insanlardan yüz kat daha fazla böcek olan bir apartmanda yaşıyorum. Uyurken bazen hamam böcekleri yüzümü gıdıklıyor ve güveler giysilerimi mahvediyor, bu yüzden en sevdiğim süveterimi sürekli kontrol etmek zorundayım.

Bunun mahvolmasını istemiyorum.

Dairem karanlık ve kalabalık. Tek yatak odası var ve o da benim değil. Yer, kanepemden çizim yapmak için daha rahat, bu yüzden burada çizim yapıyorum ve kimseye engel olmamaya çalışıyorum.

Evim oldukça berbat. Küçük, çoğu zaman biraz nemli ve kanepedeki metal çubuk uyurken sırtımı kalıcı olarak eğilttiğini düşünüyorum. Ama temiz. Burada toz yok, dökülmüş yiyecekler ya da ölü böcekler yok.

Ayda bir kez böcek ilacı sıkıyoruz, sonraki bir veya iki hafta boyunca ortaya çıkan ölü böcekleri süpürüyoruz ve iki hafta sonra tekrar ilaç sıkıp geceleri hamam böceklerinin uzak durmasını sağlıyoruz.

O kadar da kötü değil.

Bugün birkaç saat uzaklıktaki bir yere geziye gidiyoruz. Annem uzun zamandır bundan bahsediyordu, bu yüzden giyinip ayakkabılarımı giydim bile. En sevdiğim süveteri unutmamak için kanepenin üzerine koydum.

Annem son bir kez tuvalete koştu, ben de kalemimi tepsiye bıraktım ve önümdeki çizime bakmaya başladım.

Bir adam. Tanımadığım bir adam, ama bugün onunla tanışacağım.

Annem bana uzun zaman önce onun bir fotoğrafını vermişti, ben de o fotoğrafa uzun süre bakarak hafızamdan onun siyah saçlarını çizdim. Koyu renkli gözlerini ve geniş alnını çizdim. Düzgün taramış saçlarını ve geniş omuzlarını çizdim.

Daha önce hiç bu kadar iri birini görmemiştim; sanırım bugün göreceğim.

Fotoğrafta, o ve başka bir adam kalın purolar içip gülümsüyorlar, ama ben puroları çizmedim. Diğer adamı da çizmedim. Şaka yaparken, gülüşürken ve başlarının etrafında beyaz duman bulutları varmış gibi görünüyorlar.

"Doodlebug!" Annem tuvaleti sifonu çekip oturma odasına geri koşuyor. "Kalk." Ellerini çırpıyor. "Gitmemiz gerek."

"Tamam." Kalem tepsisini çiçek desenli kanepenin altına kaydırıp, üstüne güvenli bir şekilde saklanacakları şekilde kağıtlarımı istifliyorum. Ayağa kalkarken kırmızı süveterimi görüyorum ve onu almak için uzanıyorum, ama yolculuk sırasında tuvalete gitmem gerekeceği düşüncesi beni geri çevirip banyoya koşmaya itiyor.

Bugün için gerginim ve nedenini bilmiyorum. Bu adamla tanışmak beni gerginleştiriyor, ama olmamalıyım; sürekli yeni insanlarla tanışıyorum.

Oturma odasından geçip banyoya giriyorum, hızlıca işimi halledip, sifonu çekip, ellerimi yıkıyorum, oturma odasında annemle buluşuyorum ve o gülümsayıp beni kucakladığında, kollarımı beline dolayıp ona sarılıyorum.

O her zaman meşgul. Her zaman çalışıyor. Her zaman benim yemek yiyebilmem için koşturuyor. Sık sık sinirlenir, çok bağırır, ama bunu yapmak zorunda olduğu için yapar. Çünkü başka kimse bizi beslemez. Başka kimse kirayı ödemez, böylece hamam böceklerinin kalacak bir yeri olur.

"Bu eğlenceli olacak, tamam mı?"

Artık onunla aynı boydayım, bu yüzden boynumu biraz eğip yüzümü omzuna yaslıyorum. "Tamam."

"Gergin olma. Bugün heyecan verici bir gün." Yine başımı sallıyorum. "Tamam."

"Tamam." Beni geri itip sıırıttı. "Hadi gidelim. Yeni maceramız bizi bekliyor."

On bir yaşındaki bir çocuk için, bolca müzik ve melek sesli bir anne varken, arabada üç saat geçirmek o kadar da kötü değil. Plaka harfleriyle "I Spy" oynuyoruz, acıktığımızda pastrami sandviçlerimizi yiyoruz ve yol boyunca hiç durmadan iyi vakit geçiriyoruz. Yola çıkmadan önce tuvalete gittiğim için mutluyum, çünkü büyük bir kulübün önüne geldiğimizde ve motoru kapattığımızda, tekrar tuvalete gitmem gerekiyor.

Müzik kesildi, bu yüzden sessizlik içinde oturup önümüzdeki çok katlı binayı inceliyoruz. "İşte burası." Annem bana dönüyor; hem mutlu hem de korkmuş görünüyor. Gergin, ama heyecanlı. Genelde ciddi yüzünde görmeye alışık olmadığım duygular. "Heyecanlı mısınız?"

Başımı sallayıp kulübe, karartılmış pencerelere ve park yerinin uzak köşesindeki taşan çöp konteynırına dönüyorum. Burası karanlık, gün ortasında ve güneş parıldarken bu durum tuhaf geliyor. Neredeyse biraz... Bilemiyorum. Addams Ailesi gibi belki.

Annem parlak sarı bir sundress giyiyor. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve ateş kırmızısı dudakları, açık teninde mavi gözlerini daha da öne çıkarıyor.

Benimki gibi mavi gözler.

Resimdeki adam gibi değil.

Normalde bugün giydiği gibi elbiseler, topuklu ayakkabılar veya şık çantalar giymez. Sık sık ruj sürmez veya ertesi gün saçları kıvrılsın diye gece boyunca saçlarını şekillendirmez.

Annem haftanın yedi günü otel odalarını temizliyor; kot pantolon, spor ayakkabı ve at kuyruğu saç modeli giyiyor. Asla topuklu ayakkabı giymez ve bugün yaptığı gibi *asla* izin almaz.

Bu yüzden bugün özel bir gün.

Burası boş görünüyor; otoparkta bizim arabamızdan başka araba yok. Çift ön kapı kapalı, pencereler karanlık. Ama bizi buraya getirdi, yani sanırım gideceğimiz yer burası.

Anneme dönüp başımı sallıyorum ve elini okşamak için uzanıyorum.

Gergin, bu yüzden bunu daha az korkutucu hale getirmek benim görevim. "Gidelim."

Kapıları açıp beton ve kırık çakıl parçalarıyla kaplı otoparka adım atıyoruz. Esinti soğuk ve ben süveterimi unutmuşum, bu yüzden kollarımı kavuşturup kapıyı kapatıyorum. Arabanın kaputuna doğru ilerleyip annemin kolunu koluma takmasını bekliyorum, sonra ön girişe doğru yürüyoruz.

Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Bu garip, çünkü normalde o bizim güçlü olanımızdır. O bizim liderimizdir. Bekar bir annedir ve kendini paralamaktadır.

Onun zayıf hissetmesi, benim güçlü olmam gerektiği anlamına geliyor.

Sanki sihirli bir şekilde, kulübün ön kapıları açılır ve polis üniformalı bir adam öne çıkıp bekler. O, hayatım boyunca baktığım fotoğraftaki adamlardan biri değildir. Onlara *benziyor*, sanırım. Yüzü sert, çenesi kare ve güçlü olduğu için. Bu adam kafasını kazıtmış ve sol kulağında parlak bir elmas takıyor.

Tam üniforması içinde, belinde siyah bir silah ve göğsünde parlak bir rozet var. Bu karanlık yerde onun varlığı bana bir şekilde rahatlık veriyor. Polisler bazı insanları tedirgin eder, suçluların suçlarının alınlarına kazınmış olduğunu düşünmelerine neden olur, ama annem ve ben hiçbir suç işlemedik. Biz iyi insanlarız ve o da polis.

Kaşlarını çatmış ve gözlerini kısmış bir şekilde yaklaşmamızı izliyor, ama yine de beni rahatlatıyor. Ancak annem benim gibi rahatlamıyor.

Polis, çenesini kaşıyacaktı gibi sol elini kaldırıyor, duruyor ve sanki bir casus filmindeymiş gibi bileğine doğru konuşuyor. "Buradalar." Bir süre duruyor ve beklerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Evet, Çavuş. Yoldayız." Kolunu indiriyor ve sonunda annemin gözlerine bakıyor. "Bayan Ellis, içeri gelin."

"Teşekkür ederim." Annem gergin bir şekilde elbisesini düzeltir ve benim onu karanlık binaya ve uzun bir koridora götürmeme izin verir. "Bu... şey..." Annem etrafına bakar. Gergin ve biraz korkmuş durumdadır, ama bu bilinmeyen yere doğru ilerledikçe, giderek güçlenir. Benim koruyucum, liderim olur ve kalbimin sakinleşmesine yardımcı olur. "Buraya gelme sebebim..."

"Biliyorum." Adamın kemerinin arkasında bulunan kelepçeler, pencerelerden ve kapılardan sızan ışıktaki parıldıyor. Kelepçelerin yanında anahtarlar asılı ve sol kalçasında bir el feneri duruyor. Filmlerde gördüğüm polisler gibi, bu çok havalı. *Walker, Texas Ranger* kaseti çıktığından beri polis olmak istiyorum. O kadar çok izledim ki kaset neredeyse mahvoldu.

Belki bu adam fotoğraftaki adamla arkadaşdır, annem adamla konuşurken ben de polisle konuşabilirim. Birlikte takılıp suçlular hakkında konuşabiliriz, çözdüğü ilginç davaları sorabilirim. Hatta ona daha önce birini vurduğu olup olmadığını bile sorabilirim.

Bu gerçekten harika olurdu.

Salondan geçerek, şu anda masa ve sandalyeler dışında neredeyse boş olan geniş bir alana giriyoruz, ama eminim geceleri insanlar burada oturup içki içerken, diğerleri dans ediyorlardır. Tavandan renkli ışıklar sarkıyor, ama şu anda hepsi kapalı. Burası bir dans kulübü gibi, sanırım. İnsanlar muhtemelen burada sarhoş oluyorlar, belki de polis bu yüzden buradadır...

"Buraya gelin, Bayan Ellis."

Kel polis memuru sola döndüğünde onu takip ediyoruz, sonra hareket ettikçe gıcırdayan bir merdiveni tırmanıyoruz. Onun botları metal basamaklara vuruyor, annemin topukları *tıklıyor*. Benim spor ayakkabılarım sessiz ve annemin elini bıraktığımda, o ve polis memuru bana bakmadan ilerliyorlar.

Boynumu eğerek, yukarı çıkarken kulübün etrafına bakınıyorum ve arkasında milyarlarca şişe bulunan uzun bir bar, aralarında istiflenmiş boş süt kasaları, her iki ucunda birer tane olmak üzere iki kasa ve masalardan birinin üzerine atılmış, kapakları biraz açık ve üstünden siyah çubuklar çıkan bir kutu fark ediyorum.

Merdivenlerin başına dönüp, yetişmek için koşmaya başladım ve polis ağır kapıyı tıklattığı anda merdiven sahanlığına ulaştım.

Sadece bir saniye geçer, annem geriye dönüp elimi tutacak kadar uzun bir süre. Beni kendine sıkıca çeker, parmaklarını benimkilerle dolandır ve kapiya geri dönerken parmak eklemlerimizi okşar.

Elimizi göğsüne bastırıyor, kapı yavaşça gıcırdayarak açılırken ve polis içerideki birine fısıldarken kalbinin hızla attığını hissediyorum.

"O burada" ve "çocuğu da getirdi" diyor.

Polis nazik bir gülümsemeyle kenara çekilip bizi içeri davet edince kalbim hızla atmaya başlıyor. Annem önce öne çıkıyor, ama elimi tutmaya devam ediyor ve beni ileri çekerek siyah perdeleri ve ağır ahşap masası olan şık bir ofise giriyoruz.

Bir adam masada oturmuş, ayak bileğini dizine koymuş, ellerini birleştirmiş.

Fotoğraftaki adamdı.

Gözleri neredeyse siyah, saçları gibi. Bu biraz garip, çünkü burası şık bir oda ve burada siyah takım elbise giyen iki adam daha var. Ama ortada oturan adam ordu üniforması giyiyor. O da bizim gibi bir işçi gibi görünüyor; pürüzlü eller, temiz traşlı, solmamış ama yepyeni de olmayan bir üniforma. Dizinin üzerine koyduğu ayak bileği, yıpranmış savaş botları ve çoraplarla kaplı. Uyluklarında bir silah, ayak bileğinde bir bıçak var.

Parmakları arasında bir puro tutuyor, yakılmış ve dumanı havaya yükseliyor.

Takım elbiseli adamlardan biri, fotoğraftaki ikinci adam. Adını bilmiyorum, annem biliyorsa da hiç söylemedi. Şişman değil, ama zayıf da değil. Sanırım ona... şey, *besili* diyebilirim. Parlak ipek kravat ve siyah ayakkabılar giyiyor. Saçları taranmış ve o kadar yağlı ki, tarak izleri hala görünüyor. Gözleri masadaki adamınki kadar koyu değil, ama açık da değil. Kalın parmaklarında parlak yüzükler takıyor ve dudakları arasında yanan bir puro tutuyor, ucunu emerek kırmızı közün parlamasını ve ağzının dumanla dolmasını sağlıyor.

Annemin eli titremeye başlayınca ona dönüyorum. Gözlerim yüzünün yan tarafına kayıyor; o kadar güzel ki, sanki bizim arkadaşlarımızmış gibi erkeklere gülümsüyor.

Belki de öyledirler. Belki de haftadan haftaya, dakikadan dakikaya yaşamaktan kurtulduk ve artık yeni arkadaşlarımız var. Polis üniformaları, takım elbiseler ve ordu üniformaları giyen güçlü arkadaşlar. Belki de annemin geçimini sağlamasına yardım ederler, böylece bayılana kadar çalışmak zorunda kalmaz. Belki de kaburgaları dışarı çıkmayacak kadar yeterince yemek yiyebilmesini sağlarlar.

"Jacintha." Adam nefesini verip masasının üzerine bir duman bulutu yayıyor. En az beş metre uzakta duruyoruz, ama annemin sırtına konan bir el – polisin eli – bizi biraz daha yaklaştırırken, annem gergin bir şekilde yutkunuyor. "Hatırladığım kadar güzelsin." Yavaşça, güçlü bir şekilde ayağa kalkıyor ve annemle beni boynumuzu geriye doğru eğmeye zorluyor. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

Daha yaşlı, daha akıllı, daha az naif olsaydım, bugün olanları bir güç dengesizliği olarak görebilirdim. Ama on bir yaşındaki beynimde tek gördüğüm şey güç. Ve bizim için, her zaman aç, her zaman fakir, her zaman yorgun olanlar için, güç benim için bir kelebeğin ateşe çekilmesi gibidir ve annem şu anda olduğu gibi gülümsüyorsa, her şey yolunda demektir.

"Evet," diyor fısıldayarak. "Buradayız."

Asker gözlerini bana çevirir, uzun bir dakika boyunca beni baştan aşağı süzer ve sonra anneme döner. "Çocuğu getirmişsin. İyi görünüyor; uzun boylu, sağlam."

"Sanırım bu beklenen bir şeydi." Annemin gergin kahkahası beni kaşlarını çatmaya zorluyor. "Babası iri ve güçlüdür."

"Evet..." Burnunu çeker, kristal küllüğe doğru eğilir ve puroyu kenarına vurur. "Hayes." Solumdaki, sosis parmaklı adama bakar ve çenesini kaldırır. "Onu kızların yanına götür. Jacintha ve ben konuşurken ailesini tanıyabilir."

"Ailem mi?" Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor. "Ne?"

"Bekle." Hayes yakamı tuttuğunda elini kaldırdı. "Adın ne, evlat?"

"Şey..." Anneme bakıyorum ve titreyen eli daha da titremeye başlayınca kaşlarımı çatıyorum. Sinirlerini kontrol etmek için dudaklarını sıkıştırıyor, ama sanki konuşmam için cesaret vermek istencesine dudaklarını hafifçe kıvrıyor. "Gunner, efendim. Adım Gunner."

"Gunner." Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Güçlü bir isim. Belki de kehanet gibi. Silah kullanmayı biliyor musun, evlat?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır, efendim. Hiç kullanmadım."

Koyu renkli gözleri omzumun üzerinden arkamdaki polise kayar. "Biz öğretiriz."

"Durun, hayır..." Annem itiraz etmek için öne çıkar, ama takım elbiseli son adam ceketini açıp parlak bir tabanca gösterdiğinde tekrar durur.

Kaşlarını kaldırarak, asker bir dakika boyunca onu izler, sonra omzumun üzerinden bana bakar. "Onu kızların yanına götür. Bir saat kadar sonra işimiz biter."

Şişman parmaklı adam yakamdan tutup beni çekiyor. Sert davranmıyor, canımı acıtmıyor, ama beni hareket ettiriyor ve ayağım takıldığında yavaşlamıyor. "Kıpırda, evlat."

"Ama annem..."

Beni polisin yanından itip kapıdan geçirir. "O iyi. Yapması gereken işleri var, ama birazdan onu tekrar görebilirsin."

"Beni nereye götürüyorsun?" Koridorda tökezleyerek ilerliyorum, merdiven sahanlığını geçip başka bir koridora giriyorum.

Bir kapının önünde durur, çenesini kaldırır. "Kızlarım içeride." Eğilir, böylece gözlerimiz aynı hizaya gelir. "Onlara dokunursan, o sıska kollarını kırarım."

"Benim..." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne?"

Diğer odada olduğu gibi gülümsüyor. Sahte ve iğrenç bir gülümseme. "Kızlarım mükemmeldir. Kendini tanı, ama onlara dokunma. Anladın mı?"

"Şey..."

Homurdanarak, kolu aşağı doğru çekip kapıyı açar ve bir grup çocuk ortaya çıkar, bunlardan üçü ofisin ortasında güreşmektedir. Bu ofis ilk ofis kadar şık değildir, ama çirkin de değildir. Ama onu en havalı yapan şey, bu kızların benim yaşımda olmalarıdır. Belki biraz daha küçüktürler. Kesinlikle yetişkin değiller ve polis veya ordu üniforması giymiyorlar — şimdiye kadar havalı bulduğum üniformalar.

"Kızlar!" Adam ellerini o kadar yüksek sesle çırpar ki, ben irkilirim ve kızlar dağılıp kaçırlar.

Bir bebek uzak köşede tek başına oturmuş, sessizce blokları istifliyor ve omuzlarını sallıyor. Alkışlardan ve kavgadan etkilenmeden, bir anlığına odayı değerlendirmek için başını kaldırıyor, ama

geri kalanımıza ilgisi olmadığını karar verince blokları istiflemeye devam eder.

"Bu Gunner," der adam boğuk sesiyle. "Artık o da bizden biri, onu ailemize hoş geldin diyelim."

İki kız çok zayıf. Benden birkaç yaş küçükler, güneş elbiseleri, taytlar ve siyah Mary Jane ayakkabılar giyiyorlar. Annemin tek çocuğuyum, yani evde kız kardeşim yok, ama Mary Jane ayakkabıların ne olduğunu biliyorum, çünkü okulumdaki zengin kızlar çoğu gün onları giyiyor. İki zayıf kız kesinlikle kardeş, çünkü aynı sivri burunlara ve ince dudaklara sahipler. Saçları da aynı; rengi, uzunluğu, kalınlığı. Ama üçüncü kız, en altta duran, biraz tombul. O da elbise giyiyor ve dizlerine kadar uzanan sevimli bir palto, ama diğer ikisi süslü elbiselerini giymekten keyif alıyor gibi görünürken, üçüncüsü sanki hepsini bir kenara atıp yerine şort giymek için saniyeleri sayıyor gibi görünüyor.

Bacakları o kadar kalın ki dizlerinde çukurlar var, bu da biraz... şey... havalı. Daha önce böyle dizleri olan birini görmemiştim. Üç kız da bir süredir güreşmiş gibi nefes nefese, ama üstteki ikisi çok hızlı bir şekilde kalkıp bize dönüyor, diğeri ise yerde kalıp geriye uzanıyor. Yorgunluktan bacaklarını biraz açıyor, beyaz iç çamaşırını görüyorum, ama anneminkini milyonlarca kez gördüğüm için başka tarafa dönüp görmemiş gibi yapıyorum.

"Kızlar." Adam parmaklarını şıklatır ve kızlarını yanına çağırır. "Stella ve Zoey, bu Gunner. Onu sıcak karşılayın."

"Baba?" Kızlardan biri kirpiklerinin altından bakarak köpek yavrusu gibi gözlerle bakar. "Garip görünüyor. Biz de seninle gelebilir miyiz?"

"Hayır. Babamın şu anda halletmesi gereken bazı işleri var, ama birazdan işimiz biter. Gunner bu gece bizimle eve gelecek, o yüzden ona iyi davranın. Başka seçeneğimiz yok."

"Ama baba!" Diğeri burun kıvrarak bana bakar, sonra tombul kıza döner. "Neden bu insanlarla arkadaş olmak zorundayız? Onlar *çok kötü*." Sesi uzatarak konuşur ve onların çocuk oldukları için iyi olacaklarını düşündüğüm için pişman olurum.

"Çünkü işin bedeli bu." Üçüncü kıza tek kelime etmeden geri çekilir. Kapı kolunu tutarken, koyu renkli gözleri durur ve benimkilerle buluşur. "Kibar davranın. Kızlarıma kötü davranırsanız, elimi görürsünüz. Anladınız mı?"

"Evet, efendim." Kapıyı çarparak kapattığında irkilirim, sonra ekşi suratlı kızlara dönerim ve onların beni incelediği gibi onları incelemeye başlarım. Annem bana terbiyeli davranmayı öğretmişti, özellikle de kadınların yanında terbiyeli davranmam gerektiğini öğretmişti, ama bu kızlar sanki limon tadı varmışım gibi davranıyorlar. "Sizin sorunuz ne lan?"

Nefeslerini tuttular! Şok oldular! Birinin onlara bu şekilde konuşacağına inanamıyorlardı.

"Bize nasıl böyle konuşursun?" diye bağırır birinci kız kardeş. "Sen buraya ait olmayan kirli, fakir, sokak pisliği bir çocuksun."

Kaşlarımı kaldırıp gülümserim. Bugün geleceğimi biliyorlardı ve fakir olduğumu da biliyorlardı. "Bu konuşmayı sabah aynada mı çalıştın, yoksa spontane mi yaptın?"

İkinci ekşi kız dudaklarını kıvrır ve bir adım geri atar. "*Köylü*. Sen bir köylüsün."

"Öyle mi?" Gözlerim tombul kıza kayar, kimin tarafında olduğunu görmek için, sonra tekrar elit ekibe bakarım. "Ben köylüyüm, o zaman siz nesiniz?"

"Değerli," diye alaycı bir şekilde gülümser birinci ekşi kız kardeş. "Biz klasız ve saygı görmeyi hak ediyoruz."

"Peki ya o?" Tombul kıza başımı sallarım. "O buraya nasıl uyuyor?" "O da senin gibi *yardımcı* personelden biri." İkinci ekşi kız

omzunun üzerinden bakıp somurtarak cevaplar. "Yerini bilmesi lazım. Babası rozet takıyor, ne büyük olay. *Bizim* babamız bu kulübün sahibi. Bütün bunların sahibi." Ellerini kaldırır, sanki denizati ordusuna okyanusun derinliklerinden yüzmelerini emrediyormuş gibi. Ona Ursula diyeceğim. "Burası bizim imparatorluğumuz ve sen, fahişe bir anneye sahip piç kurusundan başka bir şey değilsin."

Elimi kaldırıp alt dudağımı başparmağımla ısıyorum, ama aslında annem hakkında konuştuğu için ona bir tokat atmak için elim kaşınıyor. O erkek olsaydı, çoktan yere yatmış ve bayılmış olacaktı, ama kimse asla...

beni bu tür bir çatışmaya hazırladı. Kan damarlarımdan kaynar ve gürlер, öfkemi bir an için onun bir kadın olduğunu unutmak ve onu yere sermek ister. Ama biz kızlara vurmayız. Kadınlara zarar vermeyiz.

Ekşi suratlı kızların etrafından dolaşıp *yardımcının* önünde durarak, boş elimi uzattım. İkimiz de fakir ve istenmeyeniz, bu yüzden onunla kalacağım ve o pisliklerin ona tekrar saldırmamasını sağlayacağım. "Gel bakalım, kızım." Ayağa kalktığında, benden hala 30 santim daha kısaydı ve ona bakmak için başımı eğmem gerekti. Bunu yaparken gülümsedim. "İyi misin?"

"Onlar kaltaklar," diye homurdanıyor. "Kibirli kaltaklar, bana ikili takım yapabileceklerini sanıyorlar."

Kızlara sırtımı dönüyorum ve sadece tombul kıza konuşuyorum. "Adın ne?"

"Elizabeth."

Başımı sallıyorum. "Kaç yaşındasın Elizabeth?"

Gözleri kısıılır. "Dokuz buçuk yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?"

"On bir buçuk yaşındayım ve annem fahişe değil." Gözlerine bakıyorum. "Ona fahişe diyecek misin? Çünkü eğer söylersen, başımız belaya girer."

Aceleyle başını sallar. "Öyle demeyeceğim. Anneni tanımıyorum bile, sadece amcamın kız arkadaşı olduğunu biliyorum."

Bir adım geri çekilip kaşlarımı çattım, Elizabeth kirli yeşil gözleriyle beni izliyordu. Gözlerinde beliren korkuya rağmen eli benim elimde kalmaya devam etti.

"Hayır... Annem kimsenin kız arkadaşı değil. Kim söyledi sana öyle olduğunu?" "Oh..." Tereddüt eder. "Bilmiyorum. Öyle olduğunu sanmıştım."

Yetişkinler dün gece öyle dedi. Ama belki de yanıliyorum.

"Kesinlikle yanıliyorsun." Elini daha sıkı tutuyorum ve benim sert bakışlarımdan uzaklaşmaya çalıştığında onun üzerine eğiliyorum. "Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Aslında, onun hakkında hiç konuşma."

"Tamam." Elini homurdanarak elimden çekip göğsüne götürdü ve sıkıştığımdan dolayı oluşan acıyı ovuşturarak geçirdi. "Bir daha öyle bir şey söylemeyeceğim."

Ekşi suratlı kızlardan biri arkamda homurdanıyor — belki de vahşi bir yaban domuzu gibi davranıyor — bu yüzden Elizabeth'in yanına gidip onu oradan uzaklaştırıyorum. Bu ofis büyük,

ortada büyük bir masa ve arkasında yüksek bir deri koltuk var, bu yüzden kızı geri çekip ahşap masanın etrafına geçiriyorum. Artık yürümeye başlayan çocuğa daha yakınız, ama o hala sessiz, bloklarını istifliyor ve kafasındaki müziğe göre dans ediyor.

Elizabeth'e rahat koltuğu verip kendim masaya oturabilirdim, ama bu, o kaltaklara sırtımı dönmem anlamına gelirdi ve bana deli diyebilirsiniz, ama onlara güvenmiyorum. Bu yüzden deri koltuğa oturdum ve Elizabeth'in oturabilmesi için masaya başımı salladım.

Sessizce izleyen kız kardeşlere bakar, birinin gelip onların emriyle diz çökmemesine şaşırır, sonra gözleri tekrar bana döner. Onlara sırtını dönmek benim için olduğu kadar onun için de rahattır.

"Sana göz kulak olacağım, yemin ederim." Masadan metal bir mektup açacağı kapıp elimde çevirirken, o tombul poposunu kaldırıp rahat bir pozisyon alıyor. "Onlarla arkadaş değilsin, değil mi?"

Elizabeth kucağına bakar, kendine fazladan bir çene yapar ve burun kıvrır. "Arkadaş gibi mi görünüyoruz? Ben zamanımı snoblarla takılarak harcamam."

"Hayır, bana eski bir morluğu tedavi ediyormuşsun gibi geliyor." Mektup açacağını yüzündeki eski bir çürüğe doğrultuyorum. "Kızlar sana saldırdı mı?"

Kafasını sallar ve omzunun üzerinden bakınır. "Karşı koyabilirim." Gözleri tekrar bana döner. "Zayıf değilim. Ama ikiye karşı bir zor, ve bacakları benimkinden daha uzun."

Kıkırdayarak gözlerimi bacaklarına kaydırdım. "Tanrı'nın bize verdiği şeylerden biraz eksik gibisin. Cüce misin?"

"Hayır! Sadece biraz yavaş büyüyorum. Tanrım, kaba olmana gerek yok."

"Daha uzun olsaydın, tombul olmazdın." Gülümsediğimde homurdanır. "Uzatırsan, vücudun orantılı olur."

"Sen de onlardan daha iyi değilsin." Masadan atlamak için öne doğru eğildi ve bana bir kez daha beyaz külotunu gösterdi.

"Dur, özür dilerim." Omzunu geri itiyorum ve gözlerimiz buluştuğunda yutkunuyorum. "Kötü anlamda söylemedim. Yani, sanırım

biraz takılıyordum, ama kötü niyetli değildim. Rahat hissetmediğimde şaka yaparım." Bize gizlice yaklaştırmaya çalışan sürtüklere bir bakış attım.

Neredeyse kayarak dururlar, gıcırdayarak geri çekilirler ve odanın diğer ucunda Barbie Dream Castle'ın yanına yere çökerek kendilerini meşgul ederler ve gerçekte oldukları çocuklar gibi davranırlar. Yedi ya da sekiz yaşından büyük olamazlar, ama kibirleri onları olduklarından daha büyük gösterir.

Her isteğine boyun eğen bir babası olan şımarık veletler; okulda bunlardan milyarlarca gördüm.

Elizabeth'in gözlerine bakarak devam ediyorum. "Alay ettiğim için özür dilerim.

İnsanlar boyumun uzun ve çok zayıf olduğum için sürekli benimle dalga geçerler."

Dudaklarını büzüyor. "Sen uzunsun. Ve çok zayıfsın da." Dudakları seğiriyor. "İnsanlar şişman olduğum için benimle dalga geçiyor."

Gülümserim. "Senin şişman olduğunu düşünmüyorum. Belki biraz dolgun olduğunu düşünüyorum. Sanırım biraz fazla yağın var. Ama yakında büyüme atağına geçeceksin ve yiyecekleri yetiştiremeyeceksin."

"Öyle mi?" Beni baştan aşağı süzer. "Sana da öyle mi oldu?"

"Evet. Her birkaç ayda bir dizlerim ağrıyor ve hiçbir şeyin gideremediği bir açlık hissediyorum. Yatağa gidip on iki saat uyuyorum ve uyandığımda birkaç santim daha uzamış oluyorum." Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum, çünkü bunu biraz seviyorum. En uzun, en büyük, en güçlü olmak istiyorum. "Annem giysilerime yetişemediği için sinirleniyor."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Babam da kızıyor, ama artık 'şişman kız' kıyafetleri almak istemediği için." Kafasını abartılı bir şekilde sallıyor. "*Neden Hayes kızları gibi zayıf olamıyorsun, ha? Neden onlar gibi görünmüyorsun?*"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Tam bir pislik gibi konuşuyor."

Dudaklarını ısırp gülümsemesini saklıyor. Ekşi suratlı kız kardeşler bize bakmaya devam ediyorlar, ama her yaklaştırmaya çalıştıklarında gözlerimiz karşılaşıyor, benimki ateşli ve annemle ilgili yorumdan dolayı hala kızgın, bu yüzden kıçlarını kaldırıp tekrar arkalarına dönüyorlar.

"Ama ona pislik demiyorum," diye fısıldıyor Elizabeth. "Hayatta olmaz José. Beni bir hafta boyunca oturamayacak kadar dövdürür."

Mektup açacağını parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Baban seni sık sık döver mi? Kızlara zarar vermeyi mi seviyor?"

Omuz silkerek, masanın önündeki metal cetveli alır. "Beni dövmez ya da öyle bir şey yapmaz. Yumruklarıyla değil. Kötü davrandığımda popomu döver ya da karşılık verdiğimde odama gönderir. Ama o kadar da kötü değil. Stresli bir işi var, o yüzden..." Başını kaldırır. Omuz silkerek.

"Annemin de stresli bir işi var," diye karşılık verdim. "Hep çalışıyor, hep yorgun." Bir an Elizabeth'in arkasından bakındım, sonra ona yaklaşp fısıldadım, "Hep parasız." O ekşi suratlı kızlar benim hakkımda haklı olabilirler, kirli giysilerim ve fakir hayatım hakkında da haklı olabilirler, ama annem fahişe değil ve bizim mali durumumuz onları ilgilendirmez. "Ama annem beni asla dövmez."

"Muhtemelen erkek olduğun içindir," diye tartışıyor. "Bir gün ondan daha büyük olacaksın. O bugün akıllıca seçimler yapıyor, böylece büyüdüğünde ona saldırıp onu ezmeyeceksin. Babamın hiç endişelenmesi gereken bir şey değil bu."

"Hayır." Kafamı sallayıp mektup açacağını inceliyorum. "Büyüdüğümde ona asla zarar vermem. O benim annem. Beni *o kadar* kızdıracak hiçbir şey yapamaz."

"Ne şanslısın!" Benim elitizmime gözlerini deviren Elizabeth, omzunun üzerinden bakıp homurdanır: "Tanrım, onlardan nefret ediyorum. Kendilerini çok özel sanıyorlar, ama hepsi yalan. Onlar da hizmetçi. Soyadları yüzünden kendilerini özel sanıyorlarsa, hayatın onlara ne kadar acımasız davranacağını bilmiyorlar demektir. Buralarda, Amca'ya ait değilsen, ve bazen ona ait olsan bile, sen de hizmetçisin."

Gözlerimi kısarak arkama yaslanıp önümdeki kızı ve sürekli külotunu gösterme ihtiyacını inceliyorum. Bunu yaptığının farkında bile değil, bu da şort giymeye alışkın olduğunu kanıtlıyor. Sevimli saçlarını inceliyorum; fare kahverengi ve kızların yaptığı gibi yarısı yukarıda, yarısı aşağıda bağlanmış. Parlak bir toka saçlarını arkada birleştiriyor ve kulaklarında sevimli tek boynuzlu at küpeleri var, ama bir yanım bunların çıkartma olup olmadığını merak ediyor.

Gözleri yağmur ormanı yeşili gibi, ama fırtına sırasında çamur ve kir etrafa sıçrarken. Elleri dizleri gibi şişman, bu yüzden

parmak eklemlerinde çukurlar var ve beni bir yorum yapmaya teşvik ediyor. Ama yapmıyorum, çünkü buraya kötü davranmak için gelmedim ve o zaten kurallarını koydu.

Bunun yerine, mektup açacağını yavaşça çevirip pencerelerden gelen güneş ışığının metalden yansımalarını izliyorum. "Amcan ordudaki adam mı?" O başını salladığında, dudaklarım sıkışıyor. "O zaman biz akraba sayılırız, çünkü sokaktaki söylentiye göre o benim babam."

Gözleri büyüdü. "Hadi canım?"

Hiçbiri bana komik gelmese de gülümsüyorum. "Kahretsin. Bu yüzden buradayız; onunla buluşmam gerekiyor. Bu durumda sen benim kuzenim misin?"

Kız başını sallar. "O aslında amcam değil. Babam ona öyle dememi söyledi, saygıdan dolayı falan, ama o benim kanımdan değil." Bir süre durur. "O gerçekten senin baban mı?"

Omuz silkiyorum. "Bana öyle söylendi. Saçlarımız aynı galiba. Çene hatlarımız da. Ama gözlerimiz aynı değil." Yaklaşıyorum. "Bu yüzden artık benimle takılmak istemiyor musun?"

"Hayır." Gözlerini kırıştırırken uzun kirpikleri şişman yanaklarına değiyor. "Sen pislik olmadığın sürece arkadaş olabiliriz. Ama... onu bugünle tanışman biraz garip değil mi? Sen on bir yaşındasın."

"Beni yargılama." Somurtarak arkama yaslanıp, geri dönmelerini beklermişçesine kapıyı izlerim. Toplantılarının bir saat süreceğini söylemişlerdi, ama on dakikadan fazla geçmedi. "O ve annem birlikte değiller. Eskiden birlikteydiler, beni yaptılar, sonra ayrıldılar. Okulumda birçok çocuğun anne babası boşanmış. Bu tuhaf değil."

"Annen ve baban daha önce evli miydi?" Elizabeth, Mary Jane ayakkabılarını bacağıma koydu, sanırım sallanmalarını önlemek için. "Onunla daha yeni tanıştığını söylemiştin."

"Çok yargılayıcısın, biliyor musun? Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Yargılamıyorum! Sadece soruyorum. Tanrım. Yargıladığımı düşünüyorsan, o senin sorunun."

"Polisin kızı," diye mırıldanıyorum. "Polisler her zaman yargıladıklarını söylemeden yargılamaya çalışırlar." Duruyorum, çünkü kalbimin dörtte üçü büyüdüğümde polis olmak istiyor. Diğer dörtte biri

Çizim yapmak istiyor, ama annem bana milyonlarca kez "sanatla geinilmez" dedi. "Baban kendini hiç Walker olarak aırıyor mu?"

"Ne?" Burnunu kırıştırıp kıkırdar. "Hayır. Bu tuhaf olurdu."

"Her gün silah taşıyor mu? Evdeyken bile?"

"Evde çıkartıyor." ne eğilerek ayakkabısındaki tokaları oynuyor ve yeni pozisyonu nedeniyle topuğu uyluğuma batıyor ve acıtıyor. Ama bunu asla itiraf etmem. Erkekler acılarını itiraf etmezler. Erkekler acıyı içine atar ve sessiz kalır. "Evde başka yerlerde de var. Benim bilmediğimi düşündüğü yerlere saklıyor. Ama kemerindekiyi eve girdiğinde çıkartıyor ve şapka askısına asıyor."

"şapka askısı mı?" Dudaklarım kıvrıldı. "Bu güvenli değil. Kazara kendine zarar vermeyeceğini nereden biliyor?"

O alaycı bir şekilde glmsen. "şimdi kim yargılıyor? Çünkü kendimi incitirsem, aptalca davranmamayı öğrenene kadar beni döverek morartır. Küçükken bana kemerine asla dokunmamamı söylemişti." Omuzlarını silker. "Uyarılmıştım, yani ona dokunup kendimi mahvedersem, bu benim kendi hatam olur."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu, geçmişte milyarlarca kez söylediği ve duyduğu bir konuşmaydı. Annem her zaman meşgul, her zaman yorgun, her zaman çalışıyor, bazen sözleri keskin ve acımasız, ama bana asla böyle konuşmaz.

Yirmi dakika önce havalı olduğunu dřndėėm o polis tam bir pislik.

Onun elinden cetveli alıp masaya fırlatıyorum. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Bunu yapamazsın!" Bir numaralı ekşi suratlı kız ayağa fırlar ve ellerini beline koyarak öne doğru atılır. "Bu odadan çıkamazsın. Babam yle söyledi."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Baban metal cetvelle kendini becerebilir. şimdi otur yerine ve bebeklerinle oyna, küçük kız."

Gözleri büyür ve Elizabeth ile benim aramda gidip gelir. "O sadece hizmetçi!"

"Yine de o çok daha havalı. Sanırım biz *fakir* ocuklar beyin ve biraz da nezaket satın alacak kadar paramız var. Artık zenginlerin aptal akşam yemeği partilerinde yaptığı gibi birbirimize destek olacağız. Hadi gidelim."

zenginlerin aptal akşam yemeği partilerinde yaptığı gibi. Gidelim." Elizabeth'in elini tutup onu masadan çekip arkama alıyorum, böylece o sürtükleri görmek zorunda kalmayacak. "Annem bizi aramaya gelirse, yürüyüşe çıktığımızı söyle. Beni nerede bulacağını bilir."

"Gidemezsin!"

Kız kolumu tuttuğunda durup geri döndüm. Kelimenin tam anlamıyla hırladı ve dişlerini gösterdi.

"Durdur beni." Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde bir santim geri çekilir. "Otur lan ve benden uzak dur. Artık bir aile olduğumuzu söylüyorlar ama yanılıyorlar. Sen ve kız kardeşin şımarık veletsiniz ve ben ilişkilerimi daha klas tutmayı seviyorum. Elizabeth, bu kulübe girdiğimden beri tanıştığım tek havalı kişi; bir daha odaya girip onu dövdüğünü görürsem, seni yere sererim. Kızlara vurmam, ama zorbaları alt etmekten çekinmem." Elini, omzunu çekip ağlatacak kadar sertçe itiyorum. "Benden uzak dur."

Yavaşça geri çekilir ve kız kardeşine çarpar. Kolunu tutarken gözleri yaşlarla dolar ve beni de gözlerimi devirip Elizabeth'i kapıdan sürüklemeye zorlar. Koridor boştur ve annemle birlikte ilk geldiğimizde girdiğimiz ofis seslerle doludur. Oraya girmiyorum. Bunun yerine Elizabeth'i merdivenlere götürüp aşağı indiriyorum.

"Burası ne böyle? Çok ürkütücü."

"Kulüp." Bana yetişir ve arkamda değil, yanımda yürür. Bacakları benimkinden kısa olduğu için yetişmek için daha çok çabalaması gerekir. "İnsanlar her gece buraya gelip dans ederler. Onlar... şey..." En alt basamağa ulaşır ve dururuz. "Burada yaramaz şeyler yaparlar."

"Ne gibi yaramaz şeyler?" Yüzünün kızardığını gizlemek için başka yere bakarken ben yürümeye devam ediyorum.

"Mesela, bazen insanlara daha hızlı dans etmelerini sağlayan haplar satıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Uyuşturucu mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Babam onlara hiç öyle demiyor, ama sanırım öyle. Ayrıca silah falan da taşıyorlar..." Tereddüt ediyor. "Ama babam dışında, onlar polis değil. O yüzden silah taşımamaları gerektiğini düşünüyorum."

"Polis, insanların uyuşturucu kullanmasını ve silah taşımalarını engellemekle yükümlü değil mi? O parlak rozeti takıyor, ama insanların kötü şeyler yapmasına izin mi veriyor?"

Elimde parmaklarını esnetip aceleyle bana yetişmeye çalışıyor. "Bence o pek iyi bir polis değil," diye mırıldanıyor. "Bence o normal insanlar gibi yasalara uymuyor."

Ön kapıyı açıp kulübe doğru bakıyorum, güneş ışığı içeri dolup kot pantolonumu ısıtıyor. Kimse bize koşarak gelmiyor, ben de Elizabeth'i içeri geçirip kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Yani baban bir tür kanunsuz polis mi? *Teksas Ranger'ı Walker* gibi mi?" Sesim umut dolu, ama o başını sallayınca sesim yine düşüyor.

"Hayır. Bence o kötü bir polis. İnsanlara yardım etmesi gerekirken onlara zarar veriyor. Belki de hiçbir şey yapmamış insanları tutukluyor. Ya da," biraz daha yaklaşıp fısıldıyor, "derilerinin rengi bizimkiyle aynı değilse. Ama amcam gibi kötü insanlar kötü şeyler yapabiliyor ve başları belaya girmiyor."

Adımlarımı yavaşlatıp Elizabeth'i omuzu göğsüme değene kadar kendime doğru çekerim. "Asker adam kötü mü? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." Dudakları titrer. "Eğer ispiyonlarsam babam beni öldüresiye döver. O adamın oğluyla konuşurken onu ispiyonlamak özellikle aptalca olur."

"Ona sadık değilim." Onu kulüpten uzaklaştırıp arabama doğru çekiyorum. Anahtarlarım yok, olsaydı bile arabada oturmak istemezdim. Onu arkaya götürüp sert çakıl taşlarının üzerine oturup arabanın şasisine yaslanıyoruz. "O adamı tanımıyorum."

"Ama onun senin baban olduğunu söyledin. Annenle onun eskiden birlikte olduklarını söyledin."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Ben on bir buçuk yaşındayım ve onu bugün ilk kez gördüm. Bu, onun bana ya da anneme sadık olmadığı anlamına geliyor. Bu, şu anda sana daha sadık olduğum anlamına geliyor. Seni ispiyonlamayacağıma söz veriyorum. Babanın sana zarar vermesinin sebebi ben olmayacağım."

O kirli yeşil gözleriyle beni izliyor ve yalanlarımı bulmaya çalışıyor. Sanırım o ve ben tamamen zıt bir dünyada yaşıyoruz. O karnını doyuruyor ve güzel ayakkabıları var, ama kötü insanları tanıyor. Ben hiç yeni

ama annem özel biridir. O naziktir ve kötü insanlarla konuşmaz...

Şimdiye kadar.

"Bu kulüp Hayes'e ait," diye fısıldadı. "Stella ve Zoey'nin babası. Buradaki patron o, bu yüzden kendilerini özel sanıyorlar, ama amcam Hayes'in patronu. Herkesin korktuğu büyük patron o. Herkesin istediği gibi çalışmasını sağlıyor ve bence... şey..." Arabadan eğilip kulübe doğru baktı. "Uyuşturucu falan satıyorlar. Ne tür olduğunu bilmiyorum, o konulardan anlamam. Ama bir keresinde babamın eve getirdiği bir torba haplara dokundum. Sandviç poşetindeydiler, benim bazen okula götürdüğüm poşetler gibi."

"Ne zaman?"

Omuzlarını silkiyor. "Küçükken. Geçen yıl mıydı? Çantayı açtım, ama sadece bakıyordum. Haplara dokundum." Gözlerine bakıyor. "M&M'ler kadar büyüktüler, ama renkli değillerdi. Bir tane bile almayacaktım, aptal değilim, ama babam içeri girip bana dokunduğumu gördü, bu yüzden başım büyük belaya girdi. Beni çok kötü dövdü," sesi titriyor. "Çok yüksek sesle bağırdı ve beni odama gönderdi. Sonra bir baktım, hastanede uyanmışım."

"Ne?" diye bağıríyorum. "Hastanede mi?"

Elizabeth sıçrayarak birkaç santim sola kayar ve aramızda mesafe yaratır. Kafasını hızla sola çevirip kulübe bakmak için geriye doğru bakar. "Haydi ama! Sus yoksa ikimizi de dayak yedirsin."

"Özür dilerim." Elini tutup onu geri çekerim. Arabamın yan tarafına bakarım, ama kulübün kapıları kapalıdır. Pencereleler kapalıdır. Addams Ailesi, rahatsız edilmemiştir. "Özür dilerim. Beni şaşırttın, hepsi bu. Kendi baban seni bayılana kadar dövdü ve hastanede mi uyandın? Ve Çocuk Koruma Servisi bu konuda hiçbir şey yapmadı mı?"

"Hayır, beni o kadar da kötü dövmedi," diye homurdanıyor. "Yani, oturmamı zorlaştırdı ama beni hastaneye yatırmadı. Ne olduğunu tam olarak anlamadım. Yatağa gidip başımın belada olduğunu düşünerek ağladım. Ben, şey..." Yanakları kızarıyor. "Eskiden parmağımı emerdim, tamam mı? Bebekken yapmaktan hoşlandığım bir şeydi. Parmaklarımı emiyordum ve ağlamamaya çalışıyordum, çünkü ağlarsam geri gelip

yine vururdu, sonra uykuya daldım. Hastanede uyandım."

"Yani... kahretsin." Nefesimi veriyorum. "Anlamıyorum."

Yutkunur ve kucağına bakar. "Sanırım parmaklarımda uyuşturucu vardı. Aşırı doz aldığımı söylediler ve iyileşmem için bana iğne yapmak zorunda kaldılar."

Vay canına. "Aşırı doz aldın ve daha altı yaşındaydın, değil mi?"

Ekşi suratlı kız kardeşler gibi burnunu havaya kaldırır. "Yedi buçuk yaşındaydım, çok teşekkürler."

"Ve CPS seni almadı mı?"

Kafasını sallar. "Babam işinde önemli biridir. Bir uyuşturucu baskını yaptığı için olduğunu söyledi ve ben yanlışlıkla onun iş eşyalarına dokundum." Gözleri sanki ağlamak istermiş gibi parıldıyor. "Onun eşyalarına dokunmamam söylendi. Bu yüzden bir süre hastanede kaldım ve beni iyileştirdiler. Amcam babama *çok* kızdı," diye fısıldıyor. "Gerçekten çok, çok kızdı. O babamdan azar işitti, sonra ben de babamdan azar işittim."

Kaşlarını birbirine yaklaşıyor. "Annen nerede?"

Omuzlarını yanaklarına değene kadar kaldırır, sonra tekrar indirir. "Bilmiyorum. Ama babam, böyle devam edersem yakında tekrar bir araya geleceğimizi söylüyor."

Elizabeth ve ben bir saat boyunca o soğuk betonun üzerinde oturduk, rüzgar estiğinde birbirimize sarıldık ve hayat hakkında konuştuk. Çok farklı hayatlar yaşıyoruz ama yine de bir şekilde aynıyız. İkimiz de tek ebeveynle yaşıyoruz ve o tek ebeveyn çoğu zaman bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgul. İkimiz de nefret ettiğimiz lüks okullara gidiyoruz; eminim ki asker olan babamız ikimizin okul masraflarını ödüyor, ama en azından ben her öğleden sonra eve gidebiliyorum. Elizabeth ise hafta içi yatılı kalmak zorunda olduğu ve sadece hafta sonları eve gelebildiği uzak bir okula gönderiliyor.

İkimiz de istemediğimiz bir aileye itilen fakir çocuklarız, ama o benden çok daha uzun süredir burada. Yıllardır burada. Benim kalmak istediğimden çok daha uzun yıllardır.

Ne kadar uzun oturursak kollarım o kadar üşüyor, bu yüzden Elizabeth bana yaslanıp montunu paylaşıyor.

Bacakları üşüyor, ben de onları kendime yaklaştırıp benim bacaklarımın altına sokuyorum, böylece kot pantolonum onu sıcak tutuyor.

Kızları sevmiyorum. Pek sevmiyorum. Arkadaşlarımın çoğu öpüşmüş olsa da, ben henüz onlarla öpüşmek istemiyorum ve daha önce hiç bir kızla oturup sarılmadım, ama hava soğuk olduğu için yapmamız gerekeni yapıp birbirimize yardım ediyoruz.

Elizabeth ile oturmayı seviyorum. O, lekeli gömleğimi ya da yıpranmış spor ayakkabılarımı yargılamıyor. Saçımı kestirmem gerektiğini ya da göğsümün çok geniş olduğu ve henüz ona alışamadığım için biraz çökmüş olmasını yargılamıyor. Ve onun *kalinlığı*, sadece annemin verebileceği türden bir kucaklaşma sağlıyor. Hayes, onunla benim artık bir aile olduğumuzu söyledi. Ekşi suratlı kız kardeşlerle aile olmak istemiyorum, ama Elizabeth ile... Buna razı olabilirim. Bugün bu toplantıdan sonra annemle arabayla uzaklaşsak ve Elizabeth'i bir daha hiç görmesem bile, o yine de benim ailem olabilir.

"Sence sonsuza kadar burada kalacak mısın?"

"Hayır." Ceketinin düğmesiyle oynuyorum ve popomun ne kadar uyuştüğünü görmezden geliyorum. "Tüm eşyalarımız hala evimdeki dairemizde. Sadece üzerimizdeki kıyafetlerle geldik, bu yüzden birazdan eve döneceğiz sanırım. Annem taşınmaktan hiç bahsetmedi, bana söylerdi."

Elizabeth'in kirli yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Çok uzakta mı yaşıyorsun?"

"Üç saat." Omuz silkiyorum. "Ve annem yarın işe gitmek zorunda, bu yüzden yakında ayrılmak zorunda kalacağız. Neden benimle konuşmadıklarını bilmiyorum – bugün babamla buluşacağımı söyledi, ama onu sadece bir saniye gördüm, sonra senin bulunduğun odaya götürüldüm, yani birlikte vakit geçirip beyzbol oynadığımız falan yok."

Elizabeth hafifçe güler ve bana yaklaşır. "Bunu mu yapmak istiyorsun? Köpek gibi top oynamak mı? Çünkü sana söyleyeyim, sandığın kadar eğlenceli değil."

Gülümserim ve biraz daha yaklaşıyorum, diğer tarafımın daha iyi hissetmesi için tüm ağırlığımı bir kalçama veririm. "Senin bir baban var. Benim de bir annem var. Bu neredeyse tam bir aile demek."

"O zaman bu seni benim kardeşim yapar mı?"

"Hmm..." Kaşlarımı çatıp popomun diğer tarafına geçerim. "Sanmıyorum. Senin benim kardeşim olduğunu hissetmiyorum. Ama artık her zaman bir aile olacağımıza söz verebilirim, yani seni her zaman seveceğime söz veriyorum."

Yanakları yumuşak bir pembeye boyandı. "Cep telefonun var mı? Eve gittiğinde bazen mesajlaşabiliriz."

Kafamı sallayıp gülümsedim. "Annemin fazladan bir telefon alacak parası yok. Bekle..." Yanaklarımdan yanağıma doğru yuvarlanmayı bırakıp gözlerine baktım. Tombul yanaklarım gözlerini biraz kısıklaştırdı. "Senin cep telefonun var mı?"

Kız başını sallar, ama bu, ekşi suratlı kız kardeşlerin böbürlenışı gibi kibirli bir tavır değildir. "Babam yenisini aldığında eski olanı bana kaldı. Fazla bir şey yapmıyor, ama mesajlaşmak falan yapabiliyorum. Senin bir tane olmaması çok kötü, çünkü ayrılırken konuşmak güzel olurdu."

"Evet..."

Her iki kalçama da eğilip inlerim. Ne kadar hareket etsem de acıyor. Yanımdaki yerden keskin bir taş alıp, gövdemle biraz eğilip arabamın altına girebilmek için vücudumu eğiyorum, sonra egzoz borusuna harfleri kazımaya başlıyorum. G... U... N...

Her harfi kazırken mırıldanıyorum ve Elizabeth'in adına geldiğimde, o da görebilmek için bana yaslanıyor ve gülümsüyor.

"Gunner Elizabeth'i seviyor mu?"

Gülümsüyorum. "Sonsuza kadar..." Kaşınıyorum ve konuşuyorum, sözlerimi uzatıyorum. "Gitmek zorunda olmamız çok kötü. Belki daha sık ziyaret ederiz, annem babamı tanımamın iyi olacağına karar verdi. O sürtükler sana yine sataşırsa bana söyle, geldiğimde onlarla ben ilgilenirim."

Annemin arabasını tahrip etmeyi bitirdiğimde, işaretlerimin üzerindeki tozu silip görünüşünden memnun kaldığımdan emin olmak için üflerim ve Elizabeth kulübe bakmak için benden uzaklaşır.

Karanlık camları kısık gözlerle inceliyor. "İçeri girmeliyiz. Burada yakalanırsam babam çok kızacak."

"Başını belaya sokmanı istemiyorum." Taşımı bırakıp bacaklarımı kaldırarak onun kayıp çıkmasını sağlıyorum, sonra yaşlı bir adamın inlemesi gibi bir ses çıkararak yerden kalkıyorum ve Elizabeth'i güldürüyorum. Bu tatlı, yumuşak ve aptalca bir ses,

ve okulumdaki kızlara hiç benzemiyor. Elini uzatıp onu ayağa kaldırıyorum.

"Soğukkanlı davrandığın için teşekkürler." Rüzgardan uzaklaşıp kulübün kapısından içeri girerken sesi neredeyse bir fısıltı gibidir. "Bugün geleceğini duydum ve tek düşünebildiğim şey, *'Harika, babalarımız konuşurken bana sataşacak başka bir aptal daha'* oldu."

"Sana sataşmayacağım. Asla." Merdivenlerin altında ona dönüp gülümsüyorum. "Belki dizlerin hariç. Onlar tombul ve sevimli."

"Seni mektup açacağıyla bıçaklayacağım," diye homurdanır. Küçük bir kaplan yavrusu gibidir, homurdanır ve dişlerini gösterir. Tehditlerinin arkasında hiçbir güç yoktur, gerçek bir tehlike yoktur. Sadece gürültü. "Beni ofise geri götür, sonra ben onu alırken arkanı dön."

"Mektup açacağı mı?" Cebime uzanıyorum. "Bunu mu kastediyorsun?" O nefesini tutunca gülümsüyorum, sonra onu yerine geri koyuyorum. "Parlak, değil mi?"

"Onu çaldın mı?" Kaplan, polisın kızına dönüşmüştür ve bir hırsız aklıyla kavrayamaz. "Bu çok yaramazca."

"Bazen bir çocuk, annesinin kazandığı parayı desteklemek için hırsızlık yapmak zorunda kalır. Ben kötü bir insan değilim, ama bazen yemek yememize yardımcı olacak şeyleri alırım."

Büyük gözleri şüpheyile kısıılır. "Peki mektup açacağı sana nasıl yardımcı olacak? Onu satmayacaksın. Seni doyurmayacak ya da geceleri seni sıcak tutmayacak." Ellerini beline koyar ve küçük bir pug köpeği gibi burnunu kırıstırır. "Bu ek gelir değil, *hırsızlık*."

Umursamadan merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim ve onu da yanımda sürükledim. "Bazen parlak şeyler dikkatimi çeker. İstediğim bir şey varsa, onu alırım. Bu kadar da büyük bir mesele değil."

"Benim için önemli," diye homurdanır. "Yasayı çiğnemekten hoşlanmıyorum."

"Bunu söyleyen, yozlaşmış polisın kızı."

Geri çekilme şekli sanki ona vurmuşum gibi hissettirir. "O öyle değil... o..." Yüzü solgunlaşır. "Aman Tanrım."

"Kötü silahları olan kötü insanlarla dolu bir kulüpteyiz, baban seni eğlence için dövüyor ve atıştırmalık olarak eve uyuşturucu getiriyor." Ve

annem onlarla buluşuyor. Yürüyüşümü hızlandırıyorum. "Baban gerçekten çok kirli. Annem de hemen buradan uzaklaştırılmalı."

"Ben kirli değilim," diye mırıldanıyor Elizabeth. Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz. Sağa dönersek, annem ve babam olarak adlandırmam gereken adamla birlikte ofise giriyoruz. Sola dönersek, yine o ekşi suratlı kızlarla karşılaşırız. Bu yüzden ortada, İsviçre'de duruyoruz ve o beni kendine doğru çekiyor. "Ben kötü bir insan değilim, Gunner. Yemin ederim ki değilim."

"Biliyorum. Sen o cadalozlara hiç benzemiyorsun. Babana da benzemiyorsun."

Kafasını sallar. Dokuz yaşındaki zihni için benim ona inanmam çok önemlidir. "Ben iyiyim. Ve büyüdüğümde, tüm bunların sona ermesini sağlayacağım." Yaklaşarak fısıldar: "Babam pis biriye, onu hapse attıracağım. Amcam da aynı derecede kötüye, gidip onunla ve bu işe karışan diğerleriyle aynı hücreyi paylaşabilir. O zaman o pislikler parasız, sıradan insanlar gibi yaşayabilirler. Parasız kaldıklarında ne kadar kendini beğenmiş olacaklarını görelim."

"Sana inanıyorum." Elini sıkıp gülümsüyorum. "Onları yere serdiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Bir kıza vuramam ama sana sağ kroşe atmayı öğretebilirim. Sanki onları ben yere sermişim gibi olacak." Omzumun üzerinden annemin saklandığı kapıya bakıyorum. Burayı sevmiyorum. Bu insanları sevmiyorum. "Seni ofise geri götüreceğim, sonra annemi alıp gideceğim. Burası anlatıldığı kadar iyi bir yer değil."

"Tamam." Yanımda aceleyle yürüyor, biz orospularla ofise yaklaşırken bize yetişmeye çalışıyor. "Annemi alıp şimdi gidecek misin?"

"Evet. O buradan daha iyi bir yerde."

"Ama telefonun yok, değil mi?"

Kapıda duruyoruz. Elimi kapı koluna koyuyorum ama henüz açmıyorum. "Hayır. Annemin böyle ekstra bir faturayı karşılayabilmesi imkansız."

Elizabeth hafif kaşlarını çatarak boynunu geriye doğru uzatıp gözlerime bakar. "Seni nasıl bulacağım? Ben daha dokuz yaşıdayım, eğer gidersen ve geri dönmezsen..."

"Şey..." Onun sorusunu düşünürken midemin düğümlenmesinden nefret ediyorum. "Emin değilim. Tam adın ne? Belki bir gün telefon rehberine bakabilirim. Uzun zaman alabilir, ama deneyeceğim."

"Tate..." Alt dudağını yaladı. "Soyadım Tate."

"Tamam, Elizabeth Tate." Adını zihnimde tekrar tekrar tekrar ettirerek kelimeleri beynime kazıyorum. *Elizabeth Tate. Elizabeth Tate. Elizabeth Tate.* "Asla unutmayacağım, söz veriyorum."

"İstersen bana Libby diyebilirsin." Ellerini ovuşturup, gözlerimden kaçmak için yere bakıyor. "Kimse bana Libby demez. Ama ben öyle olmasını tercih ederim."

"Tamam." Geniş bir gülümsemeyle ofisin kapısını açtım. "Libby Tate."

Asla unutmayacağım, tamam mı? Bir gün seni bulmaya geleceğim." Gözlerini kaldırdı. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Yemin ederim. Gunner ve Elizabeth sonsuza kadar, hatırladın mı?"

"Tükürük tokalaşması mı?" Gözleri büyük ve yuvarlağı, benimkilerden çok daha masumdu. Elini uzattı ve avucuna sümük dolu tükürüğünü tükürdü. Midem bulandı, ama yine de dudaklarım gülümsemeye çekildi.

"Tamam." Ben de aynısını yapıyorum, sonra ellerimizi tutuşup sıkıyoruz. "Bu çok iğrenç, bu arada."

"Biliyorum!" Yanakları titreyene kadar aptalca kıkırdamaya başlar. "Söz verdin. Sözünü tut."

"Kırmam. Hadi." Elini bırakıyorum, elimi kot pantolonuma siliyorum, sonra onu kapıdan itip hesaplayıcı bir sessizliğin içine sürüklüyorum. Ekşi suratlı kız kardeşler yerlerinden başlarını kaldırıp bizi şüpheyile izliyorlar. Ben de onları aynı duyguyla izliyorum, ama Libby'yi çalamam ve annemin burada kalmasına izin veremem. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Libby yanımdan geçip ellerini ceketinin ceplerine soktu. "İyi olacağım. Görüşürüz, tamam mı? Beni unutma."

"Yapmayacağım." Yavaşça geri çekiliyorum. Bir adım, sonra iki adım. Gözlerimi kız kardeşlere indirip kısıyorum. "Ona bir daha dokunursanız, benimle uğraşmak zorunda kalırsınız. Anladınız mı?"

Birlikte, gözlerini devirip bebekleriyle oynamaya devam ederler.

"Hey, Libby?" Onun bakışlarını beklerim. "Sert nokta, yumuşak nokta."

O soru dolu bir bakışla gözlerini kısar, ben de orospulara doğru başımı sallarım, sonra elimi kaldırıp parmak eklemlerime dokunurum. "Sert nokta." Boğazımın yumuşak kısmına dokunurum. "Yumuşak nokta." Dirseğime dokunurum. "Sert nokta." Sonra gözüme dokunurum. "Yumuşak nokta." Dizime dokunurum. "Sert nokta." Ve son olarak, kasıklarına işaret ederim. "Yumuşak nokta. Anladın mı?"

Gülümseyerek başını sallar. "Anladım."

"Aferin kızım. Dikkatli ol, tamam mı? Görüşürüz."

Odanın dışına çıkıp kapıyı *hafifçe kapatıyorum*. Bir gün onu tekrar görebileceğimi umarak gülümsüyorum ve koridorda derin sesler ve tuhaf seslerin geldiği yere doğru ilerliyorum. On bir yaşımdayım ve aptal değilim, ama aceleyle kapıya safça yaklaşıyorum, kolu hafifçe aşağı doğru itip kapıyı yavaşça açıyorum.

"Colum! Hayır. Dur."

Annem daha önce gördüğüm ağır ahşap masanın üzerinde yatıyor, ama külotu yerde ve gözlerinden yaşlar akıyor. Ben sert görünmeye çalışan bir çocuğum, bir silah gibi mektup açacağını çalan ve benden daha küçük ve daha genç kızlara sanki güçlü bir mafya üyesiymişim gibi konuşan bir çocuğum, ama şimdi askerin masada anneme pis şeyler yapmasını izliyorum, polis ve takım elbiseli adamlar da izliyor.

Ama annem bundan hoşlanmıyor. Hiç hoşlanmıyor.

"Oğlan benim," diye tıslar. "O benim ve benimle kalacak." Anneme doğru ilerler, ama filmlerde kadınların bundan hoşlandığı gösterilirken, annem ağlar ve sanki sersemlemiş gibi başını sallandırır.

Sanki burada olduğumu biliyormuş gibi sola dönüyor, ama ben hiç ses çıkarmadım. Sağ gözü şişmiş ve kapanmış, ağzının sağ tarafı kesilmiş ve kanıyor. Açabildiği tek gözü olan sol gözü bana takılıyor ve babam onun vücuduna bunları yaparken gözyaşları doluyor.

"Kaç." Sesi, bir haftadır gırtlak iltihabı geçirmiş gibi kısık. "Doodlebug, kaç."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm ağrıyor. Mektup açacağına uzanıyorum, ama ihtiyacım olursa onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kafamı hızlı ve sarsıntılı hareketlerle sallıyorum. Onu terk etmek istemiyorum. Onsuz gitmek istemiyorum.

"Koş!"

Colum, ben buraya geldiğimden beri ilk kez gözlerini ondan ayırıyor, ama onun gözlerinden kurtulduğumda, elinde silah olduğunu görüyorum. Gözlerinde vahşi bir öfke var. Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, o ise... o... kendini ona itiyor. Kalçaları bir saniye bile durmuyor, ama biz birbirimize bakıyoruz ve sonra annem son bir kez çığlık atıyor.

"Koş!"

Colum, gözleri polise kayarken silahın ucunu annemin şakağına dayadı. "Yakala onu."

Vücudum hareket etmeyi reddediyor. Ayaklarım koşmayı reddediyor. Ama beynim ağrıyana kadar çığlık atıyor. Annemi almak için odaya bir adım atıyorum, ama o anda polisin eli hızla inip bileğimi kavlıyor. Kasıtlı olarak yapmadan, sağ elim hızla aşağıya doğru iniyor ve mektup açacağı onun kolunu delip diğer taraftan çıkıyor.

Çığlıklar. Çok fazla çığlık.

Polis çığlık atıyor. Annem çığlık atıyor. Colum çığlık atıyor. Sonra silah ateşlendiğinde annemin çığlıkları kesiliyor ve başı masaya çarpıyor.

Midem boğazıma kadar yükselir ve kusmuk olarak dışarı çıkar, polisin ayakkabılarına sıçrar, ama sonra Colum dönüp silahı yüzüme doğrultur ve annemin "Koş!" diye bağırdığı ses beynimde yankılanır. Gömleğim kusmukla kaplı, mide asidim burnumu yakıyor ve gözlerim yaşlarla dolmuşken, dönüp koşmaya başlarım.

Ve

koşarım.

Ve

koşarım.

Koridorda koşuyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Bir basamak, sonra bir basamak daha, sonra bir basamak daha kaçırıyorum, ta ki artık koşmak yerine düşene kadar. Sonsuza kadar yuvarlanıyorum, sonra daha fazla kusmuk boğazıma gelene kadar en altta yere çarpıyorum. Kendi kusmuğumda kayıyorum, ayakkabılarım tutunamıyor, ama sonra adamlar merdivenlerin başında duruyor ve kurşunlar kafamın yanından geçiyor.

"Ona vurmayın!" Colum'un sesi gür ve emredici. Polisin yakasını tutup merdivenlere doğru fırlatıyor. "Onu geri getirin. Yaralanmadan!"

Ön kapiya giden son koridora doğru koşuyorum, ama dönmeden önce yumuşak kahverengi saçları ve gevşek bukleleri görüyorum. Libby merdivenlerin başında durmuş, gözlerinde yaşlarla izliyor.

Durmak istiyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Onu da yanımda götürmek istiyorum, çünkü bu insanlarla birlikte güvende değil, ama sonra başka bir mermi kafamdan bir santim uzağa duvara çarparak tahta ve boya parçalarını şarapnel gibi etrafa saçıyor.

Dönüp ön kapiya doğru koşuyorum. Özgürlüğe ve cehenneme doğru. Güneş ışığına doğru, annemden uzaklaşarak.

Gün ışığına çıktığımda gözyaşlarım gözlerimi kör eder ve soğuk rüzgar kollarımı ısıtır.

Kazakımı unutmuşum. Keşke bu sabah kazakımı hatırlasaydım.

Kulüpte ayak sesleri yankılanıyor ve bacaklarımdan idrar damlıyor, çünkü arabayla giderken tuvalete gitmedim, ama park yerine vardığımda hızımı kesmiyorum ve ayaklarım gevşek çakıllarda kayıyor.

Koşuyorum.

Ve

koşarım.

Ve

koşarım.

Ve saatler sonra güneş nihayet battığında, kasabadaki bir restoranın arkasındaki bir ara sokakta durur ve atılmış karton kutuların içine kıvrılırım. Mektup açacağı hala titreyen elimdedir. Gömleğim kismukla kaplıdır. Dışarısı zifiri karanlık olduğunda uyanırım ve kirli gömleğimden bir sokak kedisini kovarım.

Ve tüm bu süre boyunca ağlamayı

kesmiyorum. Annemi istiyorum.

Libby'yi istiyorum.

Eve gitmek istiyorum.

LİBBY

22 YIL SONRA – POLİS ŞİDDETİ

Oscar "Oz" Franks benim arkadaşım, iş arkadaşım ve güvendiğim üstümdür. Ama şu anda, on iki saatlik vardiyamızın sonu yaklaşırken ve o lanet koltuğunda kıpırdanmayı reddediyor, onu oradan çıkarıp iş kazası olarak bildirmek üzereyim.

"Oz!" Elimi uzatıp koluna vuruyorum. "Kes şunu artık."

"Tuvalete gitmem lazım." Kıpırdanarak kemeri koltukların derisine sürtünüyor. Bacakları kalın, kalçaları geniş, koltuğun tamamını ve aradaki boşluğun yarısını kaplıyor, bu yüzden her rahatladığımda kemerindeki el feneri kolumu sıyrıyor. "Bir saat önce tuvalete gitmem gerektiğini söylemiştim." Main caddesinden sola dönüp daha sakin bir sokağa giriyor. "Cidden Tate, birazdan kendimi tutamayabilirim ve pantolonumu ıslatabilirim. Bunu kendin yaptın."

"Lanet olsun." Sokağın sonunu işaret ediyorum. "Benzin istasyonuna git ve orada işene. Zaten kahve içmem lazım. Bu lanet arabada, zihnimi keskin tutacak yapay enerji olmadan seninle oturabileceğim sadece birkaç dakika var."

O, sinsi bir gülümsemeyle ve viski rengi gözlerini gizleyen siyah bir beyzbol şapkasıyla talimatlarımı yerine getirir. Hızını biraz artırır, sonra direksiyonu çevirir ve lastiklerin keskin bir gıcirtısıyla benzin istasyonuna gireriz. Burası altı arabanın aynı anda yakıt ikmali yapabileceği kadar büyük, ayrıca nakliye kamyonları için bir dizel tankı da var, ama şu anda yarısı boş ve devasa tentenin altında sadece üç araba ve bir motosiklet yer kaplıyor.

Oz motoru çalışır halde bırakıyor ve radyoda garip, yumuşak bir caz parçası çalarken emniyet kemerini çözüyor ve kendini kapıdan dışarı atıyor. Elleri belinde, silahı bacağında, binanın yan tarafındaki tuvaletlere doğru koşuyor

binanın yanından tuvaletlere doğru koşarken, ben başımı geriye atıp inliyorum.

Saat sabah dokuz ve bu adamla zaten on iki saattir birlikteyim. Onu çok seviyorum. Birçok açıdan onu ailemden biri olarak görüyorum ve karısı ve çocukları da çok tatlılar. Ama on iki saat boyunca sinir bozucu bir Latinle birlikte olmak, en sert zihinleri bile biraz çıldırtabilir.

Kemerimi çözüp, kısa kollarımı lanetleyerek sürücü koltuğuna uzanıp anahtarı kontakta çekiyorum. Onları burada bırakırsam ve ben içeride kahve çekirdekleri yerken biri arabayı çalarsa ikimiz de öldük demektir.

Geri çekilip dikiz aynasında saçlarımın bir kısmını görüyorum — arkada düşük bir topuz şeklinde toplanmış. Evden çıktığımda saçlarım çok düzgündü, o kadar düzgündü ki, okul müdürüm Bayan Abernathy'ye mecbur kaldığım ayı neredeyse gurur duyacaktı. *Neredeyse*. Ama o asla gerçekten memnun olmazdı, on iki uzun yıl boyunca ilişkimizin temeli böyleydi.

Zenginlerin çevresinde, özel bir kız okuluna gittiğinizde ve okul ücretinizi başka biri ödediği için orada olduğunuzda, tüm dünya sizin oraya ait olmadığınızı bilir. Dünya, sizin zengin kızların üniformasını giyen fakir bir kız olduğunuzu bilir. Östrojen dolu bir akademide erkek fatma olduğunuzu ve özgürlükten başka bir şey istemediğinizi bilirler.

Anaokulundan mezuniyete kadar, aynı lanet okulda, aynı kibirli sürtüklerle birlikteydim, tuvalette dayak yemekten kaçırıordum — çünkü onlar minyonda ve profesyonelce manikürlenmiş tırnaklarını kırmak istemiyorlardı, ama sürülerindeki bir pozörden daha da çok nefret ediyorlardı.

Onların dünyasında fakir bir kız olmam onları rahatsız ediyordu.

Onların kurallarına uymayı reddetmem onlara iğrenç geliyordu.

Bir prenses, başına taktığı taç sayesinde prenses olur; ben taç takmayı reddettim ve taç takan diğerlerini tanımayı reddettim.

Bu da, beş ile on yaşları arasında hak ettiğim dayakları yediğim anlamına geliyordu.

Dokuz yaşındayken, bana artık bu saçmalığa tahammül etmememi söyleyen biriyle tanıştım. Yalnız olduğumda ya da

korkmuş olduğumda. Ya da yalnız olduğumda. Haberleri izlerken ya da isteyken yozlaşmış polisler konusu açıldığında onu düşünüyorum. Onu sık sık düşünüyorum, özellikle annemi düşündüğümde. İkimiz de annelerimizi aynı suçtan, aynı kişilerden kaybettik. Aradaki fark, benim bunu anlamamın daha uzun sürmüş olması.

O çocuk — Gunner, soyadını okuldan ayrılalı çok zaman geçtikten sonra öğrendim — benim daha güçlü olmamı sağladı. Bir kez karşılaştık ve sadece bir saat birlikte vakit geçirdik, ama o benim hayatımda büyük bir etki bıraktı. Bana sevgi ve aile sözü verdi, ben de bunu hiç unutmadım.

Ama o artık öldü.

Yemek masalarında ve köşelerde fısıldananlar buydu. O, on sekiz yıl boyunca hafta sonları ve tatillerde uyuduğum yerin birkaç adım ötesinde yatan adamdan canını kurtarmak için kaçarken, ben kulübün içinde sıkışıp kalmıştım ve onun kulübün otoparkından çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Haftanın beş gecesi okulda ağlayarak uykuya dalarken, hafta sonları odamda uyanık otururken, babamın beni de aynı sonla karşı karşıya bırakmasından korkarak merak içinde kalıyordum.

O çocukla tanıştığımızda on bir yaşındaydı ve öldüğünde de on bir yaşındaydı. Onu düşünmediğim bir gün bile nadiren geçer. O sadece bir çocuktur, onlar ise silahlı adamlardır. O bir mektup açacağı ve süveteri yoktu, onlar ise paraları ve onu susturmak için nedenleri vardı.

Dokuz yaşındayken hayal bile edemeyeceğim bilgisayar yazılımlarına artık erişebiliyorum ve onun kaderini duymama rağmen, onu bulma umuduyla adını en az bir düzine kez aradım. Yirmi iki yıl önce, Hayes kulübünden koşarak çıktığı ve birdenbire ortadan kaybolduğu gün, hava kasvetli ve rüzgarlıydı. Nereye gömüldüğünü bilmiyorum, annesinin nereye gömüldüğünü de bilmiyorum. Her şeyin bir yalan olduğunu umarak ehliyetini aradım, trafik ihlallerini araştırdım, çünkü *herkesin* en az bir tane vardır. Trafik cezaları, para cezaları, pasaportlar. İpotek, iş bilgileri, evlilik cüzdanları aradım. Hem annesinin hem de babasının soyadlarını kullanarak her türlü aramayı yaptım.

O çocuk artık yok ve bir parçam onun gerçekten var olup olmadığını merak ediyor.

Ama vardı. Olmalı.

Çünkü o günden sonra daha güçlü oldum. Elbette bu zaman aldı. Yapmaya değer her şey zaman ve sabır gerektirir, ama onun sayesinde nasıl karşılık vereceğimi öğrendim. Bir kız saçımı çekmeden önce onu engellemeyi ve bileğini bükmeyi öğrendim. Sınıfımdaki diğerlerine göre kısa boylu olsam da kendimi savunmayı öğrendim.

Okul hayatım boyunca ya savaş ya kaç modundaydım, ama onlar bana mesafe koymayı öğrendiler. Beni rahat bıraktılsa, ben de onları rahat bıraktım. Hoşlarına gitmese de, başka seçenekleri olmadığını biliyorlardı; burun estetiği pahalıydı ve paraları olsa da, yüzlerine yumruk yemeye ve burunlarının kırılmasına katlanacak cesaretleri yoktu.

Benzin istasyonundaki kahvenin kokusu çok cazip geldiğinde arabanın kapısını açıyorum; benzin istasyonundaki kahvenin cazip gelmesi, ruh sağlığım ve son on iki saati iğrenç Oz ile geçirdiğim hakkında çok şey söylüyor.

Kapıyı çarparak kapatıp anahtarları cebime atıyorum. Kemerimi düzelterek otomatik kapılardan geçip doğrudan arkaya, çamur makinesine... pardon, kahve makinesine doğru yürüyorum.

Kasiyer, mağazanın karşı ucundaki geniş tezgahın arkasında duruyor, plastik bir bölme onu bizden ayırıyor. Garip tekno pop müzik dinliyor ve sigara standını doldururken dans ediyor, iki müşteri de cips bölümünde dolaşıyor.

Artık kısa boylu değilim, ama 162 cm boyumla da özellikle uzun sayılmam, bu yüzden rafların arasına girer girmez dans eden kasiyer ve cips meraklılarını gözden kaybediyorum.

Cebime elimi sokup bozuk para arıyorum. Bir fincan çamur için iki dolar, ama bu çamur kafeinle dolu ve içine bir paket şeker atarsam içilebilir hale geliyor.

Bozuk paraları ön taraftaki yuvaya atıyorum, seçimimi yapıyorum ve makine homurdanıp gürültü çıkarınca, ağrıyan topuklarımın üzerine yuvarlanıp beklerken mırıldanıyorum.

Bir haftalık gece vardiyasından çıkıyorum, yani Oz işini bitirir bitirmez eve gidip kendimi

Yarına kadar yatakta kalacağım. Şanslıysam, 16 saat aralıksız uyuyup vücut saatimi yenerek gündüz vardiyasına geri dönebileceğim. Pazartesi günü gündüz vardiyasına geri döneceğim ve başka bir şanssız ruh gece vardiyasına ve gece geç saatlerde basketbol sahasında toplanmayı seven aptallarla sosyalleşmeye başlayacak.

Onlar bizim kendilerine ve takıldıkları yere sataştığımızı söylüyorlar. Ben ise, sabahın ikisinde basketbol sahasında takılan, fısıldaşan ve aşırı dozda uyuşturucu almış arkadaşlarını saklayanların, kötü bir şey yapmadıkları sürece orada bulunmayacaklarını söylüyorum.

"Eller yukarı!" Mağazada yankılanan bağırıışların ardından, cips poşetlerinin yere düşme sesi ve tezgahın arkasındaki sert adamın kadınsı çığlıkları duyulur. Dönüp tabancamı çıkarırım, ama şekerlemeler, telefon şarj cihazları, şişe sular gibi eşyalar yere atılırken eğik durmaya devam ederim. "Kasani aç!" Sesi derindir. "Tüm paranı bu çantaya koymanı istiyorum. Dediğimi yaparsan giderim."

En üst raftan aşağıya, cipslerin yanındaki adamlara doğru sessizce yaklaşıyorum. İki beden büyük kot pantolon giyorlar, iç çamaşırları pantolonun üstünden sarkıyor ve gömlekleri o kadar uzun ki, bana büyük beden bir gecelik gibi geliyor. Biri cornrows saç modeli, diğeri şapka takıyor. Ama ikisi de titriyor ve cipsleri sanki kurşunu durduracakmış gibi sıkıca tutuyorlar.

Yaklaşıyorum ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Hareket ettiğimde gözleri büyür, sanki bana geri çekilmem için bağıyorlarmış gibi. Ama bu benim işim. Köşede korkakça saklanırsam, rozetimi teslim edip, bir ömür önce tanıştığım huysuz kız kardeşleri tekrar ziyaret edip, bana biraz daha vurmalarını sağlayabilirim.

Mavi gözler ve kötücül bir gülümseme zihnimde parlıyor, bana cesur ol ve karşılık ver diyen bir çocuk. Bir gün beni bulacağına söz veren ama asla bulamayan aynı çocuk. Asla bulamadı.

Parmağımı tekrar dudaklarıma götürüp cips severleri susturuyorum, sonra arkamı işaret ederek hareket etmelerini sağlıyorum.

Koridorlar uzun değil — mağazanın bir ucundan diğere ucuna belki yirmi fit kadar — ve ön kasadaki bağırıışlar ve gürültü, fayans zeminde botlarımin sesini bastırıyor. Silahımı kılıfından çıkarıyorum, ama sol elimde tutuyorum. Sonra rafın sonunda yavaşlıyorum ve etrafa bakınıyorum.

Bir adam. Yirmili yaşların ortalarında. Gece siyahı saçları ve soluk beyaz teni var. En az 1,95 metre boyunda, belki daha da uzun, ama sırkı gibi zayıf ve kaslı tişörtüne rağmen kasları yok. Dudakları kiraz kırmızısı, ama gözleri benzin istasyonu güneş gözlükleriyle gizlenmiş. Bence hapishane dövmeleeri var — yani, gerçek bir sanatçının yeteneğiyle düşünölmüş tek bir parça değil, zamanla bir araya getirilmiş rastgele küçük şeyler. Dirseğinde örümcek ağıları, ön kolunda yıldızlar. Yanında bir yazı, dirseğinin biraz altında bir tarih ve "MOM" yazıyor. Bir bebeğın ayak izi, bir çiçek. Güller ve silahlar.

Neden bu adamlar hep aynı desenleeri yaptırıyorlar? Bu klişeyi farkında mıdırılar?

Kasiyerin korkmuş yüzüne siyah bir tabanca sallıyor ve çantayı doldurması için bağıırken tükürüyor. Anton adında tanıdığım kasiyer, aceleyle kasayı açıyor. Faturaları siyah çantaya atıyor, sonra tüm bozuk para tepsisini kaldırıp onu da çantaya atıyor.

Kahvem dükkânın arkasında cızırdamaya devam ediyor. Kafeinin kokusu duyularımı kaplıyor ve içemeyeceğim kahveyi özlemle arzulamama neden oluyor, çünkü önce bununla ilgilenmem, sonra evrak işlelerini halletmem, sonra da mesaim bitmişken neden bir adamı yakaladığımı şefime açıklamam gerekecek. Hepsi Oz'un gece boyunca çok fazla kahve içip tuvalete gitmesi gerektiği için.

Anton, yarısı dolu vitrinin yanından kartonlarca sigara kapıp çantaya atıyor, sonra da telefonları ve telefon kartlarını üstüne atıyor.

Üniformamın, beni gördüğü anda şüpheliyi paniğe sokacağını bildiğimden, rafların önünden olabildiğince yavaşça sürünerek ilerlerim, daha da eğilirim ve spor salonunda geçirdiğim günler sayesinde squat yapabildiğim ve yanmadan ördek yürüyüşü yapabildiğim için şükrederim.

Uzun zaman önce tanıştığım o çocuk dizlerimin çukurlarından bahsetmişti, o yüzden bacak egzersizlelerini asla atlamam.

Mağazanın camından, tuhaf bir gülümsemeyle ve adımlarında zıplama hareketleleriyle binanın yan tarafında yürüyen Oz'u görüyorum. Elleri, zombi gibi önündeki boşlukta duruyor, ki bu, etrafımda olan biten her şeyi düşününce tuhaf. İçeride neler olduğunu bilmiyor ve

ve boş olduğunu gördüğünde, kapılara doğru dönüyor ve otomatik kapılar açıldığında silahlı adamımı uyarıyor.

Üniformalar. Her seferinde bizi yakalıyorlar.

Oz'un beyni çalışırken gülümsemesi bir anlığına kalır. Silahlı adamın gözleri büyür, sonra silahı etrafta savrulur ve ben çömeldiğim yerden zıplarım. Kafasının arkasını yakalarım ve saçlarının cildimde bıraktığı yağlı parlaklığı nefretle hissederim, yüzü pleksiglas camına çarpana kadar onu öne doğru iterim ve Oz sonunda durumu anlar.

Oz tekrar dövüş pozisyonuna geçer ve belinden silahını çıkarır, ama ben adamın kafasını geri çekip tekrar aşağı doğru vururum, kan pencereye sıçrar ve Anton doldurulmuş domuz gibi ciyaklar.

"Ağır hırsızlık suçundan tutuklusun. Sessiz kalma hakkın var. Avukat tutma hakkın var." Cips seven arkadaşlarım özgürlüğe koşarken, adamımın kafasını geriye çekip bir kez daha pencereye vuruyorum. Kıkırdak benim gücümün altında çıtırdıyor ve bana okuldan o kibirli sürtükleri hatırlatıyor. Aşırı güç mü? Belki. Ama Oz beni durduruyor mu? Hayır. "Avukat tutacak paran yoksa, mahkeme sana ücretsiz bir avukat atayacaktır. Şu anda söylediğin her şey aleyhine kullanılabilir." Onu bırakıyorum ve yere düştüğünde silahını alıyorum. Oz yavaşça ilerlerken, kelepçelerimi çıkarıp onun ince bileklerine takıyorum. "İyi misin?"

Sanki bu gerçekten oldu mu diye emin olmak istercesine adamımın üzerine eğildi. "Uh-huh. İyi misin?"

"İyiyim."

"O iyi mi?"

Adamımın etrafına eğilip, kırık burnunu ve eksik bir ön dişini fark ettim. Önümdeki alanı gözden geçirdim. "O diş zaten eksik olabilir. Aksini kanıtlaman gerekecek."

Oz gülümser ve silahını kılıfına geri koyar. "Seninle dalga geçmiyorum, Tate. Bakmadan ayı tuzağına düştüm. Silahını bir memura doğrulttu ve bu yüzden neredeyse ailemin yanına gidemeyecektim; istediğin gücü kullanabilirsin."

Başımı sallayarak çömelirim ve adamımın gözlerini açmasını beklerim. "İyi misin?"

"Sürtük." Botlarımın yanındaki fayanslara kan tükürdü, kırık burnundan nefes almaya çalışırken tısladı. "Kimseye zarar vermeyecektim."

"Uh-huh." Ayağa kalkıp Anton'a bakıyorum ve tezgahın benim tarafıma gelmesi için başımı sallıyorum.

Elleri titriyor. Omuzları sallanıyor, ama bu sefer dans etmiyor. Şeker çubukları ve su şişeleri yere dağılmış, güvenlik kapısının şifresini girip Oz ile benim aramda durmak için yanıma gelirken kaçması gereken mayınlar gibi.

"Onu da." Oz'a bakıyorum. "Onu da getirmek istiyorum." "Ne?" Anton çığlık atıyor.

Oz'un gözleri büyür, ama Anton dönüp uzaklaşmaya çalıştığında refleksleri hızlıdır. Onu yakasından yakalar ve geri çeker, ta ki kasiyer diğer suçluya takılıp fayansların üzerine ağır bir şekilde düşene kadar.

"Suçlamalar," diye sorar Oz. "Yoksa sadece eğlence için mi?"

"O sigaraları sorulmadan attı. Telefonlar. Şarj aletleri. Kulaklıklar." Çantaya bakıp bir şişe Gatorade çıkarıyorum. "Sadece söylüyorum, bu adamların dosyalarını yan yana koyup bir bağlantı bulabileceğimize bahse girerim. Anneleri birbirini tanıyor falan. Elli dolar bahse girerim."

"Kabul." Oz elimi tutup anlaşılmayı onaylar. Az önce ölümden döndüğü için yüzü gülüyor ve adrenalin patlaması yaşıyor, ama suçlunun saçındaki yağ benim avucumdan onun avucuna geçince gülümsemesi yüzünde bir buruşukluğa dönüşür. "Elini hangi yağ fıçısına soktun sen, Tate? Tanrım." Elini geri çeker ve pantolonuna siler. "İğrençsin."

"Saçları yüzünden." İnleyerek öne eğildim ve yavaşça arkadaşımı ayağa kaldırdım. Yüzü kızarmış ve hassaslaşmıştı. Ağzı kanıyordu ve dişi kesinlikle bugün düşmüştü. Düşen şekerlemeler ve içeceklerin arasında dişi göremedim, ama karakola döndüğümüzde amirim benimle konuşmak isteyebilir.

Babam, para için insanlara zarar veren yozlaşmış bir polisti. Güç pozisyonundan, parasından ve

unvanları elinden alındı, şimdi tek lüksü üç sıcak yemek ve bir karyola. Onun izinden gidip aynı kolluk kuvvetleri alanına girebilirdim, ama biz aynı tür polisler değiliz. Biz aynı hamurdan yoğrulmadık.

Belki bazen fazla güç kullanıyorum, ama masum insanlara zarar vermiyorum. Belki aptallığa karşı sabrım az, ama masum bir insanın hayatını küçük bir lüks veya para karşılığında takas etmedim ve asla da takas etmem. Ben adil ve meşru nedenlerle tutuklama yapan bir polisim. Hatalı olduğumda hatalarımı kabul eden bir polisim. Ve ben de yanılabilirim, bu olur. Ama hatalarımı kabul ederim. Asla bir meslektaşımın öğle yemeğini çalmayan bir polisim ve bir keresinde böyle bir şeyle suçlandığımda hem incindim hem de sinirlendim. Birinin beni böyle bir şeyle suçlamasına *çok* sinirlendim.

Ben teşkilattaki en temiz polisim, meslektaşlarımdan bile daha temizim ve onlar da iyi polisler. Sokakları daha güvenli hale getirmek, babam ve *arkadaşlarının* yıllar önce yarattığı karışıklığı temizlemek için her gün kendimi işe sürüklüyorum.

Her gün bir adım. Her gün bir silahlı soygun.

Jude Donohue'yu silahlı soygun suçundan tutuklayıp karakoldaki hücreye attıktan bir saat sonra, tekrar dışarı çıkıp, elinde bir fincan kahveyle masanın üzerine ayaklarını uzatmış oturan Oz'u görünce durup kaldım.

Hâlâ kahvemi almamıştım. Ve henüz uyumamış biri için fazlasıyla mutlu görünüyordu.

"Ne?"

"Görünüşe göre sana elli dolar ve bir high-five borçluyum."

"Öyle mi?" Bu, masalarımıza doğru yürürken kötü ruh halimi değiştirir. "Anneleri, değil mi? Sanki bu, yirmi yıl önce kurulmuş bir anne grubu gibi geliyor bana."

"Kesinlikle anneleri." Kıkırdayarak kahvesini yudumlarken ekranı çevirir ve iki adamı yan yana görebilmemi sağlar. "Aynı hastanede, otuz altı saat arayla doğdular. Anneleri, yeni annelerin sosyalleşmesine yardımcı olan bir tür topluluk etkinliği sayesinde tanışmışlar. Myriam ve Tracey — bu arada, bunlar onların gerçek isimleri — arkadaş oldular. Çocuklar da birbirlerinin yanında oldukları için arkadaş oldular. Sonunda büyüdüler ve başka seçimler yaptılar,

ama arkadaşlıklarını sürdürdüler ve şimdi dostlar. Anton'un apartmanı Donohue'nun apartmanından sadece bir blok uzaklıkta. Patronları işten çıkıp eve gitmek için kartını basmasından sadece kırk beş dakika sonra Anton'un çalıştığı yeri soymak için bir plan yaptılar. Donohue içeri girip çıkacak, ganimeti alacak ve..." Masasının köşesine gelişigüzel atılmış delil torbasına uzanır. Gülümser, siyah tabancayı çıkarır, karnıma doğrultur ve tetiği çeker.

Ona bu kadar güvenmesem, çok kızardım.

Ama ben güveniyorum. Ona hayatımı emanet ederim. Bu yüzden, tabancanın ucundan su fışkırıp gömleğime bir çizgi bırakırken hareketsiz kalıyorum.

Oz'un sorunlarla dolu gözleri gülümseyerek benimkilerle buluşuyor. "Eller yukarı, orospu çocuğu."

"Aptal beyaz pislik... *gah!*" Suyu silerim ve dişlerimi sıkarım. "Seni vuracağından gerçekten korktum, ve o pislik *su* tabancası mı vardı? Üç yüz dolar, sigara ve telefon kredisi için mi? Bu aptal pisliklerin nesi var?"

"Ölmediği için şanslı," diye homurdanır Oz. "Tuvalette kağıt havlular bitmiş olduğu için şanslı, çünkü ellerimi yıkamıştım ama henüz kurulamamıştım. Beni tiksindirdiği için şanslı, çünkü mağazaya giderken ellerimi havayla kurutuyordum. Ve bana saldırdığında silah yerine ellerini kullandığın için daha da şanslı. Bugün onun ve benim hayatımı kurtardın, Tate." Cebine uzanır, bir bacağını iterek diğerini serbest bırakır ve homurdanarak cüzdanını çıkarır. Cüzdanı genişçe açar ve sanırım hiçbir şey yokmuş gibi kaşlarını kaldırır, deriyi bir kenara atar ve yerine bir Post-It alır. "Sana borçluyum..." Yazarken konuşur ve konsantre olmak için dilini çıkarınca kötü ruh halim geçer. "Elli iki elli. Seni beklettiğim için iki elli idari masraf.

"Sen çok aptalsın." O ayağa kalkıp bana pembe kağıdı uzattığında onu alıyorum ve beni sıkıca kucakladığında gülüyorum.

"Bugün beni koruduğun için teşekkürler. Sen tanıdığım en sessiz, en inatçı ve en sinir bozucu kız olabilirsin, çünkü ne kadar ağırlık kaldırdığını bilmediğim için kendimi güvensiz hissediyorum." Ben gülerek onu itmeye çalışınca o kıkırdar. "Ama seninle birlikte bir kapıdan geçmekten asla korkmam

seninle birlikte bir kapıdan geçmekten asla korkmam. Senden asla şüphe etmem. Seni bir kez bile kule'nin ögle yemeğini çalmakla suçlamadım."

"Serseri."

O gülüyor. "Yani, belki X olduğunu biliyordum. Ve belki Rook'un sana baktığını biliyordum. Onun şüphelerini teşvik etmedim, ama engellemedim de."

"Siz bir grup pislisiniz."

Gülerek geri çekilirken, şefimiz Alex Turner içeri girer ve ikimizi de inceler. "Burada neler oluyor?"

"Sen benim başımın belasısın," diye devam eder Oz sessizce.

"Ama sen benimsin. Sen bizimlisin. Ve sana hayatımı emanet ederim."

Burnumu kırıştırıp geri çekildim. "Garip ve duygusal davranıyorsun. Hamile falan mısın?"

"Beyler?" X gözlerini kısarak bize doğru yürüdü. "Bir sorun mu var?"

"Kafeste iki pislik var." Oz geri çekilir ve iki yüz kiloluk ağırlığıyla çelik bağlantılar gıcırdayana kadar sandalyesine geri oturur. "Çıkış saatine hazırдық, benzin istasyonunda durduk."

"O tuvalete gitmek zorundaydı."

Oz onaylayarak başını sallar. "Aptal herif soygun yapmaya çalıştı, ama Tate'in 20 metre arkasında olduğunu bilmiyordu. Ben içeri girdim, o silahını doğrulttu, Tate onu yere indirdi. Şimdi evrak işleri var ve ona 50 dolar borçluyum."

"Elli dolar ne için?" Alex içeri girer ve yazıcıdan raporu alır. Açık renkli gözleri yazıyı tarar, Donohue'nun X'in en iyi arkadaşı ve yardımcısına silah doğrulttuğu kısımda daralır ve dudakları alt kısımda, Anton'un hırsızlıktaki rolüyle ilgili kısımda sıkışır. "İkisi mi?"

"Elli dolar bunun için," diye cevaplar Oz. "Lib söyledi; birlikte yaptıklarını söyledi. Ben görmedim. Kahretsin, silah yüzüme doğrultulana kadar hırsızlığı bile görmedim."

"Sen ne yapıyordun Oscar? Çünkü dikkatini vermiyordun, orası kesin."

"Ellerim pis olmuştu." Ellerini göğsünün önünde havada tutar. "Tuvalette kağıt havlu bitmişti ve sabun garipti ve kaşındırıyordu. İçeri girdiğimde ellerimi havayla kurutuyordum ve..."

"Bence bu *iğrençlik* hissini atlatmak için bir ay boyunca istasyon tuvaletlerini temizlemelisin," diye homurdanır Alex. "Küçükken tanıştığım sokak çocuğu nerede? Kan ve iğrenç şeyleri umursamayan o sert çocuk nerede?"

"Artık evcilleştin, X! Karım yemek yapıyor, temizlik yapıyor. Lanet olsun, iç çamaşırlarımı bile ütülüyor! Beni şık bir adam yaptı. Kızlarımız havyar ve kristal gibi. *Biz* kaykay ve spor ayakkabıyız. Şık olduk ve şikayet etmiyoruz. Ama bu, eskiden hiç hissetmediğimiz iğrençlikleri bazen hissetmemiz anlamına geliyor. Buraya geri döndük ve ifadelerini aldıktan sonra onları kafese attık. Buraya döndüğümüzde, bu adamlar arasındaki bağlantıyı bulmak iki saniye ve tek bir arama sürdü. Onları tutukladık, şu anda uyuyorlar ve senin memurların bir gün daha hayatta kalacaklar."

"Tanrım."

Oz, raporundan etkilenmiş gibi arkasına yaslanırken, Alex geniş göğsüne elini koyup gözlerini benimle Oz arasında gezdiriyor. Burası, saatimizi vurup işimizi yapıp tekrar saatimizi vurduğumuz türden bir iş yeri değil. Bu karakol bir aile. Düşünlere ve doğum günlerine katıldığımız türden bir aile. Hepimiz sosyal açıdan gelişmemiş yalnızlarız, ama birbirimiz için önemli anlarda yanındayız.

X'in en iyi arkadaşının hayatını kaybetme ihtimali, önümüzdeki haftalarda kafasını kurcalayacaktır. Muhtemelen zorunlu eğitim günleri başlatacak ve belki de birbirimizi daha çok takdir etmemiz gerektiği için bir *barbekü partisi* düzenleyecektir.

"Her şey yolunda, değil mi? Yaralı var mı?"

"Hayır, ama Donohue bugün bir ara dişini kaybetti." Oz elini bana doğru salladı. "Kesinlikle Tate yapmadı. Ona kedi yavrusu gibi nazik davrandı."

"Eminim öyledir." Alex dudaklarını sıkılaştırır ve beni baştan aşağı süzer.

Bize verilen üniformaları giyiyorum. Bazen erkekler kot pantolon falan giiyorlar ama ben neredeyse her zaman mavi pantolon ve düğmeli gömlek giyiyorum. Bu, kutu gibi vücudumu daha da kutu gibi gösteriyor ama ben bunu rozet kadar önemli görüyorum.

Bu üniformayı hak ettim. Bu rozeti hak ettim. Ve bu kasabanın ve bu ülkedeki diğer tüm kasabaların sakinleri, polis konusunda zaten güven sorunları yaşıyor. Babam gibi adamlar bu mesleğe leke sürdüler.

Bizi hepimizi kötü gösterdiler. Böylece rahat kot pantolonlar giyip, sadece ihtiyacım olduğunda rozetimi ve tabancamı çıkarabilirdim. Ya da her gün üniformamı giyebilirdim. Onlardan biri olduğumu gururla gösterebilirdim ve bu kasabanın halkı benim yasalara uygun bir şekilde işimi yaptığımı gördüklerinde, tekrar güvenmeyi öğrenebilirlerdi.

Alex bunun çoğunu çoktan geri kazandı. O, bu kasabanın uzun zamandır gördüğü en iyi yönetici. Komutasındaki memurlar, tuhaf olsalar da, kusursuzdurlar. Alex Turner, benim kadar kirli polislerden nefret eder ve onu yoldan çıkarmak için hiçbir para yeterli değildir.

Bunu iyi bilirim. Akademiden mezun olduğum günden beri onu izliyorum.

Bu kasabadaki polisler, bizden önceki nesillerin kaybettiği saygıyı geri kazanmak için zorlu bir tırmanışa çıkmak zorunda kaldılar. Ama Alex başardı. Bunu hak etti. Bunu hak ediyor.

O, saygı duyulmaya değer bir patron, oysa çoğu öyle değil.

Ama ben arkamı döndüğümde hala gözlerini kısıyor. "Gerçekten dişini mi kaybetti?"

"Doğru," diye gönüllü olarak Oz cevaplar. "Ama zaten gevşek falan olabilir. Her iki durumda da emin olamıyorum. Geri kalanlar kahverengiye yakın bir renkteydi, yani belki de yapısal olarak zaten zayıftılar."

"Yapısal olarak zayıf..." Alex'in gözleri benden uzaklaşıp yardımcısına takılır. Bir an dururlar ve Alex'in şüpheliyi sorgularken nasıl bu kadar başarılı olduğunu kanıtlarlar. Gözleri okyanus gibi mavidir, ama baktığında ve hoşnutsuz olduğunda karanlık ve korkutucudur. Oz'un bir anlık kıvranmasından sonra, Alex'in gözleri tekrar bana döner. "Bu rapora göre onu pleksiglas duvara iki kez çarptın."

Kaşlarımı çattım. "Şey... hayır. Onu üç kez çarptım."

Oz öksürür. "Raporu ben yazdım Şef. Ben sadece iki kez çarptığını gördüm. Raporda da sadece iki kez çarptığını yazdım."

Alex'in kaşları kalkar. "Üç kez mi? Dişini ilkinde mi yoksa üçüncü vuruşta mı kaybetti?"

"İlk seferinde mi?" Cevabı zaten bilmeme rağmen bunu bir soru gibi söylüyorum. "İlk seferinde karo zemine çarptığını duyduğuma eminim."

"Yine de, onu iki kez daha vurdun..." Alex raporu yere atar ve elini yüzüne götürür. Nefesi burnundan ısıklık sesiyle çıkana kadar ağır nefesler alır ve inleyene kadar başparmaklarını göz çukurlarına bastırır. "Siktir. Tamam." Savaşa hazırlanır gibi başını sallar. "Tamam. Neyse. Adam yardımcımı hedef aldı."

"Evet, Şef."

"Silahlı ve tehlikeliydi."

"Şey..." Öksürdüm. "Silahlı ve tehlikeli olduğunu düşündük."

"Aslında su tabancasıydı." Oz tetiği çeker ve X'in kot pantolonunun kasık kısmını ıslatır. "O anda gerçek gibi görünüyordu ama."

Alex ellerini indirir ve ıslak lekeye öfkeyle bakar, sanki bir boğa gibi. Saldırmaya hazır bir boğa. Yardımcısı öldürecek gibi görünen bir boğa, çünkü şimdi pantolonunu ıslatmış gibi görünüyor. "Seni seviyorum, Oscar."

"Aww, ben de seni seviyorum, X."

"Ama şimdi defolup gitmelisin. Git. Çıkış yap. Pazartesiye kadar izinlisin. Bu akşamki yemeğe davetli değilsin."

"Ne!" Oz sandalyesinden fırlar ve sahte silahı yere vurur. "Jules kızarmış tavuk yapıyor. Beni Güney usulü kızarmış tavuktan davet etmeyi reddedemezsin! Bu ne tür bir saçma diktatörlük?"

"Senin hayatını kurtarıyorum. Evine, ailene git. Lindsy'den eve giderken sana tavuk almasını iste. Eğer önümüzdeki yirmi dört saat içinde seni görürsem, sahte rapor ve ıslak kot pantolonun yüzünden sinirlenebilirim. O zaman seni gerçekten vurabilirim."

Oz, homurdanarak sandalyesinin arkasından paltosunu kapar. Paltosunu giyip, Alex'in yanından velet gibi homurdanarak geçer, ancak Alex onu yakalayıp kucakladığında tekrar geri döner. "Sadece su tabancası olduğu için mutluyum."

"Ben de." Sonunda Oz ciddileşti. "Tate onu yere indirene kadar neredeyse altıma sıçacaktım."

"Tanrıya şükür. Eve git. Ailene tavuk kaybı için özürlerimi ilet. Kahvaltıda görüşürüz."

Oz odadan çıkıp resepsiyondan geçerek otomatik kapıdan dışarı çıkar çıkmaz, Alex bana döner.

Ceketimi kaparken. İki saat önce mesaim bitmiş olması gerektiği için onun etrafından dolaşıp kaçmaya çalışıyorum, ama X yakamdan tutup beni sertçe durduruyor. "Bir saniye bekle." Beni döndürüyor, böylece lastik banttan sarkan saçlarım yüzüme çarpıyor. "Bir saniye konuşmak istiyorum."

"Raporu tahrif etmedim, Şef." Kalbim, Oz'un vurulabileceğini düşündüğüm zamankinden daha hızlı atıyor. "Bugün kurallara aykırı hiçbir şey yapmadım."

"Rahatlaman lazım." Beni Oz'u ittiği gibi sandalyeme geri itti. Burada kimse bana bir hanımefendi gibi davranmıyor. Kimse benim duygularımı çok önemsemiyor ya da nazik davranmıyor, oysa ben tam da böyle davranılmak istiyorum. Üniforma giydiğimde ben bir kadın değilim, bir polisim. Saygı duyulması gereken bir polis. Ve bu saygı, doğduğumda bacaklarımın arasında olan şeyle hiçbir ilgisi yok. "İyi iş çıkardın, Tate. Durumu doğru değerlendirdin. Kimse yaralanmadı. Tanıkların ifadeleri senin cesaretinden bahsediyor. Bildiğin kadarıyla, o gerçek bir silahtı. Başın belada değil."

"Değil miyim?" Sinirlerimi bastırıyorum. "İlk vuruştan sonra onu kelepçeleseybilirdim ama?"

Masamın köşesine oturur ve hafifçe gülümser. "Adrenalin yüksek seviyedeydi, silahlı bir adam, bir çanta dolusu para ve etrafa saçılmış sigaralar vardı, ve meslektaşın *ığrenç* ellerle ortalıkta dolaşıyordu. İyi iş çıkardın. Bu konuda sana kızmayacağım." "Tamam." Tekrar ayağa kalkar ve anahtarlarımı alırım. "Harika. Eve gidiyorum. Uykum çok geldi, yüzüm ağrıyor." Onunla buluşuyorum. gözler. "Uykusuzluktan yüzüm ağrıyor, o yüzden..."

Kıkırdayarak bileğimi yakaladı ve beni geri çekerek oturtana kadar çekip durdu. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Ne?" Kalbim deli gibi atıyor. "Hayır."

"Çok gerginsin Lib. Sürekli deli gibi sinirli duruyorsun. Sanki seni tokatlayıp rozetini alacağımı bekliyormuşsun gibi."

"Ben... Ben değilim..."

"Sen baban gibi değilsin," diye mırıldanır. Öne doğru eğilir, ellerini birleştirir ve parmaklarını birbirine geçirir. "Saygı duymadığın bir adamın soyadını taşımak berbat bir şey. Özellikle de

aynı iş alanında. Çoğunlukla erkeklerin yönettiği bir sektörde çalışmak berbat bir şey olurdu. Ama sen benim ekibimdeki pozisyonunu hak ettin, Lib. O rozeti hak ettin ve her gün işe geldiğinde onu hak etmeye devam ediyorsun. Seni bir kez bile babanla karşılaştırmadım. Bütün çocukların ebeveynlerinin ürünü olduğunu düşünmüyorum. Bütün çocukların davranışlarının aynı olduğunu düşünmüyorum. Baban dürüst değildi, ama sen o kadar dürüstsün ki kırılacaksınız. Baban rozete utanç getirdi. Ama sen ona parlaklık katıyorsunuz. Her gün onu taktığında, üzerindeki kiri temizliyor ve daha parlak hale getiriyorsun. O yüzden tekrar soruyorum; konuşmak istediğin bir şey var mı?

"Sadece..." Elimi kaldırıp sonra indiriyorum. "Ben sadece..." Ne demek istediğimi bildiğim halde bunu söylemeye cesaret edemediğim için hayal kırıklığıyla homurdanıyorum.

Ama sonra gözlerimiz buluştu ve o bana, saygı duyulmaya layık bir lider olduğunu hatırlattı.

"Kimsenin benim kirli olabileceğimi düşünmesini istemiyorum," diye fısıldarım. "Aklından bile geçmesini istemiyorum. Bu kadar çok çalışıp, sonunda üzerimde şüphe kalması kalbimi kırar."

"Ama Lib, kimse senin hakkında böyle düşünmedi... sen hariç." Alex masamın kenarında yer değiştirip rahat bir pozisyon aldı. "Hayes bu lanet istasyondaydı, ama kimse bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünmedi. Savaş odası onun dosyalarıyla doluydu, ama o adam hakkında bildiklerini sakladın mı?" Geriye yaslanıp başını salladı. "Hayır. Sen derinlemesine araştırdın ve bize her şeyi verdin, çocukluk anılarını bile. Cruz buradaydı ve pek dürüst sayılmazdı. Kötü bir polis değildi, ama gizli kapaklı işler çeviriyordu. İlk kim şüphelendi?" Mavi gözleri benimkilere dikildi. "Ben değildim. Sen oldun. Karakola ve herkesin davranışlarına o kadar duyarlısın ki, benden çok önce Cruz'u aradın. O, öğle yemeğini aldığını söylediğinde neredeyse kafasını koparacaktın. Onun kirli olduğunu düşündün ve onu ortadan kaldırmaya hazırdın. Ama masum olduğu kanıtlandığı anda, hatalı olduğunu kabul ettin ve özür diledin. Ben hala öfkeme kapılmışken, sen ona adil davrandın. O kirli değildi, ama yine de yalan söyledi ve bu beni rahatsız etti. Kendini kanıtladın, Lib. Bütün çocuklar babaları gibi değildir, değil mi?

Herkes büyüdüğünde aile işini devam ettirir. Sen işini yaptın, işine devam ediyorsun. Bizden saygı ve inanç bekliyorsun, ama kendine inanmıyorsun." Alex ayağa kalkar ve başını üzgün bir şekilde sallar. "Sen iyi bir polissin Libby. En iyilerinden birisin. Başkalarının davranışlarına o kadar takılma ki kendi davranışlarını unutma."

Gülümsemem olmasa da, kalbim biraz daha hafiflemiş olarak görev yerimden uzaklaşıyorum. Şefim bana inanıyor. Bana *güveniyor*. Ve gerçekten, cinayet, yolsuzluk, zimmete para geçirme, hırsızlık, saldırı, uyuşturucu ve silahla ilgili suçlardan ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış sahtekar bir polisin kızı olarak, umabileceğim tek şey bu.

Arabama binip bir süre oturuyorum.

O kadar dürüstüm ki, kırılacağım.

Eh, *bu* doğru değilse ne doğruysa.

Bir esneme bedenimi ele geçirir ve ağzımı o kadar geniş açar ki yüzüm ağrır. Gözlerim yaşarır ve elime baktığımda Donohue'nun yüzünden sıçrayan kurumuş kan lekelerine öfkeyle nefes veririm.

"Kahretsin."

Kontak anahtarını çevirip kaldırımdan uzaklaşıyorum. Eve gidip kendimi toparlamam lazım. İş yerinde her küçük şey için paniğe kapılmayı bırakmalıyım. Otuz bir yaşımdayım, dokuz değil, ve artık babamın yaptıkları için özür dilemek zorunda değilim.

O hapiste, suçlu olduğu kanıtlandı.

Ben özgürüm, dizlerimde artık çukurlar yok ve komutanım ve meslektaşlarımdan saygısını kazanmış durumdayım.

Ben iyi bir polisim ve bu dünyada bunu benden alabilecek tek bir kişi bile yok.

THEO GRIFFİN

SESSİZLİK GÜÇTÜR

Haberler her kanalda, her ekranda, geçtiğim her mağaza vitrininde ve beni deli eden her tweet'te yer alıyordu. Sonunda telefonumu asistanıma atıp onu uzaklaştırmasını söyledim. Hayatımı *yeniden* altüst eden o günden bu yana yarım yıl geçti, ama o günü sanki bu sabah olmuş gibi net bir şekilde hatırlıyorum.

Colum Bishop — o annesini öldüren piç kurusu — öldü.

Bu haber hem özgürleştirici hem de sinir bozucuydu. Tatmin edici ve baskıcıydı. Beni rahatlamış bir şekilde başımı döndürdü, ama sonra beni on yıllardır yaşamadığım bir tür bunalımın içine soktu; onun bu dünyadan yok edilmesinin sebebi olmak istedim. Beynini delen mermiyi ben istemiştım ve silahın tetiğini nazikçe çeken parmağı ben kontrol etmek istedim.

Bunun ben olmasını planlamıştım; yirmi uzun yıl boyunca bu benim için bir söz ve bir hedefti. Ama herkes istediğini elde edemez ve hayat *hiçbir zaman* benim şanslı olanlardan biri olacağımı ima etmedi.

En azından o öldü, en azından gitti. Bunu kimin yaptığı benim için önemli olmamalı.

Ekranımda durmadan kayan *Breaking News* başlığını hatırlıyorum. Gece gündüz durmadan yayınlanıyordu, her reklamı, her programı, her haberi kesintiye uğratan bitmek bilmeyen bir hatırlatmaydı. Günümü geçirmeye çalışırken adı *her yerdeydi*.

İşlerimle meşgul değildim ve gazetecilerin ağladıkları her şeyi zaten biliyordum. Onlardan daha fazlasını biliyordum, daha önce biliyordum, gerçekleri biliyordum, ama leşin üzerindeki akbabalar gibi, sunulan her türlü bilgiyi, bunun boktan bir bilgi olduğunu ve gazetecilerin vaat ettikleri şeyin, yani gerçeklerin eksik olduğunu bilseler bile,

bu bilgilerin boktan olduğunu ve gazeteciler olarak vaat ettikleri şeyin, yani gerçeklerin eksik olduğunu bilmelerine rağmen.

Colum Bishop bir polis çatışmasında öldürüldü ve beynini delen kurşun, ücra bir kasabanın küçük bir polis memuruna aitti.

Uygun, sanırım. Polise derin bir nefret besliyorum, ama o adam geçen yıl şirketimden Noel kartı ve hediye almış olabilir.

Eskiden çöp konteynırlarının arkasında uyuyan ve lüks restoranların çöplerini karıştıran bir çocuktum. Sokaklarında bir çocuğun yaşadığını bildikleri için, eskiden acımasızca attıkları yemek artıkları artık köpük kaplarda bırakılmaya başlandı. Bu kaplar yine de çöpe atılmak zorundaydı – işyeri politikası gereği – ama aç olduğunuzda, yemeğin nereden geldiği umurunuzda olmaz. Yemek hala ılık ve sarımsak ve baharat kokuyorsa, ona ulaşmak için lanet köpüğü bile yemeye razı olursun.

On bir yaşından on yedi yaşına kadar hayatım böyleydi.

Babam ve arkadaşlarının annemi öldürmesini izledikten sonra karanlık bir kulüpten kaçtım, bir sokağa koştum ve uzun süre oradan çıkmadım. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Sığınacak kimsem yoktu. Evimin anahtarı yoktu, olsa bile oraya gidecek bir aracım yoktu. Üç saatlik yolu otostopla gitmek, büyüyene kadar aklıma gelmemişti ve o zamana kadar annem çoktan gömülmüştü ve "asker adam" — Colum Bishop — hayatına devam etmişti.

Kira ödenmediğinde, ayın ilk günü dairem boşaltılmış olacaktı ve o kazak, üzerinde küçük beyaz dinazorlar olan o aptal kırmızı kazak, hayatta istediğim ama bir daha asla sahip olamayacağım her şeyin sembolüydü. Sadece bir kazaktı, ama benim için sembolikti. Çocukluğumun çalınmasıydı. Ailemin öldürülmesiydi. Bir çocuğun aldığı yaralar ve aynı çocuğun katlanmak zorunda kaldığı kabuslardı.

Her gece, bir çocuğun beyni annesinin hayatının son saniyelerini tekrar tekrar oynatıyordu. Televizyon ekranımdaki *son dakika haberleri* şeridi gibi, vicdanımdan sürekli akıp gidiyordu.

Annem, Colum Bishop'un gözünde bir çöpten farksızdı. Ona göre annem, bana düzenli olarak yemek veren restoran çalışanlarının köpük tabaklarından daha değersizdi.

Büyüme hızım, gurur duyduğum ve sevimli saçları olan kısa boylu, tombul bir kıza gösterdiğim o hız, yavaşladı. Yiyecek ve güvenli bir uyku yeri olmadığında benim gibi büyüyemezsin. Bu tür bir büyümeyi sürdüremezsin ve bedenim bunu istese de — bedenim ağrıyordu ve gözlerim kapanıyordu — yiyecek ve uyku bu süreçte çok önemlidir.

Benim ikisine de kolayca erişimim yoktu.

Bu yirmi yıldan fazla bir süre önceydi, ama o çocuk şimdiki benimle aynı kişi değil. O çocuk uzun zaman önce öldü, karanlıkta ortadan kaldırıldı ve başka biri olarak yeniden doğdu. Gunner Bishop, annesi öldürüldüğü gün öldürüldü, bu dünyadan silindi. Tıbbi kayıtları birdenbire... kesildi.

Okul, durdu. Diş
hekimi, durdu.

Haftanın yedi günü evde yalnız kalmak yerine, danışmanlarla top oynayabileceği veya sessizce resim yapabileceği okul sonrası programı bile, hepsi ortadan kayboldu.

Haberlerde kayıp çocuktan bahsedildi. Bunu cinayet olarak değerlendirdiler ve gerçekten de... öyle değil miydi? Bana oldukça adaletsiz bir durum gibi geldi. Annenin tecavüze uğramasını ve ardından öldürülmesini izlemek, dondurucu soğukta uyumak ve anneni ya da yemeği istediğinden daha çok kazağını istemek, hepsi oldukça adaletsiz bir hayatın sembolüydü.

Gunner Bishop on bir yaşında öldü.

O çocuk yıllarca isimsiz kaldı. Sesi yoktu, çünkü konuşacak kimsesi yoktu, konuşsa dinleyecek kimsesi yoktu. Seçici mutizm mi? Sanırım önemli dereceleri olanlar buna böyle diyorlar.

Altı yıl boyunca, kelimenin tam anlamıyla konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Ve bu kadar uzun bir süre bir şeyi yaptığınızda, ya da benim durumumda, bir şeyi yapmadığınızda, bu bir yaşam biçimi haline gelir.

Bir duyunuzu kaybettiğinizde — benim için bu konuşma duyusuydu — diğerleri daha da güçlenir. Sokağımdaki bir farenin ayak seslerini duyabiliyordum

Bilim bunun imkansız olduğunu söylese de salmonella kokusunu alabiliyordum. Sıcaklığı ve soğuğu hissetmiyor, vücudumu dev bir nasır haline getiriyordum. Halterciler ve işçiler ellerinde nasır olur. İlk başta ellerinde kabarcıklar oluşur, bu acı verir ve insanı mutsuz eder. Ama sonunda eller sertleşir, sertleşir ve artık hiçbir şey onlara zarar veremez.

Kışın son günlerini bir ara sokakta geçirmek; benim sertleşmem için tek gereken buydu.

O süveteri siktir et, ona ihtiyacım yoktu. Annemi de siktir et, ona da ihtiyacım yoktu. Colum Bishop'u da siktir et; eninde sonunda benim nasırlı ellerimde ölecekti. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Sabra ihtiyacım vardı. Sahip olduğum şeyi kullanmam gerekiyordu; beynimi.

Yaratıcı tarafım resim yapmak istiyordu, ama mantıklı tarafım resim yapmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden yaratıcılığımı başka bir yere yönlendirdim. İlk başta resimler çizdim, çünkü akıllı bir adam elindeki araçları kullanır. Resimler çizdim, sokak sonuna "Satılık" tabelası astım, sempatik geçenlere bu resimleri sattım ve kazandığım parayla bozuk bilgisayarları tamir ettim, çünkü bu da sahip olduğum bir başka beceriydi.

Çizimlerimi tanesi iki ila on dolar arasında sattım. Yenilenen bilgisayarları ise yüz dolara sattım.

On bir yaşındaki beynim, dikkatimi nereye odaklamam gerektiğini anlamak için sadece birkaç dakika harcadı.

Mümkün olduğunca sık sık, üç blok ötedeki eski bilgisayar mağazasına gidip, onların çöp kutularından çöp olarak gördükleri şeyleri çaldım, ihtiyacım olan parçaları satın aldım veya çok pahalı ya da henüz piyasada bulunmuyorsa kendim yaptım. Bu eski makineleri yeniden inşa ettim, markasını değiştirdim ve iyi bir bilgisayar isteyen insanlara fiyatının onda biri karşılığında sattım.

Ve Griffin Industries böyle doğdu.

O zamanlar ona öyle demiyordum. Kendime bir isim vermiyordum. Sadece sessizce oturup beynimin vücudumu ayakta tutmasına izin veriyordum. Yiyeceğe ihtiyacım vardı, bu yüzden para kazanıp satın aldım — ya da daha sık olarak, çaldım. Battaniyeye ve yatağa ihtiyacım vardı, bu yüzden satın almak için yeterli parayı kazandım. Gerçekte, onları da çaldım.

Çalmayı seviyorum.

Kazanarak bir şey satın almak çok güzel bir duygu. Ama onu çalmak bin kat daha güzel.

Milyarlarca dolar kazanan, bir çocuğun temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek gücü olan büyük bir şirketten çalmak, hepsinden daha tatlı bir tadı vardı.

Şimdi her gün insanlarla konuşmak zorundayım, ama bunu en az düzeyde tutuyorum. Rahatça yiyip uyuyorum, ama fırsat buldukça hâlâ çalışıyorum. Neden mi? Çünkü bu hoşuma gidiyor.

Griffin Industries, yeniliklerin öncüsü olan bir teknoloji imparatorluğudur. Bir sokak çocuğuyla başlayan bu şirket, şimdi mekanik bölümünde neredeyse tüm rakiplerini geride bırakan yenilikçi bölümlerle övünmektedir. Biz herkesten daha düşük teklif veriyoruz. Az vaat edip çok teslim ediyoruz. Rakiplerimizi alt ederek, işlerini batırarak ve neredeyse tamamen bize ait olan bir pazarın meyvelerini toplayarak sapkın bir zevk alıyoruz.

Rekabetin olmamasına ve müşterilerden para sızdırma seçeneğine rağmen, düşük teklifler vermeye devam ediyoruz. Fiyatları sabitleyip sektörü tamamen mahvedebiliriz, ama bu tüm küçük işletmeleri mahveder.

Sadece benden daha büyük olanları mahvetmekten zevk alıyorum. Küçük olanları ezmenin bir anlamı yok. Bu hiç de zafer sayılmaz.

Küçük olanlar, ayak uyduramadıklarında bana gelirler, Griffin tarafından yutulmak için yalvarırlar, ben de onlara istedikleri fiyattan daha fazla ödeme yapar ve sahiplerini ve yöneticilerini yönetim ekibimin bir parçası olarak işe alırım. Eğer başlangıçta kendilerini kanıtlayacak kadar akıllıysalar, benim ekibimin bir parçası olacak kadar da akıllıdırlar. Yöneticilerime, kontrolü kaybetmenin acısını hafifletmek için altı haneli yüksek maaşlar ödüyorum, ayrıca her sözleşme kazandığımızda ve daha büyük teknoloji şirketlerini geride bıraktığımızda bonuslar veriyorum.

Bu hırsızlık ve ben bundan büyük zevk alıyorum.

Griffin Industries'in yüz binden fazla çalışanın hepsi ortalamanın üzerinde maaş alıyor. Şirketimize fayda sağlayacaksa eğitim masraflarını karşıladığımız bir teşvik programımız var. Bir çocuk elektrik veya makine mühendisi olmak mı istiyor? *Hiç durma*. Mezun olduğunda garantili bir iş, mezuniyet ödülü olarak para ikramiyesi ve

onur derecesiyle mezun olmuş ve bitirme tezi ilgimi çekmişse, yönetici ekibime girmek için benim ofisime mülakata gönderilir.

Böyle bir programı onur derecesiyle bitirecek kadar zekiysen, ben de Griffin Industries'in gelecekte nereye gidebileceğini yemek yerken oturup konuşmak isteyeceğimi bilecek kadar zekiyim.

Şirketim, sesini duyuramayan küçük adamlara inanır. Küçük adamları satın aldığım için öyle görünmeyebilir, ama bu şekilde daha büyük bir ordu kuruyoruz. Çabalarımızı bölüp ülke çapında yüzlerce küçük teknoloji şirketi kurmak aptalca. Bu zayıflık göstergesidir. Bu yüzden hepsini tek bir çatı altında topluyorum. Güçlerimizi birleştiriyoruz, beyinlerini ve kolektif bilgilerini birleştiriyoruz, sonra da üstümüzde oturan zorbaları alt ediyoruz.

Zirveye ulaştığımda ne yapacağım?

Gerçekten emin değilim. Ama oraya vardığımda, kalbimde hala aynı çocuk olmayı umuyorum. Çalışıyorum, ama sadece bunu karşılayabilecek kişilerden. Yalan söylüyorum, ama sadece gerçeği hak etmeyenlere. Dağımın tepesinde durup yürüdüğüm yolu aşağıdan seyretmek istiyorum. Yanan vadiler ve yıkılmış insanlar görmek istemiyorum. Benim gibi çocukların yardım edildiğini görmek istiyorum. Umut, eğitim ve belki biraz da kanun ihlali görmek istiyorum, ama sadece kanun yanlış olduğunda.

Hırsızları işe alırım. Çünkü onların zihinlerinin nasıl çalıştığını bilirim.

Yalancıları işe alırım. Çünkü neden yalan söylediklerini biliyorum ve bana yalan söylemediklerini biliyorum.

En zeki beyinleri işe alıyorum ve başladığım işi devam ettirmeleri için onları çalıştırıyorum.

Bir bakıma, biz teknoloji dünyasının Robin Hood'uyuz. Nottingham şerifi Robin'i bir suçlu olarak görüyordu. Yine de hikaye Robin'in mutluluğu ve iyi işleriyle ilgili, değil mi?

Nefret edenleri ve kıskananları siktir edin. Piyasada bir boşluk buldum, onu doldurdum ve doldurmaya devam ediyorum. Ve konferans görüşmeleri arasında, bana basanların verilerini inceliyorum.

Colum Bishop.

Memur Raymond Tate

Abel Hayes

O günkü isimsiz takım elbiseli adam... Yirmi bir yaşına gelip daha önce erişemediğim verilere ulaşana kadar, onun adının Sean Frankston olduğunu öğrenemedim. Bir başka uyuşturucu satıcısı. Bir başka kadın döven. Colum'un meslektaşı mı yoksa rakibi mi, bunu asla bilemedim. Birkaç yıl önce Bishop ve Hayes'in işlediği suçlara benzer suçlardan hapse girdi, ama bu olaylarla bir bağlantısı yoktu. En azından resmi olarak yoktu. Hkmetin dosyalarında hiç yer almadı. Frankston'ın tutuklanması bugüne kadar Bishop'un imparatorluğuyla bağlantılı olarak görülmedi, ama hapse gönderildiğinde benim için önemsiz bir konu haline geldi.

Polislere veya federallere yardım etmek için burada değilim. Dosyaları düzeltmek veya zaten ömür boyu hapis cezasına hapis cezası eklemek için burada değilim. Frankston şartlı tahliye şansı olsaydı, annemin ölümündeki rolü nedeniyle bununla ilgilenirdim. Ama olmadığına göre, benim ilgimi çekmiyor.

Tate hapse atıldı, Hayes on bir yaşındayken benim de girdiğim türden bir kulüpte öldürüldü ve Hayes'in ölümünden bir yıl sonra Colum da öldürüldü.

Dşmanlarım benim müdahale etmeden ortadan kaldırılıyor, bu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu. Domino etkisi gibi planlar yapmıştım, onları tek tek ortadan kaldıracaktım, ama her harekete geçmek üzereyken, başka biri devreye girip işi hallediyor. Bu sayede ellerim temiz kalıyor, sanırım. Ama başlangıç çizgisinde oturup, ddğn almasını beklemek sinir bozucu.

Ama şimdi, varlığından haberdar olmadığım yepyeni bir piskopos dalgası var.

Kane Bishop, Colum'un en büyük oğlu, Jay ise ikinci oğlu. Colum'un benden başka oğulları olduğunu bilmiyordum; on bir yaşındayken bilmiyordum, yıllarca bir ara sokakta oturup, artıklardan ve acıdan beslenerek hayatta kaldığım süre boyunca da bilmiyordum.

Yirmili yaşlarımın başına kadar bilmiyordum, çünkü Kane Bishop, babasınıninkine benzer bir işi kertmede önemli rol oynadığı söylenen, madalyalı bir ATF ajanıydı. Jay ise ağabeyinin izinden giderek rütbesini yükseltiyor ve tüm fotoğraflarda glmsyordu.

Çok mutlu bir aile gibi görünüyorlardı; bir baba ve iki oğlu. Hepsi hepsi hepsi resmi unvanlara sahipti. Hepsi dlleri ve

törenleri. Hepsi aynı lanet gözlere ve kare çenelere sahip.

Benim kare çenemle aynı.

Colum Bishop üniformalı oğullarıyla poz verdi, hepsi gülümsüyordu, alıntılar yayınlandı, "*Oğullarımla gurur duyuyorum.*" O lanet olası yılan iki tane daha kendinden yaratmıştı, onların ATF ve DEA gibi güç pozisyonlarına gelmelerine yardım etti, silahlar ve uyuşturucular, ve bir daha asla ürününü ülkeye ve ülke çevresine sokmak konusunda endişelenmek zorunda kalmadı.

Annem onun oğulları olduğunu bilmiyordu, ben de bilmiyordum. Ama Jay Bishop benim yaşımda. *Aynen* öyle. Doğum günlerimiz sadece birkaç ay arayla, yani Colum bizim doğduğumuzda annemi başka bir kadınla aldatıyordu. Ya da daha doğrusu, Colum Bishop ile Victoria Grace'in evlilik kayıtlarını bulduğuma göre, o diğer kadını annemle aldatıyordu.

O, o kaltak kız kardeşlerin bahsettiği fahişeydi.

Onunla tanıştığım gün, kendimi deli gibi hissettiğimi düşündüm... sanki bir sığır gibi. Sanki satın alınmışım gibi. Ben Bishop'un oğluydum, soyadını devam ettirecek bir başkası. Annem, babamla tanışıp, uzun zamandır istediğim ilişkiyi kuracağımı düşünerek beni o kulübe götürdü. Ama onun yerine, bir tür satın alma ekibiyle karşılaştım. Annemi sanki bir inkübatörden başka bir şey değilmiş gibi bir kenara attılar, sonra beni başka bir Bishop oğlu haline getirmeyi beklediler — belki de sonunda FBI ajanı rolünü üstlenip, Colum'un kolluk kuvvetleri üçlüsünü tamamlayacaktım — ama ben kaçtığımda, planları suya düştü.

O restoranın arkasındaki sokakta geçirdiğim yıllar boyunca bir ara adımlı değiştirdim. O kadar da zor olmadı. Orada kağıtsız bir çocuk olarak girmiştim. Yetişkin olarak çıktım, neredeyse yedi yıllık kendi kendime öğrendiğim bilgeliğim, yeni kağıtlarım ve bazen bana yemek ve fazladan battaniye getiren nazik bir adamı onurlandırmak için aldığım bir isimle.

Griffin, çünkü bana yaşlı bir aslanı hatırlatıyordu, sakalı yeleye benziyordu. Aslan gibi güçlüydü, aslan gibi cesurdu. Bana mahalleimde kral olmayı öğretti ve korktuğumda bile cesur olmam için beni cesaretlendirdi. Colum'da tanışmayı umduğum baba figürüydü ve hiç konuşmamış olsak da, altı yıl boyunca ağzımı kapalı tutmuş olsam da, yine de bana geri döndü

beni ziyaret etmeye devam etti. Çalışırken yanımda oturur, gençlik hikayelerini anlatır, uzak durmam gereken şeyleri uyarır ve başka hiçbir şeyin yapamadığı halde beni her zaman gülümseten şakalar yapardı.

Adı Theodore'du ve benim sokağıma gelmeyi bıraktığında, ona teşekkür etmek ve onun nezaketine karşılık vermek için çok uzun süre beklediğimi fark ettim.

Ben de onu seviyordum. Bir oğulun babasını sevmesi gerektiği gibi seviyordum.

Şu anda beni tanıyan hiç kimse beni Bishop'la ilişkilendiremez. Bu dünyada o bağlantıyı bilen tek kişi Colum'un kendisiydi, ama o orospu çocuğu öldü.

Ancak son altı ay, genç Bishop'ları tekrar gündemime taşıdı. Uyuşturucu baskınları, "iyi" polis çalışması, ölen bir baba — *ne trajedi, o madalyalı ve saygın biriydi, falan filan*. Gazeteciler Colum'un ölümünü ve ülkemiz için yaptığı iyi işleri üzümlere anlatıyorlar, ama onun incittiği insanlardan bahsetmeyi unutuyorlar, ve bu liste benimle ve annemle başlayıp bitmiyor. Onun iktidarını kötüye kullanması onlarca yıl sürdü ve geçen yılın sonlarına kadar devam etti.

Bazı *alternatif* kanallar zaman zaman onun suçlarından bahsediyor. Sattığı kadınlar, ülkeye soktuğu uyuşturucular, gençlerimizin eline verdiği silahlar. Alternatif kanallar, o askeri eğiten ve ödüllendiren hükümetin tepkisinden korkmuyor. Ama ana akım kanallar kapatılmaktan korkuyor, bu yüzden ondan bahsettiklerinde belirsiz konuşuyorlar ve her zaman onun ve oğullarının hizmetlerine odaklanıyorlar.

Kane veya Jay Bishop, onun ölümünden sonra onun işini devam ettireceklerini düşünüyorsa, çok yanılıyorlar. Temiz ve meşru bir izlenim veriyorlar. Görünüşleriyle değil; baştan aşağı dövmeli ve gözleri tehlikeyle parılıyor. Ancak adamlarının yaptığı açıklamalar, Colum'un işlerinden habersiz olduklarını gösteriyor.

Hayes'in idamından sadece birkaç ay sonra, geçen yılın başında işlerinden ayrıldılar ve özel sektöre geçtiler. Benim gözümde bunlar suçlu adamların davranışları. Dünya onların Colum'un ağacından düşen elmalar olmadığına inanabilir, ama ben saf değilim, çocuk değilim ve onların varlığından haberi olmadığı verilere erişimim var.

Bishoplar, Colum'un hesaplarından doğrudan para aktaran banka hesaplarını kontrol ediyorlar — masum bir adam kirli paraya serbestçe erişemez.

Beyaz Saray'inkine rakip güvenlik sistemlerine sahipler — masum insanlar bu kadar korunmaya ihtiyaç duymazlar.

Onlar, daha önce hiç tanışmadığım kadar yetenekli bir hacker'a sahipler. Veri hırsızlığının derin alanlarında her karşılaştığımızda, beni dışarıda bırakıyor

— Masum insanlar hacker'lara sahip olmaz, özellikle de bu kadar yetenekli hacker'lara.

Nereye baksam, suçun kanıtını görüyorum.

Çocukluğumdan beri, ortadan kaldırmak istediğim erkeklerin bir listesini tutuyorum. Bu listeyi yirmi iki yıl önce, soğuk ve kirli bir ara sokakta titreyerek otururken yazmaya başladım. İlk dört isim, o kasvetli günde annemle birlikte o ofiste bulunan erkeklerin isimleri, çoktan silindi. Şimdi listem, damarlarımda akan kanın bana söylediğine göre, kardeşlerim olanlardan oluşuyor.

"Efendim?"

Bilgisayar monitörüne körü körüne bakarken, başımı kaldırıp kapıda duran asistanımı gördüm. Kısa etekli takım elbisesiyle uzun bacakları dikkat çekiciydi.

Belki de babamdan o kadar da farklı değilim... Ben de onun kadar kadın vücudunu takdir ediyorum. Kadınları seviyorum, vücutlarını seviyorum, dolgun kıvrımlarını ve esnek tepe noktalarını seviyorum. Onları yatağa atmayı seviyorum ve biraz daha uzun kalmalarını bile umursamıyorum, tabii yastık sohbeti ve gevezelik beklemedikleri sürece. Hâlâ sözlerimi çoğunlukla kendime saklıyorum. Alışkanlıkları bırakmak zordur ve bırakmak *istemediğim* alışkanlıkları bırakmak neredeyse imkansızdır.

Sözlü olarak cevap vermek yerine, gözlerimi bacaklarından ayırıp çenemi kaldırıyorum.

"Rogers yeni patent hakkında konuşmak için geldi." Sanki bir sır verecekmiş gibi kapıdan bir adım daha içeri girer. "Biraz kızgın görünüyor."

"Rogers mı? Manyetik kilit sistemli dört katlı kapılar mı?" O başını sallar.

"Onu içeri gönderin, ben hallederim."

Çenesini eğerek, astronomik uzunluktaki kirpiklerinin yanaklarına değmesine izin verirken, Tasker Rogers'ı çağırmak için geri çekildi. O inatçı

, yenilikçi bir beyni olan genç bir mühendis, ama düşünce yapısı yaşlı bir adam gibi.

Önümdeki ekrandan çıkarak – *Sophia Solomon; ilginç bir çalışma ve daha sonra ele alınacak bir sorun* – dirseklerimi masaya dayadım ve kapı tekrar açıldığında parmaklarımı birleştirdim.

Asistanım kendinden emin adımlarla içeri girer ve benden neredeyse on yaş daha genç, dağınık görünümlü bir adamı ofisimin ortasına getirir. Adam genç ama zekidir. Egosunu bir kenara bırakırsa, hayal bile edemeyeceği bir iş teklifi ve maaş alabilir. Ama Griffin Industries'te egolara yer yoktur. Misyonu olan tek bir adama bile yerimiz yoktur.

Tabii ki *benim* misyonum hariç.

Ben konuşmadan, Tasker bir kağıt parçasını yüzüme doğru uzatır, Annaliese ise çıkıp kapıyı kapatır. Kağıt masama doğru süzülür ve havada gergin bir sessizlik bırakır. Onun gözlerine bakıp, parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdıkça bu sessizlik gittikçe yoğunlaşır.

İş dünyasındaki en güçlü silah, tartışmada iyi olmak, en zeki, en gürültücü, en esprili olmak değildir.

Sessizlik... Sessizlik, yeterince uzun süre devam ederse herkesi yıkar.

Uzun zaman önce, asla ilk konuşan olmamayı öğrendim. Asla ilk teklifte bulunan olmamayı. Asla ilk olarak bir rakam söylememek. Sessizlik güçlüdür ve ne kadar uzun sürerse, o kadar çabuk pes ederler.

"Sana gönderdiğim faturayı yanlış yorumladın." Baskıya dayanamayan adam, öne atılır ve benim almamı beklediği faturayı kapar. "Bunu dün gönderdim, ama sen yanlış okudun."

Yavaş hareketlerle kaşımı kaldırıp elimi uzatırım, ta ki o lanet olası saygıyla kağıdı avucuma koyana kadar. Hırpalanmış kağıdı açarım, daha önce gördüğüm şeyi gözden geçiririm ve tekrar bırakırım. "Kapı patentiniz için yüz kırk yedi bin dolar istediğiniz yazıyor."

"Doğru!" Kağıdı masamın üzerine öfkeyle düzleştirir ve işaret parmağıyla kağıdı dırter. "Sanki seni dolandırıyormuşum gibi iki yüz yirmi iki dolar yazan bir e-posta gönderdin. Faturamda *açıkça* yüz kırk yedi yazıyor."

"Kısmen haklısın; faturada 147 yazıyor, ama ben hesabına 75 bin dolar yatırdım bile. 75 bin artı ödenmemiş 147 bin, 222 bin dolarlık bir satın alma fiyatı anlamına geliyor. Yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun! Faturada 147 yazıyor."

"Ödenmemiş. 147 dolar... ödenmemiş. Peki benim 75 bin dolarım nerede, Rogers?"

"Nerede... Ben..." En basit şey nihayet parlak beyninde yerine oturduğunda yutkunur. "Hayır, ben..."

"Bunu geçen hafta konuşmuştuk. Asistanına banka bilgilerini benimkine göndermesini söylemiştin."

"O Darla'ydı," diye bağırır. "O artık benim için çalışmıyor." "Personel sorunların benimle hiçbir ilgisi yok."

Asistanın banka bilgilerini verdi, Annaliese de depozitoyu gönderdi. Bunu zaten konuşmuştuk, değil mi? Parayı bulamadın, ben de sana Darla'nın bize verdiği bilgileri gösterdim. Paranı buldun. Buradaki sorun, hatalı muhasebe sisteminde ve kendi kışının dışına bakamaman." Beklerim ve sessizliğin uzamasını sağlarım. "Faturanızı yanlış mı yorumladım, Tasker? Yoksa paramı yanlış mı tahsis ettin ve hatanı kabul edemeyecek kadar zayıf mısın?"

"Yanlış hesapmış," diye hata yapar. "Unuttum..."

"Hangi hesap olduğu umurumda değil. O paraya erişimin var mı, yok mu?"

"Erişimim var," diye boğuk bir sesle cevaplar.

"Ve bu bilgileri benim şirkete veren *senin* şirket temsilcin miydi, yoksa ben mi kendi kışımdan uydurdum?"

"D-D-Darla gönderdi."

"Tamam. Öyleyse kapımdan çık, tekrar çal, kalan yetmiş iki bin dolar için güncellenmiş fatura ve kibirli bir pislik olduğun için özür dilemek için geri gel. Bekliyor olacağım."

Topuklarını döndürür ve odanın karşısına doğru koşar. Eli kapı koluna uzandığında onu tekrar durdururum.

"Sözleşmemize göre, önümüzdeki Çarşamba günü tüm çizimleri ve DWG'leri teslim edeceksin. Zamanında hazır olacak mısın, Tasker?"

"Şey... ah... ben..."

"Sözleşmemizde teslimat saati 23:59 olarak belirtilmiş. Gece yarısını bir dakika geçersen, satış fiyatının yüzde ellisini kaybedersin. Bu da bana üç bin dolar *borçlu olacağın* anlamına gelir. Ve yine de teslimatı yapmak zorundasın. Bugün buraya gelmenin zamanını iyi değerlendirdiğini düşünüyor musun?"

Hayır, değildi.

Tek kelime etmeden dışarı fırlar ve çift kapıyı çarparak menteşelerinden sarsar. Kafamı sallayarak arkama yaslanıp burnumdan uzun bir nefes veririm. Tasker Rogers çok zekidir, ama kötü tavırları nedeniyle Griffin'de asla bir pozisyon teklif edilmeyecektir.

Birkaç gün önce Darla Kline'dan masama gelen iş başvurusunu hatırlayarak, yığının içinden onu çıkarıp çıkardım. Ön yüzündeki bilgileri gözden geçirip, ikinci kez başımı salladım, kağıdı top haline getirip çöp kutusuna attım.

Tasker'ın asistanı yanlış banka bilgilerini veriyorsa, onu istemiyorum. Çalışanlarımdan doğru bir şekilde işlerini yapmalarını bekliyorum. Griffin Industries'te çalışıyorsanız, en iyilerden biri olarak kabul edilirsiniz, elit olarak görülürsünüz, detaylara çok dikkat etmeniz beklenir ve işinizi iyi yaptığınızda ödüllendirilirsiniz.

Beklentilerimin mantıksız olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydı, insanlar her gün özgeçmişlerini masama atmayı bırakırlardı.

Kapılar titremeyi bıraktığında bir an için gözlerimi kapatıyorum, göğsüm genişleyene kadar burnumdan uzun bir nefes alıyorum, sonra tekrar nefes verip gözlerimi açıyorum.

Tamam. Çalışma zamanı.

Sophia Solomon'un kim olduğunu bilmiyorum, ama geçen hafta bir aramada adı çıktı. Önemli bir şey değil – ekranımda sürekli isimler beliriyor – ama aynı isim bir haftadan kısa bir sürede iki kez, sonra da üçüncü kez çıkınca, bir kez daha bakmam gerekiyor.

Yirmi altı yaşında, klasik balerin eğitimi almış, birkaç ay önce açılmış bir dans akademisinde dans öğretmeni olmuş. Kaşlarımı kaldırıp daha derinlemesine araştırmaya başlıyorum.

Dışarıdan görüldüğü gibi olabilir; o genç, belki provalarda dizini incitmiş ve profesyonel dansçı olma şansını mahvetmiştir, bu yüzden şimdi yeni bir prima balerin yetiştirme umuduyla yeni bir stüdyo açmıştır. Ama yeni bir stüdyo, yirmi altı yaşında ve beş yaşındaki öğrenciler – neden Bayan Solomon'un banka hesapları nakit parayla dolup taşıyor? Ellie Solomon Dans Akademisi neden kar amacı gütmeyen bir kuruluş olarak kayıtlı, ama hesapları dolup taşıyor?

Bana gayet karlı bir iş gibi
görünüyor. Peki Ellie Solomon
kim?

Bu yeni kurulan işletmenin dosyalarını saatlerce inceledim ve ne kadar derinlemesine incelersem, gülümsemem o kadar büyüdü. Onu kuran kişi, benim çalışanlarımdan beklediğim şekilde detaylara dikkat ediyor. Vergi dosyaları kusursuz, raporları tertemiz, hukuk ekibi de sağlam.

Tek kusur karı. Hiçbir küçük kasaba dans okulu ilk yılında milyonlar kazanmaz. İmkânı yok. Banka bakiyesi ve dans stüdyosunun Colum Bishop'ın idam edildiği küçük kasabada kurulmuş olması olmasaydı, çoktan vazgeçmiş olurum.

Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, ama aslında öyle değil.

Gündüz geceye dönerken, bilgileri zihnimin bir köşesine kaydırıp saklıyorum. Soğuk kahvemi yudumlarken, karnımdan gelen gurultulara kaşlarımı çatıyorum. Açım ve akşam yemeği saatini çoktan geçtim.

Ama sonra ekranımda bir isim belirince dik oturuyorum. İki isim.

Üç isim.

"Hay aksi." Yorgun gözlerimi rahatlatmak için eğilip, tanıdık isimlerin yanıp sönen neon ışıkları gibi gözlerimin önünde parıldadığını gördüm.

Bazıları tanıdık. Bazıları yeni, listeme eklenecekler. Ve geçmişten gelen bir patlama beni neredeyse yere seriyor. Onun ehliyetini ekranıma getiriyorum ve sadece... bakıyorum.

"Elizabeth Tate..." Kafamı sallıyorum. "Polis."

LİBBY

Eskiden kısa boylu, şişman bir kızdım.

Babamın bir çocuğu öldürmeye çalıştığına şahit olduğumda dokuz yaşındaydım. Onun kötü bir adam, kötü bir polis olduğunu hep biliyordum, ama onun *ne kadar* sahtekar olduğunu hiç bilmiyordum. Hep öyle olduğunu varsaymışım; sanki hayatımı, Jude Donohue'nun saçlarını kaplayan yağ gibi yağlı bir parlaklık kaplıyordu. Ama o rüzgarlı günde o çocuk Abel Hayes'in ofisinden koşarak çıkıp merdivenlerden yuvarlandığında bunu *anladım*.

Gunner Bishop uzun boyluydu, deli gibi uzun boyluydu, uzun kolları ve bacakları vardı. Bana bebek şempanzeyi hatırlatıyordu. Bebek zürafayı. Bebek *herhangi bir şeyi* . vahşi . Çok uzun uzuvlarla ve koordinasyonsuz hareketleriyle. O tökezleyip merdivenlerden düştüğünde çığlık attım. Kemiklerinin kırıldığını ve alçı için hastaneye gitmesi gerektiğini düşünerek çok korktum, ama sonra tekrar ayağa kalkıp yoluna devam etti. Gerçek korkum, kurşunlar kafasının yanından vızıldayarak geçene kadar başlamadı. Döndüğümde, silahı tutan kişinin babam olduğunu gördüm. Sonra çığlık attım. Ve çığlık attım. Ve çığlık attım.

O kadar çok çığlık attım ki babam bana vurdu ve ben uykuya daldım.

Uyandığımda çenem morarmıştı ve elimde okula dönüş uçak bileti vardı.

Ve okul, mezun olana ve kaçana kadar sonraki dokuz yıl boyunca kaldığım yerdı. Suç ihbarında bulunmak için değil, polis teşkilatına katılmak için karakola koştum. Nasıl polis olabilirdim? Babamın yaptıklarını nasıl telafi edebilirdim? Dün o çocuğa yardım edemediğim halde, bugünün çocuklarına nasıl yardım edebilirdim?

İç çekerek, daracık daireme girdim ve anahtarlarımı kapının hemen içindeki tezgahın üzerine attım. Dairem, *açık plan yaşam alanı* olarak tanıtılmıştı. Ama gerçekte, açık plan olamayacak kadar daracık bir kutu daireydi. Mutfagım,

yemek odası ve oturma odası tek bir alandır. Açık plan ev, evet, ama gerçekte, kelimenin tam anlamıyla sadece küçük bir odadır.

Mutfağım galeri tarzında ve küçük bir gaz ocağıyla sonlanıyor. Tezgahım bölme ve yemek alanı olarak kullanılıyor. Diğer tarafta iki tabure var. İki tane, çünkü paket halinde satılıyorlardı. Ve bunların arkalıkları kanepemin arkasına değıyor. Dairem onaylandığında dışarı çıkıp sevimli, küçük, yuvarlak bir masa aldım. Kafe tipi bir masaydı, normal boydaki iki yetişkinin birbirine çarpmadan oturabileceğı kadar yer vardı.

Sadece özgürleşmemi kutlamak için bir masa istedim, ama 60 cm'lik yuvarlak masa bile 60 cm fazla büyüktü. Bir gece, bir kahvaltı ve bir kez parmağımı çarptıktan sonra onu kaldırıma attım ve toplanmasını bekledim. Artık şık hissetmek istediğimde tezgahta, umursamadığımda ise kanepede yemek yiyorum.

Burada sadece ben varım. Etkilemem gereken kimse yok. Hesap vermem gereken kimse yok. İşten çıktığımda yalnızım ve bunu seviyorum.

Mutfağım iyi bir yemek pişirmek için yeterli. Tabaklarım kırık ama yine de yemek yiyebiliyorum. Gümüş çatal bıçak takımım, çocukken kullandığım gibi gerçek gümüş değil ama çatal çataldır ve elimden gelirse bir daha asla gerçek gümüş çatal bıçak takımıyla yemek yemeyeceğim.

Paralı bir ailede büyüdüm. Hiçbiri bizim değildi ve hiçbirisi yarın için garantili değildi. Ama yine de para boldu ve babam, istediğini *sandığı* şeyin esiri oldu. Uzun süre sadece "amca" olarak tanıdığım Colum Bishop'un kurtarıcısı olduğunu düşünüyordu. Gerçekte ise Colum onun gardiyanıydı. Paranın sorunlarını çözeceğini düşünüyordu, ama aslında daha fazlasını yarattı.

Şimdi Colum öldü ve Raymond Tate'e ömür boyu hapis cezası verdikleri gün mahkeme salonunun arka sırasında oturdum.

Ben *yeni* Memur Tate'im ve her gün rozetimi göğsüme takıp aynada okuduğumda, kendimle gurur duymaya zorluyorum.

Babam ve ben aynı kişi değiliz, aynı polis değiliz. Başka bir adamın eylemlerinin kendimi nasıl hissettiğimi belirlemesine izin vermemeliyim.

Çoğu zaman bunu başarabiliyorum. Unutup, dünyamda olumlu bir fark yarattığımı biliyorum. Ama bazen, bugün olduğu gibi, bir çocuğun anıları beni rahatsız ettiğinde, bir Tate'i diğerinden ayıramıyorum.

Belki de adımı değiştirmeliydim. Bu sembolik bir anlam taşıyabilir ve benim için yeni ve daha iyi bir tarihin başlangıcı olabilirdi.

Buzdolabımın önüne durup, bir şişe su ve dün gece vardiyadan önce çözmeye başladığım bir tabak tavuk göğsü çıkarıyorum. On iki saat önce işten çıkmam gerekiyordu. Jude Donohue ve onun sigara ihtiyacı yüzünden, olması gerekenden üç saat daha fazla kalmak zorunda kaldım. Sonra bir saat uzaklıktaki şehre gittim ve hapisanedeki babamı ziyaret ettim.

Onu sevdiğim için ziyaret etmiyorum. Onu özlemiyorum. Ona karşı hiçbir sadakat hissetmiyorum. Onu ziyaret ediyorum çünkü hala hapiste olduğuna dair görsel bir kanıta ihtiyacım var. Soluk tenini ve tıraşsız yüzünü görmem gerekiyor. Bol tulumunu ve çirkin ayakkabılarını görmem gerekiyor. Beslenme ve güneş ışığı eksikliğinden dolayı tırnaklarında oluşan beyaz çizgileri görmem gerekiyor. Çökmüş göğsünü görmem gerekiyor.

Hapsedildiğinin kanıtını görmem gerekiyor ve hapisteki zamanının keyifli geçmediğini bilmem gerekiyor.

Neredeyse her ziyaretimde, o sinirleniyor ve başını belaya sokuyor. Otuz gün tecrit mi? Evet, lütfen.

Birçok cezaevi, yüz yüze ziyaretlerden vazgeçip, mahkumlara ekran zamanı sağlamaya başladı. On dakikalık görüntülü görüşme için yedi dolar, bugünlerde alabilecekleri en iyi şey. Ama ben polisim, bu yüzden ziyaret ettiğimde, normal ziyaretçilerin almadığı ayrıcalıklardan yararlanıyorum.

Suyumu yudumlarken, tezgahımın etrafında dolaşıp televizyonumun uzaktan kumandasını alıyorum, televizyonu açıyorum ve uzaktan kumandayı kanepeme geri atıyorum. Yalnız yaşıyorum ve bununla hiç sorunum yok, ama yine de gürültüyü seviyorum. Konuşmalar bile, burada biri varmış gibi hissetmeyi seviyorum.

Ekran, günün saat 9 haber özetini göstermeye başlar. Önemli haberler, kaçırdığım her şeyi bana aktarır, ki bu da temelde hiçbir şey değildir. Yerel haberler, benzin istasyonunda bir soygun girişimi olduğunu bildirir. Spor bölümü, yerel dövüşçüler ve

yaklaşan bir maçtan bahsediyor. Ardından ulusal haberler geliyor ve hepimizin bildiği aslan logosu beni duraklatıyor.

"Griffin Industries, hisse senedi değerlerinin yükseleceği tahminlerine rağmen, Çin menşeli uluslararası bir teknoloji şirketindeki hisselerini satarak bugün şok dalgaları yarattı. Talep edildiğinde, Bay Griffin, program çakışmaları ve kişisel seyahatlerini gerekçe göstererek bizimle konuşmayı reddetti. Borsadan içeriden bilgi sahibi kişiler, Bay Griffin'in sürekli inzivaya çekilme isteğinin sonunda ruh sağlığını etkilemiş olabileceğini iddia ediyorlar." Kamera stüdyodaki sunucudan uzaklaşarak, Griffin Plaza olarak bilinen yüksek binanın önünde duran genç bir adama odaklanıyor. *"Ne düşünüyorsun Garry?"*

"Bence o bir ucube!" Röportaj yapılan genç adam sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. *"Bugün 12 milyon hisse sattı, bu bizim gibi hisse satın alanlar için harika bir şey, ama gelecek hafta bu 12 milyonun değeri kolaylıkla 50 milyona çıkacak! Bundan eminim. Ne içtiğini bilmiyorum, ama beynine girip kafasını karıştırmış. Adamın parası aklından fazla."*

"Ve şimdi sahip olabileceğinden otuz sekiz milyon daha az parası var." *"Doğru!"* Garry gözlerini devirir. *"Eğer parayı sevmiyorsa, ben alırım"*

. Tek söylediğim bu."

"Hisse senetleri ucuzken bir kısmını satın aldın mı, Garry? Finans uzmanımız olarak, sıradan anne ve babaların borsaya yatırım yapmalarını önerir misin?"

"Evlerindeki iyi insanlara paralarını nasıl kullanacaklarını söyleyemem..." Bir süre durup kameraya bakıyor. *"Ama ben hisse senedi aldım."*

Haber programı, Griffin ile ilgili her şeyi içeren bir montaj yayınlıyor. Bunların hepsini daha önce görmüştüm, çünkü şirket pek de düşük profilli değil, ancak piyasaya çıkan yeni teknolojilerle ilgilenmiyorsanız bunu fark etmeyebilirsiniz. Sokaktaki birçok insan bu markayı, bizim Kleenex'in mendil, Pepsi'nin ise içecek olduğunu bildiğimiz gibi bilir. Dizüstü bilgisayarlarının ön tarafında aslan logosu, telefonlarının arka tarafında ise aslan amblemi olduğunu bilirler. Ama bunun ötesinde, bu konuyu düşündükleri şüphelidir. *Orada* duruyor işte. Onu tanımak için

bu markayı tanımaya şartlandırıldık, bu yüzden herkes paralarını eskiden Apple'da otomatik olarak harcadıkları gibi Griffin teknolojisine harcıyor olsa da, çoğu kişi bu markanın arkasında kimin olduğunu bilmekle yeterince ilgilenmiyor.

Bugün, Theodore Griffin'e röportaj talebinde bulunulan ilk gün değildi. Ve bu, onun reddettiği ilk talep de değildi. Onun ünü, görünmez olmasına dayanıyor. Google'da "Griffin Industries" yazarsanız, logoları görürsünüz, ancak Theodore'un kendisini göremezsiniz. Etrafınıza sorarsanız, birçok kişi onunla tanıştığını söyleyecektir, ancak hiçbirisi böyle bir tanışmanın fotoğrafını gösteremeyecektir. Griffin çalışanlarıyla konuşursanız, neredeyse hepsi işlerinin ne kadar harika olduğunu (sıkı, zorlu ama ödüllendirici) ve asla ayrılmak istemediklerini anlatacaktır.

Genel kanı, Griffin'in insanlara karşı iyi olduğu, ancak basına konuşmadığıdır. Etkinliklere katılmamaktadır. Televizyona çıkmamaktadır. Dünyanın ondan beklediği hiçbir şeyi yapmamaktadır.

Ve sanırım bu yönünü saygıyla karşılıyorum.

Benim işim genellikle basın ve toplumla ilişkilerle özdeşleşebilir, ama röportaj istendiğinde ilk kaçıp saklanan ben olurum. Alex bugün yerel haber spikeriyle benzin istasyonu hırsızlığı hakkında konuştu. Öz görevde olmadığını iddia etti ve ben tuvalete saklandım, ama Alex bizim şefimiz, bu yüzden kamera önüne çıkmaya zorlandı ve orada *insanlarla iyi geçinme* yeteneğini sorguladı. Keskin cevapları beni gülümsetti.

Hiçbirimiz sirkte dans etmek istemiyoruz, bu yüzden Griffin'in uzak durma ihtiyacını anlayabiliyorum.

Borsa ile ilgilenmiyorum. Teknoloji ile uğraşmıyorum. Telefonumu neredeyse hiç yenilemiyorum, sadece işletim sistemi o kadar çok güncellenmiş ki telefonum cebimde bir tuğla haline geldiğinde, mecbur kaldığımda yeniliyorum.

Mütevazı bir hayat sürüyorum ve babamın dünyasıyla bağlantılı gibi görünecek hiçbir şey yapmıyorum.

Büyük evler, *hayır*. Lüks arabalar, *hayır*. Gelecek yılın cihazları, *hayır*. Evde yemek yapıyorum ve yedi gecenin altısında evde yemek yiyorum, neredeyse hiç paket servis sipariş etmiyorum. I accept no free coffee at the local fast food

restoran, kasabanın ilk müdahale ekiplerine ücretsiz yemek vereceklerine dair sözlerine rağmen. Ve her yıl polisler ile itfaiyeciler arasında düzenlenen hayır amaçlı beyzbol maçı, yerel hastanenin çocuk koğuşu için bağış toplamak amacıyla oynanan bir maç, ben bağışlarımı isimsiz olarak yapıyorum ve erkeklerle birlikte maça çıkıyorum. Çünkü en iyileriyle birlikte home run vurabiliyorum.

Televizyonumu müzik kanalına çevirip, uzaktan kumandayı yere atıyorum ve akşam yemeğimi hazırlamak için mutfığa geri dönüyorum. Saat geç oldu, neredeyse kırk saattir uyumadım, bir cuma gecesini daha evde geçiriyorum. Tavuk ve pilav pişirmeyi planlıyorum, kırk beş dakika sonra yatağıma gireceğim ve yarın öğleden sonra, diğer günler gibi spor salonuna gideceğim.

Bir zamanlar kısa boylu, şişman bir kızdım ve kaslarından çok daha büyük tavırları olan sıska sürtükler tarafından ezilirdim.

Şimdi ortalama boydayım ve vücudumda hiçbir yerde yağ çukurları yok. Asla Mary Jane ayakkabı giymem, asla elbise giymem, kırk saatlik uyku açlığından sonra bile karmaşık karbonhidratları aşırı tüketmem ve spor salonuna gittiğimde, *"Sen bir kadınsın, o kadar ağırlık kaldırmana gerek yok"* gibi bahanelerin beni caydırmasına izin vermem.

THEO

DÜŞMAN MI, Müttefik mi?

Elizabeth Ellen Tate otuz bir yaşında, on bir yıldır polis teşkilatında görev yapıyor ve sicili tertemiz. Arabamın arka koltuğunda oturup Griffin Industries akıllı tabletimde kayan raporları inceliyorum.

Bir elimde su bardağı, diğer elimde tabletimle, ona verilen cesaret madalyaları hakkında okudum ve bunları kazanmak için yapmak zorunda kaldığı şeyleri düşünmemeye çalıştım. Neredeyse kusursuz tutuklama siciline gülümsüyorum. *Neredeyse*, çünkü yıllar boyunca tutukladığı birkaç kişi, ona karşı sert davrandığını şikayet etmişlerdi. Ama aynı kişiler sonunda yargılanmış ve tehlikeli suçlardan mahkum edilmişlerdi. Belki de sadece kinlerinden şikayet ediyorlardı, ya da belki de o gerçekten sertti, ama onların pislik olduklarından eminim.

Polisler beni tiksindiriyor ve on bir yaşımdan beri ilk kez Libby'yi düşünmek tüylerimi diken diken ediyor. Babasına karşı kalan öfke. Polise karşı genel olarak kalan öfke, ama Bishop'ların hesaplarına girmek biraz zor olsa da, Libby'nin hesaplarına girmek şaşırtıcı derecede kolay.

Onun hayatının en derin işleyişini bilmek beni rahatlatıyor.

Elizabeth Tate, her ayın birinci ve on beşinde, polis maaşını alıyor. Yılda elli bin dolardan biraz fazla kazanıyor ve devriye arabası gibi ekstra ikramiye almıyor. Meslektaşları, departman tarafından sağlanan araçları kullanıyor, bu yüzden ya o reddediyor ya da kadın meslektaşlarının bunu hak etmediğini düşünen kadın düşmanı pislikler.

Libby'nin hesabında şüpheli bir hareket, ekstra para yatırma veya çekme, garip hesap numaraları, fahiş elektrik faturaları, pahalı restoran faturaları yok, sadece düzenli olarak kullanılan bir spor salonu üyeliği var.

Bu bağlantı, o spor salonunun sahipleri, beni biraz rahatsız ediyor.

Sadece ekranı kaydırarak Libby'nin rutinlerini biliyorum; telefon faturasını altıncı gün, kablo TV faturasını on ikinci gün ödüyor. Arabasına haftada sadece bir kez benzin dolduruyor ve her ayın yirminci günü civarında, Jonah's Store adlı bir yerden bir sürü şey satın alıyor, birkaç kapı ileride Dixie's Ice Cream Parlor adlı bir dondurmacıya uğramadan birkaç dakika önce. Her ay aynı gün market alışverişi ve dondurma.

Bu bulmacayı çözmek için dahi olmaya gerek yok.

Ayda bir hafta, benzin deposunu iki kez doldurur ve aynı gün, babasının hapsedildiğini kesin olarak bildiğim maksimum güvenli hapishaneye giriş yapar.

Onu iyi mi yoksa kötü mü kontrol ediyor? İyi olup olmadığını mı, yoksa hala hapiste olup olmadığını mı kontrol ediyor?

Keşiflerimin en ilginç kısmı, Libby'nin yaşadığı kasabanın onu tanıdığım kasaba olmaması. Colum Bishop, Abel Hayes, Sean Frankston, Raymond Tate veya ekşi kız kardeşlerle tanıdığım kasaba değil. Annemin öldürüldüğü kasaba ya da büyüdüğüm sokakların bulunduğu kasaba da değil.

Hayır. O kasaba buradan yaklaşık yedi saat uzaklıkta.

Ama daha da garip olan, ve muhtemelen en garip olanı, onun yaşadığı ve devriye gezdiği kasaba, Bishop kardeşlerin yerleştiği kasaba ile aynı. Colum'un öldüğü kasaba ile aynı, Sean Frankston'ın tutuklandığı kasaba ile aynı.

Neden, ilk tanışmamızdan bu kadar zaman sonra, Bishop'ın oğulları olduğunu, Libby'nin polis olduğunu, Frankston'ın bir kızı olduğunu, Hayes'in başka bir kulübü olduğunu ve hepsinin aynı küçük kasabada, sıcak bir aile gibi yaşadıklarını keşfediyorum?

Tesadüfler asla tesadüf değildir. Bu kelime, insanları rahatsız eden şeyleri açıklamak için tamamen uydurulmuş bir sosyal kavramdır

İnsanların konuşmaktan rahatsız olduğu şeyleri açıklamak için tamamen uydurulmuş bir sosyal kavramdır. Tesadüf, suçlu taraf öyle dediğı için tesadüf olur.

Kanıtlar, uzun zaman önce tanıştığım o sevimli kıza karşı neredeyse kesin. Onu kurtaran tek şey, yetersiz banka hesabı. Tabii bu, başka hesapları olduğunu, uzak bir yerde sakladığını düşündürür. Ama aradım, saatlerce interneti taradım ve ihtiyacım olan verileri bulmak için yardım istedim.

Ya Libby, Bishop'ların kullandığı hacker'a erişimi var ya da o gerçekten *sadece* bir polis. Ya Bishop'larla olan bağlantıdan haberi yok ya da tam da bu nedenle o kasabada devriye geziyor.

Tarihler uyuşsaydı, ikincisi en ikna edici seçenek olurdu. Piskoposlar bu kasabaya yaklaşık üç yıl önce geldi; Libby ise on bir yıldır burada. Sekiz yıl önceden kimin buraya atanacağını bilmesinin imkanı yoktu, bu da beni tekrar aynı noktaya getiriyor... Hiçbir fikrim yok.

Suçlu mu, masum mu? Babasının kızı mı, babasının düşüşü mü? Temiz mi, kirli mi?

Hiçbiri benim kafamda mantıklı gelmiyor ve yetiştirilme tarzımı göz önünde bulundurursak, şüpheyne meyilliyim. *Ne diyebilirim ki, içimdeki sokak çocuğı böyle.*

"Efendim?"

Libby'nin kendi evi olarak belirttiğı apartmanın hemen dışındaki karanlık sokakta arabam yavaşlarken başımı kaldırıp bakıyorum. Renkli camlardan dışarı bakıyorum, karanlığa kaşlarımı çatıyorum, sonra saatime bakıyorum.

Cuma gecesi saat on ve onun evinin etrafındaki tüm apartmanlar bir mağaza gibi aydınlık. Ama onun evi zifiri karanlık.

"Burada durmamı ister misin?"

"Evet." Tabletimi deri koltuğına atıp emniyet kemerimi çözdüm.

Sürücümünden bir blok ötede park etmesini istemiyorum. Görölmekten özellikle rahatsızlık duymuyorum. Bu sıradan bir SUV. Siyah ve camları koyu renkli, ama çoğı araba öyle zaten. Sürücüm takım elbise giyiyor. Her zaman. Açıkçası, yetişkin hayatımızda onu bir kez bile gündelik kıyafetlerle gördüğümü sanmıyorum. Camlarımız koyu renkli, ama yasal sınırlar içinde. Normal bir aramada bulunabilecek silah taşımıyorum.

Uyuşturucu ticareti yapmıyorum. Aslında, hayatımda hiç uyuşturucuya dokunmadım, bu yüzden bir swab testi tek bir iz bile göstermez.

Telefonumu yanıma alarak, şoförüm arkada oturup beklemeye hazırlanırken, arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Telefonu cebime koyup, arabanın yan tarafına yaslanıyorum, bacaklarımı çaprazlayıp, Libby Tate söz konusu olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: ona bakıyorum.

şimdi kim o?

O kulüpte benim müttetikimdi. Benim tarafımda olan tek kişiydi ve onu Tate'in fırçasıyla lekeleyip onlardan biri olduğunu varsayabilirdim, ama aynı şey benim için de geçerliydi. Hoşuma gitse de gitmese de kalbimde Bishop kanı akıyor.

O da onlar gibi mi; para el değiştirirken kirli ve utanmaz mı? Yoksa benim gibi mi; kendi kanına isyan eden, babalarımızın bizden önce işledikleri tüm yanlışları düzeltmeye kararlı mı? Ya da İsviçre gibi mi; ilgisiz, lekesiz, ayrı, tıpkı yıllar önce İsviçre'de o merdivenlerin tepesinde durduğumuz gibi?

Bunu öğrenmeye niyetliyim.

Dairesinin pencerelerinden televizyon ışığı gelmiyor. Dizüstü bilgisayar veya telefon ışığı da yok. Kasabanın güney tarafında, Main Street ile göl kenarındaki emekliler köyü arasında, beş katlı bir binanın üçüncü katında yaşıyor. Ne iyi ne de kötü bir cadde. Uyuşturucu bu kompleksten uzak tutuluyor, ama çok da uzak değil. Burada bir polis yaşıyor. O yozlaşmış ya da dürüst olsun, onlar üniformayı görüyorlar, bu yüzden o taşındığı gün işlerini toplayıp başka bir yere taşınmış olmalılar.

Güvenlik asgari düzeyde ve kasabadan geçen bir yabancı için dışarıda dolaşmak pek akıllıca bir fikir olmaz, ama genel olarak koruma içgüdülerim onun burada güvende olduğunu söylüyor.

Bir şey bana diğer kiracıların *onu* güvenlik görevlisi olarak gördüklerini söylüyor.

Ellerimi ceplerime sokup, sağ elimdeki anahtarları sallayarak bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Ona gidip, kimin tarafında olduğunu öğrenmem gerekiyor. Eğer Bishop'un tarafındaysa, o zaman...

Kafamı sallıyorum. "Siktir."

Eğer o bir piskoposun malıysa, o da onlar gibi toplumdan uzaklaştırılacaktır. Yirmi yıl boyunca kendini korumak için onun varlığını görmezden geldikten sonra, onu ortadan kaldırmadan birkaç saniye önce onu son bir kez görmek zorunda kalacak mıyım?

Umarım öyle olmaz.

Eğer herkesin inandığı kadar temizse, onu benim tarafıma çekip benim için oynamasını sağlayacağım. Biraz ikna etmek gerekecek, eminim, ama geçmişte bana hayır diyen çok az kişi oldu.

Yakında, Piskoposlarla temasa geçme zamanı gelecek. Savaş istemiyorum. Libby'de olduğu gibi, onların bir ayaklanma başlatmasını istiyorum. Babalarımızdan farklı olarak, temiz bir yeni dalga olmalarını istiyorum, ancak aleyhlerinde olan kanıtlar Libby'nin aleyhinde olanlardan çok daha ağır basıyor.

Bu yüzden önce ona gideceğim. Kağıt üzerinde, o daha güvenli bir seçenek.

Başımı sallayarak, anahtarlarımı son bir kez salladım, sonra sürücü tarafındaki pencereye yaklaştım ve açana kadar pencereye vurdum.

"Bayım?"

"İçeri giriyorum. Protokolü biliyorsun; bir sorun olursa beni çağır. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Belki on dakika, belki bir saat. Dikkatli ol."

"Anladım." Caddeyi geçmemi bekledi, sonra camını kapatıp rahatça arkalarına yaslandı.

Apartmanın önündeki cam çift kapıyı iterek geçtim, posta kutuları duvarını ve bozuk asansörü geçtim. Buradaki kiracıların çoğu uyanık – televizyonlar duvarları titretiyor ve merdivenleri çıkarken sessiz kahkahalar peşimden geliyor. Birinci kattakiler baharatlı yemek pişirmeyi seviyor, ikinci kattakiler ise sevişmeyi.

Yüksek sesle.

Ön kapıda.

Üçte duruyorum, 3A, sonra 3B. Her kapıyı inceliyorum, sonra 3C'de duruyorum. Ellerim cebimde kalıyor, dokunmamam gereken bir şeye dokunmamak için. Kendime, bir polisin kapısında durduğumu hatırlatmam gerekiyor; boş bir kulüpten gelen küçük bir kız değil, kötü tavırlı bir mühendis değil, pahalı hediyelerden ve her yıl Noel ikramiyesinden hoşlanan bir kadın değil.

Bir polisin evine izinsiz girdiğim için yakalanırsam, işler kötüye gidebilir ve uğruna çalıştığım her şey mahvolabilir. Polisleri satın almayı sevmiyorum, bu yüzden Colum'un yaptığı gibi parayla beladan kurtulmam mümkün değil. Kurtulmak için başka yollar kullanmam gerekir ve genellikle bu yollar kurşunlardan kaçmayı içerir. Ama bugün, on bir yaşındayken sahip olduğum lüksüm yok. O çocuğun yaptığı gibi adımları değiştirip ortadan kaybolamam. Yakalanırsam, belalarım peşimden gelecektir.

Ve yine de...

Arka cebimden bir çift lastik eldiven çıkarıp ellerime geçiriyorum. Görünüşe göre, küçük bir hırsızlık için hazırlıklı gelmişim. Polisler buna önceden planlanmış suç diyor. Koridora bakıp kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, eğilip kilide maymuncuk sokuyorum ve kulaklarımı dikip dinliyorum. Ömür boyu sadakat, sevgi ve aile sözü verdiğim kızın evine girmeye çalışıyorum. O, bir zamanlar kısa boylu, tombul ve dizlerinde gamzeleri olan kızdı.

Tanrım, hayatımın o bir saatinde, annemin tehlikeli bir durumda olduğunu bilsem de, dünyam bir şekilde basitti. Elizabeth Tate ile konuşma fırsatı buldum. Akıllı, inatçı, sevimli ve çok küstah bir kızdı. Nefret ettiği kızların sataşmalarına katlanmak zorundaydı, ama karşılık vermek istiyordu. O ana kadar hayatını yöneten hiyerarşiye karşı savaşmak istiyordu.

Kilit açıldığında, kapıyı yavaşça aralayıp, maymuncuk setimi cebime koyup karanlığa adım attım. Libby'nin evi, dışarıdayken olduğu gibi kapkaranlıktı. Gözlerimin karanlığa alışması için bir süre bekledim; bu, sokaklarda yaşarken geliştirdiğim ve öğrendiğim bir beceriydi. Sonunda solumda uzun bir tezgah belirdi. Bir mutfak. Bir kanepa. Bir televizyon. Burası küçük bir yer, bu yüzden onun kirli paralarını biriktirip kapalı kapılar ardında lüks bir hayat sürdürdüğünü düşünüyorsam, bu fikir birelekten su gibi akıp gidiyor.

Etrafta değerli eşya yok. Televizyon mütevazı bir kırk inçlik ve kanepenin uzak koltuğunda aşırı kullanımdan dolayı uzun bir yırtık var. Onun yaşam alanını yavaş adımlarla geziyorum ve her yere aynı anda bakıyorum. Televizyonun yanında süs eşyası yok, mücevherler yok

zengin ve kendini elit ilan edenlerin uzun bir akşamının ardından dikkatsizce bir kenara atılmış.

Kanepeyi, sehpayı, televizyonu geçip salona giriyorum. Burası benim ofisimden bile daha küçük, bu yüzden yolumu bulmak kolay; soldaki kapı banyo. Sağdaki kapı, kısmen açık, tek yatak odası.

Eğer iyi bir polis olsaydı, benim burada olduğumu çoktan bilirdi. Uyurken biri benim alanıma girseydi bunu anlardım, bu yüzden bu kadar uzağa gelmiş olmam, on dakika önce onun pek de kötü olmayan sokağını incelerken endişelenmediğim halde şimdi onun için endişelenmeme neden oluyor.

Yatak odasının penceresi, arabamın park edildiği sokağa bakıyor. Panjurlar kısmen açık, pencere ise soğuk havayı içeri almamak için kapalı. Kapıyı yavaşça açıyorum ve menteşelerin gıcırdamaması için dua ediyorum, ama içeri girmek için yeterli yer açar açmaz durup, istem dışı çıkardığım iniltiyi bastırmak için ağzımı yumruğumla kapatıyorum.

Libby-lanet-Tate büyümüş. Battaniyesine dolanmış uyuyor, bir bacağı battaniyenin dışında, diğer bacağı içinde. Üstü çıplak ama karnı üstüne yatıyor, bu yüzden sadece çıplak sırtını ve poposunun yarısını görebiliyorum. Hâlâ gamzeleri var ama artık dizlerinde değil. Sırtının alt kısmında yılan gözleri parlıyor ve uykusunda bile gergin olan uyluk kasları kaşlarını kaldırıyor.

Hesaplarında bir spor salonu üyeliği buldum. Artık bunu kullandığını doğrulayabilirim.

Tanrım.

Gölgeli yatak odasına girip yaklaşıyorum. Yatağı odanın yüzde sekseni kaplıyor. Solunda ve sağında birer fitlik boşluk var. Yatağın ucunda ise, yatakla dolap arasına sıkışarak geçebileceğiniz kadar bir boşluk var. Dolabın üstünde daha küçük bir televizyon ve yanında bir alet kemeri duruyor. Kelepçeleri, anahtarları, el fenerini görüyorum. Silah kılıfını görüyorum, ama silah yok.

Ayrıca yastığının altında saklı olan elini görüyorum ve zihnimde, korunmak için silahı kavradığını hayal ediyorum.

Vücudum tehlikeyi algıladığında kanımda adrenalin yükseliyor. Karanlık, yalnız yaşıyor, polis ve ben onun evinde bir yabancıyım; uyanırsa ben öldüm demektir.

Buraya onun odasını kontrol etmeye geldim ve sonra gideceğim. Onun kışına bakmak ne yararlı ne de akıllıca, bu yüzden son bir kez bakıp sessizce odasından çıkıyorum. Çekmeceleri ve yatağın altını kontrol ediyorum. Her çekmecede düzgünce istiflenmiş giysilerin arkasına, gömleklerin altına, külotlarının arasına bakıyorum. Çoğunlukla bej renkli büyük anne külotları var, ama arkada bir iki tanga da var. Onlar onun *özel günler için* sakladığı külotlar ve bu beni garip, ilkel bir düzeyde rahatsız ediyor. Onun özel günler için külotlara ihtiyacı yok ve onları gören her erkek bir şekilde benim kara listeme girmiş oluyor.

Libby Tate'i düşünmemiştim, şey... Sanırım yirmi iki yıldır. O merdivenlerin başında duran tombul küçük kızı geride bırakıp hayatıma devam ettiğimi söylemek isterdim. Ama gerçekte, onu çok düşündüm. Savaşırken tek bir müttefikiniz varsa, savaş bittikten sonra da uzun süre o müttefiki düşünürsünüz. Kısa bir süre birlikte *hizmet etmiş* olsak da, bu bir tür kardeşlik, bir dostluktur.

Aslında, ilk yılımın neredeyse her günü bir ara sokakta Libby Tate'i düşündüm. Birçok kişi onun çizimlerini satın aldı; gözlerini, saçlarını, gülümsemesini. Milyonlarca eskiz defterim var ve her bir sayfası o dokuz yaşındaki kızın karalamalarıyla dolu.

O sokakta geçirdiğim ikinci yılın her günü, ve ondan sonraki yılların çoğu günü onu düşündüm. Güvende miydi, mutlu muydu diye merak ettim. Cehennem gibi günlerim sırasında *bir radyo almıştım*, polis frekanslarını dinleyebilen bir tarayıcı. Yıllarca Raymond Tate'in sesini dinledim, işini yaparken ve toplumun meşru bir hizmetkarı gibi davranırken onu dinledim. Ama en önemlisi, aşırı dozda uyuşturucu nedeniyle hastaneye kaldırılan bir çocuk duymadım, polis memuru babası tarafından yarı ölü dövüldüğünü de duymadım.

Tate, kulüpte yaşanan o günden sonra uzun yıllar boyunca iktidarını korudu, ki bu bir bakıma iyi bir haberdi. Benim ve onun incittiği diğerleri için ise kötü bir haberdi. Ama Libby için iyiydi; bu, onun hayatta ve güvende olduğu, her akşam masasında yemek olduğu anlamına geliyordu.

Yıllar boyunca çarpık başa çıkma mekanizmaları geliştirdim; onun devrilmesini istiyordum, ama hemen değil, çünkü bu

Libby'nin mutluluğunu ve güvenliğini etkileyecekti.

Her şeyde olduğu gibi, ben de adalet istiyorum, ama benim şartlarımla.

Onun odasını aramaya devam ediyorum, pencere pervazına bakıyorum ve uyurken yüzüne bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Uzun saçları eskisi kadar kıvrırcık değil. Şimdi daha çok gevşek dalgalı, omuzlarına değecek ve uyurken yüzüne sarkacak kadar uzun. Dudakları çocukluğundaki gibi dolgun, yanakları şişkin, ama bu daha çok uykudan kaynaklanıyor, kilosundan değil.

Bugün internette bulduğum resimde yanakları dolgun değildi.

Kirpikleri uzun ama takma değil. Burnu dik ve yüzüne tam uyan bir düğme büyüklüğünde. Dokuz yaşındayken burnu çok büyüktü. Şimdi ise küçük ve sevimli bir burun haline geldi.

Yüzüne bakmamakla kalmadım.

Sanırım en şaşırtıcı özelliği diz çukurları veya dalgalı saçlarıyla ilgisi yok, omuzlarında, sırtında ve uyluklarında gördüğüm kaslarla ilgili. O bir spor salonu bağımlısı ve bu bir bakıma sevimli, ama aynı zamanda beni neredeyse hiçbir şey korkutmazken, bu biraz korkutucu.

Spor salonuna giden tanıdığım tüm kadınlar – ve çok tanıyorum, çünkü başka türlü nasıl sıfır beden kıyafetlerini koruyabilirler ki? – spin dersine veya Pilates'e gidiyorlar. Libby'nin yaptığı şey bir ders değil. Spa veya yoga tatili de değil. Libby ağırlık kaldırıyor, çok ağır kaldırıyor ve eli yastığının altından kayıp biraz yana döndüğünde, zihnim odaklanamayıp karışıyor.

Göğüsler.

Ya da morarmış parmak eklemleri.

Yan göğüs ve kremsi ten.

Yoksa parmak eklemlerine ve onun da vurduğuna dair kanıta mı odaklanmalı? İkisi de değil!

Odasında hiçbir şey yok ve şimdi kalmak, arama yapmakla hiçbir ilgisi yok, tamamen bir erkeğin güzel bir kadına bağımlılığıyla ilgili.

Yatak ve şifonyer arasında kayarken, kot pantolonum yatağının ahşap çerçevesine sürtünce dişlerimi sıkıyorum. Sadece

en ufak bir ses çıkarır, ama gece yarısı, karanlıkta, yatağında bir polis varken, bu ses kulağıma silah sesi gibi gelir.

Uyanmıyor. Hatta domuz gibi horluyor ve karnının üstüne dönüyor.

O bir polis, ama uzamsal farkındalığı tamamen berbat durumda.

Odasından çıkarken, banyosunu hızlıca inceliyorum;

düzenli, ama bugün temizlenmemiş. Duşunda; temiz, ama giderde küçük bir saç yığını var. Tuvaletinin arkasında; gizlenmiş bir silah. Uyuşturucu yok, para yok, suç itirafı yok.

Kendime bir şey kanıtlamış gibi başımı sallayarak tekrar geri çekiliyorum ve burada kaldıkça şansımı zorladığımı biliyorum. Gitmem ve yeni bir plan yapmam gerekiyor, çünkü yirmi iki yıl sonra, Libby Tate, birkaç Bishop ve Sean Frankston'ın çocuğu ile aynı kasabada buldum kendimi. Yirmi iki yıl ve hepsi tamamen başka bir yerde başlamış olmalarına rağmen, aynı coğrafi alanda son buldular.

Tesadüf kelimesi bir yalan.

Şimdi bu yeni bilgiyle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Salondan çıkıp oturma odasından geçerken, kanepenin arkasına sıkışmış kırmızı bir parıltı görünce aniden duruyorum. Az önce geçerken yanlış yöne bakıyordum, ama şimdi görüyorum. Libby'nin odasına bakıp hala uyuduğundan emin olduktan sonra kanepeye doğru ilerleyip kumaşı çekip çıkardım. Bir ömür boyu biriken anılar zihnimden geçip gitti. Bir ömür boyu biriken arzular, açıklar, yalnızlık, yorgunluk, korku. Lanet olası korku. Libby'nin karanlık oturma odasında durup bulduğum şeyi incelerken, karanlık sokaklar ve kaçışan haşereler vicdanımdan geçip gitti.

Libby yine hafif bir horlama sesi çıkardığında, kumaşı yumruğumda sıkıştırıp sanki beni rahatsız ediyormuş gibi kanepeye geri atıyorum. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha. Üç adım atabiliyorum ancak sonra ileri atılıp kumaşı kapıyorum, sonra kapısından dışarı fırlıyorum ve uzaklaşmadan önce kapının iyice kilitlendiğinden emin oluyorum.

Merdivenlerden aşağı atlayarak ön kapıdan çıkıyorum ve Olly camını indirip, bir zamanlar on bir yaşındaki bir çocuğun giydiği, şimdi elimde tuttuğum dinozorlu süveteri merakla inceleyerek kaşlarını kaldırdığında, "Efendim?" demekten başka bir şey söylemiyor.

Midemde tuhaf bir ihanet hissiyle arka koltuğa kayıyorum. Teknik olarak, kirli bir polis olduğuna dair kanıt bulmak gerçek ihanet olurdu, ama duygularım üstün geliyor ve bu süveterin temsil ettiği adaletsizlik ve her şey beni daha çok rahatsız ediyor. Onda var. Belki de başından beri onda vardı. Neden, yirmi yıl sonra, bu kazak hala onun elinde? Neden sanki bugün dokunmuş gibi oturma odasında duruyor? Ve ilk başta bu kazak nasıl onun eline geçti?

"Efendim?" Olly tekrar soruyor.

"Otele gidelim. Bu gecelik işimiz bitti. Yarın kendim sürerim, ama ben meşgulken senin bakman gereken bazı şeyler var."

Kaldırımdan uzaklaşıp şehrin diğer tarafına doğru yola çıkar.

"Piskoposlar mı?" "Biraz daha izleyeceğiz, ama sanırım yakında temas kuracağım."

Önce bu diğer açıdan çalışacağım."

"*Çalış.*" Karakterinden çıkarak, şoförüm sırtarak aynadan gözlerime bakar. "*Çalıştığını* görüyorum, Griff. Bu gece kimin evinde olduğunu biliyorum, gözlerindeki ateşi görüyorum. Sanki seni on beş yıldır tanıımıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Beni bu kadar iyi tanıdığını düşünüyorsan, o zaman çeneni kapatıp beni gitmek istediğim yere götürmen gerektiğini biliyorsun."

O korkmuyor. Bu gezegende gerçek beni tanıyan tek kişi o olabilir. Bir zamanlar adımın Bishop olduğunu bilmiyor, ama sokaklardan geldiğimi, otoriteyle sorunum olduğunu ve derinlerde, korkutucu tavırlarının, iş adamı kimliğinin, yüksek binaların ve sadık çalışanlarının altında, siyah kalbimin karanlık köşelerinde saklı, esprili bir mizah anlayışına sahip zavallı bir çocuk olduğumu biliyor.

O, muhtemelen arkadaşım diyebileceğim tek insan.

Ben başka bir şey söylemeyince gülerek, hayali şapkasını eğip Main Street'e doğru sağa dönüyor. "Evet, efendim."

Dudaklarım seğiriyor, ama bunu gizlemeye çalışıyorum. Kazak kucağımda duruyor ve Libby Tate, geceyi geçireceğim yerden sadece birkaç kilometre uzakta çıplak uyuyor. "Kapa çeneni, yoksa dudaklarını zimba ile kapatırım."

LİBBY

ROLLİN ON SPOR
SALONU

" , Memur Tate!
Hey!"

Rollin On Spor Salonu'nun ön kapısında şakalaşan bir grup genç benim adımları seslendiğinde başımı kaldırıp gülümsüyorum. Sorun çıkaranlar, kanunları çiğneyenler, ukala tipler, onlar benim bir polis olarak nefret etmem gereken suçlular. Ama isyanları sadece göstermelik. Onlar iyi çocuklar ve ailelerine ve kasabalarına karşı sadakatleri çok güçlü.

"Memur bey! Yardım edin."

Adımlarımı yavaşlatıp dördünün önünde duruyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bildirmek istediğiniz bir suç var mı, Bayan Kincaid?"

"Evet!" Evie spor sütyeni, kısa şort ve yüzündeki kıvrıkcık saçları tutmak için saçında kalın bir saç lastiği takıyor. Sanırım on altı yaşında ve hayatının çoğunu profesyonel dövüş spor salonunda geçirmiş birinin vücuduna sahip. Her gün gizlice kıskandığım belirgin karın kasları, omuzlarında ve pazılarında belirgin kaslar ve boks ringine çıkanlara sert sağ kroşeler. O zaten şampiyon bir dövüşçü ve yeterince yaşlandığında ve babası izin verdiğinde profesyonel olmaya yönelik büyük planları var.

O kendi başının çaresine bakabilir, bu yüzden beni çağırmasının suçla bir ilgisi olmadığını, onun ve kuzeninin arkasında duran iki adamla ilgili olduğunu biliyorum. "Sasquatch'ı tanıyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden başparmağıyla Ben Conner'ı işaret ediyor, *Sasquatch* olarak bilinen pek de sevimli olmayan çocuk. "Bir bahis yaptı, anladın mı? Birincisi, reşit olmayanların bahis oynaması suçtur. İkincisi, bahsi kaybettiğinde ödeme yapmak yerine küçük bir kız gibi ağlamak, benim spor salonumda suçtur. Ona elli doları vermesi gerektiğini söyle, o zaman sorun yaşamayız."

"Tamam, ama..." Çantamı yere bırakıp dördünü süzdüm. Evie'nin kuzeni Lucy, namı diğer Bean, tıpkı Evie gibi bir dövüşçüydü. Vücutları benzerdi, ama biri açık tenli, açık saçlı, açık gözlüyken, diğeri tam tersiydi. Daha koyu tenli, maun rengi saçlı, kahverengi gözlüydü. Evie gürültücüydü, Bean ise alçakgönüllüydü ve rakiplerini genellikle sessizce yere sererdi. "Sasquatch Benny'nin yasadışı bir bahis yaptığını mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle," diye tartışıyor Evie. "Ve şimdi ödemeyi ."

"Ama her bahsin iki tarafı vardır, değil mi? Yani bu, senin de *sen de* yasadışı bahis yapıyordun... değil mi?" "Doğru!" Gözleri büyüdü. "Hayır, bekle..."

"Bahis neydi? Makul bir şeyse belki görmezden gelebilirim."

"Bir devreydi," grubun dördüncü ve son üyesi konuşur.

Macallistar Blair yakın zamana kadar dövüşçüydü, ancak kalp ameliyatı geçirmek zorunda kaldı, bu yüzden bir zamanlar umut vaat eden dövüş kariyeri, kaynaklarıma göre artık sona erdi. Ondan alınan şey için gözlerinde öfke taşıyor ve bu öfkeyi benim gördüğüm gibi gören başka biri olduğunu sanmıyorum. Herkes, onun hayatta olmasına odaklanmış durumda, oysa hayatta kalma şansı çok azdı, bu yüzden dövüş kariyeriyle ilgili duygularını görmüyorlar. Profesyonel olmayı planlıyordu, ama şimdi ip atlamasına bile izin verilmiyor.

"*Otuz* raunt," diye devam ediyor. "Şınav, mekik, kalça kaçıışı, bin tekme, on raunt sparring. İlk bitiren kazanır."

"Bütün gün sürdü," diye homurdanır Evie. "Bütün gün! Ben adil bir şekilde kazandım, ama o şimdi '*ama hamstringim! Zavallı, hassas, narin hamstringim* gergindi' diyor."

"Hile yaptın!" diye homurdanır Ben. "Elliye hak etmediğini biliyorsun."

"Nasıl hile yaptın?" Evie'nin parlak gözlerini bekliyorum. "Polisin oğlu hile yaptığını söylemesi için ne yaptın?"

"O..."

Evie dirseğini geriye doğru çekip Benny'nin karnına vurunca, Benny'nin sesi ciyaklayarak kesilir. "Ben hiçbir şey yapmadım. Adil bir şekilde kazandım"

o da küçük bir kaltak gibi ağlıyor. Şimdi paramı istiyorum, o yüzden polise gidiyorum."

"İspiyoncuların sonu kötü olur," diye homurdanır Benny. "Hayatımda ispiyonculara yer yok."

"Hayır." Ona dönerek ellerini beline koyar. "İspiyoncular çukurlarda son bulur. Öde, Sasquatch, yoksa öfkemi görürsün."

"Tamam, bak, şöyle olacak." Evie'nin omzunu tutup onu bana doğru çeviriyorum. "İkiniz de yasadışı bahis yapıyorsunuz, yaptığınız kadar büyük bir devre ile çocuk istismarına giriyorsunuz, biriniz dikiş atmakla, diğeri ise ölümle tehdit etti. Şimdiye kadar anladım mı?"

Evie sırtarak başını salladı.

"Tamam, ikiniz de aptalsınız. Sorunlarınızı sekizgen ringe götürün ve benden uzak durun. Aksi takdirde ikinizi de ayrı hücrelere atarım ve tuvaletler temizlenene kadar serbest bırakılmayacaksınız."

Evie gözlerini kocaman açarak tiksintiyle dudaklarını kıvrır. "İğrenç."

"Aynen öyle. Hâlâ şerif yardımcısının çocuğundan paranızı geri almamı istiyor musunuz?"

"Hayır." Dönerek Lucy'nin elini tutar ve onu çekerek uzaklaştırır. "Bunu erkekler gibi minderde halledeceğiz."

"Sen erkek değilsin!" Ben, Evie uzaklaşırken bağırır. "Evelyn, sen erkek değilsin! Kavga edecekmiş gibi davranmayı bırak."

Tavukların gıdıklaması koridorda yankılanıp gencin yüzünü öfkeden kızarttığında, çantamı alıp soyunma odasına doğru yürüyorum. Kızın annesinin yanından geçip başımı sallıyorum, sonra Oz'un – Benny'nin üvey babasının – yanından geçiyorum ve onu köşede çömelmiş, çocuğunun bir kızla tartışmasını dinlerken görünce gülüyorum.

"Ben aptalın teki. Cidden."

"Ama çok tatlılar, değil mi?" Ayağa kalkan Oz, göz hizamdan boyunumu geriye doğru eğmemi gerektirecek kadar uzanır. O da uykusunu almış ve pazartesi günü işe başlamadan önce gergin enerjisini atmaya hazırdır. "Benny, babası zincirlerini çözene kadar *bunu* on yıl daha gizli tutmak zorunda. İzlemesi çok eğlenceli."

"Yakından izliyorum," Tina yanımızdan geçerek. Tina, Evie'nin annesi ve neredeyse ikizi. "Yemin ederim, o çocuğu yakınında tut, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın. Bir gün bir şeyler olabilir, Tanrı bilir, birbirlerine sürekli saldırıyorlar, ama burada tarihin tekerrür etmesine izin veremeyiz. Önce okul, sonra bir iki şampiyonluk kazanacak, diploma alacak ve ev alacak, *sonra* çıkmasına izin vereceğiz. Benny on yıl boyunca kendini toparlayabilirse, belki ona çıkma teklif etmesine izin veririz."

Oz ellerini teslim olarak kaldırır. Şapkasını aşağı çekmiş, yüzünde kötü bir gülümsemeyle geri çekilir ve kıkırdar. "Onu doğru yolda tutuyorum. Hapisten uzak tutuyorum. Elimden geleni yapıyorum."

Tina durur ve gözlerini kısar, ama ben başımı sallar ve antrenman için hazırlanmak üzere kadınlar soyunma odasına girerim. O çocuklar bu kasabayı terörize edecekler ve ebeveynleri her şeyi kontrol altında tuttuklarını *düşünseler* de, ben o çocukların üniversiteden mezun olana kadar bir düzine kez devriye arabasının arkasında bulacaklarını biliyorum. Kelepçeleri takan kişi babanız ya da amcanız olduğunda ve kız çok sevimli olup serbest bırakılmak için kirpiklerini kırıştırdığında işler zorlaşır, Alex ve Oz'un hiç şansı yoktur.

Kötü adam olmak zorunda kalacağım, bunu biliyorum.

Uzak duvardaki dolapların önüne duruyorum, çantamı içeri itip kulaklıklarımı çıkarıyorum, sonra omuzlarıma havluyu atıp su şişemi alıyorum, kapıyı kapatıp şifreyi giriyorum.

Bugün acelem yok. Haftada bir gün, zamanımı ayırıp dolaşabilir, egzersizlerimi yavaşlatabilir ve nefeslerimi sayabilirim. Diğer günler ise, bir saatim var, duş alıp işe geç kalmamak için koşmam gerekiyor.

Koridora geri girip ağırlık odasına doğru yöneliyorum. Ben pompa sınıfı veya organize spor türünden bir kız değilim. Bunun yerine, kulaklıklarımı takıp "Love The Way You Lie" şarkısını kulaklarım neredeyse acıyana kadar açıyorum. Saat altıda gitmem gereken bir yer var, bu yüzden iki buçuk saatim var rahatlamak ve yanmayı hissetmek için.

Kulaklarımda çalan ritmi bulmama izin veriyorum, ama ağırlık odasına girip geniş sırtlı birinin benim alanımı işgal ettiğini gördüğümde durup kaşlarımı çatıyorum. Normalde şişemi ve havlumu o köşeye bırakırım. Normalde eşyalarımı duvar ile

çoklu istasyonun arasına koyar, koşu bandında beş dakika koşar, sonra omuzlarımı ve sırtımı çalıştırırım. Ama o alanı başka birinin kıcı kullanıyor, başka birinin terli mürekkeple kaplı omuzları, ağır ağırlıkların yakıcılığını çoktan hissetmeye başlamış.

Ben alışkanlıkların insanıyım, bu yüzden tersine dönüp karşı köşeyi kullanıyorum. Eşyalarımı yere koyuyorum ve yanlışlıkla kulaklığı çıkardığımda homurdanıyorum. Bir erkek yavaşça tekrarlarını yaparken homurdandığını duyuyorum, ama kulaklığı tekrar takıp zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Egzersiz yapmak benim zenimdir ve şimdi başka biri planlarımı bozdu.

Telefonumu koluma sarılmış bir banda sıkıştırıyorum ve ziyaretçimi görmezden gelmeme yardımcı olması için sesini biraz daha açıp tek başına duran koşu bandına yöneliyorum. Bu spor salonunda koşu bantları ve eliptik bisikletlerle donatılmış bir oda var. Bu oda sadece ağırlık çalışmak için, ama sanki Kincaid'ler benim antrenmanımı izlemiş gibiler. Alışkanlıklarımı izlediler ve çoğu gün aynı şeyi yaptığım için, beş dakikalık ısınmaya ihtiyacım olduğunu biliyorlardı. Üyeliğimin yaklaşık bir ay sonra, bu odaya bir koşu bandı konuldu, böylece diğerleriyle karışmak zorunda kalmayacaktım.

Burayı çok seviyorum, çünkü birbirleriyle konuşmak isteyenler konuşuyor. Konuşmak istemeyenler ise rahat bırakılıyor.

Koşu bandını açıp yavaşça başlıyorum, çünkü vücudum aşırı uzun uykudan dolayı ağrıyor. Saat dört civarında uyandığımda bacağım uyuşmuştu, altı saat boyunca garip bir pozisyonda uyumuştum. Elim uyuşmuştu, battaniyelerim karışmıştı ve döndüğümde bacağım kan akmaya başlayınca acıdı. Gece vardiyasının son gününde ölü gibi uyuyorum, işten ve uyku düzenimin bozulmasından yorgun düşmüş durumdayım, telafi etmek için kendimi ertesi gün geç saatlere kadar uyumaya zorluyorum. Sonra normal gündüz saatlerine geri dönebilmek için sinir enerjimi atmak için egzersiz yapmam gerekiyor.

Bacaklarım ısınmaya başladığında ve gözlerim adamın sırtındaki kükreyen aslana bir kez daha kayınca, hızımı artırıyorum, koşmaktan çok sprint yapar hale gelene kadar. Nefes nefese kaldığım için göğsüm ağrıyor, ama her şey netleşiyor. Attığım her adım göğsümü, sinüslerimi, kafamı temizlemeye yardımcı oluyor. Üzerimde asılı duran yorgunluk

Güneş ışığının eksikliğinden başka bir neden olmadan kaybolur ve yerini çok daha tercih edilebilir olan fiziksel yorgunluk alır.

Uyluklarımdaki yanmayı seviyorum. Akciğerlerimde aynı anda hissettiğim buz gibi soğukluk ve kaynar sıcaklığı seviyorum. Aynı alanda silah ve Oz düşüncelerinin kaybolmasını seviyorum ve en önemlisi, bilinçaltımın rüyalarımda bana attığı korku kalıntıları seviyorum.

Dün gece yarısını biraz geçe, alnım terli, kalbim çarpıyor ve avuçlarım terli bir şekilde uyandım. Başım dönmeden ve rüyama geri dönmeden önce açgözlülükle nefes almaya çalışarak yataktan atladım ve ışık düğmesine doğru koştum. Odamı ışıkla doldurduktan sonra dairemde koşarak odamdan ön kapıya kadar tüm düğmeleri açtım, çünkü birinin beni uyurken izlediğine yemin edebilirdim.

Karanlık bir odada karanlık gözler. Korkutucu derecede geniş omuzlar, yakalayan eller ve uyandığımda kendimi yataktan attığımda duyduğum öfkeli homurtu. Koşarak dolaştım ve kilitlerimi iki kez kontrol ettim. Kimsenin dışarıda olmadığından emin olmak için yangın merdiveni penceresini açtım, sonra kapattım ve kilitledim, kimsenin tekrar açmaması için çerçeveye bir tahta parçası sıkıştırdım.

Böyle bir rüya görmemiştim... hiç.

Nefesim, ciğerlerim tam anlamıyla sıkışmış gibi hissedene kadar ılık çalar. Kükreyen aslan odanın diğer ucundan izliyor, ama neyse ki sahibi izlemiyor. Yüzüstü düşmeden önce koşu bandının fişini çekiyorum ve tutamaçlara tutunarak, hızımı kesmeden bandın yavaşlaması için yanlara atlıyorum.

Kulaklarımda müzik çınıyor, omuzlarım vücuduma yeniden oksijen sağlamak için inip kalkıyor, ama sonra endorfinler devreye giriyor ve beni gülümsetiyor. Endorfinler buraya gelmemin sebebidir. Piyasadaki herhangi bir ilaçtan daha iyidirler. Günümüz gençlerinin sentetik maddelerle taklit etmeye çalıştıkları her şeyden daha iyidirler. Babamın satıp zengin olduğu her şeyden daha iyidirler.

Bunu iyi bilirim.

Koşu bandı durduğunda, tekrar banda basıp bir saniye kendimi toparlıyorum, sonra sırtarak sendeleyerek inip su şişemi kapıp hızlıca bir yudum alıyorum. Müziğim çalıyor, gözlerimi

, burada başka biri olduğunu bilsem de, kendi işime bakıp serbest ağırlıkların olduğu yere doğru yöneliyorum.

Buraya çalışmaya geldim, mürekkep veya erkekleri incelemeye değil.

Aynaların önünde durup uzun bir bar alıyorum ve üzerine ağır plakalar yüklemeye başlıyorum. Bir tarafına seksen pound, diğer tarafına da seksen pound. Barı yere koyup, şarkım değiştiğinde bakmamak için elimden geleni yapıyorum ve sessizlikte komşumun homurtularını duyuyorum, sanki bu barın ağırsını dindirecekmiş gibi ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum. Benim *ellerim kadınsı* değil. Barın tutacağı yüzünden nasırlı ellerim var. Silahımın kabzası yüzünden nasırlı ellerim var. Sıkı çalışmaktan ve erkek fatma olmaktan başka bir şey olamama yüzünden nasırlı ellerim var.

Ve bununla bir sorunum yok. Bir daha asla zayıf olmayacağım.

Yeni bir şarkı başladığında, hareketlerimi ritme göre ayarlarım ve nakarat başladığında, birçok deadlift hareketimin ilkinin yapmaya başlarım. 160 pound ağırlık kollarımı şarkı söyler. Omuzlarımı yakar. Sırtımın alt kısmı gerilir, ama bu en iyi gerilmedir. Güçlü olmak beni mutlu eder. Çocukken hiç sahip olmadığım özgürlüğü bana verir, tıpkı polis olmanın bana özgürlük verdiği gibi. Artık başkalarının merhametine bağlı değilim. Ben kanunum, onu adil bir şekilde uyguluyorum ve bir pislik, ailem olarak gördüğüm tek kişilere sahte silah doğrulttuğunda, yüzlerini parçalayıp dişlerini döküyorum.

Ailemi koruduğum için asla pişman olmayacağım.

Nefesime konsantre olarak, barı indiriyorum, yavaşça aşağı bırakıyorum, duraklıyorum, nefes alıyorum, sonra tekrar yukarı kaldırmaya başlıyorum. İki kez. Üç kez. Dört kez. Tekrar bırakmak zorunda kalmadan önce dört kez üç set yapıyorum ve bıraktığımda, acıyı hafifletmek için avuçlarımı çırpıyorum.

Dik durup alnımı elime sürerek, aynada şişkin omuzlarımı inceliyorum. Ağırlık kaldırmanın kaslarımı anında geliştirmesini seviyorum. Kan akışını, damarları, kazanımları görebilmeyi seviyorum. Bazen biraz sıkıcı olsa da, fiziğimi korumama yardımcı olan bir diyet oluşturmuş olmayı seviyorum.

Pek çok kadın ağırlık kaldırmaktan korkuyor, sanki ilk günden sonra kazara genç Arnold Schwarzenegger gibi uyanacaklarmış gibi. Bu insanlar bilgisiz, ama neyse ki bu spor salonunun sahipleri öyle değil. Bu salonu işleten kadınlar

dambıl kaldırmaktan korkmuyorlar ve diğ er kadınları da denemeye teşvik etmekten çekinmiyorlar.

Şey, bir tanesi hariç. O, kalp atışını dinlenme seviyesinin üzerine çıkarmaktan neredeyse korkuyor gibi görünüyor. Onun hakkında bunu bilmek, onun benim kaldırdığım ağırlığın yarısı kadar olduğunu bilmek, onun egzersiz yapmak için parmağını bile kıpırdatmadığını bilmek, ama her gün bok gibi şeyler yediğini bilmek, beni biraz... acı hissettiriyor.

Onunla konuşmuyorum, çünkü o cips yerken ve egzersiz yapanları eleştirirken, ben terleyip brokoli ve tavuk diyetimle boğuluyorum.

O iyi biri, ama prensip olarak ondan nefret ediyorum.

Bir şarkı diğ erine geçiyor ve Bay Aslan Dövmesi pull-up'larına başlarken istemeden kaslı sırt, kol ve sırt kaslarını sergilerken, ben bench press'e doğru ilerleyip ağırlıkları yavaş hareketlerle yüklüyorum. Bugün yavaş bir gün, rahat bir gün olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Bugün, zihnimde başka bir yerde, bir sonraki adımımı planlamak yerine, antrenmanıma odaklanacağım bir gün.

Ağırlıklar yerleştirildiğinde geriye yaslanıp rahat bir pozisyon alıyorum ve görevime yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Ağırlıkları itip vücudumu geliştiriyorum, Arnie'den daha iri olmadan duruyorum, sonra eve gidip tavuğumu yiyorum. Ve bugün Cumartesi olduğı için tatlı da yiyorum. Gerçek tatlıyı. Şeker ve kötü yağlar içeren tatlıyı.

Kulaklıklarımı sıkıca takıyorum, ellerimi barın üzerine koyuyorum, nefeslerimi sayıyorum ve kaldırmaya başlıyorum.

Göğsüm yanıyor, kollarım ve omuzlarım acıyor. Sessiz kalıp dikkat çekmemeyi planlamama rağmen, inlemelerimi bastırmıyorum. Nefes alırken barı kaldırıyorum, sonra nefes verirken yavaşça indiriyorum. Müzik, yanma hissinden başka bir şeye odaklanmama yardımcı oluyor, ama sonra bir Disney şarkısı çalmaya başlıyor ve ben esir düşüyorum, shuffle'ım bozulup bana yanlış duygular yaşatırken şarkıyı değıştiremiyorum. Hard rock dinlemek istiyordum, ama bunun yerine Troy ve Gabriella dinliyorum.

Barı tekrar yukarı itiyorum ve göğsümü dolduran kahkahayı bastırmaya çalışıyorum. Kızgın olmayı bekliyordum, ama bunun yerine öfkem bir homurtuyla dışarı çıkıyor ve homurtu vücudumdan çıktığında gücüm de kayboluyor. Kaldırmanın yarısında kaslarım pes ediyor ve bar

alçalmaya başlar. Ayaklarım yerden kalkar ve gövdem barı göğsümden uzak tutmak için mücadele eder.

"Siktir."

Barı rafa geri koyamıyorum, bu yüzden sol kolumu indirip yere bırakıp yeniden başlamak istiyorum, ama sonra şişkin bir göğüs başımın arkasında duruyor, ellerim barı tutuyor ve bir dakika önce beni ezip geçecekmiş gibi hissettiren şey şimdi tüy kadar hafif geliyor. Kollarım barı rafa geri koymama yardım ederken, nefesim ıslık çalıyor ve yüzüm utançtan yanıyor.

Yabancı erkeklerin önünde ağırlık kaldırmaktan nefret ediyorum, çünkü onlar her zaman, *her zaman* bizim bunu yapamayacağımızı varsayıyorlar. Bir poundun üzerindeki ağırlıkların bizim için çok ağır olduğunu varsayıyorlar ve ben de bu inancı pekiştirdim, çünkü Zac Efron kulağıma şarkı söylemeye başladı.

Bar sabitlenir sabitlenmez oturur, kulaklıklarımı çıkarır ve ona dönerim... Ne yapacağım bilmiyorum. Ona teşekkür mi edeceğim? Yoksa yapabileceğimi mi söyleyeceğim?

Beynim kendi içinde savaşıyor, ama ben ikisini de yapmıyorum, çünkü dönüp onun mavi gözlü bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bir anlığına bana bakıyor. Toplumun geri kalanı bir saniye sonra bakışlarını kaçırmaları gerektiğini bilirken, o sadece bakıyor. Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor, ta ki ayak parmaklarım ısınana ve kalbim hızlıca çarpmaya başlayana kadar. Göğsü çıplak – dövmelemlerden değil, giysilerden çıplak. Egzersizden dolayı göğüs kasları şişmiş ve kanla dolmuş, pazıları gergin ve kaslı. Dudakları kalın, kadınların deli olduğu türden, erkeklerin genellikle sahip olduğu uzun kirpiklerle birleşmiş.

O bakıyor... bakıyor... ve sessizlik içinde bakıyor.

Müziğim göğsümden tiz bir ses çıkarır, hala Disney, hala *pop* ve ağırlık kaldırmaya uygun değildir. Konuşmak için ağzımı açarım, kapatırım, sonra tekrar açarım, çünkü gözleri benimkilere delici bir şekilde bakar ve zihnimi uzun zaman öncesine geri götürür.

"Şey..."

Spor salonunun ana bölümündeki dersler bu odaya yankılanıyor. Karate dersinden gelen yüksek sesli bağırışlar. Jiu Jitsu dersinde vücutlarını yere atanların zemini titreten gürültüleri. Sparring yapanlar için sekizgen ringden gelen zil sesi. Bu spor salonu asla sessiz değildir, ama bir an için, bu adam bakıp bakıp durduğu için sessizleşir.

"Teşekkürler..."

Sonunda gözlerini kırptırıyor. Uzun kirpikleri yanaklarının üst kısmına değiyor, sonra tekrar açılıp mavi gözlerini ortaya çıkarıyor.

Beynim yetişmek için çabalıyor, karanlıkta koşan bir çocuk olduğuma inanmayı bırakmak ve esprili bir şey bulmak için uğraşıyor, ama tek söyleyebildiğim şey: "Bana yardım etmene gerek yoktu. Ben halledebilirdim."

Cevap vermiyor.

"Bir gözcüye ihtiyacım yoktu," diye savunmamı, karşılık vermeyen bir adama karşı sürdürmeye devam ediyorum. Hayatımla hiçbir ilgisi olmayan, hiçbir benzerliği olmayan, hiçbir anısı olmayan bir yüz. Ama gözleri... O gözleri tanıyorum. "Belki bir dahaki sefere kendi işine bakmalısın. Bu benim ilk günüm değil."

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkar, bakışlarımı aşağıya çeker ve kalbimi, deadliftlerimin yapamadığı çılgın bir ritme sokar. Kibar toplum, onun çoktan konuşması gerektiğini, şimdiye kadar bakmayı bırakması gerektiğini söyler. Görgü kuralları, dudaklarını yalamayı bırakması gerektiğini söyler, ama o kendini bu beklentilerin üstünde görür.

Bana bakıyor, tamamen sessizce beni inceliyor ve sonunda, bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda, kalbimi durduran bir gülümseme atıyor. "İyi misin?"

"Şey..." Gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Kapıya. Aynalara. Sonra tekrar mavi gözlere. "Evet."

"Sevindim. Kendini bir çubukla boğman çok yazık olurdu. Kadınların bilinçli olmasını tercih ederim."

Sert, soğukkanlı ve hiçbir erkeğin kafamı karıştırmasına izin vermemekle gurur duyuyorum, ama tek yapabildiğim yine "Ha?" demek.

O gülümser ve arkasını dönerek bir şişe su ve bir anahtar takımı alır, sonra göz kırpar ve ben klişeleşmiş bir şaşkınlık içinde oturduğum sürece gülümsemesi büyür. "Dikkatli ol, tamam mı?" Arkasını dönüp odadan çıkarken sırtındaki güçlü aslanı gösterir.

Gitti.

Onun yokluğu, e v rendeki bir kara delik gibi güçlü bir canavar, beni içine çekiyor ve tüm düşüncelerim

birkaç dakika önce varlığından bile haberdar olmadığım biri tarafından tüketiliyor. Sadece... "Az önce ne oldu böyle?"

DOKSAN DAKIKA ve spor salonuna girdikten sonra uzun bir sessizlik döneminden sonra, duş aldıktan sonra temiz kıyafetlerimle resepsiyondan geçiyorum, anahtarlarım elimde ve *ondan* kurtulamıyorum. Kit Kincaid, bu spor salonunun sahibi olan eski şampiyon dövüşçü Bobby'nin karısıdır. On beş yıldır her gününü bu binada geçiriyor ve sadece resepsiyonda çalışmıyor. Antrenman yapıyor, derslere katılıyor, ders veriyor ve söylentiler doğruysa, dövüş dünyasında yönetici pozisyonunda nüfuz sahibi.

Çoğunlukla, küçük kardeşi şampiyon olduğunda onun sözcüsü oldu ve abla olarak, kimsenin onu kullanmadığından veya ona kötü sözleşmeler satmadığından emin oldu. Yönetici olarak, kuralları koydu ve onun için kazançlı anlaşmalar yaptı. Kardeşi için bu, sadece işlerini halleden bir abla gibi görünüyordu, ancak spor dünyası için, o, şimdiye kadar pazarlık yapmak zorunda kaldıkları en zorlu yöneticiydi.

Şimdi bu spor salonunun orijinal sahipleri yarışmalardan emekli oluyor ve yerel gençleri şampiyonluk için eğitiyorlar, bu da Kit'in hala çok güçlü olduğu anlamına geliyor, özellikle de o çocukları doğdukları günden beri büyümelerini izlemiş olması nedeniyle.

Onlar için Kit, sonsuza kadar abla rolünde kalacak.

Tek başına tezgahın arkasında duruyor, bilgisayara tıklıyor ve onu eğlendiren her şeye gülümsüyor. Durup, elimdeki anahtarları sallıyorum ve sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Neden bir yabancıyla iki dakikalık bir karşılaşmanın beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum, ama dünkü Donohue olayı, sonra rüyam ve şimdi de bu... Bu çok fazla.

"Kit?"

O mırıldanıyor altında nefes
mırıldanıyor, bir "hmm?" türünde bir
onaylama, bu normalde yeterli olurdu, ama ben

konuşmadığımda, dizini sallamayı ve okumayı bırakıp gözlerime bakıyor.
"Hey, Lib. Ne oldu?"

"Şey..." Sanki o burada mı diye endişelenmişçesine etrafa bakınıyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum. Bugün burada olan biri hakkında."

Kaşlarını kaldırır. "Bir sorun mu var? Polis misin yoksa arkadaş mı?"

Ben gülümserim ve kendimi kendimi zor rahatlamaya "Arkadaşım. Kimse başında bela yok."

"Tamam. Kim seni bu kadar garip davranmaya zorluyor?"

"Şey... biraz önce buraya yeni bir adam geldi. Hiç görmediğim bir yüz, omuzlarında ve sırtında bir sürü dövme var."

"Kısa saç mı?" Başımı sallıyorum.

"Mavi gözlü mü?" Tekrar başımı salladım.

"Sırtında aslan ve kadınların seve seve sarılacağı geniş omuzlar?"

Yanaklarım yanıyor, ama yine de başımı sallıyorum.

Omzunu kaldırır. "Kimden bahsettiğini hiç anlamadım."

Dudaklarım sertçe büzülür, ama bu sadece sarışının kıkırdamasına neden olur.

"Şaka yapıyorum. O biraz tanınmış biridir ve biz buradakiler o tür insanlara garip davranmayız, değil mi?" Yıllar boyunca Kincaid'lerle tanışmak için şanslarını deneyen hayran kızları kastediyor. Kocas, kayınbiraderi ve kardeşi bir zamanlar hepsi unvan sahibiydiler. Onlar, erkeklerle bir dakika yalnız kalmak için iç çamaşırlarını şeytana satacak hayran kız kulüpleri olan büyük isimlerdi.

Buralarda kimse tuhaf davranamaz. Duvara "Tuhaf davranmayın!" yazan bir kural var ve bu, diğer birçok kuruluşun bu anı basını çağırıp işlerini akşam haberlerine çıkarmak için kullanacağı durumlarda, tanınmış kişilerin burada rahatça antrenman yapmasına yardımcı oluyor.

Mavi gözlü, tanınmış adamın kim olabileceği konusunda zihnim hızla seçenekleri değerlendiriyor. Bu yüzden onun gözlerini tanıyorum, hiç şüphe yok. Bu yüzden bilinçaltım benimle dalga geçiyor.

"Garip davranmayacağım," diye söz veriyorum. "Beni tanıyorsun. Asla tuhaf davranmam."

Kit gülerek uzanıp dizüstü bilgisayarını kapattı. Ellerini üstüne koydu, tırnaklarıyla metal kasayı tıklattı ve gülümsemesi genişledi. "Theo Griffin'i tanıyor musun?"

"Griffin Industries mı?" Gözlerim onun tıkırdayan parmağına, aslan logoya, sonra tekrar onun gözlerine kayıyor. "Oh!" Gözlerim büyüyor. "O Theo Griffin miydi? Olamaz."

O başını sallar. "Ama müşterilerimizin mahremiyetine saygı duyuyoruz, o yüzden onu rahat bırak."

"Onu yalnız bıraktım." Bana yardım ettiğini hatırladığımda yanaklarım ısınır. "Aynı anda ağırlık odasıydık. Bir saniye bana yardım etti; ama onun yüzünü tanıdığımdan emindim."

Omuz silkiyor. "İnternette falan tanıyorsun herhalde. Ben onu tanıdığımı söyleyemem. İçeri girip, şehirdeyken egzersiz yapabileceği bir yer aradığını söyledi, parlak bir kredi kartı attı ve bir aylık ücreti peşin ödedi."

"Bir ay şehirde mi kalacak?" Kaşlarımı çatıp Kit'in arkasındaki duvarı, çerçeveli fotoğrafları, burayı sahibi olan ailenin anılarını inceliyorum. "Burada ne işi var acaba? Griffin Plaza saatlerce uzaklıkta."

Omuz silkti. "Arabayla neredeyse bir gün uzaklıkta. Şehirde ne iş yaptığını söylemedi. Belki Checkmate ekibiyle teknik bir şey üzerinde çalışıyordur? Cruz'a sorabilirsin."

"Eh..." Çantamı alıp düşünceli bir şekilde alt dudağımı dişlerimle ısırırım. "Benim için önemli değil. Onu rahat bırakacağım. Onu tanıdığımı sanıyordum, ama şimdi onun Griffin olduğunu öğrendim, sanırım bu her şeyi açıklıyor."

"Tamamdır." Gülümsayarak konuyu kapatıp dizüstü bilgisayarını yeniden açtı. "İyi bir set yaptın mı?"

Omuz silkiyorum. "Fena değildi. Bugün müzik berbattı."

O gülümser. "Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin. Eve mi gidiyorsun?"

"Henüz değil." Arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Kötülerin dinlenmeye vakti yoktur."

Yanağında tek bir gamze belirene kadar pis bir sırtış atar. "Biliyorum. Yarın görüşürüz."

"Evet."

Dışarı çıkıp arabama bindiğimde, sadece bir dakika boyunca sokağa bakmaya izin veriyorum kendime. Parmaklarımı direksiyona vuruyorum ve istemeden de olsa o adamın aslan gibi uzun saçlarını hatırlıyorum. Bir sonraki randevuma geç kalmayacağım için, bir dakika daha kendime izin verip Theodore Griffin'in mavi gözlerini zihnimde inceliyorum. Onunla hiç tanışmamışsam, bu gözleri nasıl *tanıyabilirim*? O, inzivaya çekilmiş bir multi-milyarder ise, bu dostluk duygusunu nasıl hissedebilirim?

Katrilyoner biraz abartılı olabilir. Ve belki de gerçek bir kelime değildir, ama benim beynimde öyle hissediyorum. Milyonerler tanıyorum. Arkamdaki spor salonunun sahipleri onlar. Milyarderler de *tanıyorum*, çocuklara uyuşturucu satıyorlar.

Griffin Industries bundan daha fazlası gibi geliyor. Peki milyarlarca dolardan daha fazlası nedir? *Katrilyonlar*. Gece yarısını bu kelimenin gerçek olup olmadığını Google'da araştırarak geçireceğim ve kaçınılmaz olarak gerçek olmadığını öğrendiğimde, gerçek kelimenin ne olduğunu bulmam gerekecek.

"Her neyse."

Bir iç çekerek arabamı çalıştırıp spor salonunun otoparkından çıkıyorum ve bir saat sonra, pek farklı görünmeyen yeni bir otoparka giriyorum. Çakıl taşlı. Spor salonu benzeri bir bina. Bu toplantılar için şehre gidiyorum çünkü memleketim çok küçük, herkes herkesi tanıyor ve bazen işlerimi kendime saklamayı seviyorum.

Çantamı ve telefonumu alıp, anahtarı kontaktan çekerek içeri giriyorum. Birkaç dakika sonra toplantı başlıyor ve kendimi on iki kişiyle birlikte bir odada buluyorum.

"Merhaba, millet." Çemberi incelerim ve utangaç bir gülümseme atarım. "Benim adım Elizabeth ve on iki yıl, yedi ay ve on sekiz gündür kokain bağımlılığımdan kurtuldum."

THEO

BAĞLANTILAR

Tiki kuş. Bir taş.

İzlediğim spor salonunun içini gördüm, sahipleriyle konuştum ve kıvırcık saçlı Frankston kızını gördüm, paramı aldıklarında gülümsedim ve kadın benim mesleğim hakkında sınırlı bilgisi olduğunu söylediğinde başımı salladım. Teknoloji ve güvenlik konusunda ortak ilgi alanlarımız olduğu için ilgilenebileceğimi düşünerek, benim nefret ettiğim Bishop'lardan bahsetti.

Bishop kanının damarlarımda aktığını bilmiyor.

Kadın nazikti, spor salonu hakkında bilgiliydi, arkadaş canlısıydı ve parası nedeniyle şüpheli biri olduğu izlenimini hiç vermedi.

Bu dövüşçüler her maçta on milyonlarca dolar için yarışıyorlar.

Artık öyle değil; dövüş dünyasında kırk yaş neredeyse yaşlılık ve emeklilik yaşıdır. Artık yeni rakipleri eğitiyorlar ve şampiyonluk kazançlarından yüzde on beş pay alıyorlar. Paralarını, en azından görünüşte meşru görünen bir şekilde yatırıyorlar. Gayrimenkulleri var, spor salonlarını işletiyorlar, büyük bir pazarlama ağı kurmuşlar, kardeşlerden biri boş zamanlarında borsada oynuyor, ama soyadına bakılırsa olağan dışı miktarlarda para yatırmıyor.

İlginçtir ki, borsada oynayan o adam, kıvırcık saçlı sarışın dövüşçü Evelyn Kincaid'in üvey babası. Evelyn, damarlarında Frankston kanı aktığını biliyor mu acaba? Biyolojik babasının annemin ölümünde parmağı olduğunu biliyor mu acaba?

Kızı suçlamıyorum. Onu tanımıyorum ve henüz bir genç olduğunu ve annemin yirmi iki yıl önce öldüğünü düşünürsek, sarışının on yıl önce babasının yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok.

Ama tüm bu bağlantılar benim için kesinlikle ilginç. Frankston kanı. Bishop kanı. Libby Tate. Ve bir sürü para. Hepsi aynı kasabada. Hepsi aynı spor salonunda.

Theo Griffin'in Gunner Bishop olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yok, bu yüzden yüzümü saklamıyorum. Kredi kartlarımı veya kimliğimi saklamıyorum. Bugün Libby'nin kirli yeşil gözlerine baktım – şiddetli yağmur yağarken yağmur ormanları gibi kirli – ve o beni tanımadı. Belki de bilinçaltının derinliklerinde, ruhunun derinliklerinde beni tanıdığını düşündü, ama tanışmamız çok uzun zaman önceydi, o çok küçüktü, birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısaydı.

Ben onun gözlerine baktığım sürece o da benim gözlerime baktı, sonra ben tekrar dışarı çıktım ve o hiçbir şey anlamadı.

Checkmate Security'ye girebilirdim ve onlar beni tanımazlardı

Onlarla hiç tanışmamış olmamın on bir yaşındayken onlarla hiç tanışmamış olmamın, Colum'un hoşlandığı elitizmin bir parçası olduğunu düşünüyorum. Onları *yardımcılardan* uzak tutuyordu. Bunun için minnettarım. Onların yetiştirilme tarzından hiç şikayetçi olmadım, para ve güçleri olduğu için benden daha iyi durumda olduklarını hiç düşünmedim. Katil bir sıçan piç kurusu bir babaya sahip olmaktansa, eski dostum Theodore ve kalemlerimin kirli bir sokakta bana eşlik etmesini tercih ederim.

Bir sonraki öğünümün ne olacağı belirsiz olsa da, kazara aşırı dozda uyuşturucu almaktan veya masum birinin cinayetine tanık olmaktan endişelenmektense, sahip olduğum özgürlüğü tercih ederdim.

O zamanki ayrılık, bu kasabada fark edilmeden dolaşabilmemi sağlıyor. Checkmate'in ön kapısından içeri girip onlarla konuşabiliyorum.

Yakında. Yakında bunu yapacağım.

Ama bu gece, ikinci kez, Libby'nin dairesine girip arama yapmaya karar verdim. Aletlerimi cebime koyup, kimse izlemiyor mu diye koridora bir göz attım. Olly, şehrin dışına oturmuş, onu takip ederek şehrin yarısını geçtikten sonra

Nereye gittiğini bilmiyorum ve neden oraya gitmek için bir saat kuzeye sürdüğünü de bilmiyorum, ama onun yokluğu bana gün ışığında evini aramak, yakalanma endişesi duymadan, istersem yatağının altını aramak ve iştahım gerektirirse buzdolabını yağmalamak için saatler kazandırıyor.

Geri dönerken onun kontrol noktasından geçip araması geldiğinde, apartmandan çıkmak için yirmi dakikam olacak. Rahatlamak için bolca zaman var.

Eldivenlerimi giyip, onun yatak odasına gidip oradan başlıyorum. Bu kadın hakkında objektif olup olmadığımı bilmiyorum; odasında yanlış bir şey yapıp yapmadığını kanıtlamak için mi, yoksa sadece onun eşyalarına yakın olmak için mi aradığımı bilmiyorum. Bugün spor salonunda neden ona gittiğimi bilmiyorum. Tabii, o ağırlıkla zorlanıyordu, ama çığlık atmıyordu, kıkırdıyordu. İyiydi, o halde neden ona dokunacak kadar yaklaşmak için acele ettim? Neden onunla konuştum, ya da bir aptal gibi gözlerine baktım?

Beni tanısaydı her şeyi mahvedebilirdim. Beni tanıdığı isimle seslenebilirdi ve birkaç saniye içinde SWAT ekibi duvarları yıkıp benimle konuşmak için içeri girerdi. Çekmecelerini karıştırırken kendime soruyorum: *Neden buradan uzaklaşamıyorum?*

Son yirmi dört saatin yirmisini Libby Tate'in dijital hayatını araştırarak geçirdim ve Ocak ayında bir randevuya çıktığını öğrendim. Lanet olası bir randevu için topuklu ayakkabı bile almıştı. Saat üçte kuaföre gitti, dörtte ayakkabı aldı, altıda taksiye bindi, yedide yemek ısmarladı ve yedi buçukta eve döndü. Yemeğin parasını ödemesi onun ilk hatasıydı, ama saat yedi buçukta eve dönmesi, onun tamamen başarısız olduğu anlamına geliyor. Gerçek bir erkek, onun ödeme yapmasına asla izin vermezdi. Saçını ve ayakkabılarını fark ederdi ve tatlıdan önce onun gitmesine kesinlikle izin vermezdi.

Garip bir şekilde, ilişkinin yürümediği için mutluyum. Ama onun istekli olması ve onun için giyinmesi midemi bulandırıyor.

Bir erkek, yirmi yıldan fazla bir süre önce tanıştığı bir kıza hala koruyucu davranabilir mi?

Çekmeceleri kapatıp bir sonrakine geçiyorum. Yasal olmayan hiçbir şey bulamıyorum; uyuşturucu dolu poşetler, tuhaf yerlerdeki çay kaşıkları, sahte pasaportların yanındaki spor çantasına tıktırılmış para desteleri yok. Bulduğum şey ise polis üniformaları. Dolapta, kolalı askerler gibi yan yana asılı duruyorlar. Mükemmel kıvrımlar, sert yakalar, parlak ayakkabılar yerde duruyor. Onunla ilgili gazete kupürleri buluyorum, duvara gösterişli bir şekilde asılmış değil, bir albüme katlanmış halde. Sekiz yıl önce başkalarını kurtarmak için kendini tehlikeli bir duruma soktuğu için kendisine verilen bir cesaret madalyası. Bir kış günü bir göletin buzunun altına düşen çocuğu kurtarmıştı. Termal battaniyelere sarılmış, çocuğa müdahale edilirken ambulansın arkasında oturmuştu. Fotoğraf için poz vermiyordu, ama yine de bir fotoğraf çekildi ve gazeteye çıktığında, onu kesip sakladı. Başka bir sayfada, polis departmanı ile itfaiye departmanı arasında oynanan bir hayır amaçlı beyzbol maçından bahsediliyor. Takımındaki tek kadın o, ama makale onun grand slam kazandığından bahsediyor ve fotoğrafta meslektaşları tarafından havaya atıldığı görülüyor.

Erkek meslektaşları.

Başka bir makale, yerel bir izci grubuna yardım etmek için tüm Kız İzci kurabiyelerini satın aldığı iyi işinden bahsediyor. Bugün gördüğüm sert elmacık kemikleri ve vücudundaki kaslara bakılırsa, tek bir tane bile yediğini sanmıyorum. Ama onları satın aldı, çocuklarla poz verdi ve makale, her yıl onların en büyük sponsoru olduğunu anlatıyor.

Bunların çoğunu zaten biliyordum. Bu günlerde yayınlanan her haber makalesi önce elektronik bir veritabanına giriliyor. Tek yapmam gereken, arama fonksiyonunu kullanıp onun adını yazmak ve voilà, gözlerim nereye odaklanacağını bilemeyecek kadar her şey karşımda beliriyor. Ama makaleyi bilgisayarımda görmek, onun yatağında otururken albümde okumakla aynı şey değil.

Siktir, onun yatağında oturuyorum. Bana Goldilocks deyin, çünkü uzanıp koklamak istiyorum.

Sayfaları çevirmeye devam ediyorum ve son sayfadan önce durup kitabı kaldırmayı planlasam da, kanımda öfke dalgası yükselirken kendimi yine de kitabın sonunda durmuş buluyorum. Raymond Tate'in yüzü, sabıka fotoğrafı.

Onun albümünde aile fotoğrafı değil, tutuklanma haberi olması küçük bir teselli oluyor.

Dört sütunluk bilgi ayrıntılı ve kapsamlıdır, onun onlarca yıla yayılan suçlarından bahsedilmektedir. Parmağımla gri kağıdı okşuyorum, ona yakın olmak istediğimden değil, yazının bir kısmını lekeleyen gözyaşı izinden dolayı. Elizabeth bir gün bu makaleyi okurken ağladı. Onun için mi ağladı? Babasını mı özledi? Hapse girmesine mi üzüldü? Yoksa ona yaptıkları yüzünden mi ağladı?

Ben gittikten sonra ona zarar mı verdi?

Keşke o zamanlar daha güçlü olsaydım. Keşke onu da yanımda götürebilseydim. Tanrı biliyor ki, o günler bir ara sokakta geçirdiğim günler, o da benimle gelseydi neredeyse tatil gibi olurdu. Onu korurdum, önce onu doyururdum ve kendine nasıl bakacağını öğrettirdim. Gelseydi, şimdi beni Griffin olarak tanıyabilirdi. Pis bir polis olmak zorunda kalmazdı, benim yanımdaki ofiste oturur, benimle birlikte dünyayı yönetir, askerlerine babasının değil benim yöntemlerimle emir verirdi.

Bunun yerine, ikisini de seçmedi. Kendi yoluna gitti ve şimdi acınası bir maaş alıyor, her gün kendini tehlikeye atıyor, merdivenli bir evde yaşıyor ve o izlemediğinde bir pisliğin evine girdiğinden haberi bile yok.

O pislik benim.

Kitabı kapattım ve onu yanımda götürmek, incelemek ve belki de yatmadan önce okumak için neredeyse her şeyi verirdim, ama onu bulduğum yere geri koydum ve aramaya devam ettim.

Burada geçirdiğim tüm zaman bir komedi. Onun temiz bir polis olduğunu öğrenmek için geldim. Eski dünyamızla hiçbir bağlantısı olmadığını bilmem gerekiyordu. Ve şimdi biliyorum; o temiz, yasal, güzel ve bu başka bir kişi olsaydı, araştırmamı bitirip çoktan gitmiş olurdu.

Dolabını arıyorum, mükemmel katlanmış bir çift kot pantolon çıkarıyorum ve onu düzleştiriyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en garip arama, ama kendimi durduramıyorum. Henüz buradan ayrılamam. İhtiyacım var.

Onun yeni dünyasını tanımak için. Onu neyin mutlu ettiğini bilmem gerekiyor. Ve görünüşe göre, ben onun belinin ölçüsünü öğrenmek isteyen sapıkmışım.

O artık yirmi yıl önceki tombul kız değil. O zamanlar yağlı gamzeleri, kıvrıcık saçları vardı ve iki sıska sürtüğü kendinden uzaklaştırmanın yolunu bilmiyordu. Bugün spor salonunda gördüğüm kişi aynı kişi değildi. Yağlı gamzeler yoktu, kaslar vardı. Tombul dizler yoktu, bir erkeği boğabilecek kalçalar vardı. Zayıf kollar yoktu, *neredeyse* benimle bilek güreşi yapıp beni serseri gibi gösterebilecek pazılar vardı.

Elimdeki mavi kot pantolon çok küçük, bel kısmı 76 cm'den biraz fazla. Kot pantolonun ona çok yakışması için çok çalışmış. Onu henüz giyerken görmedim ama ne olduğunu biliyorum.

Onları tekrar katlayıp, yerine geri koyuyorum ve tam olarak onun koyduğu gibi dizildiğinden emin oluyorum, sonra altın renkli bir hediye kutusu bulana kadar aramaya devam ediyorum. Bu, büyükannelerin hediyeleri paketlemek yerine içine koymak için aldıkları türden bir kutu. Altın varaklı, elli santim uzunluğunda ve üstünde toz var. Kaşlarımı çatarak onu aşağı çekiyorum ve tozun bozulduğunu fark ediyorum. Uzun süredir dolapta duruyor, ama ara sıra açılmış.

Kapağı kaldırmadan önce lastik kokusu burnuma çarptı. Bu yeterli bir ipucu olmalıydı, ama yine de kapağı açtım ve gözlerim beni küçük bir orospu gibi hissettiren bir dildoya takıldığında derin bir nefes verdim. Piller kutunun içinde yuvarlanıyordu. Kullanılmış, ama dörtte üçü dolu bir şişe kayganlaştırıcı. Kapak açıldığında lastik kokusu daha da güçleniyor, ama en az bir kez Libby Tate'i yakından tanıyan bu dildoyu görünce duyularım kısa devre yapıyor. Çok, çok yakından.

Kaldır şunu. Kaldır şunu. Kaldır şunu!

Beynim, dokuz yaşındaki Elizabeth ile otuz bir yaşındaki Libby'yi ayırmakta zorlanıyor. Beynim kızı tanıyor, ama bugün kadını tanıdım. Yirmi yıl boyunca, kızı derin bir özlemle düşündüm, onun için işlerin nasıl gittiğini merak ettim ve onun iyiliğini düşündüm.

Bunca yıl boyunca onu aramadım. Bir kez bile aramadım, çünkü ona gerçeği söylemeye hazır değildim ve söz verdiğim kıza yalan söylemek dayanılmazdı.

Ama dün gece, uyurken yetişkin halini gördüm. Bugün, spor yaparken gördüm. Ve şimdi, seks oyuncaklarını gördüm.

"Siktir."

Telefonum cebimde titriyor, temizlik yapıp oradan defolmam için tek ve tek uyarı.

Kutunun kapağını kapatıp, her şeyi yerine koyup dolap kapılarını kapatıyorum. Odasına hızlıca bir göz atıp her şeyin geldiğimdeki gibi olduğundan emin olduktan sonra, dairenin geri kalanına geçip aynı şeyi yapıyorum. Işıkları kapatıyorum ve mutfak tezgahında bir yığın posta bulduğumda duruyorum. Yığını hızlıca gözden geçiriyorum – elektrik, telefon, bina bakımı. Onları bulduğum gibi geri koyuyorum, daireyi hızla dolaşıp her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorum, sonra kendimi dışarı çıkarıp adrenalin dolu bir kalple merdivenlerden aşağı iniyorum.

Titreyen telefon, çıkmak için yirmi dakikam olduğunu gösteriyordu. Sadece on dakika sürdü, bu yüzden paniğe kapılmaya gerek yok. Acele etmeye gerek yok. Binanın ön kapısından çıkıp kaldırıma adım attım. Dışarısı karanlık, rüzgarlı ve burnumun ucunu ısıtıyor. Ellerimi ceplerime sokup, köşeye doğru yürürken ayakkabılarımı izliyorum.

Uzaklaşmıyorum. Onun eve gelişini görmek istiyorum. Onu görmek istiyorum, o kadar.

Bir blok ötede durup, yirmi yıl önce yaptığım gibi bir ara sokağın gölgesine çekildim ve farlarını bekledim. Bu sokaklar kalabalık değil. Trafik neredeyse yok denecek kadar az; cumartesi gecesi olduğunu düşünürsek şaşırtıcı.

Bu gece başka bir randevuya mı gitti?

Benim uyarıdan sadece on yedi dakika sonra, tam da durduğum köşeyi döndü. Farları bir anlığına ayakkabılarımın üzerinde parladı, ama yoluna devam etti ve binasının önündeki kaldırıma yanaştı. Benimki gibi güvenli bir otoparkları yok. Yer altı otoparkı yok, yağmurda eve geldiğinde sığınabileceği bir yer yok.

Yani, yoksulluk içinde yaşadığı falan yok, ama benim yaşadığımdan daha az lüks bir yerde yaşaması beni rahatsız ediyor. Altın ve zenginlik içinde yaşama şansı vardı, ama bunu seçti. Bu

Bu, albümün kanıtlaması gereken şekilde onun masumiyetini kanıtlıyor. Ya da polis olması. Banka hesaplarının yaşam tarzını kanıtlaması. Onun babası olmadığı gerçeğini destekleyen kanıtlar çok güçlü, ama karanlıkta, içeridekilerle aynı kot pantolon, siyah spor ayakkabılar, at kuyruğu saç ve elinde Dixie's Ice Cream kupasıyla durup kilidi yerine takması ve benim ona güvenmemi sağlaması gerekiyor.

O bir polis, evet. Ve ben onları neredeyse yaşlı Tate'i nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Ama sanırım *iyi* polis diye bir şey varsa, o da odur.

Bu boktan kasabaya yaptığım yolculuğun ilk aşaması tamamlandı. Şimdi geçmişimden gelen müttefikimle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Benim olduğumu bilseydi ne yapardı? Onun yerleşmesini bekleyip on dakika sonra kapısını çalsam ne derdi? Ve bugün beni tanımadığı için ne gibi bir bahane uydururdu?

Ben onu kesinlikle tanıdım.

Olly, sanki bu sokakta olacağını biliyormuş gibi siyah SUV'siyle yanaşır. Parkta olabilirdim. Caddenin karşısındaki ağaçların altındaki bankta oturabiliyordum. Otele taksiyle dönebilirdim. Ama o beni tanıyor. Beni neredeyse kendim kadar iyi tanıyor, bu yüzden karanlıkta yanaşır ve arka koltuğa oturmamı bekler.

Kapı kapanır kapanmaz, tekrar yola çıkıyor ve Libby'nin binasının önünden geçiyor, tam da oturma odasının ışıkları yanarken. Gözlerim o ışığa takılıyor, kalbim geri dönmeyi arzuluyor, ama Oliver köşeyi dönüyor ve acımasızca beni uzaklaştırıyor.

"Ne biliyorsun patron?"

"O kimseye bağlı değil, sadece kendine bağlı." Arkanıza yaslanıp başımı koltuğa dayıyorum. Derin bir nefes alıp, iç çekerek tekrar nefes veriyorum. "O bir polis."

"Onlardan nefret ederiz."

Gülümserim ve cebimdeki elmas küpeleri parmaklarımla okşarım. Yirmi dakika önce onun tuvalet masasından çalmıştım. Bu bir alışkanlık, bana ait olmayan bir şeyi alma dürtüsü. Elmaslar gösterişli değil, pahalı da değiller. Yerel kuyumcуда yüz, belki iki yüz dolar ederlerdi – o kadar da pahalı değiller.

O kadar çok ki, bu parlak paraları nereden bulduğunu merak ediyorum. Hediye olmadıkları anlamına gelmez. Belki patronu ona almıştır, ya da belki doğum günü parasını biriktirmiştir.

Şimdi hepsi gitti, çünkü ben bir hırsızım.

"O tür insanlardan gerçekten nefret ediyoruz," diye katılıyorum. "Ama o temiz. Evine iki kez gittim ve hiçbirinde insanları satarak para kazandığını düşündürecek bir şey görmedim. Dosyalarında şüpheli bir şey yok. Tamamen orta sınıf bir hayat sürüyor. Elli bin dolar maaşı var, bir kuruş fazlası yok. Çalışıyor ve spor yapıyor."

"Ona yaklaşacak mısın?"

Başımı salladım, ama spor salonunda yine halter düşürmesini ummaktan başka nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Evet, yakında ona yaklaşacağım. Odaya döndüğümüzde nasıl yapacağımı düşünmem gerekecek."

"Kim olduğunun ortaya çıkması senin için sorun olmaz mı? İnsanlar çok geveze, patron. Spor salonundaki kız ağzından kaçırabilir."

Omuz silkiyorum. Theo Griffin'in tanınması önemli değil. Tanınmaması daha kolay olurdu, ama yine de Gunner Bishop'ın adı duyulmasından çok daha iyidir. "Önemli değil. Biz bunu yaymayacağız, ama duyulursa da önemli değil. Hatta bunu lehimize çevirebiliriz."

Spor salonundaki kadına göre Griffin Industries ve Checkmate Security'nin ortak çıkarları var ve ben, evlerde kablo tesisatı yapılırken Checkmate'in tercih ettiği markanın Griffin güvenlik sistemleri olduğunu çok iyi biliyorum.

İroni çok hoş.

"Sorun değil. Eğer haber yayılırsa, kolayca durumu tersine çevirebiliriz. Bu arada, Libby ile bir bağlantı kurmam lazım. Pazartesiye kadar mesaisi yok, o yüzden boş zamanlarında ne yaptığını öğrenelim."

LİBBY

KIRMIZI ET VE RAHAT SEKS

Pazar sabahı market alışverişı demektir. Alışveriş listemi harfiyen uygulamak, altı düzine yumurta, altı karton badem sütü, bir milyon tavuğu öldürecek kadar tavuk butu ve yaşlı Jonah'ın bulabildiği tüm taze ürünleri almak demektir.

Bu, tek bir kutu kurabiye satın almak ve kurabiye reyonunda gereğinden fazla durmak anlamına geliyor, çünkü beş tane almak için can atıyorum. Tüm rafı arabama doldurup kaçıp şişman bir kız olarak hayatımı yaşamaya başlamadan önce kendimi oradan uzaklaştırmam gerekiyor.

Vücutum tombul olmak *istiyor*. Sanki DNA'mda falan yazıyor gibi; tüm kurabiyeleri yiyip, mükemmel bir şekilde tombullaşıp, otoyolda hız cezaları keserek yoluma devam etmek istiyorum. Evren benim tombul olmamı istiyor, bu yüzden her gün doğaya karşı savaşıarak şeker tüketimimi kısıtlıyor ve sağlıklı yiyecekleri zorla yutuyorum. Spor salonundan nefret etmiyorum, ama kesinlikle sabahları gitmiyorum; buna hazır olmak için zamana ihtiyacım var.

Bir sonraki reyonun önüne geçip tahılları incelerken, eskiden gökkuşağı Cheerios dediğim şeye yavaşça yaklaşıyorum – bunlar meyveli halkalardı ve kimse beni düzeltmedi – ama onları geçip daha sağlıklı seçeneklerin önünde duruyorum. Bu, her gün verdiğim bir savaş; doğru seçimler yapmak, az yağlı, az karbonhidratlı, az eğlenceli şeyler satın almak, sonra da egzersiz yapmak.

Bu süreci sevmiyorum ama – düz karnımı okşayarak gülümsüyorum – sonuçları kesinlikle seviyorum. Raftan ihtiyacım olanları alıp son bir kez "gökkuşağı Cheerios"a bakıyorum, sonra buzdolabı bölümüne geçip önümüzdeki Pazar gününe kadar yetecek etleri seçmeye başlıyorum. Gece vardiyası haftası, yemeklerimi önceden planlayıp pişirmek anlamına geliyor. Bu hem bir nimet hem de bir lanet; beni mutsuz ediyor, çünkü çoğu zaman

meslektaşlarım vardiyada dışarıdan yemek alır, tıknır ve yine de her zamanki gibi iyi görünürler.

Erkeklerin kanlarında testosteron dolaştığı için zayıf kalmalarının daha kolay olması beni her zaman kışkandıracak.

Ama bu aynı zamanda ne pişireceğimi düşünmem gerekmediği anlamına da geliyor. Pazar günü bol miktarda yemek pişirip altı kaba bölüyorum ve bir hafta boyunca yetecek kadar yemek hazır oluyor. Ama gündüz vardiyasında çalıştığım haftalarda daha taze, daha lezzetli ve muhtemelen daha sağlıklı yemekler yiyorum. Evim her gece Pazar günü gibi kokuyor. Başka bir şey yemek istersem fikrimi değiştirebiliyorum. Yemek yedikten sonra, sevdiğim kurabiyelerle oturup onları tüm haftaya yaymaya çalışıyorum.

Salı gününden sonra hiç kalmazlar, ki bu benim için *daha fazla* paket satın almak için yeterli bir neden, ama dürtülerimi kontrol ediyorum ve salı günü biterse, bir sonraki haftaya kadar beklemek zorundayım.

Çarşamba günü hiç kurabiye yediğimi hatırlamıyorum.

"Hindi kıymasını denemelisin." Sol omzumun üzerinden gelen derin bir ses beni irkiltir ve buzdolaplarının üzerinde tuttuğum kıyma tepsisini neredeyse düşürürüm. Spor salonundaki adam, Theodore Griffin, sadece yarım metre uzakta durmaktadır, o kadar yakındır ki, isterse eğilip bana dokunabilir.

Gözlerimiz buluştuğunda ve o benim gözlerime bakarak onları tanıdığımı ısrarla ima ettiğinde, geniş bir gülümsemeye bana doğru uzanıp hindi tepsisini aldı. "Daha ucuz, daha lezzetli ve senin için daha iyi."

"Uh..."

"Zaten yapacağın her şeyi yapabilirsin – spagetti ve köfte, hamburger, menüde ne varsa – ama yerine hindi kullan. Bana teşekkür edeceksin."

Bir anlığına gözlerimi kapatıp kendimi toparlıyorum. Ben bir polis memuruyum, tehlikeli ve kötü insanların dünyasından geliyorum, her gün spor yapıyorum – marketin dondurucu reyonunda bir adam durdu diye aptal gibi "uh" demem.

"Hayır, teşekkürler." Tepsiyi alıyorum, ama sadece buzdolabına geri koymak için. "Hindi sevmem."

"Bekle." Devam etmeye çalıştığımda omzumu tutuyor. "Cidden, kalbin için iyi ve tepsilerinden daha ucuz."

Tavuk. Sen polis değil misin? Kamu görevlisi olarak, gelirine göre yaşamalısın.

Gözlerimi kısıarak ona tüm dikkatimi veriyorum ve arabamdan bir kutu nohut alıyorum. Sonra bir kutu barbunya fasulyesi. "Bunlar sığır eti veya hindiden daha fazla protein içeriyor, kalbim için en iyisi ve bir kutusu sadece yetmiş dokuz sent. Gelirim dahilinde yaşıyorum ve her şey kontrolüm altında, ama teşekkürler." Teneke kutuları geri koyup, aklımdan çıkmayan adamdan kaçmak için arkasını dönüyorum, ama o peşimden geliyor. Hızlı ve bana hevesli bir köpek yavrusunu hatırlatıyor.

"Yavaş olun memur bey. Sadece merhaba demek istedim." "Polis olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkiyor ve ben arabama bir somun ekmek attığımda, onu çıkarıp yerine sade markanın versiyonunu koyuyor. Ateşli bakışlarım onunla buluştuğunda, sırtıyor. "Koruyucu madde daha az ve daha ucuz. Diğerinin yarı fiyatına."

"Ayrıca iki gün içinde kartona dönüşüyor. Ben diğerini seviyorum. Yumuşak."

"retim sırasında kattıkları kimyasallar yüzünden yumuşak oluyor. Yumuşak ekmek yapıyorlar ama vücuduna zarar veriyorlar. Bu diğer markayı dene, dondurucunda sakla. Daha uzun süre dayanır ve yumuşak kalır. Polis olduğunu biliyorum, çünkü etrafta sordum."

Gözlerimi kısıyorum. "Hakkımda etrafta soru mu soruyorsun?" Tuvalet kağıdı reyonunda durup dudaklarımı sıkıyorum. "Tanışıyor muyuz?"

O şakacı bir gülümsemeyle cevap verdi. "yle gibi görünüyor, değil mi? Sen bench press yapamayan kızsın, ben de seni ölümden kurtaran adamım."

"Senin kaldırabileceğinden daha fazla ağırlık kaldırabilirim." Sözlerim hırıltılı bir sesle çıkıyor ve kesinlikle doğru değiller. Birçok kadından daha fazla ağırlık kaldırabilirim, ama onun kadar kaldıramam. Omuzları benimkinden iki kat daha geniş, göğsü de yle. Kollarını giydiği palto altında bile kaslı olduğu belli, uylukları kalın ve kot pantolonunu dolduruyor. "Spor salonunda yardımına ihtiyacım yoktu."

Kendinden çok memnun olan o, sadece omuz silkiyor ve ben alişveriş yaparken yanımda yürümeye devam ediyor. "Yardım etmek benim için zevkti."

olacakları bekleyip görebilirdim. Kapıdan çıkarken iki saniyeimi aldı, büyük bir şey değil."

Bu benim için çok önemliydi. On iki paket tuvalet kağıdı alıp, en ucuz markayı almadığımı fark edince kaşlarımı kaldırdım. "Diğerleri cildi tahriş ediyor. Şansını zorlama."

O gülerek ellerini kaldırdı. "Bir erkek banyo malzemeleriyle uğraşılmayacağını bilir. Bugün işten izinli misin?"

"Biz birbirimizi tanımıyoruz!" Tuvalet kağıdını arabama atıp arkamı dönüyorum. "Biz birbirimizi tanımıyoruz, ama sen sanki eski bir sohbeti yeniden başlatıyormuş gibi konuşuyorsun. Git buradan, cidden." Elimi sallayarak onu kovuyorum. "Spor salonunda yardım ettiğin için teşekkürler, ekmek seçimimi mahvettiğin için teşekkürler, ama gitmen gerek."

"Ben Theodore Griffin." Elini uzatır ve güvensiz gözlerle bana bakar. "Bu şehre yeni taşındım ve sen benim selam verdiğim ilk kişisin. Benim dünyamda bu bizi arkadaş yapar."

"Sen, bu hafta sonu on iki milyon dolarlık teknoloji hissesi ticareti yapan multi-milyarder iş adamı Theo Griffin misin? O Theo Griffin mi?"

Dudakları şakacı bir şekilde seğiriyor. "Katrilyoner gerçek bir kelime değil. Ve rakamların seni aldatmasına izin verme – sanki cebimde yığınla para varmış gibi on iki milyon diyorsun. Gerçekte, bunlar sadece ekrandaki rakamlar. Hisse senetlerini sattım çünkü onları satan kişiler başka bir devlet kurumu ile gizli anlaşma yapmışlardı ve ben onların temsil ettikleri şeyi beğenmedim."

"Öncelikle, ekranda o rakamların görünmesi için," yürümeye devam ediyorum, "*bir yerlerde* yığınla paran olması gerekir. İkincisi, kiminle işbirliği? Ve polise bildirmeli misin?"

O kadar yüksek sesle alay ediyor ki, beni irkiltiyor. "Polise bir şey bildirmiyorum. Zaten işlerini yapmıyorlar ve polisler birbirlerinin siklerini çekip yardım ediyormuş gibi davranırken, ben de altı saat boyunca boktan bir binada oturmak istemiyorum."

"Ben polisim!" Koridorun sonunda durup gözlerine bakıyorum. "Hayatımın işini aşağılıyorsun."

"Ve böyle bir şeyi polise bildireceğimi söylemek benim zekamı aşağılamaktır. Onların suçlarını kanıtlayacak hiçbir şeyim yok." Gözlerimi kısıyorum.

eğlenceli bir şekilde parıldadığında. "Sadece içgüdülerimle biliyorum ve artık bununla ilişkilendirilmek istemiyordum, bu yüzden her şeyi sattım ve uzaklaştım."

"Ve dokuz milyon dolarlık düzgün bir kâr elde ettim."

Yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeyle. "Soğukkanlı davranan biri için beni çok iyi tanıyorsun."

"Bana adını söyleyen sensin. Şirketin o hisselerle ilgili olarak bütün hafta haberlerdeydi. Bence *herkes* seninle ilgili bu bilgileri biliyor. Kamuoyunun gözü önünde bir hayat yaşıyorsun, bu yüzden kamuoyu da senin hayatın hakkında bilgi sahibi olacak."

Gülümseme başka bir şeye dönüşüyor. O benim alanıma doğru eğilirken, daha yoğun bir şeye. "Ama mesele de bu; ben kamusal bir hayat yaşamıyorum. Şirketim halka açık değil, hiç röportaj vermedim. Magazin dergilerinden uzak duruyorum, o kadar ki adımlı biliyorsunuz ama yüzümü bilmiyorsunuz. Gerçek net değerim veya cinsel yönelimim hakkında hiçbir fikriniz yok. İnsanlar beni tanıdıklarını düşünüyor ve daha fazlasını bilmeye hakları olduğunu düşünüyorlar. Ama ben halka hizmet etmiyorum, Bayan Tate. Bana fayda sağlamadıkça hiçbir şey yapmam."

Sırtım raflara yaslanmış, göğsüm sanki spor yapıyormuşum gibi ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Size adımlı hiç söylemedim."

"Etrafa sordum. Sen çok güzelsin ve bench press yaparken kendini öldürürken gülüyordun. Zeka bulmacaları benim için görünüşten çok daha çekici. Gerçi gördüğüm şeyden hoşlanmadığımı da söyleyemem." O kadar yakına eğildi ki, başka bir erkek olsaydı, başka bir durumda olsaydı, çoktan onun hayalarını koparıp onu yere sererdim.

Bana ne oluyor bilmiyorum. Neden onun yanında boğuluyorum bilmiyorum.

"Ama biraz kısasın, farkında mısın? Hiç topuklu giydin mi?" "Kısa değilim. Bu ülkedeki kadınların ortalama boyunda

"

"Birbirimize baktığımızda boynum ağrıyor. Bu da senin çok kısa olduğun anlamına geliyor. Topuklu ayakkabı giy, böylece *bir* sonraki aşamaya geçebiliriz."

"Sonraki..." Boğazım düğümleniyor. Onun küstahlığına boğazımdan gerçek bir boğulma sesi çıkıyor. "Ne?"

"Akşam yemeği yemeliyiz."

Yüzümden sadece birkaç santim uzakta dudaklarını yaladığında beynim kısa devre yaptı. Sıcak nefesi cildimi gıdıkladı, benim ağzımdan çıkan bayat kahve kokusuna kıyasla nane kokulu ve ferahlatıcıydı.

"Seninle bir ara *gerçekten* akşam yemeği yemek isterim, Libby."

"Nasıl..." Gözlerim dar bir çizgiye kadar kısılr. "Beni Libby diye seslendiğini nereden biliyorsun?"

"Bu senin adın," diye hemen cevap verdi.

"Hayır, benim adım Elizabeth. Beni araştırsaydın, Elizabeth yazdığını görürdün."

Beni... *sahte* bir tavırla eliyle uzaklaştırır. "Libby sadece bunun kısaltılmış hali. Neden bu kadar önemli ki?"

"Çünkü Beth de bir seçenek. Ya da Ellie. Ya da Lizzie. Eliza. Ella. Betty. Milyarlerce başka seçenek var, ama sen Libby'yi seçtin. Bana Libby diye seslenmeyi nereden bildin?"

"Çünkü... Bilmiyorum. Öyle oldu işte." Onun pürüzsüz görünüşünün ardındaki gerçeği ortaya çıkardım ve şimdi bakışlarından gelen ısıyı hissediyorum. "Sen lanet bir polissin, değil mi? Tamamen."

"Polisler seni rahatsız ediyor mu, Griffin?" Ona doğru eğilip gücümü geri kazanıyorum. "Sadece suçlu insanlar kanunları sevmez. Ne hata yaptın?"

"Sadece suçlu adamlar değil," diye karşılık verir. "Bazen kanunlardan zarar gören adamlar da kin besler. Polisten yardım istemek isteyen adamlar, ama polis düşmanlarıydı. Her polis kanunlara uymaz, Elizabeth."

Sanki bana vurmuş gibi başımı rafa çarptım. Beni gerçekten tanımadığı halde gözlerim yanıyor. Benden veya ailemden bahsetmiyor, çünkü bizi tanımıyor. Ama bu sözleri söylemesi yine de beni incitiyor.

"Yardıma ihtiyacın olduğu halde bulamadığın için üzgünüm."

Aramızda bir anlık gerçeklik hakim olur. Beni kızdırmak isteyen adam ve sert davranmaya çalışan ben, ikimiz de havada dolaşan gerçeği hissediyoruz. Polis tarafından incitilmiş ve artık bize güvenemiyor.

Gözleri benimkilerle buluşurken gırtlığı hareket ediyor. Bu adamı tanımıyorum, ama spor salonunda gözlerimin içine baktığı zamanki gibi şimdi de onun sıcaklığını hissediyorum.

"Kehanetlere inanır mısın?" Böyle bir soru sorduğum için kendimi aptal hissediyorum. "Rüyaların geleceği öngörebileceğini düşünür müsün?"

"Şey..." Kaşlarını çatarak elini kaldırıp gömleğimin eteğini düzeltti. "Emin değilim. Bir bakıma öyle diyebilirim. İşle ilgili şeyler hakkında sık sık rüya görürüm. İlhamımın çoğunu oradan alıyorum."

Hafifçe başımı sallayıp yutkundum. "Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Seninle tanışmadan önce rüyamda seni görmüştüm, şimdi de gerçek hayatta seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Bir an sözlerimi düşündü. "Rüyalarında iyi adam mıydım? Yoksa kötü adam mı?"

"Sen..." Yutkunuyorum. "*Dikkatliydin*, sanırım. Gözlerini tanıyormuşum gibi hissediyorum ve o kadar çok bakıyorsun ki kafam karışıyor. Theodore Griffin ile tanışmış olsaydım hatırlardım. Açıkçası tanışmadım, ama rüyalarım gerçeklikle çelişiyor ve gerçeklikte sen bir keresinde ağırlık odasında bana otuz saniye yardım ettin, ama daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Netlik olmaması seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Her şeyi kontrol altında tutmayı severim," diye itiraf ediyorum. "Sürprizlerden nefret ederim; bana mutluluk getirmezler, kaygı getirirler. Bu yüzden bu mavi gözlü adamı rüyamda görmek, sonra da ertesi gün onunla karşılaşmak..." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Bu beni delirtiyor."

Endişesi gözlerinden siliniyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ağzın bozukmuş, ha? Bu biraz seksi."

Gözlerimi devirip, onun iri vücudu ile rafların arasından sıyrılıp çıkıyorum. İşte buradayım, mağazada bir yabancıyla derin bir sohbe girip ona rüyalarımı anlatıyorum, ama o sadece küfürlerime gülümsüyor. "Boş ver."

"Evet." Elimi tutar ve göğüslerimiz birbirine çarpana kadar beni geriye doğru çeker. O aşağıya bakmaktan boynu ağrır, ben yukarıya bakmaktan boynum ağrır. "Evet, bence rüyalar bazen kehanet olabilir. Bazıları buna déjà vu der, bazıları tesadüf."

"Tesadüflere inanmam. Belki başka bir hayatta tanışmışızdır diye düşünüyorum," diye çekinerek söylüyorum. *Neden gözlerin benim için bir anlam ifade ediyor?* "Ve bunu söylemek çok aptalca geliyor, çünkü normalde ben öyle biri değilim... Bilmiyorum, *kararsız değilim*. Mantıklı bir beyin yapım var, kehanetler veya rüyalarla değil, gerçekler ve bilimle çalışırım. Tüm kariyerim gerçekleri bulmak, bunları destekleyecek fiziksel kanıtlar bulmak ve sonra bu gerçekleri sunmak üzerine kurulu. Rüyalar kanıt değildir."

"Belki de vardiyadayken polis Elizabeth olmana izin verilir. Elizabeth mantıklı olan, kontrol ve sürpriz istemediğini söyleyen kişidir. Vardiyanda olmadığında ise kararsız Libby olabilirsin, kehanetlere ve kadere inanan kız. Ben çalışırken iş adamı Theo olabilirim, çalışmadığımda ise sana yüksek topuklu ayakkabı almak isteyen Theo olabilirim."

"Ben kısa boylu değilim!" Elimi onunkinden çekip, alaycı kahkahasından uzaklaşıyorum. "Google'da ara, aptal. Ben tam anlamıyla ortalama boydayım. Neden boyuma bu kadar takıntılısın? Herkes hızlı büyüme dönemi geçirip uzamadı ki."

"Görünüşe göre," diye gülüyor. "Senin boyun uzamayı unutmuşsun galiba."

Oyuncak bebeklerle oynamakla çok mu meşguldün?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. *Ciddi misin sen?*

"Tamam," diye gülmeye devam ediyor. "Belki de mahalledeki çocuklarla bisiklet sürüyordun. Değil mi?" Gözleri neredeyse çaresiz bir hale bürünüyor, bu da kalbimde garip bir önsezi uyandırıyor. "Mahalledeki çocuklarla oynardın, değil mi Lib? Okulundaki çocuklarla?"

Kafamı sallıyorum. "Kızlara özel bir özel okula gidiyordum. Dördüncü sınıfa geldiğimde hafta sonları eve gelmeyi bıraktım."

Gözleri yumuşar. "Eve gelmeyi bıraktın mı?"

Başımı sallıyorum. "Eve dönmek istemiyordum ve ailem de beni pek istemiyordu. Tek çocuktum ama çok sayıda... şey," duraklıyorum ve bana sürekli sataşan o cadaloz kızları düşünüyorum. "Onlara kuzenlerim diyebiliriz ama hepsinden nefret ediyordum, bu yüzden okulda kalıp ders çalıştım."

Gözleri yüzümde dolaşüyor. "Peki şimdi?"

"Şimdi ne?"

"Kuzenlerini görmek için eve gidiyor musun? Tatillerde falan."

Kafamı sallarım. "Ailem artık burada. İş arkadaşlarım ve dostlarım, onlar benim ailem."

Theo bir adım yaklaşır ve kalçası benim yanıma, göğsü koluma değene kadar durmaz. Parmak ucuyla ön kolumu okşar, gözlerimi aşağıya çeker ve parmak ucu köprücük kemiğime değene kadar durmaz ve bir şekilde burnunun ucu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır. "Bir ara seninle akşam yemeği yemek isterim. Sahtecilik yok, polis yok, iş yok. Sadece akşam yemeği."

Kafamı sallayıp uzaklaşmaya çalışırım. "Ben kimseyle çıkmam." "Hiç mi?"

"Asla. Zamanım yok, kaybedenleri ayıklamak için hiç niyetim yok, muhtemelen zaten zevk almayacağım berbat bir akşam yemeğini sabırla bekleyemem. Kalori ve makro besinleri sayıyorum ve yüz mil çapında bana servis ettikleri yemeklerin tam içerik listesini vermek isteyen tek bir restoran bile yok."

"Albay bile mi?"

Bir an şok oldum, dilim tutuldu, ciddi bir konuşma olduğunu sandığım şey çalınmış bir gülümsemeye dönüştü. O gülümseme, kalbimi çarptıran bir kahkahaya dönüştü. "Özellikle albay değil. O gizli otlar ve baharatlar diyetimi mahvediyor." Bir adım geri çekildim ve dudaklarımı sıkılaştırdım. "Yanlış adama sormuşsun, Griffin. Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Ama sen beni rüyanda gördün." O içeri girip benim aldığım yeri doldurur. "Bu bir şey ifade ediyor, değil mi?"

"Mavi gözlü birini rüyamda gördüm ve sonra midem bulanarak uyandım. Sanki biri uyurken beni inceliyormuş gibi, sanki dairemde biri varmış gibi hissettim. Uyurken en savunmasız halimdeyim ve bunu fark ettin mi bilmiyorum ama savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum. Bilinçaltım seni tanıyor olabilir ama bu iyi bir rüya değildi." Koluna hafifçe vurup arkamı dönüyorum. "Borsa falan falanı fethetme planlarında bol şans. Doğru seçimler yap."

Aracıma koridorda iterek tamamen iyiymişim gibi davranıyorum, ama sonra bir sonraki sıraya geçip sırtımı düzleştiriyorum.

raflar. İyi değilim. O adamın kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama bir kişinin iki yarısı diye bir şey varsa, daha fazlasının kanıtı varsa, şu anda bunu hissediyorum. İçimde bir şey var, bir tür mıknaş, ve beni kuzeye çekmeye çalışıyor.

Daha derin bir güç iş başında, onu hayal etmemin bir nedeni var, gözlerinin beynime kazınmış olmasının bir nedeni var.

Ama ben savunmasızlık yapmam. Zayıflık yapmam.

Kendine gel. Toparlan ve işine dön.

"Libby?"

O, koridorun köşesinden başını uzatıp üzgün bir gülümsemeyle bana baktığında, irkilir ve çığlık atarım. "Bu kadar korkutucu olmak zorunda değil. Yetişkinler her zaman akşam yemeği yerler. Bazen yemekten sonra sevişirler. Birini ya da ikisini de yapabiliriz, seni yargılamayacağım."

"Sevişmek mi?" Güvensizlik yerini öfkeye bırakır. "Delirdin mi sen? Akşam yemeğinden bahsediyordun, şimdi de yatak mı öneriyorsun?"

"Yatak olmak zorunda değil," diye sessizce cevaplar. "Ben ayakta ayakta sevişmeyi tercih ederim. Kanepede sevişmeyi. Arabada sevişmeyi. Masamda sevişmenin heyecanını seviyorum, çünkü ofisim tamamen camdan ve insanların dürbünle içeriği görebileceklerini biliyorum."

"Sen bir domuzsun."

"Senin de gündelik seksten hoşlandığını biliyorum. Genel olarak seksten hoşlandığını biliyorum. Bir kadın, spor salonunda, işte... yatakta kullanmadıkça senin gibi bir vücuda sahip olamaz. Sağlıklı bir cinsel iştahın olduğunu biliyorum, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ve kimseyle çıkmadığın için, bu da seksin senin için bir kolaylık olduğunu gösteriyor. Nereye gidiyorsun Libby? Hangi yerlere gidip ihtiyacını karşılıyorsun?"

Arkadaşımın yüzü aklıma geliyor. Drake, iki kasaba ötedeki bir polis ve o da gündelik seksi seviyor. İkimiz de kariyer odaklıyız, bağımlılık fikrinden nefret ediyoruz, spor yapmayı seviyoruz, fit bir vücuda sahip olmaktan hoşlanıyoruz ve bunu elde etmek için ne kadar çaba gerektiğinin farkındayız. O, bana başından beri olan en iyi şey... O benim erkek arkadaşım değil, çıkmıyoruz ya da sohbet etmiyoruz. Ama ben onun yoluna düşersem buluşuyoruz, o buraya gelirse buluşuyoruz. Zamanlama uygun olduğunda birbirimizi tatmin ediyoruz, sonra dostça bir *"bir dahaki sefere görüşürüz"* diyerek ayrılıyoruz.

Yıllardır mükemmel bir düzen bu.

"Seks arkadaşın var," diye fısıldadı Theo. Yirmi metre uzaktaki meraklı kasiyerin duyamayacağı kadar yakına eğildi. "Adını bilmek istemiyorum Lib. Nerede yaşadığını, kim olduğunu ya da en son ne zaman benim olan şeye dokunduğunu bilmek istemiyorum. Ama artık bitti."

"Senin olan şey..." Gözlerim büyür. "Ne?"

"Sen ve o." Theo'nun mavi gözleri, sanki Drake tam burada duruyormuş gibi, benimle ön kapı arasında gidip gelir.

İronik olan şu ki, eğer öyleyse, benim içinde bulunduğum durumla ilgili yapabileceği pek bir şey yok. Eğer bir SOS gönderip korktuğumu söylersem, o da işini halleder ve beni bu durumdan kurtarır. Ama eğer mesele kıskançlık olsaydı... aramızda böyle bir şey yok. Son birkaç yılda ikimiz de başka şeyler denedik, kırgınlık, kıskançlık veya açgözlülük yok. Başka birini bulmaya çalıştığımız her seferinde, ikimiz de randevulaşan insanların aradığı şeyi aramadığımız için, sonunda hep yatakta birlikte oluyoruz. Onlar sözler ve sonsuzluk istiyorlar, biz ise çoğunlukla yalnız kalmak istiyoruz.

"Onunla yaptığın anlaşma," diye devam ediyor Theo. "Artık bitti. Eğer sıradan bir seks istiyorsan, beni nerede bulacağını biliyorsun." Eli cebime giriyor, sonra tekrar çıkıp kalçama konuyor. "Oyuncakla kendini tatmin ederken seyirci istiyorsan, beni ara. Kim bilir, ben de bundan en az senin kadar zevk alırım. Korkmayı unutacak kadar sert boşalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni incitmek için burada değilim, Libby. Ama bedenini bana sunduğunda, onu zevkle kullanacağımdan emin olabilirsin." Gösterişli bir hareketle arkasını dönüp, beni *gökkuşağı renkli Cheerios'ların* bulunduğu raflara yaslanmış, nefes nefese bırakır. "Hindi ye, Lib. Sana iyi gelir."

Sepetime bakıyorum ve oraya koymadığım hindi tepsilerine kaşlarımı çatıyorum, sonra cebime uzanıp bir kartvizit çıkarıyorum. Beklediğim aslan logosu yok. Soyadı da yok. E-posta adresi de yok. Sadece *Theo* yazıyor ve altında bir telefon numarası ve buradan uzak bir şehirdeki adres var.

Bunlar onun tipik kartvizitleri değil, başka bir şey. Biraz daha kişisel ve, eğer onu doğru anladıysam,

biraz daha güvenilir bir şey.

Theo Griffin'in adresini az önce yaptığı gibi herkese bu kadar kolayca verdiğini sanmıyorum. Bu hafta sonu milyonlarca dolar kazandığına şüphe yok ve babamın aksine bunu yasal yollardan yaptı. O benim dünyamdan değil, hatta ona yakın bile değil. Ne suçlu ne de polis. O sadece... bir insan. Çok zengin bir insan.

Bu düşünce aklımdan geçtiğinde ve hemen ardından, onun parası bir şekilde benimle ilişkilendirilip bana kin besleyenlerin şüphelerini çekeceğinden korktuğumda, kartı küçük parçalara ayırıyorum. Onu yere atıp kaçmak istiyorum, ama üzerinde onun adresi var ve onun güvenini böyle ihanet edemem.

Theo Griffin ve benim, yabancından öte bir ilişkimiz olduğunu duyan ya da benim ahlakı bozuk bir polis olduğumu ima eden biri varsa, lanet olsun. Kendime ve üniformama gölge düşürecek hiçbir şeyi riske atamayacak kadar çok çalıştım. Bu yüzden, titreyen ellerimle kartı parçalara ayırıp, telefonumu çıkarıp *anlaşmamı* arıyorum.

"Selam, tatlım." Drake'in sesi, kasvetli bir günde güneş ışığı gibidir. "Uzun zaman oldu. Neler oluyor?"

"Ah..." Sesim titriyor, bu da beni öfkeliyor. "Pek bir şey yok. Bu gece iş için senin oraya geliyorum. Meşgul müsün?"

Boğazının derinliklerinden, genellikle beni heyecanlandıran bir homurtu sesi çıkarır. "Ne kadar vaktin var?"

"Bir saat mi?" Bu bir soru gibi çıkıyor. "Yarın sabah vardiyam için geri dönmem gerekiyor, bu yüzden kalamam. Saat sekizde buluşabilir miyiz?"

"*Takılmak.*" Kıkırdarak arabanın kapısını kapatıyor ve görevde olduğunu düşünüyor. "Senin takılma tarzını seviyorum, Lizbeth. Saat sekizde müsaitim. Sonra sana dün gece yaşadığım cehennem gibi randevuyu anlatabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet, yapışkanlık abidesi, her şeyden şikayetçi. Üstünü çıkardım, spor sütyeni giyiyordu. Spor sütyeni!"

Sinirlerim mizaha dönüşüyor. Titrek ve kararsız bir şekilde gözlerimi kaldırdığımda, Theo'nun mağazanın ön kapısından beni izlediğini görüyorum. Söylediklerimi duyması imkansız, ama yine de yüzünde bir öfke ifadesi var.

öfke dolu bir ifade takınıyor. Birbirimizi tanımıyoruz, ama yine de başımın büyük belada olduğunu hissediyorum.

Dudak okuma biliyor mu acaba? Dönüp ona sırtımı dönüyorum. "Senin için çok kötü olmuş olmalı. Çok itici."

Drake boğazından bir kahkaha attı. "Beni tanıyorsun, kızım. İç çamaşırlarına zaafım olduğunu biliyorsun. Benim için güzel bir şey giyecek misin? Siyah ve neredeyse hiç görünmeyen bir şey giy, ben de senin için bunu değerli kılayım. Dün gece gördüğüm korkunç şeyi unutmak için yeni bir şeye ihtiyacım var."

"Bekle..." Kaşlarımı çatıyorum. "Onunla yattın mı? Çünkü sen ve ben geçici bir ilişki yaşıyor olabiliriz, ama senin galibiyet serisinin ikinci günü olmak istemiyorum. Bu beni iğrendiriyor."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, onu eve gönderdim. Çok mızızlanıyordu. Muhtemelen işimiz bittikten sonra bir geri bildirim formu doldururdu ve benim kırılğan egomun böyle bir şeyi kaldıramayacağını biliyorsun."

"Sen tam bir sürtüksün," diye gülüyorum. "Saat sekiz civarında senin evinde olacağım. Yemek yemeye gelmiyorum, mum ışığı da yok. Kesinlikle romantizm yok. Sadece..."

"Stres atmak mı?" diye gülerek soruyor. "İhtiyacın olan şey bende var, bebeğim. Ben D'yi getireceğim, sen V'yi getir, ve gaga sesleri çıkarana kadar o şeyi birlikte sıkıştıralım."

"Senin ciddi bir sorunun var. Sanki beyninde bir şeyler karışmış ve şimdi tuhaf davranıyorsun."

"Yine de beni arayan sensin," diye alay ediyor.

Touché.

"Sesin biraz gergin geliyor; adet dönemin bitti mi?" "Hayır!

Lanet olası adet dönemimden bahsetmeyi kes. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığımda kendimi kirlenmiş hissediyorum, ama hayatımda Drake ile konuştuktan sonra hiç kirlenmiş hissetmemiştim. Kadınlar gündelik seks yapabilirler. Otuz yaşında ve evli olmamak bizim hakkımızdır. Hayatımı toplumun benim için belirlediği standartlara göre değil, kendim için yaşıyorum, bu yüzden de uzun süredir seksi bir erkekle gündelik bir ilişki yaşayabiliyorum ve hiçbir taahhütte bulunmuyorum.

Ama sonra ön kapıya döndüğümde Theo Griffin'in gözlerinin benimkilere dik dik baktığını fark ettim. Birdenbire kendimi iyi hissetmemeye başladım.

Somurtarak telefonumu cebime geri koyup arabayı kasaya doğru itiyorum. Hareketlerim sert ve market alışverişlerim konveyör bandına gelişigüzel atılıyor, bu da kasiyerin onları poşetlemeden önce ayırmak zorunda kalmasına neden oluyor.

Arabamı boşaltmayı bitirdiğimde durup bir şeyin eksik olduğunu hissediyorum. Tavuk butlarım var. Pirincim var. Taze sebzelerim ve sinir bozucu bir şekilde kıyılmış hindi etim var. Kaşlarımı çatarak yukarı bakıp neyin eksik olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Sonra aklıma geliyor.

"Fasulyelerim nerede?"

Kasiyer, eşyalarımı kasadan geçirmeye ve özenle poşetlemeye devam ediyor, ama bunu somurtarak yapıyor. Kayıp fasulyelerim umurunda bile değil ve yirmi dakika sonra eve gidip poşetleri boşaltmaya başladığımda, her bir poşeti üç kez arıyorum.

"Fasulyelerim nerede?"

LİBBY

HAK

Kıyılmış hindi iğrençtir ve aksini söyleyen varsa sokakta görüşürüz.

Market alışverişinde tavuk aldım ama mağazada karşılaştığımız için, sanki *onun* onayıyla sihirli bir şekilde daha lezzetli olacakmış gibi hindi pişirdim. Belki otuz yaşına geldiğimde damak tadı olgunlaştı, ya da yeni bir tarif öğrendim.

Hayır, hala berbat ve midemde şimdi, onu lezzetli hale getirmek için kıyılmış hindi eti, tuz, sarımsak ve bir sürü farklı sosun iğrenç bir karışımı var. Temel olarak, sadece soslarla kalori limitimi aştım.

Sırf sordu diye yatağına atlayacağımı düşünen teknoloji moguluna pek de iyi bir ilk izlenim bırakmadım.

Yani, daha az talepkar bir şekilde söyleseydi, belki razı olabilirdim.

Onun yakışıklı olmadığını düşündüğümünden değil. Onu seksi, karanlık, son derece ilgi çekici ve tatlı bir ikram kadar cazip bulmadığımdan da değil. Ve ben de namuslu biri değilim; tanışmış ve tuhaf bakışlar ya da talepler olmadan sadece üç saniye sohbet etmiş olsaydık, kimse bağlanmayacağı şartıyla onunla yatağa girerdim.

Ama şimdi durum bu; onun yatağına davet edildim, ama Drake'in yatağına da davet edildim. Drake'in sözünü tutacağını biliyorum ve sonrasında asla tuhaf davranmaz.

Sadece diyorum ki, dünyada Theo Griffin'i hayatıma sığdıracak kadar kalori yok.

Dantelli siyah iç çamaşırı seçiyorum – benim tek erkek fatma olmayan dayanağım – onları giyiyorum ve taze tıraşlanmış bacaklarıma değen dantelin hissine gülümsüyorum

Duş aldım, tıraş oldum, cildimi temizledim, parfüm sürdüm, saçımı boyadım ve fönledim. Drake ve ben sadece geçici bir ilişki yaşıyoruz, ama evde kendime özen göstermeden hiçbir erkekle yatmıyorum.

Drake'in evi sadece iki kasaba ötede, hız sınırına uyarak kırk dakika kadar uzaklıkta, bu yüzden üst rafımdan bir kot pantolon, Theo'yu ve boyumla ilgili yorumlarını hatırlatan sinir bozucu bir çift topuklu ayakkabı ve kot pantolonun sıkışıklığını gidermek için yumuşak, pamuklu kumaştan bol bir üst giyiyorum. Kol, bir omuzdan sarkarak, bir erkeği öpmek için baştan çıkaran çıplak bir cilt bırakıyor.

Isırmaya.

Kot pantolonum ikinci bir deri gibi bana tam oturuyor ve hiçbir terapistten daha fazla destek sağlıyor, saçlarım ise yumuşak ve mükemmel. Yarın işe gitmek için saçımı yıkamama ya da şekillendirmeme bile gerek kalmayacak. Elmas küpelerimi yarım yamalak bir şekilde arıyorum, ama bir dakika sonra saatime bakıp, şimdi harekete geçmezsem geç kalacağımı fark edince vazgeçiyorum.

Drake benim geç kalmamı umursamayacaktır, ama ne kadar uzun sürerse, eve gidip yatmam o kadar uzun sürer. Yarın Oz ile gündüz vardiyasına geri dönüyorum ve o, sadece kendisinin yapabileceği şekilde beni sinirlendirecek. Bir haftalık gece vardiyasının ardından, üstüne üstlük iki gece garip rüyalar gördükten sonra, tam olarak tam kapasite çalışamıyorum.

Uykumu kontrol altına almam lazım, sonra yarın saat dokuzda işe gitmem gerekiyor.

Harika.

Çantamı kapıp, silahımı ve telefonumu içine tıktırıyorum, çünkü ikisi olmadan evden asla çıkmam. Yatak odamdan koşarak çıkıp, kapıya giderken kanepemin önünden geçiyorum, ama sonra bir şeylerin ters gittiğini fark edince aniden duruyorum. Kadın beynim, gizemi çözmeye çalışan polis beynimle savaşıyor. Vücudum kapıya doğru dönüyor; gitmek *istiyorum*, ama kalbim beni bırakmıyor, ta ki sonunda bir şey fark edene kadar.

Kazak mı?

Omzumun üzerinden, sanki tam orada olmasını beklermişçesine bakıyorum, sonra da en son gördüğümde emin olduğum kanepeye geri dönüyorum.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, bana en sevdiği süveterinden ve onu evde unuttuğu için ne kadar kızgın olduğundan bahseden bir çocukla tanıştım. Üşüyordu, bu yüzden rüzgarda birbirimize sarıldık ve paltomu paylaştık. Çıplak bacaklarım üşüdüğünde, onları kendi bacaklarının altına soktu ve iyiliğime karşılık verdi.

Bir saat boyunca o çocukla kucaklaşıp, geleceğimiz için yaptığımız tüm planları konuştuk. Dokuz yaşındayken, geleceğiniz genellikle büyük, ulaşılması zor bir kariyerdir – kısa bir süre deniz biyoloğu olmak istemiştim. Neden? Hiçbir fikrim yok, ama kulağa hoş geliyordu. O gün, biz dışarıda otururken ve ailelerimiz işlerini hallederken, Gunner ve ben polis memuru olma hedefimizi konuştuk.

Ben işleri güvenli hale getirmek istedim, ama sanırım o sadece kendini Teksas Ranger olarak adlandırmak istedi. Chuck Norris otoparktan geçseydi de aynı derecede mutlu olacağını sanıyorum. Ama elbette, sonunda ikisi de olmadı. Babam o çocuğu öldürdü ve iki gün sonra, uzun bir yolculuğa çıkıp Gunner'ın bahsettiği daireyi ziyaret ettik. Daire, şehrin fakir kesiminde, taşan çöp konteynırları ve bütün gün sokakta oturan insanlarla gizlenmiş bir yerdeydi. Oturma odasını gördüm, düzenliydi ama içeri girer girmez böcekler kaçışmaya başladı. Mutfağını, boş buzdolabını gördüm. Kanepenin altında kalem ve kağıtlar buldum ve onun üzerinde, o süveter olduğundan emin olduğum kırmızı süveteri gördüm.

Gunner ile son konuşmamızda, bana bazen bir şeyler çalmak hoşuna gittiğini söyledi. Kendisine ait olmayan bir şeyi almak onu mutlu ediyordu, eğer o şey onun ve annesinin hayatını kolaylaştırıyorsa.

Bu kazak, hayatımı kolaylaştıracaktı, en azından tek gerçek dostumu kaybetmenin acısını hafifletmeye yardımcı olacaktı. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım, kazağı çaldım, ceketimin içine soktum, sonra arabaya gizlice girip bagajdaki yedek lastik yuvasına sakladım. O gece geç saatlere kadar orada kaldı. Eve döndüğümüzde babam uykuya daldı, ben de gizlice dışarı çıkıp kazağı tekrar çaldım. Onu okula geri götürdüm ve bir keresinde bir zorba sırf pisliklik yapmak için onu benden çalmaya çalıştığında, ünümü kazandım.

okul çevresinde – eğer bir kız benimle uğraşmak isterse, suratını dağıtırdım.

Savunmaya değer bir şeyim vardı, onu korumak için ölecek kadar değerli bir şey.

Artık benim bir parçam oldu, güvenlik battaniyesi gibi yanımda tuttuğum bir şey. Bir zamanlar önünü süsleyen beyaz dinozorlar çoğunlukla silinmiş. Fermuar, milyarlarca kez açıp kapattığım için bozulmuş. Kapüşonun içinden geçen ip kaybolmuş, alt kenarı yırtılmış.

O kırmızı kazak, çocuk tarafından çok sevildi ve ben de yirmi yıl boyunca onu çok kullandım. Çoğu gün onunla oturup parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiririm, ama artık onun kökenini pek düşünmüyorum. O benim bir parçam, bu yüzden şimdi yokluğu beni şaşırtıyor.

Oturma odamda tam bir tur atıyorum, belki bir yere atmışımdır diye düşünüyorum, ama kanepede olduğundan eminim. Her zaman orada durur.

Kaşlarımı çatarak eve gittiğimde arama planı yaparken, kendimi zorla uzaklaştırıyorum, yoksa Drake ile *stres atma* fırsatımı kaçıracağım. Kanepem ve mutfağımı geçerek kapıyı sonuna kadar açıyorum ve bir çığlık atarak geri sığıyorum. Sanki damarlarımdan elektrik geçiyormuş gibi, şok geçiriyorum ve vücudum kasılmaya başlıyor.

Elimle çantamı açıp, SIG P229 hizmet silahımı çıkarırken, Theolanet-Griffin ellerini kapı çerçevesine dayamış, gözleri yerde duruyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsüm ağrıyor. "Delirdin mi? Seni vurabilirdim."

Başını eğerek, neredeyse zayıflık gösterircesine, ellerini olduğu yerde bırakıyor, ama başını biraz kaldırıp kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Nereye gidiyorsan gitme, Libby. Sevgiline gitme."

"Sen nesen? Neden buradasın?" Sesli bir şekilde bağıriyorum ve polis olduğum için komşularım ilk elden dedikodu yapmak için başlarını koridora uzatıyorlar. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun? Bu bilgi kamuya açık değil, sapık!"

Bana üzüntü ve küstahlık arasında gidip gelen gözlerle bakar. "Burası küçük bir kasaba. Herkes herkesin nerede yaşadığını bilir

nerede yaşadığını bilir."

"Nerede olduğunu bilmiyorum..." Sözümü kesip ağrıyan göğsüme elimi bastırdım. Nerede kaldığını bilmek istediğimi düşünmesini istemiyordum. "Burada olamazsın! Bu benim mahremiyetimin büyük bir ihlali. Seni karakola götürüp geceyi orada geçirmen gerek. Tanrım, Theo! Sanki arkadaşmışsınız gibi kapıma öylece gelemezsiniz!"

"Arkadaş olabiliriz," diye mırıldanır. Sesi o kadar sessiz, o kadar derindir ki, sanki sadece bana konuşuyormuş gibi gelir, benim salonuma gelen on iki kişiye değil. "O şekilde dışarı çıkma, Lib. Bir erkeği ziyaret edip kendini ona verme."

Omzumu göğsüne çarparak onu koridora itiyorum. Kendi evimde rehin alınmayacağım. Bir erkeğin nereye gideceğimi ve kiminle gideceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim. "Sen aklını kaçırmışsın dostum. Spor salonunda iki saniye, sonra da markette iki saniye görüştük. Evime gelip bir şeyler talep edebileceğini düşünerek aklını kaçırmışsın. Bu senin tek ve son uyarın." Kapıyı çarpıp kapatırken ona dönüyorum. "Evimden uzak dur. Burada olma iznin yok." Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerindeki öfke parıltısını görmezden geliyorum.

İki adım bile atamadan eli bileğimi kavrar ve beni geri çeker. Göğüslerimiz o kadar sert çarpışır ki, vücudumdaki son oksijen parçacıkları da kaçar ve beni güçsüz bırakır.

"Ve bu *senin* tek ve son uyarın; oraya gitme. Bana kızıp intikam almak için başka bir erkeğe gitme. Bunu yapma Elizabeth. Tek yapman gereken bir randevuya evet demekken beni cezalandırma."

"Seninle çıkmayacağım!" Kolumu onun elinden çekip dik duruyorum. Topuklu ayakkabı giydiğim için alnım onun çenesine geliyor. "Zamanımı istediğim kişiyle geçireceğim. İstediğim yerde. İstediğim kadar erkekle, istediğim kadar delikte." *Ben kimim?* "Senin kim olduğunu hiç bilmiyorum, Theo Griffin. Belki milyonlarınla kadınları satın alabilirsin, ama ben onlardan biri olmayacağım. Ben satın alınamam. Çekil yolumdan ve bana karışma." Gösterişli bir hareketle arkamı dönerim ve saçlarımı omzumun üzerinden atarım.

Onu çoktan yere sermiş olmalıydım. Onu kelepçeleyip geceyi nezarete geçirmesini sağlamalıydım, böylece bir polisin evini takip etmenin sonuçlarını düşünmesi için zaman kazanmış olurdu. Ama içimde bir mıknatıs var, ayaklarım beni uzaklaştırsa da beni ona doğru çekiyor.

Komşularımın önünden geçerken onlara pis pis bakışlar atıyorum. "İçeri girin ve lanet kapıyı kapatın. Koridorda dolaşmayın." Kapılar çarpılır, bazıları küfürler eşliğinde, bazıları ise şaşkın bakışlarla. Şehrin sosyoekonomik açıdan daha zayıf kesiminde yaşıyorum. Buradaki çoğu insan asgari ücret veya devlet yardımı ile geçiniyor ve genellikle meslektaşlarıma sorun çıkarmaya meyilliler, ama ben gürültü yaptıkları için onlara karışmadığım sürece beni rahat bırakıyorlar.

Bu makul bir uzlaşma. Yerel halkla *iç içe* olabiliyorum ve onlar, bir kolluk görevlisi olarak bilmek istediğim işleri genellikle biliyorlar. Ayrıca, komşuları olarak bir nevi kefil olduğum için bana sorun çıkarmıyorlar.

Öfkeyle salondan çıkıp, emin adımlarla merdivenlerden aşağı iniyorum. Topuklu ayakkabı giymem pek sık olmaz, ama spor salonunda geçirdiğim zaman sayesinde dengem iyidir, vücudumun merkezi beni dik tutar. Bir kat aşağı iniyorum, sonra bir kat daha. Theo'nun hemen arkamda olduğunu biliyorum, çünkü merdivenlerde topuklarımın her tıklamasıyla, onun ayakkabılarının yumuşak sesini duyuyorum. Hızlanıyorum, neredeyse koşmaya başlıyorum, ama bunu sadece onun beni korkuttuğunu düşünmesini istemediğim için yapıyorum.

Bir sonraki sahanlıkta dönüp İsviçre'yi düşünüyorum. Bir anlığına bu kelime aklımdan geçiyor, ama onu bir kenara itip bir sonraki merdiveni çıkıp dışarıdaki soğuğa çıkıyorum. Kar şimdilik yok, ama rüzgâr ısıyor ve modaya uygun kot pantolonların her zaman mantıklı olmadığını düşündürüyor.

Arabam her zaman sokakta, her zaman aynı yerde park edilmiştir, sanki komşularım o yeri benim için boş tutuyormuş gibi. Kalbim çarparak ön koltuğa oturur ve Theo ön kapıdan koşarak çıkıncaya kadar karanlığa bakakalırım.

O kadar geniş omuzlu, o
kadar güçlü ki. Ve deli gibi
öfkeli.

Hayatımın aldığı bu dönüşü anlamıyorum. Birkaç gün önce birbirimizi tanı mıyordum. *Hala* birbirimizi tanı mıyoruz, ama o sanki beni barınaktan alabileceği bir köpekmiş im gibi sahipleniyor.

Bana *bir* kez ağırlık kaldırmada yardım ettiği için kendini kahraman sanıyorsa, çok acı verici bir şekilde hayalarını kaybedecek. Ona ihtiyacım yoktu, onu istemiyorum ve onun yüzünden kanımın daha hızlı akmaması için dilerdim.

Gözleri bir dakika boyunca yolu tarar ve ben tek bir kasımı bile kıpırdatmasam da beni bulur, gözleri benimkilere kilitlenir ve bir saniye sonra ilerlemeye başlar.

Ben bir polisim! Arabadan inip onu bir geceliğine gözaltına almalıyım. Ama polis olmanın yanı sıra, ben aynı zamanda bir kadınıam.

Karşı karşıya gelmek yerine, arabamı çalıştırıp lastiklerim gıcırdayarak park yerimden çıkıyorum.

THEO

SÖZ SÖZÜDÜR

Çılgınca davrandığımı biliyorum. Tutuklanma riskini göze aldığımı biliyorum. Kartlarımı tamamen delice bir şekilde ortaya koyduğumu biliyorum.

Yeni tanışan erkekler ve kadınlar böyle davranmazlar.

Ama ben onunla bu hafta tanışmadım. Onunla yirmi iki yıl önce tanıştım ve onun o adamın evine gidip sevişmesine izin veremem. Bunu, sanki onu bir tür zaman paylaşımı gibi paylaşıyormuşuz gibi, öylece izleyip geçiştiremem. O benimle aynı fikirde değil, ama yirmi yıldan fazla bir süre önce benim olduğunu söylemişti. Belki o kelimelerle söylememiştir, belki hiç söylememiştir, ama yine de söz vermişti. Benim süveterimi saklamıştı. Yüzümü unutmuştu, ama beni asla unutmadı.

O arabasıyla ayrıldıktan birkaç dakika sonra ben de arabama atlayıp onu şehir dışına kadar takip ediyorum. Trafik yeterince yoğun olduğu için onu takip ettiğim fark edilmiyor, ama hareketlerini takip etmekte zorlanmayacak kadar da yoğun değil. Onu otoyola kadar takip ediyorum, sonra o iki kasabayı geçip onun yaşadığı mahalleden biraz daha lüks bir sokağa giriyor.

Başka bir apartmanın otoparkında durur, ama bu apartman daha yeni, daha temiz ve asansörleri çalışıyor gibi görünüyor, ayrıca acil bir durumda yangın söndürme sistemleri de işlevsel. Sanki gideceği yere koşmak zorunda gibi arabadan atlar, sanki ona çaresizce ihtiyaç duyuyormuş gibi, ya da belki de koridorda benimle ilgili anılarından kaçmak için çaresizce.

Onun arabasının arkasına park ediyorum ve o gözden kaybolunca arabadan inip onu takip ediyorum.

Tüm sınırları aşıyorum. Yasaları çiğniyorum ve onu kızdırıyorum. Kendimi de kızdırıyorum. Ama dışarıda durup, kıyma ve fasulye hırsızlığıyla onu kızdırdığım için başka bir adamla sevişmesine izin vermeyeceğim.

Bunu ben onunla konuştuktan sonra ayarladı. Kininden dolayı karar verdi ve gözlerimin içine bakarken sevişme randevusu planladı. Bu, bunun başlamasının benim hatam olduğu ve durdurmanın benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyor.

Binanın lobisine girip asansör ışıklarının onu üçüncü kata çıkardığını izliyorum. Asansörün tekrar aşağı inmesini beklemek yerine, merdivenlere koşuyorum ve içeri girmeden onu yakalamak umuduyla merdivenleri tırmanıyorum. Kim bilir kimi ziyarete gidiyor, ama ikimiz de onun hoşuma gitmeyeceğini biliyoruz.

Üçüncü kattaki merdiven boşluğundan fırlayarak boş koridora koşuyorum. O burada değil, çoktan içeri girmiş.

"Siktir." Sadece beş kapı var, bu yüzden ilk kapının önünde durup bir süre dinliyorum. Saat gece sekizi geçmiş ve akşam haberleri kapıdan yüksek sesle geliyor, bu yüzden yoluma devam ediyorum. İkinci kapı da benzer; televizyon. Üçüncü kapı da aynı. Herkes geceye hazırlanmış, pazartesi yeniden başlamadan önce hafta sonunun son saatlerini televizyon izleyerek geçiriyor.

Sonra dördüncü kapının önünde duruyorum ve bir erkeğin derin sesini duyuyorum.

Öfkelenmiş, kızgın bir şekilde onun konuşmasını dinliyorum ve bunun altında yumuşak bir müzik sesi duyuyorum. Orayı baştan çıkarmak için hazırlamış; kızı zaten kendine çekmiş ve şimdi de işi bitirmek için müzik ekliyor.

Bunun kötü bir hamle olduğunu düşünmek için sadece bir an duruyorum, ama sonra onu duyuyorum. Sesini, yumuşak kahkahasını duyuyorum, sonra bir şeyin yere düştüğü ağır bir ses duyuyorum.

Bir ayakkabı. Ayakkabılarını çıkarıyor. "Hayır."

Cebimden anahtarları çıkarıp dördüncü numarayı açıyorum. Bir lamba dışında karanlıkta kalan odada, atmosferik bir aydınlatma yaratmak için bir tür şal örtülüyor. Burası Libby'nin evinin iki katı büyüklüğünde, belki biraz daha fazla, ve daha modern olmasına rağmen

biraz daha lüks olsa da, kirli para konusunda endişelenmeme neden olacak kadar zenginlik kokmuyor.

Küçük antreye giriyorum, sonra ana oturma odasına geçiyorum ve Libby'yi bir erkeğin kollarında buluyorum. Üstü çıplak, ayakkabıları giyili. Saçları zambak beyazı teninin üzerine dökülüyor, uçları dantelli siyah sütyenin bandını gıdıklıyor.

Adamın, elinde tuttuğu güzelliğin, kendi ağzıyla baştan çıkardığı ağzın, elleriyle yoğurduğu vücudun dikkatini dağıttığı bir saniye, sadece bir saniye sürer, sonra gözleri açılır ve benimkilerle buluşur.

Sırtı bana dönük, yani kot pantolonunun içindeki kışını ve onun ellerini görüyorum, yani tek yapması gereken gözlerini açıp oturma odasında ilerleyen beni görmek.

Gözleri büyür, çenesi öfkeyle titrer, sonunda neler olduğunu anlar. Libby ile öpüşmeyi bırakır, sonra onu yakalar ve arkasına saklamaya çalışır. Ama çok yavaştır ve Libby hala beni görmemiştir.

Onu belinden tutup onun kollarından çekiyorum, ama bir an için onun isteyerek geleceğini düşünmüşsem, kesinlikle yanılmışım. Paniklemiyor ya da onu *kimin* tuttuğunu sormuyor. Benim olduğumu biliyor. Birkaç dakika sonra onun peşinde olacağımı biliyordu. Bu yüzden çığlık atarak zaman kaybetmeden, doğrudan saldırıya geçiyor. Dirseği yukarı doğru savruluyor ve çeneme çarpıyor, beni yarım saniye geriye savuruyor, ama o benim kollarımda, bu yüzden onu yanımda götürüyorum, arkadaşı ise şok içinde izliyor.

Libby topuklu ayağıyla benim ayağıma vuruyor ve neredeyse topukla delinmiş olduğundan emin olduğum ayağımdan bir çığlık koparıyor. Benim dikkatimin dağılmasından yararlanarak dirseğini ikinci kez vuruyor ve ipeksi karnına uyguladığım demir gibi sıkı tutuşumu bozuyor. Korkudan değil, savaş çığlığı atıyor.

O kızgın, ama ben onu başka bir adamın kollarında yarı çıplak buldum, bu da savaşmaya hazır olduğum anlamına geliyor. Fazla enerjimi harcamaya hazırım. Bir saat geçmiş gibi geliyor, ama gerçekte sadece birkaç saniye geçti.

Libby'nin dirseği, onu kapıya taşımaya çalışırken çenemi son bir kez daha kırıyor. Elimi

ve onu tekrar yakalayamadan, eli tezgâhın üzerindeki çantasına vurur. Çantayı açar ve bir saniye sonra kendimi bir tabancanın namlusuna bakarken bulurum.

"Theo Griffin, takip, kaçırma girişimi ve ağır saldırı suçlarından tutuklusun." Nefesi hızlanıyor, bu yüzden göğüsleri sütyeninin altında ağır nefes alıp verişleriyle yükselip alçalıyor. "Sessiz kalma hakkın var. Avukat tutma hakkın var. Griffin Industries'deki iyi insanların avukat tutacak paraları olduğunu biliyorum, ama umarım benim teklif ettiğim avukatı kabul edersin. O, benden çok uzaklarda, tüm masrafları ödenmiş bir tatil geçirmeni sağlayacaktır. Söylediğin veya yaptığın her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır."

Diğer adama sanki bir şey söylemek ister gibi bakıyor, ama ben silaha takılıyorum. Yüzümde. Lanet olası yüzümde!

"Onu indir, Libby."

"Tabii ki bırakırım. Arkanı dön, yavaşça yere çök ve ellerini arkada birleştir. Drake, kelepçeler?"

Drake'e dönüyorum. "Ona kelepçe verersen, nefes borunu koparır ve önümüzdeki yedi yıl boyunca kışını silmek için yardıma ihtiyacın olmasını sağlarım. Beni sınama lan." Libby'ye dönüyorum. "Silahını indir. *Hemen.* Ben senin düşmanın değilim Elizabeth. Ve suçlu muamelesi görmeye tahammülüm yok."

"Sen bir suçlusun! Evime geldin, beni 25 mil boyunca takip edip başka bir eve geldin ve sonra ev sahibinin izni olmadan içeri girdin. Oh, ve haneye tecavüzden tutuklandın. Bunu da listene ekle. Yavaşça arkayı dön ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Lizabeth, hayatım." Drake'in yumuşak sesi beni mantıksız bir şekilde rahatsız ediyor. "Tatlım, silahını indirmen gerek. O silahsız ve sen silahını onun yüzüne doğrultmuşsun."

"Ne?" Ona döner. "Hayır. O senin evine zorla girdi!"

"Biliyorum. Seni anlıyorum, bebeğim. O da benim için güzel olabilecek bir anı mahvetti." Alaycı gözleri bana doğru gelir. "Tanrı biliyor ki senin içinde olmaktan zevk alıyorum. Ama o Theo Griffin ve silahsız. Demek istediğim, kariyerini korumak için silahını indirmen gerekiyor. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bu adil değil!" diye bağırır. "O, hapse atılmayı hak ediyor." "Sen de temiz bir sicili hak ediyorsun. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

Ne demek olduğunu biliyorum." Drake öne doğru adım atarak, yarı çıplak vücudunu kadının kaburgalarına ve koluna dayadı. Bir elini kadının uzak kalçasına koydu, diğer eliyle kadının kolunu takip ederek tabancaya doğru kaydı. "Demek istediğim, hayatın boyunca bu noktaya gelmek için çalıştın ve kıskanç bir erkek arkadaşı öldürmekle bu noktaya gelemezsin."

"O benim erkek arkadaşım değil," diye tersler. "Gerçekten bilmiyorum..." Sesi titrer ve boğuk bir çığlıkla biter. "Gözleri, Drake. Gözleri."

O başını sallar ve elini onun eline dolayarak silahı indirmeye başlar, dudakları onun şakağına değerek beni ateşler. "Onu tutuklayabilirsin. Onu karakolumdaki hücrelere atıp bir süre tutsak tutarak sana biraz zaman kazandıracağız, ama ben seni kendinden kurtarıyorum. Onu vurduğuna pişman olacağını biliyorum."

Öfke vücudumun içinde patlar. Kanımdan geçer. Elektrik akımı tüm uzuvlarımı sarar, acı verici ama enerji verici. "Sen polis misin?" Drake'in yeşil gözlerine bakarım, sonra Libby'ye dönerim ve gözlerimi kısarım. "Bir polisle mi yatıyorsun? İğrenç. Aile içinde kalması iyi olmuş, Lib."

"Bugün benimle yatmayı teklif ettin," diye tersler. "Bu da bir polisle yatmaya razı olduğun anlamına gelir. İkiyüzlülüğünü sürdürmek için iyi bir yol, seni aptal."

Silah yüzümden ve *anında ölümcül* noktalarımın çoğundan uzaklaştığında, rahatlamaya başlıyorum, yarı çıplak polisleri sakinleştirmeye çalışıyorum. "Rozetini sikmeyi teklif etmedim, Libby. *Seni* sikmeyi teklif ettim. Altı paket karın kasları, kıskanılacak omuzları ve sik emen dudakları olan kadını sikmeyi teklif ettim." O gardını indirdiğinde elimi uzatıp, ağlayana kadar bileğini geriye doğru bükerek ve silahı elinden alırdım. Silahın sürgüsünü çerçevesinden çıkarır ve iki parçayı da karo zemine düşürürdüm, sonra üçümüz de aynı alanda olalım diye eğilirdim ve adrenalinin bir vücuttan diğerine atlardı. "Bir daha bana silah doğrultma, Elizabeth. Bana düşmanınmışım gibi bakma."

Ben aptal bir adam değilim. Naif de değilim, paramın beni kanunların üstünde tuttuğuna da inanmıyorum. Bugün bu daireye gelmek kötü bir fikirdi.

Libby'yi takip ederek tutuklanma riskini aldığımı biliyordum – o bir polis – ama Drake'in de polis olduğu ortaya çıkınca, özgürlüğümü kaybettiğimi düşündüm, en azından bir süreliğine.

Ama öyle olmadı. Libby'den bir baş boyu uzun, elleri karnında, gözleri beni izleyen adam, Lib ve ben öfkeli boğalar gibi burun buruna durduğumuzda sadece gülümsedi.

O benim, dokuz yaşından beri benim. Sanki bunu biliyor, kalbinin derinliklerinde, kime ait olduğunu biliyor, bu yüzden beni tutuklamıyor, *erkekler gibi bu meseleyi çözmemiz* için bana meydan okumuyor.

Bunun yerine, sırtarak Libby'ye gömleğini uzatıyor, o ise gözleriyle beni öldürüyor.

"Görüyorum ki, burası benim dairem olmasına rağmen, belki de sizin aranızdaki kişisel bir şeye karışıyorum. Lizbeth, canım, durumunun bu kadar... karmaşık hale geldiğini bana söylememiştin."

"Bu karmaşık değil," diye hırslıyor. "Onunla hayatımda ilk kez iki gün önce tanıştım. Bakışları ve sınırları konusunda sorunları var."

"Seni tanıyormuş gibi görünüyor, canım. Ondan korkuyor musun?"

Burun delikleri öfkeyle genişledi.

"Hayır." "Sana hiç zarar verdi mi?"

Gözlerimdeki öfkeyi görüyor. Acı çekiyor, çünkü gerçekte bu takımda sadece ikimiz varken beni düşman olarak görüyor. Bunun uzun zamandır bizim takımımız olduğunu bilmiyor, benim olmadığım şeye kör, ama benim o çocuk olduğumu bilemez. O öldü, bu yüzden bu yeni takıma katılmak zorunda.

"Hayır."

"Onunla konuşmak ister misin? Federal mühimmatla yüzünü yeniden düzenlemek istediğini görüyorum, ama bu kurallara aykırı, bebeğim. Silahsız ve senle benim sevişmememizi sağlamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Nedense, buraya evimi dağıtmaya geldiğini sanmıyorum. Sadece benim sikime oturmanı istemiyor."

Kafamda bu resimleri çiziyor, onun yatakta ona bindiği görüntüleri, ve kanıma daha fazla öfke pompalıyor. O

benim hiç sahip olmadığım bir şeye sahipti. On bir yaşındayken, elini tutup soğukta onunla oturduğumda onu sahiplendim. Ama o, kadın olduğunda onun bedenini sahiplendi ve o da bunu o kadar normal karşılıyor ki, ilk seferden sonra geri dönüyor.

"Onunla hiçbir şey konuşmak istemiyorum." Lib geri çekilir ve arkadaşını da yanında götürür. Bir adım, sonra iki adım. "Onunla hiçbir şey konuşmak istemiyorum. İşyerinde bir rapor yazacağım, bu akşamı belgeleyeceğim ve onu her zaman benden 500 metre uzakta tutma sürecini başlatacağım."

"Libby..." Bir adım öne çıkıp elini tutmaya çalışıyorum. Elini karnına bastırıyor, incitmiş olabileceğim yeri okşuyor. "Sadece..."

"Hiçbir şey," diye araya girer. "Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Senin sırların var, Theo. Bana kabuslar gördüren büyük, çirkin, korkunç sırlar." Aceleyle üstünü başından geçirip gövdesine indirir. Çabucak çömelip silahını alır, hızlıca bir iki hareketle yerine takar ve çantasını kapar, sonra gözlerime bakar. Bana, yıllar önce o ekşi suratlı kız kardeşlere baktığı gibi bakar. Güvenmez. Kırgın. "Benden uzak dur, Griffin. Evine dön ve orada kal. Benim kasabamda sana yer yok."

Sikişmek için giydiği topuklu ayakkabılarıyla dönüp, ciğerlerimin özlediği parfüm kokusunu geride bırakarak, ön kapıyı açar ve çıkarken tekrar çarpar.

"Dostum." Drake, gülerek oturma odasından geçer, benim onun evinde bir yabancı olduğumu düşünürsek, fazlasıyla rahattır. Hareket ederken ışıkları açar ve bana sırtını döner. "Sen cesur bir piç kurususun." Geri döner. "Sen Theo Griffin'sin, değil mi? Akıllı ve zengin. Bilgisayarcı?"

Sözlü olarak cevap vermek yerine, ona hafifçe başımı sallarım. Libby'ye tüm sözlerimi veririm, çünkü o konuşmak istememi sağlar, ama söylemek istediğim bir şey bulmadıkça, dünyanın geri kalanına sessizlik hakimdir.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama ben de polisim ve az önce yaptığın şey, kardeşim..." Başını sallar. "Bu çok kötüydü. Hapishanede zor günler geçireceksin. Ayakta kalmanın tek nedeni

silah çekmeyecek kadar akıllı olduğun için." Bir süre durur. "Silah taşıyorsun, değil mi?"

Onun sözlerini düşünürüm. Kot pantolonumun arkasındaki Glock'u düşünürüm. Sonra başımı sallarım.

Gülümser. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Hiçbir dahi, en azından bir şey almadan başka birinin evine girecek kadar aptal değildir. Ama sen, o kadının yüzünü uçurmaya hazırlandığı anda bile, ona dokunmayacak kadar akıllıydın."

"Ona dokunmanın bir anlamı yoktu. Ona asla zarar vermeyeceğim."

O gülümser, uzaktan kumandayı alır ve uzun kanepenin ucuna oturur. "Anladım. İkinizin arasında büyük bir iletişim sorunu olduğunu hissediyorum. Sanki..." Kanalları değiştirirken düşünür. "Bilmiyorum, sanki sen kitabın son sayfasında gibisin. Nasıl biteceğini biliyorsun, bu yüzden eylemlerinde eminsin. Ama o hala birinci bölümde. Sen ne olacağını biliyorsun, ama o bilmiyor ve senin özgüvenin onu korkutuyor. O seni tanımıyor dostum. Ama senin gözünde, her şey çoktan belli."

O iyi bir polis. "Çok sezgisel birisin."

Sonunda bir renovasyon programına karar veren Drake, uzaktan kumandasını yere atar ve ayaklarını sehpa uzatır. "Bu yüzden altı yıl üst üste her ay ayın çalışanı seçiliyorum. Ben eğlenceli, herkesin sevdiği, rahat biriyim." Gözleri benimkilerle buluşur. "Bu yüzden bana geliyor; onun için bir sorun değilim. Rahatım, çok gülümserim ve iş bittiğinde yapışkanlık ya da tuhaf duygular olmaz. O benim..." Sözlerini düşünür. "*Basitliğime* çekiliyor sanırım. Onun için işleri kolaylaştırıyorum."

"Sen ve o hakkında konuşmayı bırakmalısın. Onun numarasını engellemelisin ve çıplak halini unutana kadar beynine çamaşır suyu dökmelisin. Şu anda zihninde gördüklerin hoşuma gitmiyor."

Bana kurt gibi sırtarak ve parıldayan gözlerle dönüyor. "Bildiklerimi silemem. Silebilsem bile, silmek istediğimden emin değilim. O benim için de eğlenceliydi, Griffin. Harika zamanlar geçirdik."

"Hâlâ silah taşıyorum, orospu çocuğu. Burada olduğuma dair güvenlik kamerası görüntülerini değiştirecek kadar akıllıyım. Cesedini çölde yok edeceğim ve annen nereye gittiğini asla öğrenemeyecek."

Alaycı bir şekilde, memnun bir homurtuyla kanepeye geri yerleşir. "Ben nazik davranıyorum, kovboy. Ama ben kanunum, bunu unutma. Beni tehdit etme ve ona zarar verecek hiçbir şey yapma. O benim kızım olmayabilir, ama onun bir parçası bana ait. Küçük bir parça, ama sonsuza kadar benim olacak." Ellerini kaslı karnına koyar ve dudaklarını nostaljik bir gülümsemeye kıvrır. "Onu seviyor musun?"

Sorusu beni şok etti. Sanki parmaklarımı elektrik prizine sokmuşum gibi, sorusu beni sarsıp derimin altında acıttı. "Şey..."

"Ya biliyorsun ya da bilmiyorsun. Burada 'şey' *falan* yok." "O benim ailem. Filmlerdeki gibi bir aşk değil, on yıllardır kalbimin onun için attığı türden bir aşk. O beni kurtardı ve bunun farkında bile değil."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. Konuşmamıza tamamen odaklanmış durumda, ama gözleri televizyonda kalmaya devam ediyor. "Sen on yıllar diyorsun. O ise günler diyor. Kitabının düzenini gördüm; onun biraz yetişmesi gerekiyor."

"Ona aşık *mısın*?"

Gülümsüyor. "Evet. O da beni kurtardı, ama bunun farkında değil." "Bir sorunumuz olacak mı?" Bir adım öne çıkıp sehpayaya oturuyorum.

. "Bu, başlangıç bloklarına geçebileceğin bir yarışma değil. O senin duygularına karşılık vermeyi düşünmeden çok önce seni ortadan kaldıracığım."

"Hayır. Onu zincirlemek istediğim türden bir aşk yaşamıyorum. Onu ailemden biri gibi seviyorum. Onu inciten bir erkeği ortadan kaldıracak kadar seviyorum. Ama..." sözcükleri aramızda asılı kalıyor. "Onu sevmek, onu seven *başkalarını* da görebilmem anlamına gelir. Bu, seni tutuklayıp uzun süre hapse atmam, bunun yerine, beni en acımasız şekilde engelleyen adamla oturma odamda oturup onunla sohbet etmem anlamına gelir. Niyetini sorar ve keskin dedektiflik becerilerimle doğruyu söyleyip söylemediğini belirlerim."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Hislerin hakkında yalan söylemediğini anlıyorum, ama onun da hiçbir fikri olmadığını görüyorum. Bir adamın öne çıktığını görüyor ve Lib, tehdit olarak algıladığı şeylerden asla vazgeçmez. Yaklaşımını değiştirip farklı bir yol izlemelisin, yoksa bir dahaki sefere daha büyük bir patlama riskiyle karşı karşıya kalırsın. O tırmanıyor; o bir bomba ve sen bu şekilde devam edersen patlayacak.

Kitabını göster ona dostum. Son sayfayı göster ve gözlerini bağlamayı bırak."

Yapamam. Yapmayacağım. Ona gerçek beni göstermeyi reddediyorum.

Libby'nin sevgilisinin evinden, midemde tuhaf bir korku hissiyle uzaklaşıyorum. Onu oradan çıkardım ve tutuklanmadım. Ama onun sayfası ile benimki o kadar uzak ki, neredeyse aşılmaz bir uçurum gibi. Onun bana yetişmesini istiyorum, ama bunu ortadaki tüm sayfaları ona vermeden yapmasını bekliyorum.

Onun gözünde ben, birkaç gün önce tanıştığı yepyeni bir adamım ve geleneksel olarak, bir erkek ve bir kadın tanıştıklarında birbirlerine hayatlarını, en sevdikleri yiyecekleri ve renkleri, kariyer seçimlerini ve aile planlarını sorarlar. Ama ben onu zaten tanıyorum. En sevdiği şekerlemeyi biliyorum ve polis olduğunu biliyorum. Daha uzun boylu olmak istediğini biliyorum ve ailesinin ölmüş sayıldığını biliyorum. Tanışma aşamasını atlıyorum ve bir yabancıнын her isteğine uymak normalmiş gibi onu kendime çekmeye çalışıyorum.

Daha nazik olmam lazım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Eve gitmek yarım saat sürüyor ve onun ışıklarını takip edebilmek için çok geç çıktım, bu yüzden karanlıkta araba sürüyor ve Beethoven'ın sinirlerimi yatıştırmasına izin veriyorum. Libby egzersiz yaparken hard rock dinliyor. Ben klasik bestecileri dinliyorum. O gürültücü, ilgi ve saygı istiyor. Ben sessizim ve ihtiyacım olan şeyleri çalıyorum.

Olly, benim emrimle Libby'nin dairesi önünde bekliyor ve arabayla yaklaşık on beş dakika sonra, Libby'nin eve vardığını onaylamak için telefonuma bip sesi gönderiyor. Sadece gösterge paneli ışıkları ve müzik seti ile aydınlatılan karanlık arabamda, "Teşekkürler" diye cevap veriyorum, sonra koltukların üzerinden uzanıp süveterimi alıyorum ve parmak uçlarımla yıpranmış fermuarı okşuyorum.

Bu kazağı getirerek bu gece yakalanma riskini göze aldım. Ya bir mucize eseri, taleplerimin makul olduğuna karar verip benimle gelirse? Arabama bindiğinde, bu kazağı nasıl bulduğumu ona nasıl açıklayacağım? Ve bu mayını atlatırsam – *Tabii, Lib. Sadece seks arkadaşının evine girmedim, seninkine de girdim... iki kez* – ama sonra, gözlerim ve kazak hakkında bildiğini sandığı şeyleri birbirine bağlama riskini alırım.

Bu zaten onun bilinçaltında var. O zaten biliyor, sadece henüz farkına varmamış.

Beni ve süveteri aynı yerde görmek, onun kırılma noktasına ulaşmasına neden olabilir ve ona o çocuğun ben olduğumu söylemek kısa vadede bana fayda sağlayabilir, Theo Griffin'in umut edemeyeceği bir hoşgörüyü karşılayabilirim. Kim bilir, belki kollarıma atlayıp kaybettiğini sandığı çocuk için ağlayabilir. Ama uzun vadede Gunner'ın ölü kalması gerekiyor. O öldü ve onu geri getirmek hiçbir işe yaramaz.

Saat dokuzdan biraz sonra şehre giriyorum, sonra Olly'nin arabasının arkasına park edip kontağı kapatıyorum. Uzun süre kalmak niyetinde değilim, ama onun evde olduğunu görmem gerekiyor. Ailemin güvende olduğundan emin olmam lazım.

Gözlerim, Lib'in panjurlarının arasından gelen loş ışığa odaklanmak için sadece birkaç saniye sürdü – yatakta televizyon izliyordu – ve bir dakika sonra telefonum çaldı ve ekranda Olly'nin adı belirdi.

Telefonu alıp kaydırarak cevap veriyorum.

"Evet?" "İyi gitti mi?"

Gülümsedim. "Tutuklanmadım. En azından resmi olarak. Kayıt altına alınmadım."

"Başarılısın," diye gülüyor. "Bütün gece burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Sen artık git. Ben de gidiyorum, sadece bir kontrol etmek istedim.

Ona biraz zaman vereceğim, ama gözümüz üzerinde olacak." "Evet, efendim."

"Yat, ben de geliyorum."

Telefonu kapatıp sessizce kaldırımdan uzaklaşır. Lib'in penceresine dönüp bir dakika daha izlerim. Onu aramaya geldiğimde ne bulmayı umduğumu bilmiyorum – belki de onun hala o küçük kız olmasını umuyordum. Korumam gereken, kollamam gereken biri. Yirmi iki yıl boyunca, onun gerçekten büyüyeceğini hiç beklemiyordum sanırım.

Ama bir çocuk yerine, bir kadın keşfettim. Güzel, tehlikeli, talepkar ve cesur bir kadın. Korumam gereken biri yerine, arzuladığım biri buldum. Kollarımın güvenliğinde kucaklayabileceğim bir kız bulmak yerine, tamamen farklı bir nedenden dolayı kollarımda olmasını istediğim bir kadın buldum.

Buraya onun kirli olmadığını umarak ve dua ederek geldim, ama eğer öyleyse, onu ortadan kaldırmaya hazırdım.

Ve şimdi onu, daha önce hiç kimseye izin vermediğim bir şekilde kendi dünyama sokmak istiyorum.

Kafamı sallayarak çekilme işaretini verdim, sonra otele geri dönüp gece için hazırlanmaya başladım. Kırk sekiz saat içinde, Libby'nin evine iki kez gizlice girdim, onu spor salonunda bir kez gördüm, gözlerine bir düzine kez baktım, onu bir kez kollarımda tuttum – tekmelediği ve çığlık attığı gerçeği sayılmamalı – ve Drake'i ziyaret etmesi yerine kendi bedenimi teklif ettim.

Elimdeki kartları bildiğim tek şekilde ortaya koydum ve şimdi onu o kadar kızdırdım ki, bir ara beni vuracak gibi görünüyor. Ama o benim burada olduğumu biliyor, ilgilendiğimi biliyor. Kimse beni incelikli olmakla suçlayamaz.

Ama şimdi yapmam gereken bir iş var. O kirli değil, bu yüzden onu rahat bırakacağım ve o nefes almaya çalışırken, listemdeki bir sonrakini ziyaret edeceğim.

Yapmam gereken bazı araştırmalar var, sonra da ailenin geri kalanını ziyaret etme zamanı.

THEO

BALLERİNA İLE ÇIKIYOR

Son birkaç gündür şehirde dolaşırken dikkat çekmemeye çalıştım. Hala spor salonuna gidiyorum, ama Libby'nin gündüz vardiyasında çalıştığını bildiğim için, o isteyken gidiyorum ve kafasını boşaltması için ihtiyaç duyduğu o bir saat boyunca onu yalnız bırakıyorum.

Onun uykusuz ve spor salonunda terapi zamanı olmadan çalışmasının sebebi ben olursam yazıklar olsun bana. Tehlikeli bir işte çalışıyor ve tüm dünyası altüst olduğu için gerginse, yaralanabilir. Onun yaralanmasının sebebi ben olmamalıyım.

Bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Benim özdenetimim, bir kelime karşılığında yemek teklif eden adama konuşmayı reddeden çocuğunkine bile rakip olabilir. Açlıktan ölüyordum, ama insanlığımdan ödün vermeyecektim, köpek gibi muamele görmeyecektim. Oturmayacak, kalmayacak ya da kemik dilenmeyecektim ve yemek karşılığında gösteri yapmak da yapılacaklar listemde yoktu.

Gerçekten çok, çok aç olmama rağmen.

Libby Pazartesi öğleden sonra, sahip olduğum tüm irade gücümü sınayan bir mesaj gönderdi. Hiç şüphesiz, markette milyonlarca parçaya ayırdığı kartviziti yeniden birleştirmişti. Bir kez daha saldırıp benden uzak durmamı talep etme ihtiyacı hissetti, çünkü o böyle biridir, değil mi? Son sözü söylemek zorundadır. Kıçımı kaldırıp Kanada'ya taşınmamı talep etti. O gece Drake'i tekrar ziyaret edeceğine söz verdi – etmedi – ve bana siktirip gitmemi tekrarladı.

Ondan uzaklara.

Onun ortadan kaybolma isteğini kelimenin tam anlamıyla yerine getirdim ve sessizliğimle onu muhtemelen deliliğin eşliğine getirdim.

O bir tartışma beklerdi. *Bir şey* beklerdi, ama ben günde otuz kez mesajlarımı açmıyormuşum gibi davranıyorum, ya da onun bana ulaşması içimde garip hisler uyandırmıyormuş gibi davranıyorum. O beni görüyor, gözlerini görüyor ve bir şey hissediyor. O derinlerde bir şeyin olduğunu biliyor, bu yüzden ben özgür bir adam olarak kalıyorum ve saldırı veya kaçırma girişimi suçlamasıyla hapiste duruşma günümü beklemiyorum.

Bu yüzden polis – *diğer* polisler – kapımı çalmadı. Ve bu yüzden Bishop ailesi henüz benim bu kasabada olduğumu bilmiyor.

Hatırladığında, neden burada olduğumu anlayacak. Ve o gün geldiğinde, gerçek sınav başlayacak. Eğer onlara giderse, sadakatinin kime olduğunu anlayacağım.

Ama şimdilik, otel odamda araştırmalarımı yapıyorum. Çalışıyorum, oda servisiyle getirilen yemekleri yiyorum, ya da daha iyisi, Olly'nin bana getirdiği yemekleri yiyorum. O, o kadar uzun süredir benim dünyamın bir parçası ki, günlük alışkanlıklarımı neredeyse benim kadar iyi biliyor. Sağlıklı beslenmeyi tercih ettiğimi biliyor; kahvaltıda yumurta akı istediğimi biliyor, ama marketten bir karton yumurta alıp kendim pişirmeyi tercih ettiğimi de biliyor.

Yetişkin hayatımda başıma gelebilecek hiçbir şey, kazandığım, çaldığım veya kazandığım tek bir dolar bile, benim tutumluluğumu yenemez. Param var, ama onu israf etmiyorum.

Olly yemek pişirip bana servis yaparken, ben de Bishops'ı araştırıyorum.

Kane evleniyormuş ve söylentilere göre, Libby'nin şefiyle evli olan bir patronun kızı olan sarışın bir avukata sırlıslıkla aşıkmuş. *Bağlantılar, bağlantılar, bağlantılar*. Jessica Lenaghan'ın kayıtlarına göre, ikiz kardeşi okul öğretmeni, ağabeyi ise acil tıp teknisyeni. Liseden mezun olur olmaz okumaya başlamış, önce işletme fakültesine gitmiş, sonra hukuk fakültesine geçerek hukuk asistanı olmuş ve aynı zamanda diğer derslerini de tamamlamış. Avukatlık ruhsatı yeni ve parlak, ama çalıştığı firmadaki işi öyle değil. Aslında, patronu olan şefin karısından daha uzun süredir orada çalışıyor.

Kaynaklara göre Jessica hamile ve Kane'den ilk çocuklarını – birden fazla *çocuk* – her an doğurmak üzere.

Lenaghan kardeşlerden hiçbiri henüz evli değil, ama hepsi karşı cinsten biriyle rahat bir şekilde birlikte yaşıyor.

Jessica'nın banka hesapları, Jess'in iki katı kadar kazanmasına rağmen, Libby'ninki kadar tertemiz. Bu, paranın kirli olduğu anlamına gelmez – avukatlık iyi para kazandırır ve işvereni yüzme havuzları dolusu yeşil banknotlara sahiptir. Jessica'nın alışveriş alışkanlıkları, geçen yıldan önce, tasarımcı markalarına yöneliktir. Sadece bir hukuk asistanı maaşı alan bir hukuk asistanı olduğunu düşünürsek, sık sık değil, ama para harcadığında, satın aldığı ürünler özel markalardır. Walmart'tan yüz çift ayakkabı almaktansa, bir çift Louboutin almayı tercih eder.

Yine, bu ahlaksızlık anlamına gelmez; yılda bir çift pahalı ayakkabı, şüphe uyandırmaya yetmez.

Kartında Griffin Industries'in harcamalarını gördüğümde gülümsüyorum; piyasadaki diğer ürünlere göre yepyeni bir Griffin dizüstü bilgisayar ve telefon almayı tercih ediyor, bu da benim bankamın, üretimi bin dolar olan ama beş katı fiyata satılan cihazlar için onun parasıyla dolup taşması anlamına geliyor.

Paran için teşekkürler, Bishop.

Kardeşlerinin banka hesaplarına hızlıca bir göz atıyorum, ama görülecek pek bir şey yok. İkisi de mantıklı harcama yapan insanlar, erkek kardeşi kız kardeşinden daha fazla. Parasını biriktiriyor gibi görünüyor; öğle yemeği almıyor, lüks akşam yemeklerine çıkmıyor, pahalı mücevherler almıyor – bir tanesi hariç.

Yakında bir başka Lenaghan düğünü daha olacak.

Kız kardeşi, çok para harcayan biri olmasa da, köfteli sandviçlere bayılıyor ve kız kardeşinin ayakkabı sevgisini paylaşıyor.

Belki de ikizlerin ortak özelliğidir.

Kane Bishop'ın kişisel hesaplarını kontrol etmeye çalıştım ve kısmen başarılı oldum – görebildiğim kadarıyla her şey oldukça temiz görünüyor. Bu da, gerçekte neler olup bittiğini pek göremediğim anlamına geliyor. O da benim kadar iyi veri gizliyor, bu yüzden gördüklerim oldukça standart görünüyor.

Ayakkabılar; *kız arkadaşı onun kredi kartını ödünç alıyor.* Yemekler, benzin ve son zamanlarda bebek mağazasından alışverişler.

O bebeklerin benim kanımdan olduğunu düşünmek istemiyorum. Daha duygusal bir adam olsaydım,

onların benim yeğenlerim olduğunu kabul ederdim. Hatta yakında baba olacak bu adama küçük bir gülümseme bile atabilirdim.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, bir babaya *sahip olmanın* nasıl bir his olduğunu da bilmiyorum. Kane ikisini de biliyor ve onun sahip olduğu, benim sahip olmadığım şeylere olan öfkem, onun dosyalarını araştırdıkça daha da artıyor.

Jay'in hesapları Kane'inkinden daha iyi korunuyor, bu biraz şaşırtıcı. Ben hep en büyüğünün daha akıllı, iş kafalı olduğunu, en küçüğünün ise havalı olduğunu düşünmüştümdür. Çevrimiçi varlıkları da bunu gösteriyor. Ama belki de Jay'in yeteneği bir maske takmaktır, içten içe bilgisayar gibi bir beyni olan bir makinedir. Ya da belki bilgisayar gibi bir beyni olan birini tanıyordur.

Her ne olursa olsun, ikisini de yakından izleyeceğim ve Jay'in sürekli gülümseme ihtiyacının beni bir güvenlik hissine kapılmama izin vermeyeceğim.

Evde yönetmem gereken bir şirketim, korumam gereken bir imparatorluğum, Truvalıları uzak tutmak için dikmem gereken duvarlarım var ve Annaliese dışında kimse benim orada olmadığımı bilmiyor. Asistanım biraz... sanırım bakım gerektiren ve *basit* görünebilir. Ama işini nasıl yapacağını biliyor, iş hayatında beni nasıl koruyacağını biliyor, kimsenin tahmin edemeyeceği bir karakteri ve ofisimden uzaktayken beni rahatlatan bir sadakat duygusu var. Ben yokken işini yapmaya devam ediyor, bana saat başı güncellemeler gönderiyor ve ben küçük bir kasabada, bir otelde, çantalarım ile yaşayarak ve hayatım buna bağlıymış gibi bazı sakinleri izleyerek yarım hafta geçiriyorum.

Hayatım buna bağlı.

Çarşamba günü gelir geçer ve saat 23:58'de kapı mühendisinden gelen çizimler e-postamda düştüğünde, ekrana bakıp gülümserim. O piç kurusu, teslimatı yapmak için gece gündüz çalıştı. Çizimler gelir gelmez kontrol ediyorum, en azından doğru göründüklerinden emin oluyorum, ancak tüm işi baştan hesaplamadan emin olamıyorum ve kontrolümden geçtikten sonra başka bir mühendise iletiyorum, çünkü rakamları iki kez kontrol etmeden hiçbir şey yapmıyorum.

Son ödemeyi Tasker'a gönderiyorum, diğer arkadaşımdan bir göz atmasını ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmasını istiyorum, ardından Hong Kong'daki müşterilerime bir e-posta göndererek projelerinin zamanında ve teslimata neredeyse hazır olduğunu bildiriyorum.

Tüm işim elektronik olarak yapılabilir ve kendi teknolojim o kadar mükemmel ki, Bishop'ları ve polisleri izleyebilir, Libby'ye ekstra göz kulak olabilir ve spor salonunu ve küçük Frankston'ı aynı anda izleyebilirim.

Sabah kahvemi yudumlarırken, odanın diğer ucundaki televizyondaki haberlere yarım kulak vererek tüm işlerimi hallediyorum. Bu kasaba o kadar küçük ki, haberlerde ancak on dakika yer bulabiliyor, bu yüzden yayıncılar otuz dakikalık bölümlerini yerel ve ulusal haberler olarak ikiye ayırıyorlar. İlk on dakika yerel haberlere ayrılıyor: Kız İzçiler yine iş başında, yerel yüzme takımı eyalet finallerine kaldı, lise dansı yaklaşıyor ve dövüşçüler sorunlu gençlere yardım etmek için bir ağabey programı yürütüyor. Ancak sunucu ulusal haberlere geçtiğinde, Griffin Industries logosu ekranda beliriyor ve geçen hafta zekamı sorgulayan adam, hayatının birikimlerini yatırdığı hisselerin değerinin düşmesinden yakınıyor.

"Nasıl bilebilirdi?" diye sızlanıyor. "Fiyatların çökeceğini nasıl bilebilirdi?"

"Çünkü birlikte çalıştığım kişileri araştırırım, seni aptal herif." Kafamı sallayarak kahvemi kaldırıp bir yudum alıyorum. Bir yıl önce hisse senedi satın aldığım zamanları, şirketin teknoloji dünyası için beni etkileyen şeyler yaptığı zamanları hatırlıyorum. Onların motivasyonları ilgi çekiciydi, fikirleri ise fütüristikti. Ama ben hiçbir şeyi hafife almam ve benim gözümde bir dolar da bir milyon dolar da önemsiz değildir, bu yüzden çıkarlarımı gözetirim. O pislikler geçen ay şüpheli kişilerle iletişim halindeydiler. E-postalar dünyayı dolaştı ve belirli varlıkları kimin kontrol ettiği nedeniyle çıkabilecek savaşlar hakkında tartışmalar yapıldı.

Bu, şirketler arası bir savaş değil, ülkeler arası bir savaş olurdu. Ve her savaşın ilerlemesi için ne gerekir? Para.

Ben de benimkini alıp gemiyi terk ettim; onlar her şeyi mahvetmeye bu kadar kararlıyken, benim adımın onlarınkiyle anılmasını istemiyorum. Gemiyi terk ederek, başlatmak istedikleri savaşı yavaşlatmaya katkıda bulunabileceğimi ummuştum. Şimdi televizyondaki o salak tüm birikimlerini kaybetti, bir teknoloji devi

önlendi ve hala o insanlarla tanıştığım da sahip olduğumdan dokuz milyon dolar daha fazlasına sahibim.

Gerçekten de fena bir gün değildi.

Kahvemi bitirip, fincanı tezgaha bırakıp boy aynasının önünde duruyorum. Görünüşüm... pahalı, sanırım, ama bunu bilerek değil. Tam da ihtiyacım olan görünüş bu. Tasarımcı kot pantolon, polo gömlek, yüksek kaliteli yürüyüş botları, biraz takı, ama gösterişli değil, taranmış saçlar ve kapıdan çıkarken, soğuk havayla savaşmak için bir palto kapıp giyiyorum.

Oly, buradan şehrin diğer ucunda oturuyor ve hafta sonu başlamadan ve gece vardiyası haftası yaklaşmadan önce Libby'nin son gündüz vardiyasını izliyor, ben de arabama binip otelin otoparkından çıkıyorum.

Cuma, sabah saat dokuz; bugün, evine döneceğim gün.

Onlar benim kim olduğumu bilmeyecekler, ama ben o kadar yakınlarında olacağım ki, onları bir saniyede ortadan kaldırabilirim. Yapabilirim, ama yapmayacağım, çünkü damarlarımda akan kanın aksine, ben bir katil değilim. Kendimi daha çok bir temizlik ekibi olarak görüyorum; eğer onlar onun gibiyseler, ölürlər. Eğer Libby gibiyseler, yaşarlar.

Ama Libby'nin hesapları temizken, onlarınkilerin temiz olmadığını kendime hatırlatıyorum. Para yalan söylemez ve şu anda, paralarının nereden geldiği konusunda sorularım var.

Onların cevaplaması gereken sorular.

Bu kasaba, benim yaşadığım şehirden çok daha küçük, bu yüzden bir uçtan diğer uca gitmek sadece birkaç dakika sürüyor, ayrıca ona yakın olmak için karakolun önünden de geçebiliyorum.

Bir bahaneye ihtiyacım var. Checkmate Security'ye girmek için bir neden. Ve önümdeki göreve konsantre olmam gerekirken, kendimi Libby'ye odaklanmış buluyorum.

Ona yaklaşmak, ona dokunmak, onun bana bağırması yerine gerçek bir konuşma yapmak istiyorum. Kırmızı süveterimi sormak için bir fırsat istiyorum; neden onda? Ve neden, bunca zaman sonra, onu dolabının arkasında bir kutuya tıktırmak yerine *dışarı çıkarmış*?

Ama ona süveterimden bahsetmek, Gunner'dan bahsetmek anlamına geliyor.

Checkmate'in dışındaki bir park yerine çekiyorum, burayı güvenlik kameralarıyla donattıklarını biliyorum. Sistemlerinin Griffin Industries tarafından üretildiğini ve onlara ait olduğunu bilmek kalbimi kabartıyor.

Onların sahip olduğu her şeyi kontrol edebilirim. Kapatabilirim, yakabilirim, uzaktan izleyebilirim. Bu cihazların kutulanıp satıldığı sırada Bishops'a gideceklerini bilmiyordum, ama öğrendiğim anda aramayı yapıp isimleri bulmam sadece birkaç dakika sürdü.

Bugün, Theo Griffin olarak onlara gidiyorum ve kimsenin çene hatlarımızın ne kadar benzer olduğunu fark etmemesi için dua ediyorum.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapatıyorum, kilitleri kapatıp ön kapıya doğru yöneliyorum. Arkada bir garaj olduğunu biliyorum; çoğunun arabalarını oraya park edip işyerlerine girdiğini biliyorum. Buranın Griffin sensörleri olduğunu biliyorum, yani burada olduğumu zaten biliyorlar. Bu kasabanın yarısı ses sistemi ile donatılmış durumda – *bu hiç de yasal değil*. Ellerimi ceplerime sokup kalbimin yavaşlamasını dileyerek ön kapıdan içeri giriyorum, ancak binanın içinden gelen kahkaha sesleri duyunca duruyorum.

Gürültülü kahkahalar, kızların çığlıkları, ağır bir çarpma sesi ve daha fazla kahkaha. Kalbim bilmediği bir şeyi arzuluyor, ama gözlerim beni ağ gözlükle yiyen bir çiftle takılıyor.

"Merhaba yakışıklı." V şeklindeki resepsiyon masasının arkasında oturan kadın kolaylıkla 136 kilo ağırlığındadır. Bunun üçte birinin göğüslerinde olduğundan eminim ve ayağa kalkıp uzun masanın etrafından dolaştığında, diğer üçte birinin de kalçalarında olduğunu görüyorum. Saçları düz ve parlaktır, pençe gibi tırnaklarıyla uyumlu pembe çizgiler vardır, bu da parlak rujuyla uyumludur, ancak leopar desenli bodysuit'ile uyumlu *değildir*. "Tanrım, hayaller gerçekten gerçek oluyor. Adın ne, tatlım?"

"Şey..." Sertleşmek buraya kadarmış. Bishops'a hazırlıklı gelmişim, ama aşırı dost canlısı resepsiyonistlerinden garip bir tüylerim diken diken olacağını hiç beklemiyordum. "Theo."

"Theo." O, adımı mırıldanıyor – lanet olsun, adımı *mırıldanıyor* – ve bekleme salonunun ortasında benimle buluşuyor, sonra sanki bir gösteriye çıkmış bir inekmişim gibi etrafımda dönüyor. "Çok yakışıklısın Theo. Sık sık spor salonuna gidiyor musun?"

Elini belimin alt kısmına kaydırıldığında kaşlarım havaya kalktı.

Bu 130 kiloluk kadının yaptığı güvenlik sistemi de ne böyle? Griffin tarafından gönderilmiş değildi, ama şimdiye kadar gördüğüm en iyi terörle mücadele cihazıydı.

"Theo?"

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Spor yapmayı severim."

Dönüşünü bitirip önümde durdu, başını kaldırıp inci gibi beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Squat yapıyorsun, değil mi tatlım? Popon raf gibi."

"Şey..."

"Dolly!"

Bütün hafta boyunca incelediğim hamile ikiz köşeyi dönüp şişman resepsiyoniste somurtkan bir bakış attığında kalbim kontrolden çıkıyor. Jessica adındaki bu kadın, biraz sallanarak yürüyor, bir eli sürekli sırtında ve saçları, ekranımda gördüğüm resimlerdeki kadar düzgün olmayan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Normalde çok lüks ve mükemmel biridir, ama şahsen, sadece çok hamile ve biraz yorgun. Süslü topuklu ayakkabılar yok, tasarımcı kot pantolonlar yok, eşofman altı ve spor ayakkabı giyiyor. En azından eşofman altı ona ait. Yani, ona çok yakışıyor, seksi bacaklarını gösteriyor, Nike ayakkabılarının üzerinde bitiyor ve kalın bel kısmı şişmiş karnının altında duruyor. Vücuduna oturan, üç çeyrek kollu bir gömlek giyiyor, bu yüzden önden bakıldığında oldukça seksi görünüyor, ama biraz yana döndüğünde gerçek resmi görüyorsunuz.

Orada kesinlikle iki tane var; belki de on iki tane.

"Bu iyi adamı rahat bırak, Dolly. Tanrım. Neden buradan geçen her penisi terörize etmek zorundasın?"

"Çünkü o çok yakışıklı." Dolly, Jessica'nın ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi elini tutar. "Çenesine bakın, Bayan Fancy. Gözlerine bakın. O çok yakışıklı."

"Ve sen cinsel taciz suçlamasıyla karşı karşıya kalacaksın." Jessica gözlerini devirir ve benden sadece bir metre önde durur. Yani yüzü bir metre uzakta, ama karnı çok daha yakındır. "Merhaba."

Elini uzatıp gülümser. "Benim adım Jess Lenaghan, Checkmate'e hoş geldiniz."

Elini tutuyorum ve elektrik çarpmasını bekliyorum. Aslanın inine girmişim, ama burada kimse beni tanımıyor. Düşman topraklarına girmişim ve herkes o kadar rahat ki, en savunmasız olan, hamile olan kadın bile beni selamlıyor.

"Merhaba Jess. Benim adım Theo."

Elimi hızlıca sıkarak utangaç olmadığını belli ediyor. Elimizi ayırdığımızda geri adım atıyor, Dolly'nin uzun masasına yaslanıyor ve sanki bir yarış koşmuş gibi nefes nefese kalıyor. "Burası bizim yerimiz – piyasadaki en iyi teknolojiyi kullanarak ev güvenliği konusunda uzmanız," *Evet, Griffin teknolojisi*, "ve bunu kurmak ve izlemek için en iyi adamlarımız var. Aslında burada çalışmıyorum, ama *bunun* hazırlıklarını yaparken asıl işimde yavaşlıyorum." Karnını işaret ediyor. "Adamlarımız arkada, yeni gelen bir sistemle uğraşıyorlar, ben de burada onların lanet işini yapıyorum. Belki ihtiyacınız olanı bulmanıza yardımcı olabilirim?"

Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Kane Bishop'ı nasıl dize getirdiğini kanıtlıyor. Çok güzel ve nazik selamlaması kafamı karıştırıyor.

Bu insanlar düşmanımız ve belki de en savunmasızlarını hiç göndermediler. Belki de o onların silahıdır; gülümsemesiyle düşmanı baştan çıkarır, sonra diğerleri gelip adamı ortadan kaldırır.

Ensemde bir karıncalanma hissediyorum ve kontrol etmek için başımı çeviriyorum. Ama arkamda kimse yok. Geri döndüğümde, Jess'in kaşlarını kaldırmış beni izleyen gözleriyle karşılaşıyorum. Sabırsız değil, sadece meraklı.

"Arızalı!" arkadan derin bir ses yükselir. "Bu prototip saçmalık bir şey. Geri gönderin, değiştirmesini isteyin. Yapmazlarsa başka yerden alırsınız."

Jess, gözlerimiz buluştuğunda kızarır. "Güvenlik teknolojisi temsilcimiz, şirketinin piyasaya sürmeyi planladığı yeni sistemden bahsetti. Denememiz için bir tane gönderdi, ama sanırım bizimkiler bunu anlayacak kadar akıllı değiller. Arızalı olduğunu söylüyorlar, ama bence talimatları doğru okumamışlar."

Bir parçam oraya geri dönüp katiller ve hırsızların arasında dolaşmak istiyor. Teknolojimin onları alt etmesini, baş aşağı kılavuzu okumakla meşgulken onları ortadan kaldırıp bu savaşı bitirmesini görmek istiyorum. Ama sonra ikinci bir güzel kadın resepsiyon alanına girer. Tanıdığım bir yüz.

Jess'in yanına yaklaşıyor, ama gözleri benim üzerimde kalıyor. "Merhaba, büyük şef. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sophia Solomon," Jess yeni gelen kadına el sallıyor. "Bu Theo. Şimdiye kadar Dolly tarafından taciz edildi, arkadaki aptallar ne kadar salak olduklarını ağlarken bizim beceriksizliğimizi öğrendi ve bir kez bile karnıma dokunmak istemedi."

"Ama sürekli bakıyor, değil mi?"

"Sophia Solomon mu?" Aklım, geçen hafta taradığım saatler süren verileri hızla tarıyor. Adı, önemli olmaması için çok sık geçiyor.

Dans stüdyosu. Sadece bir yıl içinde küçük çocuklara ders vererek milyonlarca dolar kar elde etmiş. Benim için bir tehdit mi? Fiziksel olarak hayır. Bale öğretmeni gibi görünüyor; minyon, zayıf, *çelimsiz*. Ama ne kadar sevimli olduğunu düşünürse düşünsün, dar kot pantolonları ve parlak dudaklarıyla temiz biri değil.

Buraya gelmek için arka kapıdan girdi. Kendisine ait olmayan parayı cebe indirdi. Bu onu onlardan biri yapar ve düşmanım yapar. Bu onu benim umutsuzca konuşmak istediğim biri yapar. Onun sırlarını bilmek istiyorum. Kim için çalıştığını bilmek istiyorum.

"Yardımcı olabilir miyiz?" Sophia biraz daha az "Hoş geldiniz" ve biraz daha fazla "Lanet olası konuya gel" diyor. "Neye ihtiyacınız var?"

"Adım Theo Griffin." Sesimi sağlamlaştırıyorum ve bana sunulan fırsatı değerlendiriyorum. *Radarda kalmak buraya kadarmış*. "Bugün sizin güvenlik teknisyeninizim."

Sophia, kot pantolonumdan paltoma kadar bir kez daha göz gezdirirken kaşlarını kaldırır. "Theo Griffin mi?" Gözleri ayakkabılarımı, sonra ellerimi tarar. "O Theo Griffin mi? Tüm nakliye kutularımızda adı yazan adam mı?"

Omuz silkiyorum, kayıtsız bir tavır takınmaya çalışıyorum, ama arkadan o derin ses tekrar yankılandığında başaramıyorum. "Bu aptalca! Artık bu sistemi istemiyorum. Arızalı."

"Hatalı değil," diye mırıldandım. "Sezgisel, ama sanırım çalışanlarınız öyle değil."

Jess, sesimdeki kibir ve küçümsemeyi fark edince gözleri fal taşı gibi açılır.

"Yüksek harcama yapan bazı müşterilerimi ziyaret ediyorum... Bilirsin, çalışanlarımın yapmam gerektiğini söylediği bir PR işi." Gözlerimi Sophia'nın vücudunda gezdiriyorum. Libby'yi zihnimden uzaklaştırıyorum, acımı kabul ediyorum. Onu beslerim, sonra öne çıkıp hamile kadını engellerim, böylece dansçıya odaklanabilirim. "Bu akşam bir şeyler yemek istiyorum. Bana katılabilirsin, güvenlik ihtiyaçlarını konuşabiliriz." Dolly'nin masasına yaslanırım, Jess'e sırtımı dönerim ve parmağımı Sophia'nın omzunun üstüne kaydırırım.

Keşke Libby'nin omuzu olsaydı.

Buradan ayrılmak ve bir daha asla geri dönmek istiyorum.

"Akşam yemeği mi?" Sophia'nın dudakları sıkışır. O yerinde kalır ve parmağımın cildinde dolaşmasına izin verir. "Güvenlik sistemlerimizi tartışmak için akşam yemeğine çıkmak mı istiyorsun?"

Cebime uzanıp bir kartvizit çıkarırım. "Her bir müşterimden bir temsilci seçeceğim. Oturup konuşuruz." Dudaklarımı ısırp gözlerini ağzıma çekerim. "Bir iki içki içersin. Eğlenceli olur, iş masrafı sayılır, benimle ücretsiz bir akşam geçirirsin. Ben de iş konuşurken güzel gözlerine bakarım."

"Uh... Soph?" Jess'in sesi yeterince uyarıcı olmalıydı. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Seninle akşam yemeği yemek isterim." Soph'un gülümsemesi çekici. Benim tipim olmayabilir, kısa, tıknaz, polis kadınları benim tipim olarak görmediğim için. Ama yine de çok güzel. "Bu akşam yedide?"

Gülümsüyoru

m. "Tabii."

"Sophia..."

"Club 188'de yemekler lezzetlidir, çalışanlar iyidir, masalar güzeldir, eğlence iyidir."

Club 188 de eskiden Frankston'a aitti. Bu kadın, bu pislik, bana saygısızlık ediyor ve hiçbir şeyden haberi yok. "Bize bir masa ayırtacağım," dişlerimi sıkarak söylüyorum. En çekici gülümsememi zorla, sahte bir şekilde yapıyorum,

annemin kafasının Hayes'in masasına çarptığı ses beynimde tekrar tekrar yankılanırken. "Yedi."

"Sophia!" Jess'in sert sözleri, kafamdaki silah sesinden dolayı neredeyse duyulmuyor. "Konuşmamız lazım."

"Şu anda konuşmak istemiyorum," diyor Soph. "İş yapıyorum. Arkaya gidip... Bilmiyorum. Başka bir şeyle meşgul olabilir misin?"

"John!" Jess, hamile vücudunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bizden uzaklaşır. "John D Hamilton! Hemen ön büroda sana ihtiyaç var."

Soph'un gözlerinde Jess veya John D Hamilton için hiçbir endişe belirtisi görmeyince, "Güzel bir şey giy" diye devam ediyorum. Bu küçük ofise bakınıyorum; normal standartlara göre küçük değil, ama benimkine kıyasla küçük. "Kim bilir, belki de değişiklik istersin. Pencereden dışarı baktığında göreceğin yeni bir şey."

"Evet?" Sophia yanıma yaklaşır ve Libby'nin yapmasını istediğim gibi bana baştan çıkarıcı bakışlar atar. "Bu kasaba bazen çok sıkıcı oluyor. Burada pek bir şey satın alamazsın, ve eğer markalı bir şey istiyorsan, ya şehre gitmen ya da internetten sipariş edip teslim ettirmen gerekir. Griffin teknolojisi bile." Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve gözlerim bu hareketi takip edince gülümser. "Kasabada son tüketicinin satın alabileceği ürünlerini satan tek bir mağaza bile yok."

Kaşlarımı kaldırıp gizli kimliğimi açığa çıkardım. Bu bilgi beni gerçekten şaşırttı. Odaya döner dönmez Annaliese ile bu konuyu konuşmaya karar verdim. Daha fazla temsilciye ihtiyacımız var. Daha fazla kasabaya. "Akşam yemeğimiz karşılıklı olarak faydalı olacak gibi görünüyor. Griffin'in Checkmate'e nasıl yardımcı olabileceğini sana anlatabilirim. Sen de bana doldurulması gereken boşlukları anlatabilirsin." Gözleri büyüdü. Dudakları O şeklinde açıldı. "Tabii ki piyasada."

"Tabii ki," diye mırıldanır.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Arızalı teknolojiyi haykıran o derin ses şimdi omzumu tutuyor ve beni Sophia'ya sırtım dönük olacak şekilde çeviriyor.

Parlak siyah gözler. Güçlü, kare çene.

Colum'a benziyor, ama gerçekte bana da çok benziyor.

"Ne işin var burada, orospu çocuğu? Sonra annene veda et, çünkü cesedini çöle gömeceğim."

Kane – biraz daha geniş, çok daha acımasız – kollarını kavuşturmuş ve öfkeyle çenesini sıkarak kardeşinin yanına yaklaşır. Hiçbir şey söylemez. Hiçbir şey yapmaz. Sadece bakakalır, ta ki içim dışıma çıkacak gibi olana kadar.

Bugün burada sidik yarışı olmayacak, önemsiz bir tartışmayı kazanmak umuduyla erkekler arasında bağırış çağırış olmayacak. Sadece ölüm olacak; bir adam kazanacak, bir adam kaybedecek.

Onlar için ne yazık ki, Jay annemden bahsetti ve ben devam uğruna ölmeye hazırım.

Elim titriyor, korkudan değil, vücudumu saran adrenalin selinden dolayı. Öfke onu takip ediyor, enerjiyi yakıp lav bırakıyor. Kaynayan, öfkeli, kaynar sıcak. "Theo Griffin," dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum. İki adam da elimi tutmuyor ve ikilinin arkasına daha fazlası geldiğinde, bugün buradan silah çekip sağ çıkamayacağımı anlıyorum. "Griffin, Griffin Industries'den."

Jay, Sophia'nın elini yakalayıp sertçe çekerek onu kendine doğru çekince çenesi titrer. "Eğer benim kızıma dokunmasaydın, şu anda senin hayranın olabilirdim. Teknolojini seviyorum, zekanı seviyorum, ama sonra gidip bana ait bir şeye elini sürdün. Şimdi hayatını ve sahip olduğun her uzvunu riske atıyorsun."

"Jay," diye homurdanır Sophia. "Kadınlar mal değildir. Ben kimseye *ait değilim*."

Beynim, Sophia'nın en genç Bishop tarafından sahiplenildiğini, ancak onun bu fikri pek hoş karşılamadığını kaydetmiş. Onun kızına asıldığımı bilmiyordum, ama bunun için üzgün değilim.

"Çenenin kapatmalısın, Soph." Jay'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışları çeneme, gözlerime, tekrar çeneme, sonra tekrar gözlerime düşüyor. "Ne işin var, söyle, yoksa siktir git."

"Ya da sonuca geçelim ve sen defolup gitsen nasıl olur?" Kane sonunda sessizliğini bozdu. "Ne satıyorsan, istemiyoruz."

"Şirketiniz Griffin teknolojisine bağımlı," sıkılmış bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Griffin olmadan Checkmate zarar görür. Satın aldığınız teknolojinin temsilcisi olarak buradayım, o yüzden sakinleşsen iyi olur."

Kane bir adım daha öne çıkarak kardeşini benim görüş alanımdan etkili bir şekilde korur. Boyu benimle aynı, benden biraz daha geniş omuzlu. İnanılmaz bir şekilde, benden daha öfkeli olabilir. "Sen ve teknolojin içindeyken evimi yakacağım, orospu çocuğu. İş benim için sadece iştir ve burayı kaybedersem, başka bir yerde yenisini inşa ederim. İşte bu noktada sen beni anlayamazsın; Griffin isen, kurduğun şeyi riske atmayacağından emin olabilirsiniz. Şimdi bana, onunla tanıştıktan saniyeler sonra neden ona elini uzattığını açıklamalısın."

"İş." Sözlerim neredeyse bir mırıldanma, çünkü o daha fazlasını hak etmiyor. "Bir erkeğin bakması serbesttir ve seni temin ederim ki, o benden geri çekilmemi istemedi."

"Yeni prototipi tartışıyordun," Sophia erkekleri itip kakarak benimle Kane'in arasına girer. "Bunu akşam yemeğinde tartışmak istiyor ve bence bu iyi bir fikir olabilir. Ne de olsa iş iştir."

"Kesinlikle olmaz." Kane'in bakışları onun başının üstünden geçip gözlerime saplanıyor. "Beni yemeğe davet edebilirsin, yakışıklı. Mum ışığında kimin gözlerine bakacağını değiştirdiğimizde teklifin hala geçerli mi?"

Onu görmezden gelerek, düşmanım olduğunu *bildiğim* kadın olan Sophia'ya bakıyorum, ama bu onunla özel olarak konuşma fırsatını kaçıracağım anlamına gelmez. Onlar onu koruyorlar, bu da onun bir yük olduğu anlamına geliyor. Bu, onun benim için bir zayıf halka olduğu anlamına geliyor.

Gözlerine bakıyorum ve kendi ölüm fermanımı imzalıyorum. "Akşam yemeği, içki ve bir iş."

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Burada kazandığının iki katını veririm. Seni bu ücra kasabadan çıkarır, Griffin Plaza'da bir daire tutarım."

"Plaza mı?" Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Sadece plaza'da kırk üç kat var; kırk birinci kat benim ofisim. Kırk üçüncü kat ise benim penthouse dairem." Bir ara verip, gerginliğin

"Kırk ikinci kat ikisinin arasında kalıyor ve yeni kiracılara açmaya hazırım, özellikle de senin gibi güzeller ise."

"Orospu çocuğu!" Jay o kadar hızlı saldırır ki, ellerimi kaldırmadan yumruğu kafamı geriye savurur. Resepsiyonistin masasına çarparak kendimi tutarım, ama odanın geri kalanı patlak verip Jay'i tutarken ayakta kalırım. "Seni öldüreceğim Griffin! Seni ortadan kaldırıp sığ bir mezara gömeceğim."

"Dostum!" Odadaki en uzun boylu olan uzun boylu herif, Jay'i iki metre ötedeki duvara sıkıştırır ve onun hayvani kükremesine ve kaçmaya çalışırken gösterdiği güce rağmen onu yerde tutar. "Eğer o Griffin ise, Tanrı'dan daha fazla parası vardır. Bizim avukatlarımızla onun avukatları uyuşmaz."

"Avukatlar umurumda değil! Ceset yoksa avukatlarının da davası olmaz."

"Dostum!"

"Başkasının kızına asılmazsın!" Jay kükrer. "Bir aileyi parçalamaya çalışmazsın! Ne kadar paran olduğu umurumda değil; para benim sahip olduğum şeyleri satın alamaz."

"Dur." Soph ona doğru koşar, Jay ile onu tutan adamın arasına girer ve vücudunu onun vücuduna bastırır. Uyluk uyluk, göğüs göğüse. Elleri onun yüzüne gelir ve boğayı sakinleştirmeye çalışır. "Durmalısın. O bir pislik, belki de masadaki iş teklifinden ziyade D'ye cevap vereceğimi düşünüyor. Ama o iş konuşmak istiyor ve ben dinlemek istiyorum." Jay çırpınarak neredeyse kurtulmak üzereyken, Sophia odadaki herkesi donduracak bir kelime söyler. "Jericho. Hey." Sert bir eliyle onun çenesini tutar ve gözlerine bakmasını bekler. "Jericho. Sakinleşmelisin."

O vahşi bir hayvan gibi. Gözleri benden ona kayıyor, sanki kafası güzelmiş ve odaklanamıyormuş gibi. "Sugar Plum?"

"Sakinleşmelisin. Bir adamı, kibirli olduğu ve bacaklarımı beğendiği için öldüremezsın."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Aslında öldürebilirim. İstedğim herhangi bir lanet olası nedenden dolayı bir adamı öldürebilirim." Gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerde duruyor. "Ailemden uzak dur. Teknolojini, avukatlarını, paranı ve kibirli kışını al ve benim kasabamdan defol. Checkmate, Griffin teknolojisiyle ilişkilerini kesiyor – hemen geçerli olmak üzere."

Bishop'ları incelerken tanıştığım bir adam öne çıkıp elini uzatır. Eric DeWhit, Kane ve Jay gibi eski bir ajandır. Belki de Colum'un üçlüsünün üçüncü üyesidir. Colum beni kaybetti, ama başka birini kazandı.

"İşinizi istemiyoruz." Öne eğilir ve elimi sıkıca tutar. "Gidin ve bir daha geri dönmeyin. Griffin artık tercih ettiğimiz tedarikçi değil, bu da burada işiniz olmadığı anlamına geliyor. Mülkümüzden çıkın ve geri dönmeyin."

"Görüşmek istiyorum."

"Bunun yerine, gitmezsen hayatının geri kalanını pipetle yemek yiyerek geçireceksin. Biz ailelerle uğraşmayız ve sen az önce onun kraliçesini almaya çalıştın. Git buradan."

Jay uzun boylu arkadaşını sertçe iterek geriye savurur ve koridordan geçerek arka odaya girer. Beton zemine bir şey çarpar. Başka bir şey daha çarpar. Sonra homurdanarak bize geri döner, elinde büyük bir alet çantası vardır ve otuz bin dolarlık bir prototipi ayaklarımın dibine atar. Çantadan plastik ve metal parçaları fırlayıp yere yağar. Keskin köşeler bacaklarımı keser, ama Jay güçlü kalır, Sophia'yı yakalar ve kolunun altına alır. "Ailelerle uğraşmayız. Bir saat önce, buraya geleceğini bilseydim, bir kız gibi çığlık atardım. Zeka ve yaratıcılığa hayranım. Buradaki herkese sor, benim hayranın olduğumu söyleyeceklerdir. Ama sonra benim için yaşadığım tek kişiyi almaya çalıştın. Şimdi bir düşman edinerek buradan gidiyorsun ve Bishop'u kızdırmak asla akıllıca bir hareket değildir." Kapıyı işaret eder. "Git. Bir daha geri gelme."

Bugün buraya gelerek ne elde etmeyi umduğumu tam olarak bilmiyorum, belki de kimliğimin gizli kaldığını kanıtlamak dışında. Bugün Griffin'i lekeledim, ama onlar benim de bir Bishop olduğumu bilmiyorlar. Ailenin kutsal olduğunu söylüyorlar, ama biyolojik olarak bizim bir bütün olduğumuzu bilmiyorlar. Kane bir kez daha kardeşinin önüne geçince, benim hiç tanımadığım türden olan kardeşlikleri öfkemi daha da artırıyor.

Siktir.

Sistemimi yerde bırakıp geldiğim yoldan çıkıyorum. Kapılardan geçip, patikadan, kaldırımdan geçip, sonra

kapımı açıp arabama giriyorum.

Kapıyı tekrar çarpıp, direksiyon kolunun derinliklerinde bir şey çatlayana kadar direksiyona yumruğumu vuruyorum. Annemin Colum'un masasına çarpan kafası zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. *Kaç!* Ona zarar veriyorlardı, o köpeklerin babası tarafından tecavüze uğruyordu. Son hatırladığı şey acıydı, sonra beyni masanın üzerine dökülürken karanlık çöktü ve oğlu canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı.

Uzak durmaya, yedi saat uzaklıktaki binamda kalmaya razıydım, ama sonra onlara ait olmayan parayı bulmak zorunda kaldım. Onlarla buluşmak zorunda kaldım ve saniyeler içinde annemi yüzüme çarptılar.

Neden o gün kulübe gitmek zorundaydık? Elimi yine direksiyona vurdum. *Neden böyle olmak zorundaydı?* "Siktir!"

"Griffin!" Sophia, sanki arka taraftaki garajdan gelmiş gibi binanın yan tarafına doğru koşar. Kaşlarımı çatarak, onun koşuşunu izlerim ve sanki içeridekiler dışarı çıkıp onu yakalayacakmış gibi ön kapılara bakarım.

Arabamın yanına koşar ve ben camı indirirken bekler. "Akşam yedide akşam yemeği." Camdan bir kartvizit atar ve kartvizit kucağıma düşer. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum. Hiçbir erkek beni kontrol edemez ve senin akıllı olduğunu biliyorum. Burası küçük bir kasaba ve bazen kuzenlerin kuzenleriyle sevişmesinden başka bir şey olmaması beni sıkıyor."

O onların zayıf halkası. İşte bu yüzden onu gizli tutuyorlardı. Uzun bacaklı dansçı Sophia Solomon, Bishop'ların sonunu getirecek.

"188 mi?"

Kafasını sallar ve gülümseyerek arkasını döner. "Saat yedi.

Giyineceğim

."

Onun uzaklaşmasını izledim ve binaya geri girdim. geldi. Garip bir sorumluluk duygusu beni sararken bir an bekledim.

Eğer benimle konuşurken yakalanırsa, ona zarar verecekler mi? Patlayacaklar mı?

Daha da önemlisi, neden umursuyorum ki?

O, balerin stüdyosu kirli paranın aklanma yeri olan bir dansçı. Onunla ve Bishop'larla tanıştıktan sonra, bir parçam onu paravan olarak kullanıp kullanmadıklarını merak ediyor. Meşru bir dans okulu ve güzel bir aptal, paralarını onun aracılığıyla gönderiyorlar, parayı parlak ve temiz bir şekilde diğer tarafa çıkarıyorlar ve yakalanırlarsa, Sophia Solomon bu işe bağlı tek isim; tek suçlu olacak kişi o.

Belki de o onun kraliçesi değil, lanet olası keçisidir. Ve şimdi umursuyorum.

Kafamı sallayarak, kontağı çevirip park yerinden çıkıyorum. Checkmate'in ön kapısından geçerken, Kane Bishop'un kollarını kavuşturmuş, gözlerini yüzümün yan tarafına dikmiş olarak arkasında durduğunu görüyorum.

Bakmıyorum. Onu gördüğümü belli etmiyorum. Emredildiği gibi yoluma devam ediyorum ve o akşam saat altı buçukta en iyi iş kıyafetlerimi giyip gömleğimin kol düğmelerini takıyorum.

Libby mesaisi bitmiş, evde, akşam için güvenli bir yerde saklanmış durumda ve ben yanlış kadınla yemeğe çıkacağım. Bishop'ların yaptığı gibi Sophia'yı kullanmak yanlış geliyor. Belki de damarlarımızda akan kan yüzündendir, ya da belki de o herkesin zırhındaki en kolay açık noktadır.

Her ne olursa olsun, bunu kullanacağım.

Üzgünüm Sophia Solomon, ama senin parçan hayatlarımızı yöneten satranç tahtasından kaldırılmalı.

SOPHIA

PANTOLON GİY

"Sophia Solomon, hemen buraya gel!"

Çok dramatik. Çok gürültülü.

En kısa eteğimi giyip fermuarını çekiyorum, ama popom dışarı çıkmış gibi hissedince tekrar aşağı çekiyorum. Yedi inçlik bir deri şerit, beni kamuya açık yerde ahlaksızlık suçlamasından alıkoyan tek şey. Ama bu, davam için yaptığım bir fedakarlık.

Theo Griffin bugün parmağıyla tenime dokunduğunda tüm alarmlarım çalmaya başladı. Tek bir dokunuşla, okşayan bakışıyla, Dolly'nin kirpikleri ve pembe saç uzantıları kadar sahte olduğunu bildiğim bakışıyla, yakışıklı bir yabanciden halk düşmanı numara birine dönüştü.

Orada bir şey var, yüzeyin hemen altında ağır bir şey oynuyor ve o iş olduğunu iddia etse de, daha fazlası olduğunu hissediyorum. Yıllar önce Kane ve Jay Bishop'ı incelerken, ikisinden birini davama katmak umuduyla hissettiğim aynı türden *bir şey*.

Onları da oturup inceledim. Aylarca, hatta yıllarca davranışlarını izledim. Günlük olarak yaptıkları her şeyi izledim ve sonunda Jay'i seçtim. O benim müttefikim olacaktı ve bunca yıl sonra, doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

Ama şimdi bu adam Checkmate'e giriyor ve midem sarsılıyor. Kanımda elektrik, beynimde kokain gibi. Ve beni kendi başına yakalamak için bu kadar çok uğraştığını düşünürsek, Jay bağırmayı keser kesmez, seve seve ona yardım edeceğim.

"Sophia!" Jess'in odasında dururken, Jess ve Kane'in evinde beni arıyor. Jess hızlı hareketlerle saçımı yapıyor. Karnı sırtıma değiyor, nefesi ensemden hissediliyor.

O da benim hissettiğimi hissediyor. Az önce deli olduğumu düşünüyordu, ama üç saniye içinde benim tarafıma geçti, ama şimdi yakalanmak üzereyim.

Başkasının yatak odasında olmak Jay'in gürültüyle içeri girmesini engellemeyecek. O böyle biridir; gürültü çıkarır, herkesi ezip geçer. Kontrolü ele alır, çünkü sevdiklerinin güvende olmasını sağlayabilmesinin tek yolu budur.

"Sophia!" Yatak odasının kapısı arkamda gürültüyle açılır ve ikimiz de dönüp bakarız. Geldiğini biliyorduk, ama bu hayatlarımız için endişelenmemizi engellemez. "Bu etekle bu evden çıkacağını düşünüyorsan, sen kesinlikle delisin." Odayı geçip omuzlarımı tutar. "Evden hiç çıkmayacaksın, ama kesinlikle striptizci kıyafetiyle çıkmayacaksın."

"Rahatlaman lazım." En yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, erkekler için dans ettiğim, onları baştan çıkardığım, bilgi aldığım ve sonra idam ettirdiğim zamanlardan kalma ayakkabılar. O günler, tabii ki, Jay ile resmi olarak tanışıp ona aşık olmadan ve onu yanımda tutmak istediğime karar vermeden önceydi, ama gerçek şu ki bu benim ilk deneyimim değil. "Akşam yemeğine gidiyorum ve senin oturup biraz şeker yemen gerekiyor." Jess sessizce saçımı yapmaya devam ediyor. Lanet olası hayatında ilk kez, gürültücü ikiz sessiz. "Güvendeyim, panik düğmem var, kaçış yolum var. Cruz kapıda olacak ve sana evde kalmanı söylesem bile senin de peşimden geleceğini biliyorum. Sadece onun neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Onun oyunu mu?" Jay'in gözleri öfkeyle parıldıyor... ama öfkenin derinliklerinde başka bir şey var. Saf, çocuksu, yürek parçalayan bir güvensizlik. "Onun oyunu, senin çok güzel olduğunu düşünmesi. Seni vitrindeki bir köpek yavrusu gibi görüyor ve şimdi yeni bir satın alma peşinde. Senin onun için dans etmeni istiyor, Sophia. Ve bunu yaptıktan sonra, seni elinde tutacak." Beni kendine çekerek kulağımı gürleyen kalbine dayadı. "Dünyanın tehlikeli olduğunu unutmuş gibi bu buluşmaya doğrucu gidiyorsun."

"Unutmuyorum." Onu geri itip eteğimin altına uzanarak normalde taşıdığı bıçağı alıyorum. "Ben iyi olacağım. Bana zarar vermek isteseydi, ofise gelip saçmalıklarını anlatmazdı. Beni becermek istiyorsa ve hayır kelimesini anlamıyorsa,

sonra onun koşusu, ben onun aletini kestiğimde sona erecek. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Onu sakinleştireceğini bildiğim şekilde yüzünü avuçlarımla. Onu aşağı çekip, dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum. Bu konuda bana güvenmelisin."

"Evlene benimle, şeker Badem." O bu sözleri mırıldandığında kalbimin onun için nasıl çarptığını hiç bilmiyor. Ama tabii ki ben cevap veremeden her şeyi mahvediyor. "şimdi evlene benimle. Bu gece. Bir süre kaçabiliriz, belki karnına birkaç bebek koyabilirim." Jess'e başını sallıyor. "O da sorun etmiyor gibi görünüyor."

Kıkırdamam yumuşak bir kahkaha olarak çıkar, sonra Pamuk Prenses'in Dopey'i öptüğü gibi, Jay'in kulaklarını aşağıya doğru çekip alına bir öpücük kondururum. "Bugün seninle evlenmeyeceğim ve en az bir ya da on yıl boyunca karnıma bebek koyamazsın. Önce Jess'in bu işin nasıl sonuçlandığını görelim."

"Sizi duyabiliyorum." Jess saçımı çeker ve beni tıslatır. "Kıkırdamazsan acıtmaz."

"Aptal." Üzerinde çalıştığı süslü örgüyü bitirdiğinde, kıcıma vurur ve şaplak sesinin altında derinin sesini vurgular.

"Gidelim," parmaklarımı Jay'inkilerle birleştiriyorum. "Bu, Kane'e dönmeden önceki gibi değil, tamam mı? Bu, o görevlerden biri değil. Bu, paranın insanları satın alabileceğini düşünene bir masa başı çalışanı."

"O Griffin Industries'in sahibi, Soph. Senin çalabileceğin her şeyden daha zengin, penthouse'ları ve gökdelenleri var. Senin oynaman için tüm o teknolojik oyuncaklara sahip ve ikimiz de biliyoruz ki beynin her gün onunla takılmaktan başka bir şey istemez. Ben o kadar akıllı değilim, Soph. Onun sunduklarıyla rekabet edemem."

Dönüp Jess'in gözlerine bakıyorum, o da ipucumu anlayıp hafifçe başını sallıyor ve bize mahremiyet sağlamak için uzaklaşıyor. Kapı kapanır kapanmaz Jay'in yanına dönüp parmaklarımı kısa saçlarının arasında gezdiriyorum. "Beni satın alabileceğini düşünmene beni biraz kırdı."

"Onun çok parası var, bebeğim. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok."

"Doğru fiyat karşılığında beni terk eder miydin?" Gözlerimden kaçmaya çalıştığında onu geri çekerim. "Jay? Fiyat doğru olsaydı,

gider miydin?"

"Asla." Ellerini boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Kraliçemi kaybedersem zengin olmanın bir anlamı kalmaz. Sen gidersen kraliyet mensubu olmanın bir anlamı kalmaz."

"Doğru." Dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Aynı şekilde hissettiğime güvenmelisin. Ateşten geçtik. İlişkimiz sınandı ve her zamankinden daha güçlü çıktık." Her cümleyi çenesine nazik bir öpücükle vurgularım. "Yani, kaç kız babası Colum Bishop olan bir adamla çıkar ki? O beni incitti, Jay. Ailemi incitti. Küçük kız kardeşim onun yüzünden öldü, ama ben buradayım. Hala karşıdayım, hala geri döneceğime seni ikna etmeye çalışıyorum."

Gözleri yumuşadı.

"Belki de ben sana gerçekten, içtenlikle aşığım."

"Griffin'in babası Ellie'ye asla zarar vermedi," diye mırıldanır. "Belki de bu onun lehine bir başka nokta ve senin gitmen için bir başka neden."

"Jay..."

"Sana süper bir bilgisayar ve sınırsız hackleme yetenekleri sunacağından korkuyorum. Yani, zamanını nasıl geçirdiğini bilmiyorum, ama onun lanet olası bir dahi olduğunu biliyoruz. Piyasadaki en iyi bilgisayarları yarattı, seni heyecanlandıran şeyleri biliyor."

Gülümsüyorum. "Bilgisayarlar ve teknoloji beni harekete geçirebilir, ama sen bedenimi nasıl coşturacağını biliyorsun." Elini tutup avucunun ortasına bir öpücük konduruyorum. "Bana güven, tamam mı? Beni sevdiğin kadar benim de seni sevdiğime güven. Tanrı biliyor ki, ölüm vadisini geçtikten sonra şimdi vazgeçmeyeceğim. Hadi." Onu kapıya doğru çekiyorum.

"Üstünü değiştirmen lazım."

Uzaklaşırken kıcımlı izlediğini biliyorum.

"Sophia, kıyafetinin alt kısmını unutmuşsun." "Eve geldiğimde senin için dans etmemi ister misin?"

Dudakları pis bir sırıtışla kıvrılır, ama beni cezalandırmak için kıcıma şaplak atar ve büyük avucunun en az yarısını deri yerine çıplak tenime indirir. "Uygun kıyafet giyseydin, bu kadar acıtmazdı."

Gerçekten acıtmıştı, ama bu adama karşı tartışmayı asla kaybetmem, bu yüzden yatak odasının kapısını açmadan önce dönüp vücudumu ona yaslayarak bacağını bacaklarımın arasına alıyorum. Onu çılgına çevireceğini bildiğim şekilde üzerine kayıyorum, eğiliyorum ve onun beklediği gibi göğsünü öpmek yerine, ısırıyorum, o da tıslıyor. "Senin şaplak atmanı sevdiğimi biliyorsun, bebeğim. Ama planında bir kusur var; kıcımlı tokatlayarak beni tahrik ediyorsun, amımı ıslatıp senin için hazır hale getiriyorsun, ama sonra beni başka bir adamla yemeğe gönderiyorsun." Burnunun ucuna hafifçe vurup arkasını dönüyorum. "Akıllıca bir plan."

"Lanet olsun, Sophia! Pantolon giy."

LİBBY

ASLA EVLENME

"Selam, X." Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp, kiler kapısını tekmeleyerek kapattım ve kurabiyelerimi kanepeye doğru taşıdım. "Ne haber? Her şey yolunda mı?"

"Yoğun bir gece, Lib." Telefonun diğer ucunda gürültü var. İnsanlar bağırıyor, kapılar çarpıyor, sandalyeler laminat zeminlerde sürtünüyor. "Tüm adamlar farklı çağrılara çıktı. Jenny Doyle kocasını bayılttı ve Bubba'nın babası şu anda mülkünü av tüfeğiyle koruyor. Sorun şu ki, o yer artık Bubba'nın, yaşlı Brown'ın değil, bu yüzden Oz'u oraya gönderip onları ikna etmesini istedim."

"Oz mu?" Kanepeme çöküp kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ vardiyada mı?" Kurabiyelerimi bir kenara atıp saate bakıyorum. "Saat sekiz, X. Ben beşte çıktım."

"Biliyorum. O senden sadece yirmi dakika gerideydi. O gün vardiyamızı değiştirdik, o eve gitti, akşam yemeğine oturdu ve sonra ben onu geri çağırmak zorunda kaldım. Yemin ederim, çoğu zaman burada sıkılıyoruz. Ama bazen, ay dolunay olduğunda ve pislikler bizi sınamak istediğinde, kasabadaki her pislik kendini tutuklatmak istiyor. Bubba yerleşene kadar Oz geri döndü. Hatta bir iyilik istedim ve komşu kasabadan birkaç adamı buraya getirdim. Banks ve Leetch benim için bir şey üzerinde çalışıyorlar. Ama şimdi biz..."

"Banks burada mı?" Gözlerim şaşkınlık ve son karşılaşmamızdan duyduğum utançla büyüdü. "Drake Banks mı?"

"Evet. O havalı bir adam, endişelenme dedi ve telefonu kapattığımız anda Leetch'le birlikte buraya geldi. Bir saatliğine gelebilir misin diye umuyordum. Tink aradı ve kulüpte bir sorun olduğunu söyledi. Kapı görevlileri saatlerdir meşgul ve

dövüşçüler gece için bir kampa gitmişler. Orada rozetini göstermen için sana ihtiyacım var. Ben bu aptal Doyle'u çözmeye çalışırken, birinin durumu kontrol altına alması gerekiyor."

"Sorun değil." Hala açılmamış kurabiye paketimin yasını tutarak kanepeden kalkıp odama gidiyorum. "On dakika sonra gelirim. Tink onları on dakika bekletebilir mi?"

"Evet. Henüz kontrolden çıkmadığını söyledi, ama bir adam bütün gün içmiş, karısı onu terk etmiş falan. Kim bilir, iki saat önce ona servis yapmayı bırakmasına rağmen, adam daha da dağınık hale gelmiş gibi görünüyor."

"Belki başka bir şey kullanıyordur." Telefonumu hoparlöre ayarlıyorum, yatağıma atıyorum ve eşofmanımı çıkarıyorum. "Üniforma mı, X? Yoksa kot pantolon mu?"

"Kot pantolon olur. Sadece gelip, bir dakika oturup, o keskin bakışını yapmanı istiyorum."

"Kıllı göz!" Gülerек, "Öyle bir şey yapmıyorum." dedim.

"Sen benim en korkutucu polisimisin, Lib. Koltuk altlarımdan daha kısasın, ama kuduz bir köpek gibi korkutucusun."

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandım. "Koltuk altlarından daha uzunum. Ve sadece aptallara korkutucuyum."

"Bu yüzden kot pantolon giyebilirsin. Oraya git, adamı sakinleştir, mümkünse onu dışarı çıkar. Yapamazsan, bir dakika oturup bekle, ben buradaki işimi bitirir bitirmez oraya gelirim. En fazla bir saat sürer, sonra eve gidip kurabiyelerini yiyebilirsin."

Dramatik bir şekilde nefesimi tutuyorum. "Kurabiyem yok!"

O gülüyor. "Yalan söylüyorsun. Bir dakika önce ambalajın hisırtısını duydum. Kurabiyeleri bilirim, Tate. Bir adam benim yaşıma gelip de en sevdiği kurabiye markasını bilmez."

"Her neyse." Bir çift kot pantolon giyip uyku tişörtümü bir kenara atıyorum. Sanki biri yarı çıplak vücudumu görebilecekmiş gibi, utangaç bir şekilde pencereye hızlıca bir bakış atıyorum, ama sonra bir sütyen giyip tişörtümü giyiyorum. "Şimdi ayakkabılarımı giyiyorum. Oraya vardığımda haber veririm."

"Sen harikasın. Teşekkürler. Birazdan gelip senin yerini alacağım." "Sorun değil." Telefonu kapatıp yatağıma uzanarak spor ayakkabılarımı giydim. Akşam duşumu aldım ve pijamalarımı giydim

, yani yarı ıslak saçlarla ve makyajsız olarak bara gidiyorum. *Belki de Alex'in istediği görünüm budur.* Ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp telefonumu alıyorum, dairemde dolaşarak anahtarlarımı, çantamı, rozetimi ve kapının yanındaki aynanın önünden geçerken bir beyzbol şapkasını alıyorum. Şapkayı kafama takıp kapıyı çarpıyorum ve koridora çıkıyorum.

Sanırım kulübe gidiyorum.

MÜZİK, hafta sonu yaklaşırken bir kulüpten bekleneceği gibi yüksek değil, ama sessiz de değil. Ana ışıklar kapalı, bu yüzden tavandaki parti ışıkları kalabalığın arasından geçerek insanları kırmızı ve mor renkte aydınlatıyor.

Club 188, gençliğimin büyük bir bölümünü geçirdiğim kulüplere ürkütücü bir şekilde benziyor; hepsi de depo gibi yerlerdi. Beton zeminli, ikinci katlı ve ikisini birbirine bağlayan metal merdivenli, işlevsel yerlerdi. Barlar neredeyse her zaman kulübün uzunluğu boyunca, üstte ve altta uzanır, personel her zaman güzeldir, erkekler bile. Merdivenler kolayca temizlenir ve kabinler mahremiyet sağlar. Üst kattaki ofisler her zaman geniş ve lüks, ve çoğu zaman partiye katılanları izlemek için pencereler var.

Bu kulüp, çocukken uğradığım kulüplerden biriydi, ama artık o dünyaya ait değil. Bir süre kirli para burayı yönetiyordu, ama artık temiz ve uzun zamandır öyle.

Ön kapıdan girip, kapı görevlisine hafifçe yumruk tokuşturarak geçiyorum. Ben sadece bir kadını, hem de kısa boylu, ama buradaki herkes beni tanıyor ve polisin artık burayı koruduğunu biliyorlar. Kısa bir koridordan geçip, dörtte üçü içki içen ve birbirine sürtünen insanlarla dolu bir dans salonuna çıkıyorum.

Alkol kokusu havayı kaplıyor, burnuma o kadar güçlü ve yoğun geliyor ki, sanki canlı bir canavar gibi. Narkotik Anonim toplantılarına katılımımın bir parçası olarak, içki içmekten kaçınıyorum. On yıldan fazla bir süredir kokain bağımlılığımın kurtuldum ve

bununla birlikte alkol ve nikotinden de uzak duruyorum, çünkü birine başlarsam, diğerleri de peşinden gelir.

Sıraya dizilmiş domino taşları gibi, ilk sallantıyı bekliyorlar. Bu yüzden uzak durup cazibeden kaçınıyorum.

Dans pistinde dans edenlerin arasından geçerek ellerimi belimden çekiyorum. *Belki de üniformamı giymeliydim.* Bara yaklaşıyorum, yapışkan tezgaha yaslanıyorum ve bar personelinden birinin beni fark etmesini bekliyorum.

"Selam!" Kısa etekli, platin sarısı saçları yumuşak pembe vurgularla süslenmiş bir kadın, nazik bir gülümsemeyle bana doğru geliyor. Ben buraya taşındığımdan beri burada çalışıyor. Tam önümde durup ellerini havluyla siliyor ve küçük bir bardak kaldırıyor. "Su mu?"

"Evet, teşekkürler. Biraz da buz ekle. Böylece herkes gibi içiyormuşum gibi görünür."

Gülerek birkaç buz küpü atıp bardağı doldurmaya başladı. "Biraz sorun yaşadığını duydum?" diye sordum.

Bu kadının adı Lacey ve yukarıyı işaret ederken gülümsemesi bulaşıcı. "Adam en üst katta ve sanırım yakında barda uyuyacak. Bu gece en üst katta görevliydim ama Tink beni buraya gönderdi ve kendisi de yukarıda görev alıyor. Adam çoğunlukla ağlıyor, annesini falan istiyor. Karısı onu terk ediyor, kardeşi onunla yatıyor falan. Detayları bilmiyorum ama mutlu değil ve şimdi Tink anne ayı moduna geçti, personelin uzak durmasını sağlıyor. Belki içkini alabilirsin." Bardağı kolumun önüne koyup göz kırpmıyor. "Votka buzlu gibi görünüyor. Şemsiye ister misin?"

Alaycı bir şekilde gülerek, o fırsat bulamadan bardağı kapıyorum. "İçkime şemsiye istiyorum gibi mi görünüyorum?"

Kıkırdar. "Denemeye değdi. Suyunu al ve yukarı çık. Orası bu kadar gürültülü değil, T'ye ne olduğunu sorabilirsin. Belki onu çoktan bayılttı ve taksiye bindirdi. Ama onların geçtiğini görmedim."

"Sorun değil, ben hallederim." Clutch çantamı kolumun altına sıkıştırıp, gözlerimi yukarıdaki parlak ışıklardan korumak için şapkamı düzelttim.

bu karanlık yerde şapka takmanın beni dikkat çekici hale getirdiğini biliyorum, ama artık çok geç.

Barın uzunluğu boyunca ilerleyip uzak duvardaki merdivenleri buluyorum. Daha fazla garsonun yanından geçerken ayakkabılarım metal basamaklara çarpıyor ve en üste çıkıp altımdaki kulübe baktığımda, midemde bir déjà vu ve korku hissi dönüyor.

Çocukken, çalışma saatleri içinde hiçbir kulübe girmedim. Kokainin etkisiyle sarhoş olan insanlar arasında dolaşan bir çocuk olması kötü bir durum olurdu. Ama bu yine de déjà vu gibi geliyor, hala erkekler bağırırken ve gözyaşları gözlerimi kör ederken başka bir merdivenin tepesinde durduğumu hatırlatıyor.

Bu çok uzun zaman önceydi ve artık hayatıma devam etmem gerekiyor.

Derin bir nefes vererek arkayı dönüp, bu kattaki bara yöneliyorum ve konuşmam gereken kişiye odaklanıyorum. Tink, spor salonunda nefret ettiğim kız. 157 cm boyunda, mükemmel göğüsleri ve küstahlığıyla, belki boyu hariç, her erkeğin ıslak rüyasıdır, ancak çok az kişinin yapabildiği gibi topuklu ayakkabı giymeyi bilir. Kocasını spor salonunun ortak sahibidir ve onu diğerleriyle birlikte egzersiz yapmaya zorlar, ancak çoğunlukla kötü yemekler yer ve zayıf kalmak için antrenman yapmak zorunda olanları rahatsız eder.

Bu ona doğal geliyor ve ikimize verilen genetik özelliklerden alabileceğim tek tatmin, zombi kıyameti gelirse ya da bir grup vahşi ayı Main Street'te dolaşırsa, onun ilk öleceklerden biri olacağıdır.

Zayıf olmak formda olmak anlamına gelmez ve onun koşmaktan nefret ettiğini biliyorum.

Evet, ben bir pisliğim.

Hayır, üzgün değilim.

Bara doğru yürürken etrafımdaki insanları gözlemliyorum. Solumdaki duvarda mahremiyet için kabinler sıralanmış, çiftler birbirlerine yakın oturup bağırmadan konuşabiliyorlar. Bu masalar VIP'ler için, minimum harcama şartı var ve aylar öncesinden rezerve ediliyor.

Bu gece aramaya geldiğim adam bu kabinlerden birinde değil, başı öne eğik bir şekilde barda oturuyor.

Yaklaştığımda Tink'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Aslında bu kadından nefret etmiyorum. Güzel, esprili ve nazik biri. Sadece onun

vücudunu ve belki de biraz da evlendiği adamı kıskanıyorum.

Bu kulüp, denetçiler yangın ihlallerini araştırmaya başlamadan önce yaklaşık üç yüz kişi alabilir ve şu anda her iki katta toplamda sadece yüz elli kişi var. Bunların yaklaşık otuzu burada, yirmisi kabinlerde, geri kalan on kişi ise barda.

İzlemem için gönderildiğim adamın yanındaki boş tabureye kayıyorum ve su bardağımı ağzıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Selam, Tate." Tink öne çıkıp elime bir peçete koydu, böylece onu bardak altlığı olarak kullanabilecektim. "Yeniden doldurmamı ister misin?"

"Hayır." Bardağımı masaya koyup etrafa bakındım. "Her şey yolunda mı?"

Adam burnunu çekip omzuma çarptığında, dudaklarını büzüp sağ tarafıma bakıyor. "Her şey yolunda. Bu gece birkaç kişiyi dışarı çıkarmak zorunda kaldık. Dolunay falan olabilir. Ne tür bir çılgınlık var bilmiyorum ama beni delirtiyor. Aaron da artık gitmeye hazır. Yeterince katlandı."

"Henüz bitmedi," diye mırıldanır. Abartılı hareketlerle dönerek, gözlerimiz karşılaşana kadar başını omuzlarına yaslar. "Boşanma davam pazartesi günü mahkemeye çıkacak. Karım lanet olası bir *kaltak*." Gözlerini çevirirken bu kelimeyi dilinden dökülür. "Aldatan o, değil mi? Kardeşimle yatıyor. Ama şimdi çocukları alıp bana nafaka ödetebileceğini mi sanıyor? Hayır..." Arkasını dönüp iğrenç bir şekilde tekrarlar, "*Hayır*. Öyle olmayacak. Bu tür şeyler için internet forumları olduğunu biliyor musun?" Gözleri tekrar benimkilere döner.

Tink hala çalışmak zorunda olduğu için çağrıldığında uzaklaşır, ama gözleri benim ve erkeğim üzerinde kalır.

Aaron farkında değil. "Çocuklarımız olduğunda hep bunu yaptığı için internete baktım. Bebekler ve oda dekorasyonu hakkında konuşacak anneler bulmuş. Ben de boşanmada hep kazık yiyen babalar için bir forum buldum. Haklarımı biliyorum!"

Onun karısına saldırmaya teşebbüs ettiği için tutuklandığında tanışmış olmamıza rağmen, benim polis olduğumu biliyor mu emin değilim.

Şu anda o kadar dalgın ki, o baba forumlarının ona hangi uyuşturucuları almaya teşvik ettiğini merak ediyorum. Alex, Tink'in saatler önce alkolü kestiğini söyledi, bu da işin içinde başka şeyler olduğu ve kanında romdan başka bir şey olduğu anlamına geliyor.

Biraz oturup, yeterince uzun süre oturursa gerçekten uykuya dalabileceğini düşündüm. Otururken, her odada yaptığım şeyi yaptım: Gözlerimi odada gezdirerek çıkışları ve içerideki insanları gözlemledim. Aşağıda yüzden fazla, yukarıda otuz kişi vardı. Uzun masaların çoğu doluydu ve on iki kabinden on tanesi çiftlerle doluydu. Her kabinde bir çift seksi topuklu ayakkabı ve uzun bacaklar görünüyor, ama vücutları, randevularının kim olduğu tarafından gizleniyor. Geniş sırtlar, güçlü kollar, bazılarının dövmeleleri var, bazılarının gömlek kolları bileklerine kadar uzanıyor. Müşteri dağınık olmadığı sürece, buradaki içecekler sürekli yenileniyor.

Her masa, çiftlerin flört ederken veya iş konuşurken kendilerini buldukları mini bir cennettir ve bana yalnızlık hissi bırakırlar. Beni o masalardan birine götüren erkeklerle hiç çıkmam. Aslında, aperiatifler servis edilmeden önce vücudumu ellemeye çalışan erkeklerle hiç çıkmam. Bu kasaba, uygun ve aptal olmayan erkekler konusunda oldukça kısıtlıdır ve kolluk kuvvetlerinde çalışmak bunu daha da zorlaştırır.

Ya da daha kolay, sanırım.

Bu insanlar, bizim gibi otuzlu yaşlarında biriyle tanışmak isteyenler gibi arkadaşlık sitelerinde kayıtlıdırlar. Ancak onlar her kullanıcının yazdığı biyografiye güvenmek zorundadırlar, ben ise bu saçmalıkları atlayıp işyerindeki bilgisayarlarda isimlerini arayabilirim.

Yasal mı? Pek sayılmaz. Ama bu sayede, geçmişte kötü şeyler yaptıkları için suçlanmış erkeklerle yemek yemek zorunda kalmaktan kurtuldum. Birçok küçük suçu görmezden geliyorum; hız cezası, park ihlali, hatta sokakta kavgaya etmek, bunları umursamadığım biliniyor.

Ama sonra, başka kadınları defalarca acil servise gönderen erkekleri buluyorsunuz. Şiddet suçlarından kısa süreli hapis cezaları almış erkekler. Uyuşturucu suçlarından hapis yatmış erkekler.

O adamlar elle taciz etmeye başladığında, bunu öğrenmek için çaba sarf etmeme gerek kalmadı.

Ama bu kasaba küçük ve flört havuzu sığ olduğu için, *bir şeyler* hissetmek için Drake'in yatağında yatmaya devam ediyorum. Ve şimdi, yakında o flört uygulamalarında biyografisi görünecek bir adamın yanında oturuyorum. Karısını beyzbol sopasıyla neredeyse öldürecek kadar dövdüğü için tutuklandığını söylemeyi unutacak, hayatının nasıl mahvolduğunu ve bunun tamamen karısının suçu olduğunu söyleyecek.

Belki de tüm kadınları suçlayacak, tıpkı bazı kadınların eski sevgililerinin davranışları yüzünden tüm erkeklerden nefret etmesi gibi.

Tink, barın bir ucundan diğer ucuna geçerek işini yapıyor ve içkileri dolduruyor, yanımdaki adam – Aaron – ise *kadınlara* olan nefretini mırıldanıyor. Diğer garsonlar kabinlerdeki müşterilerin siparişlerini alıyor, bara geri dönüp siparişleri hazırlıyor ve içkileri her masaya servis ediyorlar.

Gözlerim, bir bira ve kabarcıklı bir içeceğin bulunduğu uzun bardağı takip ederek, uzun bacaklı ve deli gibi yüksek topuklu bir kadının oturduğu masaya doğru kayıyor. Ben içeri girdiğimden beri adamın sırtı kadını koruyor. Adam, kolları bileklerine kadar uzanan erkeklerden biri, ama içecekleri geldiğinde geri çekiliyor ve garsonun bardakları masaya koymasını izliyor. Suyumu yudumlarken, gözlerim o geniş sırtın sahibine odaklanınca boğulur ve öksürürüm.

Theodore Griffin bir randevuda ve bu beni deli gibi rahatsız ediyor.

Beni yatağa atmak için çok ısrarcıydı, ama ben reddettikten kısa bir süre sonra başka biriyle çıkıyor mu? Bu beni rahatsız etmemeli. O küçük aşkın üstesinden geldiğini ve hayatına devam ettiğini bilmek neredeyse bir rahatlama olmalı.

Başka birinin bacaklarının neredeyse benim vücudum kadar uzun olması beni rahatsız etse de. Onun bacaklarının ince ve güzel olması, benimkilerin ise öyle olmaması beni rahatsız etse de. Benimkiler kısa ve kalın, ve yüzde on iki vücut yağ oranı için çok çalışmış olmama rağmen, diğer kadınların sahip olduğu o imrenilen uyluk aralığına hala sahip değilim.

Onun randevusu ve onun uyluk aralığı canı cehenneme.

Çiftten uzaklaşmaya çalışıyorum, kendime bakmayı bırakmam için yalvarıyorum, ama ağızma bir buz küpü atıp çiğniyorum ve saniyeler sonra, sanki izlendiğini biliyormuş gibi başını kaldırıyor

Kaşlarını çatarak bir anlığına kabinin dışındaki kulübü inceliyor, ama sığağı hissetmiş olmalı ki, sanki beni tam olarak nerede bulacağını biliyormuş gibi gözleri bana geliyor.

Barda bir pisliğin yanında oturuyorum, buzlu votka gibi görünen bir şeyi yudumluyorum ve Theo Griffin başka biriyle randevudayken gözlerim onunla buluşuyor.

Bu durum neden beni bu kadar rahatsız ediyor? "Merhaba, yabancı."

Gözlerimi etrafa gezdiriyorum, bu da Aaron'ın yanına oturmamdan daha çok Griffin'i rahatsız ediyor gibi görünüyor, ve Drake'in neşeli sesine gülümsüyorum. Arkamda duruyor, vücudunu benimle Aaron'ın arasına yerleştiriyor ve yanağıma gürültülü – hatta *sulu* diyebilirim – bir öpücük konduruyor. "Düşünceli görünüyorsun," diye gülüyor. Tam üniforması içinde ve sadece burada durarak Aaron'ı daha dik oturmaya zorluyor.

Taburemi tamamen döndürüyorum, böylece sırtım bara yaslanıyor ve dirseklerim tezgahın üzerine konuyor. "Selam yakışıklı. Beni tutuklamaya mı geldin?"

O burun kıvırıyor. "Yani, teknik olarak şu anda burası benim yetki alanım. Ben üniformalıyım, sen ise kesinlikle değilsin." Yaklaşıyor ve başka bir erkekte bu tür bir kibir beni rahatsız ederdi, ama onunki beni sadece güldürüyor, çünkü parmağını uyluğumun üzerinde gezdiriyor. "Bir saat sonra mesaim bitiyor. Evlenmek ister misin?"

Kahkaha atarak onu hızlıca yanından kucaklarım. "Yemin ederim, senin gibi erkeklerden nefret ediyorum."

Elini göğsüne bastırır. "Beni incittin." "Yine de hâlâ buradasın ve gülümsüyorsun."

"Çünkü sen çok güzelsin," diye karşılık verir.

"Evlenme," der Aaron, dili dolanarak. "Yapma dostum. O senin kardeşinle yatacak ve sen işini kaybedeceksin."

Drake, sarhoş adamı görmek için geri çekilirken dudakları gülümsemeyle seğirir. "Benim kardeşim yok. Ama babam var; sence bu işe yarar mı?"

"O, sikli her erkekle yatacak. *Hepsi* öyle."

"Şimdi bana babanı mı teklif ediyorsun, Drake? Tanrım, babanla tanıştım ve sadece şunu söylüyorum, elma ağacından uzağa düşmemiş."

O burun kıvrır. "Sakın söyleme, Tate. Sakın söyleme, lanet olası..." Omuz silkiyorum. "Onunla yatardım."

"Hayır!" Dramatik bir çığlık atarak başını geriye atar, ama göğsü kahkahalarla titrer. "Sen hastasın! Asla babamın bulunduğu odada bir kızla sevişmem. Özellikle de babamın seviştiği kızla asla sevişmem."

"Sen gereksiz hale gelirsin," diye mırıldanır Aaron. "Aynı odada olmayacaksınız dostum. Boşanma mahkemesinde evini korumak için mücadele etmekle meşgul olacaksınız ve o da yaşlı moruk öldüğünde mirasını korumak umuduyla babanla yatacak."

Burnunu kıvrarak, Drake başparmağını kaldırıp Aaron'a doğru işaret eder. "Bize bir şey söylemeye çalışıyor gibi hissediyorum."

Bu yüzden Drake'i seviyorum. Bu yüzden onu sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum; çünkü o komik ve asla ortamı garip hale getirmiyor.

"Drake, tatlım, bu Aaron, benim bir arkadaşım. Sanırım artık eve gitme zamanı geldi." Ayağa kalkıp, çantamı bir anlığına bara bırakıp, Drake geri çekilirken onun bulunduğu yere geçiyorum. "Bay Scanlon, eve gitme zamanı geldi."

Beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Bay Scanlon?" Sanırım Drake, Alex'in yedeği ve o buradayken, gitme zamanının geldiğini düşünüyorum. "Bay Scanlon." Araba anahtarlarını alıp Drake'in eline tutuşturuyorum ve Aaron'ın koluna giriyorum. "Saatler önce kesildin. Yatma zamanı."

"Hayır dedim!" Beni itti ve yanlışlıkla koluma o kadar sert vurdu ki Drake'in kaşları kalktı. "Beni rahat bırak kadın. *Kadınların*," bu kelimeyi küfür gibi söylüyor, "bana patronluk taslamasına artık son verdim. Git başka bir yere otur. Ben buraya senden önce geldim."

THEO

İSVİÇRE

Sophia Solomon'un gezegendeki en aptal kız mı yoksa en zeki kız mı olduğunu bilmiyorum. Soruları nasıl geçiştireceğini ve başka bir şeymiş gibi göstermeyi öğrendiği dersler mi aldı, yoksa gerçekten kafasında iki beyin hücresi bile yok mu, bilmiyorum.

Sadece, bu kadınla doksan dakikadır bu kabinde olduğumu ve soruyu nasıl ifade edersem edeyim, bir kez bile Checkmate ve yan kuruluşları hakkında bilgi vermediğini biliyorum. Ve denedim. Aynı soruyu, elek gibi beyninden otuz farklı şekilde otuz kez geçirdim, ama hesapları hakkında hiçbir fikri yok. Dünyası veya işiyle aklanan kirli paralar hakkında hiçbir fikri yok.

Ama nedense, bu benim tüm varlığımın merkezi ve burada olmamın tek nedeni olmasına rağmen, Libby'nin iki adamın arasında durduğunu izlerken artık benim için önemi kalmadı. Biri polis, diğeri sarhoş ve kavgacı.

Sophia, insanlık tarihinin en kısa eteğiyle yanıma oturuyor ve daha önce erkek arkadaşına aşık olduğunu söylemesine rağmen, pratikte kendini bana sunuyor. İşimi soruyor, Checkmate'e ne sunabileceğimi bilmek istiyor ve mühendislerimizin bu kadar sezgisel ve ileri görüşlü olmalarını nasıl başardıklarını öğrenmek istiyor. Neden normalde yaptığım gibi bölüm temsilcisini göndermeyip, şahsen temsilci görüşmeleri için şehre geldiğimi bilmek istiyor. Soruları o kadar rahat bir şekilde soruyor ki, neredeyse onun bimbo kılığında bir dahi olduğundan şüpheleniyorum, ve tüm bunları flörtöz gülümsemeler ve aç gözlerle yapıyor.

Ama sürekli somurtkan Libby'nin sahip olduğu çekiciliğe sahip değil. Kısa eteği, Libby'nin kot pantolonunun yaptığı gibi kalbimi arptırmıyor. Libby'yi benimle aynı sayfaya getirmem ve onu *hemen* buraya getirmem gerekiyor.

"Hayır dedim!"

Gözlerim Sophia'dan ayrılıp Libby'ye odaklanıyor, sarhoş arkadaşı kolunu sallayıp ona vuruyor.

"Başka bir yere otur. Ben buraya önce geldim."

Adamın eli ona tokat atmak için değil, derin bir darbe vurmak için yeterince sert vurduğunda Libby'nin kaşları çatıldı. Drake'in kaşları kalktı ve ben hareketlerimi kontrol edemedim kendimi koltuğumdan kalkmış buldum.

Sophia'nın sözleri – Gladiator güvenlik sistemi hakkında bir şeyler – cümlesinin ortasında kesilir, çünkü kabinden fırlarım ve istemeden Libby'nin dikkatini çekerim.

Hareketim onun dikkatini dağıtır ve sarhoş adam kendini kontrol edemeyecek kadar sarhoştur.

Drake ona ayağa kalkması için yardım etmeye çalışırken, Libby dalgın bir şekilde diğer kolunu tutarak yardım eder, ama gözleri benim üzerimde. Adam, kurtulmak için kırbaç gibi hızlı bir hareketle dönüyor. Kolu ölü ağırlık gibi, bir anda duramayan bir lokomotif gibi. Hızla dönüyor ve yumruğu Lib'in yüzüne ve elmacık kemiğine o kadar sert vuruyor ki, burnundan kan fışkırıyor.

Drake adamı yere yapıştırır, ama ben aramızdaki yirmi metreyi falan uçarak geçerim, ayakkabımın burnu Libby'nin ayakkabısına değecek kadar yaklaşıp ve bacakları güçsüzleşince bir kolumu onun beline dolarım.

"Siktir. Libby?" Gözleri dönüp dizleri bükölünce onu tutuyorum. Bu bir dokunuştan daha fazlasıydı, spor salonunda antrenman yaparken aldığınız darbelerden daha fazlasıydı. Boks ringindeyken çenenize bir darbe alabilirsiniz, ama kimse Libby'nin yüzüne gelen o darbeyi beklemiyordu. "Lib? Bebeğim? Uyan." Onu başladığı tabureye oturmasına yardım ediyorum ve barmen kızın dirseğimin yanına bıraktığı büyük bir bardak buzlu içkiyi alıyorum.

Libby'nin gözlerinden yaşlar akarken, sağ tarafı anında şişer ve kanı silip dudağının yaralandığını görünce öfkelenirim.

O kadar sert bir tokat attı ki, dudağı yarılmış, burnu kanamış ve gözü şişmiş.

"Orospu çocuğu!" Onu kaldırıp yüzünü bara vurmak niyetiyle döndüm, ama Sophia araya girip beni geri çevirdi.

"Düşmeden onu tut." Barmen'den bir el havlusu alır, buzlu bardağı havluya boşaltır ve buz torbası yapmak için havluyu sarar. Sophia, Libby'nin yüzüne nazikçe buzu bastırır, Lib tıslar ve vücudu gerilir. "Bunu tut." Elimi alır ve öne doğru iter, böylece buzu tutarım. "Eğer ona gidersen, tutuklanacaksın. Polis olayı halletti, şimdi Libby'ye bak."

"Ben iyiyim." Libby'nin gözleri odanın içinde dönüyor sanki dönüyor, dönüyor, dönüyor, sonra sonunda durup düz yürümeye çalışıyor. "Sorun yok."

"İyi değil." Sophia eğilip Lib'in açıkta kalan gözüne baktı. "Beni görebiliyor musun?" Üç parmağını kaldırdı. "Kaç tane?"

Libby uzun bir dakika boyunca bakıyor. Barın geri kalanında kaotik bağırışlar ve hareketli insanlar var. Aşağıda müzik hala çalıyor, insanlar hala dans ediyor, ama yukarıda Drake sarhoş adamı ayağa kaldırıyor ve ona Miranda haklarını okuyor, Sophia ise elini Libby'nin yüzünün önünde yavaşça hareket ettiriyor.

"Tate...? Kaç parmak?"

Sonunda Libby'nin bakışları yukarı doğru kayar. "Ha?"

"Siktir." Sophia, minik eteğinin bir yerinden cep telefonunu çıkarır ve birini arar. "Luc? Eve gelmen lazım. Evet, hemen." *Luc'a* mı gülüyor? İkizlerin kardeşi mi? "Memur Tate az önce kafasına bir darbe aldı. Odaklanamıyor, kulakları çınlıyor galiba, göz bebekleri büyümüş. Onu iyice patakladı." Bir süre durur. "Evet. Aslında 188'deyiz. Geliyor musun?" Bir süre duraksadı, sonra başını salladı. "Tamam. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattı ve cep telefonunu bara attı, sonra Libby'nin gözlerine bakmak için eğildi. "Senin daha sert olduğunu sanıyordum? Sarhoş bir adam sana yumruk attı ve sen bayıldın mı? Bu ne lan?"

"Dışarıda değil." Libby'nin eli kalkar ve bir saniye boyunca benim elimi sarar. Bir parçam onun elimi tutmak istediğini düşünüyor. Belki de benim ona dokunmak istediğim gibi o da bana dokunmak istiyor. Ama aslında yaptığı şey

aslında yaptığı şey, buz torbasını tutup onu tamamen çekip almaktır. "Gözlerimi yıldızlarla doldurdu, ama şimdi iyiyim. Drake?"

"Buradayım tatlım." Drake sarhoşun yüzünü bara doğru iter ve gözlerini Libby'nin yaralı yüzünü tarar. Durumu değerlendirdikten sonra, adamın kafasını ciyaklayana kadar ezer. "Scanlon hafta sonunu nezarete geçirecek. Siktir et onu."

"Evrak işlerini halledebilir misin?" Hiçbir neden yokken kaşlarını çatar. Gözlerini kırıştırır, kırıştırır, kırıştırır, sonra acıdığını hatırlayınca dudaklarını şapırdatır ve tıslar. "Bu gece beynim rapor yazabilecek durumda değil galiba."

Drake dudaklarını gülümsemeye kıvrır, ama bu sahte bir gülümsemedir. Onun için üzüldü. Onu gerçekten sever. "Anladım. Zaten o yakayı istiyordum. Karakolumuzda bir bahis var; bir ayda en çok tutuklama yapan kazanır. Başka bir kasabada en çok tutuklama yapan kişi bir kupa alır. O kupaları sevdiğimi bilirsin."

"Evet." Libby yüzünü buruşturarak beni bir adım geri itip yer açar, sonra titrek adımlarla tabureden kaymaya başlar. Tabureler kısa bacakları için çok yüksektir, bu yüzden zarif bir şekilde kaymak istediği hareket tökezlemeye dönüşür. Gözleri benimkilerle buluşur, sanki beni burada bulduğuna şaşırması gibi. Etrafında neler olup bittiğinden haberi yoktur, ama birden anlar, kaşları çatılır, sonra yere düşer.

"Siktir!" O yere düşmeden onu yakalıyorum, kucağıma alıp göğsüme yaslıyorum ve Sophia ile Drake onu taşımak için üzerimize atladıklarında hırlıyorum. "Geri çekilin lan."

"Onu ofise getirin." Barın arkasındaki kadın, dövüşçülerden birinin karısı olduğunu bildiğim kısa boylu kadın, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi barın üzerinden atlar. Barın arkasındaki tabureye, sonra da yere iner. Kabinlerdeki herkes yaptıkları işi bırakıp önlerindeki kargaşayı izler. "Sizler Tina'nın ofisinde dinlenip Luc'u bekleyebilirsiniz. Tina'nın karanlığa ihtiyacı var." Önümde duran, pixie saç kesimli kadın kaşlarını çatıyor. "Sessizliğe de ihtiyacı var." Dar kot pantolonunun cebinden anahtarları çıkararak beni bardan uzaklaştırıyor ve yirmi iki yıl önce Libby ile durduğum salondan pek de farklı olmayan bir salona götürüyor.

İsviçre. Güvenli.

Sophia hemen arkamdan geliyor ve bunun için endişelenmem gerekse de, Libby'nin yaralı yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Dudaklarının sağ tarafı iki katına çıkmış ve dişleri yavaşça kanla kaplanıyor. Burnu kırık değil, eğri ya da çatlak da değil, ama kanıyor. Gözü şişiyor, morluklar şimdiden yanağına ve elmacık kemiğine yayılmış durumda.

Sean Frankston'a ait olan bir kulüpte durduğum gerçeği beni endişelendirmeli. Bu kulüp *hala* kızına ait; Evie Kincaid zengin bir kız çocuğu ve bunun farkında bile değil.

Ailesi on yıldan fazla bir süredir burayı işletiyor, uyuşturucuya izin vermiyor, eğlencenin yasal sınırlar içinde kalmasını sağlıyor ve burada meydana gelen her türlü yasadışı olay – bulabildiğim tüm verilere göre – sahipleriyle hiçbir ilgisi yok, tamamen biraz daha heyecan arayan kulüp müdavimleriyle ilgili. Kincaid ailesi kulübü temiz tutuyor, ta ki bir gün Evie isterse, sanırım kulübü ona devredecekler.

Teknik olarak Frankston'a ait bir ofise girerken endişelenmem gerekir. Sophia'nın arkamdan girmesine izin vermemeliyim. Ve Jay Bishop'ın ortaya çıkıp tehlikeli bir şekilde çenesini gıcırdatarak bizi takip etmesi konusunda üç kat daha fazla endişelenmeliyim. Ama bu insanlar benim onlar için olduğum kadar benim için bir tehdit oluşturmuyorlar. Bishop, kızına asıldığım için kızgın, ama burada olmamın gerçek nedenini bilmiyor. O, damarlarımda akan kan yüzünden beni izlemek için değil, ona bir daha asılmamam için burada.

Parlak siyah gözleri ve tıkırdayan çenesi ile kapıda duruyor. Koyu renk kot pantolon, siyah gömlek ve kaşlarını örtecek şekilde başına geçirilmiş siyah bere giyiyor. Bu gece güvenlik görevinde ve ben Libby'yi kucağıma alıp masada otururken Soph'un buz torbasıyla çalışmak için üzerimize eğilmesinden hoşlanmıyor.

Ben hiçbir şey göremiyorum, ama Jay, eğilip bana yardım ederken onun vücudunu gördüğüne şüphe yok.

"Buz torbasını yüzüne tut," diye fısıldıyor Sophia. Neredeyse bir adım uzaklıkta. "Onun için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Çok kızgın ve aşırı koruyucu, ama ona bakmanı engellemeyecek."

"Onun için endişelenmiyorum." Sophia, Libby'nin şişmiş yüzüne bakarken, göz kapaklarını sert hareketlerle geri çekip göz bebeklerini inceliyor. "Yemek teklif ettiğimde onun senin erkeğin olduğunu bilmiyordum..." Gülümsüyorum. "İlk seferinde."

O kıkırdıyor. "Senin için kötü bir sürpriz oldu, değil mi? Senin oyununu bilmiyorum Griffin, ama beni meraklandırmadığını söyleyemem."

"Kim demiş oyun oynadığımı? Seni güzel buluyorum, iş konusunda ortak ilgi alanlarımız var. Gördüğüm şeyi beğenip, bunu istemekten çekinmemem neden yanlış olsun ki?"

O çömelir ve dengesini korumak için dirseğini dizime dayar, hareketleri Jay'in homurtusu ile vurgulanır. Sophia nazik parmaklarıyla Libby'nin saçlarını geriye doğru okşar. "Neredeyse sana inanacaktım. Neredeyse *inandım*. Kibirli tavırların çok güçlü ve gerçekten Griffin Plaza'da kırk üç katın var ve neredeyse herkesi satın alacak kadar paran var. Ama mesele şu ki, *benimle* akşam yemeği randevusunda idin ve bu diğer kız kulübe girdiğinde, birdenbire odadaki en güzel kadın ben olmaktan çıktım. O geldiği andan itibaren söylediğim hiçbir şeyi duymuyorsun ve o vurulduğunda o kadar hızlı koşuyorsun ki, yerde yanık izleri bırakıyorsun."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona bebeğim dedin, düştüğünde onu yakaladın." Sonra gözleri yumuşadı. "Ve ona bakmaktan kendini alamıyorsun. Kalbin hızla atıyor çünkü o yaralandı; boğazında nabzının hızlandığını görebiliyorum. Gözlerin onun yaralarını incelemeyi reddediyor ve beynin beyin sarsıntısı olduğunu ve bu gece onu yalnız uyutmayacağını, uyanmayacağından korktuğunu haykırıyor. Onu yakalayan Jay olsaydı, onu çoktan masanın üzerine yatırmış olurdu. Onun iyi olduğundan emin olur, oradan ayrılmazdı, ama şimdiye kadar onu yere indirmiş olurdu. Ama sen... sen onu denizde can simidiymiş gibi tutuyorsun. Yerel polisle bir ilişkin olduğunu bilmiyordum Griffin, ama bu bana sunduğun bulmacaya başka bir boyut ekliyor. Bu, bir oyun oynadığın anlamına geliyor ve ben bunu çözebilecek kadar zeki olduğumu düşünmek istiyorum."

Libby'nin gözleri birkaç saniye arayla açılıyor. Tamamen baygın değil. Çoğunlukla sadece... süzülüyor. Sophia'nın sözlerini duyabiliyor mu? Kulağına çarpan kalbimin atışlarını duyabiliyor mu?

"Bir kadının vurulduğunu gördüm. Ona yardım etmek benim doğamda var."

Sophia'nın dudakları seğiriyor, ama tartışmıyor. "Tamam."

Kapı tekrar açılır ve Jay koruyucu moduna geçer. Sophia'yı koruduğunu biliyorum, ama Libby de burada ve onun kapıda olması beni biraz rahatlatıyor. Bu kulüpler beni çok ürkütüyor. Libby ile bu kulüplerde olmak beni sinirli bir terlemeye sokuyor.

Sarışın bir acil tıp teknisyeni kapıdan içeri girerken, hemen arkasında daha esmer bir adam da onu takip ediyor. Luc, Lenaghan ailesinin üçüncü çocuğu ve yakın gelecekte bir düğün için tüm parasını biriktiriyor gibi görünüyor. Arkasında duran adam, Mitchell Rosa, benim için hiç tanıdık gelmiyor. Geçen hafta Lenaghanları araştırırken adını hatırlıyorum, ama sonunda kaçtığım dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan bir isimle karşılaşmak rahatlatıcıydı. Ondan önce araştırdığım tüm isimler bir şekilde ortaya çıkmıştı. Birisi birisini tanıyordu ya da birisinin babası başka birisini tanıyordu. Ama Rosa sadece işe gidip eve dönen bir adamdı.

Herkesin Colum Bishop'ı bir şekilde tanımaması bana iyi geldi. Sanki herkesin işine burnunu sokmayı hayatının amacı haline getirmiş gibiydi.

"Ne oluyor?" Luc, Jay'in yanından geçip önümdeki masaya bir çanta tıbbi malzeme bırakıyor.

Luc, Sophia'nın bulunduğu yere ihtiyaç duyduğunda, Sophia homurdanarak ayağa kalkar. Kenara çekilip masaya yaslanır ve Libby bana daha yakın sokulduğunda sırtarak gülümser.

Bayılmamış. Uyuyor. "Dostum?" diye sorar Luc.

"Luc Lenaghan," Soph elini bana doğru salladı. "Theo Griffin. Theo, Luc Jess'in ağabeyi ve bizim yerel doktorumuz. Ona güvenebilirsiniz."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "*Sana* bile güvenmiyorum Sophia. Onun için kefil olmanın benim için neyi değiştireceğini düşünüyorsun?"

Luc eğilip Lib'in yüzüne bakarken o omuz silkiyor. "Bana güvenmemen için hiçbir neden yok. Sana hiç zarar vermedim ve bize gelen sensin, tersi değil. Seninle hiçbir sorunumuz yok..."

"Benim bir sorunum var," diye homurdanır Jay. İşini biliyor gibi kapıda kalır ve kızına ne kadar yaklaşmak istese de işini yapmak daha önemlidir. "Seninle benim bir sorunumuz var."

Luc çalışırken sıırttı. "Ona ne yaptın?"

"Ona bir iş teklifi yaptım. Gerçek dünyada yaptığımız şey bu."

Luc kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle bakar.

"Soph'u satın almayı teklif etti," Jay kesik kesik sözlerle boşluğu doldurur. "Burada kazandığının iki katını ödeyecek, onu yanındaki çatı katına yerleştirecek."

Luc dişlerini sıkar ve tıslar. "Dostum... Sanırım yanlış kıza asılmaya karar verdin. Bir erkeğin kızına asılmakla, bir piskoposun kızına asılmak arasında fark var. Sanırım şehre gelirken SSS broşürünü almayı unutmuşsun."

"Hiçbir şeyi unutmadım. Bir şirketim var ve o şirketin doldurulması gereken pozisyonları var..." Soph kıkırdamayı gizlerken ve Jay homurdanırken gülümserim. "Takımına iyi bir katkı sağlayabileceğini düşündüğüm birini görürsem, ona bir teklif yaparım. Teklifi geri almam; iş hala açık."

Soph başını sallar ve masadan kalkarken Luc, Lib'in yarılmış dudağını temizler. Soph, masanın çekmecelerine uzanır, çalışırken mırıldanır ve istediğini bulduğunda boğazının derinliklerinden mutlu bir homurtu çıkarır. Bulduğunu elinde sıkıca tutarak odanın diğer ucuna doğru ilerler ve ayak parmakları Jay'in ayak parmaklarına değene kadar durmaz. Elini tutar ve ortasına bir çikolata koyar, sonra parmaklarını çikolataya sarar ve yüzünü aşağı doğru çeker, böylece kulağına tatlı sözler fısıldayabilir.

Kısa eteği, fahişe topuklu ayakkabıları ve kucağımdaki yaralı Libby'ye rağmen, Sophia'nın yaptığı hiçbir şey ucuz ya da kirli gelmiyor. Jay'e bir dakika fısıldar, beyninden geçen cinayet düşüncelerini yatıştırır. Jay çikolatayı cebine koyarken ve onun ince belini tutarken, Sophia onun yüzünü okşar.

O, Soph'tan çok daha iri, ama anormal derecede büyük değil. O ve ben kesinlikle aynı gen havuzundan geliyoruz, çünkü Colum'un üç oğlu da aynı vücuda, aynı genişliğe ve aynı boya sahip. Ama Soph çok narin ve Libby, Soph'tan birkaç santim daha kısa.

Jay'in Soph'un kalçalarına koyduğu ellerine odaklanmaktan kendimi alamıyorum, çünkü onlar bana kendi ellerimi... ve Libby'nin kalçalarını hatırlatıyor.

"Bu gece uyurken gözetim altında tutulması gerekecek," diye mırıldanıyor Luc. Okyanus mavisini gözleri benimkilere bakıyor. "Onu hastaneye götürebilirim..."

"Hayır, ben hallederim. İki saatte bir uyandırır mısın?"

O başını sallar. "Ona lanet olası bir balyozla mı vurdu? Onu iyice dövmüş."

"Seni duyabiliyorum," diye mırıldanır Libby. Gözlerim aşağıya kayar ve kirli yeşil gözüne takılır – tek gözüne. Bir göz, çünkü diğeri şişmiştir. "Uyanık değilim, sadece uykuluyum."

Luc'un dudakları şakacı bir gülümsemeye çekildi. "Merhaba memur bey. Rahat mısın?"

"Evet." Bacaklarını kendine doğru çeker, kaymaya devam edince kaşlarını çatır, ama ben uzanıp bacaklarını sıkıca sarınca rahatlar. "Şu anki durumum hakkında konuşmak istemiyorum. Yüksek sesle söylemediğimiz sürece, görüldüğü kadar kötü değil."

"Vurulduğun kısmı mı kastediyorsun?" diye sorar

Luc. Lib başını sallar. "Hayır."

"Kollarımda olduğun kısmı mı?" diye fısıldarım. Gözlerine bakmasını beklerim. "Hoşuna gittiğini itiraf etmekte sorun mu yaşıyorsun?"

Yanağı kanla kaplı, dudağı çatlamış. Ama o rengin altında, cildinin altında hala bir kızarıklık beliriyor. "Evet, o kısım. Yarın raporlarda beyin sarsıntısı yazacak ve emin ol ki bunu hatırlamadığımı söyleyeceğim."

Luc gülümser ve çantasından antiseptik merhem çıkarır. "Kari ve ben sürekli böyle oyunlar oynarız," diye şaka yapar. "Termometrem onun iç sıcaklığını ölçmek istediğinde, hemşire ve doktor rolünü oynamak her zaman çok heyecanlıdır."

"İğrenç!" Libby omzuna vurur, ama Luc gülerek gerçek bir termometreyle geri dönerken hızla bana doğru yuvarlanır.

"İğrenç mi? Benim işimde *iğrençlik* falan yok, Tate. Aklın mı karıştı? Çünkü ben gerçekleri söylüyordum."

"Sen bir domuzsun," diye homurdanıyor. "Ve ben artık kalkmaya hazırım." Onu tutmam ve bırakmak istemememe rağmen, Libby ayakları yere değene kadar göğsümden uzaklaşıyor. Kıçı bir anlığına bacağымda kalıyor, dirsekleri dizlerinde, başı ellerinde

. "Tanrım, beynimde çanlar çalıyor. Notre Dame'ın büyük eski kilise çanları gibi."

"Yarın daha iyi olacak." Libby ayağa kalkıp sallanırken Luc eşyalarını masanın üzerine atar. Ellerini tutar ve onu döndürerek masanın üzerine oturur, bacakları benim bacaklarımın arasında sallanır.

Geri çekilmeliyim. Yerimden kalkıp sağlık görevlisinin ona yardım etmesine izin vermeliyim, ama yapmıyorum. Sandalyeyi yaklaşıtıyorum, tıpkı çocukluğundaki gibi ayağını bacağıma koyuyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Bunca yıl sonra nasıl oldu da yine bu ofislerden birinde bulduk kendimizi, o masada oturmuş, ayağı bacağımda, yüzünde yine morluklar ve kim olduğumu hiç bilmiyorum?

Luc, fiziksel ve duygusal olarak bu gezegendeki en esnek adam gibi görünüyor, çünkü ben lanet olası bir engel olmama rağmen, etrafımda çalışıyor ve Libby'nin yaralı cildine kelebek bandı yapııştırıyor. "Birkaç hafta içinde hepsi geçecek. Kalıcı bir hasar yok." Bir kalem ışığıyla çalışıyor ve Lib'in gözlerine ışığı tuttuğunda Lib'i somurtmaya zorluyor. "Miden bulanıyor mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Pek sayılmaz." "Kulaklarında çınlama var mı?"

Kafasını hafifçe salladı, ama yüzünü buruşturarak durdu. "Az önce vardı, ama o kadar da kötü değil."

"Başın mı ağrıyor?"

"Evet." Her cevap verdikten sonra gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Zayıflıklarını duymam onu rahatsız mı ediyor? "Biraz zonkluyor," diye itiraf ediyor.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Mm. Aaron Scanlon boşanıyor ve bundan mutsuz. Teknik olarak bana vurmak istememişti."

"Yine de onu suçluyorum," diye homurdandım. "Kaza olsun ya da olmasın, birini bayılttıktan sonra paçayı kurtaramazsın."

Luc'un gözleri bana kayıyor. "Ne olduğunu gördün mü?"

"Evet. Adam sarhoştı ve dikkatsizdi. Kadın ona gitmesini söylüyor gibi görünüyordu, adam biraz hızlı döndü. Kadının ellerini kendinden çekmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Ama onun yerine kadına vurdu."

Libby başını sallar. "Olan buydu. X, herkes meşgul olduğu için onu buradan çıkarmam için beni gönderdi. Rozetimi gösterip onu uzaklaştırmam gerekiyor."

Tink saatler önce ona servis yapmayı bıraktı, ama bence o alkolden fazlasını alıyor. Hâlâ çok dağınık.

"Ah, peki, eminim polis arkadaşın bununla ilgilenir," diye cevaplar Luc. "Yüzün için pek bir şey yapamam; bir süre Rocky gibi görüneceksin."

Libby somurtarak parmaklarını dudaklarına götürür. "Çok acıyor."

Luc gülümser. "Yarın daha çok acıyacak. Ama ondan sonraki gün hafifleyecektir. Eve git ve uyu, yatmadan önce aspirin al."

"Bundan önce pijamalarımı giymiştim bile," diye homurdanır. "Geceyi evde geçirecektim."

"Sonra fikrini değiştirip partiye gitmeye karar verdin." Luc dizine hafifçe vurup sırttı. "Bu sana ders olsun. Birisi pijamalarını giydi mi, pijamalarıyla kalır. Tabii, hemşiren eve geldiğinde durum farklı."

"Sen tam bir domuzsun." Lib, Luc güldüğünde onu itti ve yanında getirdiği çantayı kapattı. "Kari'nin kardeşi, onun hakkında böyle konuştuğunu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır, ve eğer ona söylersen, yüzündeki şeritleri yırtıp çıkarırım ve onlarla birlikte küçük tüylerini de alırım. İspiyoncu olma, Tate. Bu çirkin bir şey."

Onun şakalarına gülmesini görmek kalbimi iyi hissettiriyor. Yarası açılmaya başladığında tekrar durmasına rağmen gülümsemesini görmek beni mutlu ediyor. Kendi başına oturabilmesi ve acilen hastaneye kaldırılması gerekmemesi beni mutlu ediyor.

Bu gece tek başına eve gidebilecek kadar iyi olduğunu düşünüyorum, ama ona bunu söylemeyeceğim. Ona yapışkan bant gibi yapışıyorum, çünkü onu bırakmaya hazır değilim.

Sophia ile *randevum* tam bir fiyaskoydu ve bu beni öfkeliendirmeli olsa da, pek umursamadığımı fark ettim. Jay'in önünde duruşu ruhuma hitap ediyor. Onu engellemiyor, onu teselli ediyor ve onun teselliye ihtiyacı olması, onları... şey... savunmasız olarak görmemi sağlıyor.

Onun şah damarını görüp saldırmaya hazır olduğum şekilde değil, onu insanileştiren şekilde. Belki benim hikayemdeki kötü adamdır, ama belki de değildir. Kim olursa olsun, Libby hala

önümde oturuyor ve Sophia'nın diğer Bishop'a rahatlık verdiği gibi, varlığıyla bana rahatlık veriyor.

Luc ve Mitchell'in eşyalarını toplayıp odadan çıkmaları sadece bir iki dakika sürer ve Sophia tek kelime etmeden, küçük bir baş sallama ile Jay'in elini tutup onu da odadan çıkarır. Bana, öfkeden çok ihaneti ifade eden daralmış gözlerle bakar. Kim birinin kadınına asılmaya cüret eder? Kim bir ailenin parçalanmasına cüret eder?

"Neden Sophia ile randevuya çıktın?"

Libby yanağına taze bir buz torbası tutarken ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum. İki ayağını da kucağıma koymuş, dirseklerini dizlerine dayamış. Sanki tarih tekerrür ediyor gibi.

Yeniden on bir yaşında olabilirim. Belki o zaman başlayan şeyi yeniden başlatabilirim.

Masanın sol köşesindeki kalem kutusu içindeki gümüş çubuğu görünce gülümserim ve mektup açacağına uzanırım. Evren bizimle dalga geçiyor.

"O bir randevu değildi. Bir iş toplantısıydı."

Libby yavaşça başını sallarken gözleri yüzümü tarar. "Tamam. Soph neden iç çamaşırı ve striptizci topuklu ayakkabılarla iş toplantısına gitmişti?"

Zorla gülümserim ve omuz silkerim. "O ayakkabıları giymeyi seviyor mu?"

"Hayır." Libby ayaklarını indirip masadan kayarak iner. "Kimse o ayakkabıları giymeyi sevmez. Ben gidiyorum."

"Hayır, dur." Öne doğru eğilip onu oturana kadar sırtına bastırıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Burunlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta. Nefesi ılık çalıyor, burnu pıhtılaşmış kan ve dokularla tıkanmış. "Ona çok para veren bir iş teklif ettim." Duruyorum, çünkü geri kalanının acı vereceğini biliyorum. "Ayrıca kabul ederse bir tür cinsel tatmin de ima ettim."

Libby'nin dudakları öfkeden sıkışır. "Onu becerecektin? Yürüyen her bacağa kendini sunmaktan hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Tekrar oturuyorum, bu yüzden başı ve omuzları benden daha uzun oluyor, ama sandalyemi öne çekip bacaklarının arasında duruyorum, dirseklerimi masanın iki yanına dayıyorum. "Teklif ettiğim ve ciddi olduğum tek kişi sensin."

ve bunu içtenlikle söyledim. Ve teknik olarak, bacakların biraz kısa ve kalın, bu yüzden..."

"Sen lanet olası bir pisliksin." Beni geri itmeye çalışır. Eğer iyi olsaydı, beni hareket ettirebilirdi, ama şimdi denediği için, yanan yanakları yeşile döner. "Ben kısa değilim. Ve herkesin balerin vücudu yok."

"Vücudunu beğeniyorum." Sandalyeyi yaklaştırıp ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Sophia ile olanlar iş meselesiydi. Bazen insanlar paraya tepki gösterir, bu yüzden ona Griffin Plaza'da iyi maaşlı bir iş teklif ettim. Penthouse'da yaşadığımı ve boş bir dairem olduğunu söyledim..." Dişlerimi sıkıyorum. "Şey, yakınlarda."

"Ve eğer kabul etseydi, boş zamanlarında onu seve seve becerir miydin?"

"Hayır. Onunla asla yatmazdım, Lib. Bu tamamen iş meselesiydi ve onun da o şekilde giyinmesinin iş için olduğunu düşünüyorum. Ya deli gibi akıllı ya da deli gibi aptal."

"O akıllı," diye fısıldadı Lib. "Söylentilere göre o bir bilgisayar dehasıymış."

Eğlenceli olmayan bir kahkaha atarak biraz geriye yaslanıyorum, ama ellerimi kalçalarında tutmaya ve yoğurmaya devam ediyorum. "Sanırım bu beni şaşırtmamalı. O Checkmate'in bilgisayar dehası, değil mi? O kadar zeki ki, amacına uygunsa kendini beyinsiz bir aptal gibi göstermeyi biliyor." Gözlerimiz buluşuyor. "Değil mi?"

Libby-kadın, Libby-polis ile mücadele ederken yutkunur. Ama elbette polis kazanır. "Hiçbir fikrim yok. Onu tartışmak benim işim değil. Checkmate hakkında konuşmak istiyorsan, Checkmate ile konuşmalısın. Onlara veya başkasına karşı bir tür iş avantajı elde etmene yardım etmeyeceğim."

Bir sonraki hamlemi düşünürken, Libby'nin kot pantolonunun desenine bakıyorum. Ve bu düşünceler arasında, onunla ilgili bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Ve tüm bunların arasında, *Jericho* kelimesini düşünüyorum. Sophia bugün neden bunu söyledi ve neden Jay'i anında sakinleştirdi? Bu ne anlama geliyor? Ve neden onun bir güvenlik kelimesi olması beni bu kadar rahatsız ediyor?

"Neden buradasın, Griffin?" Lib, çenemin altından eliyle yüzümü yukarı doğru çekiyor. "Bana neden bu kasabada olduğunu söyle. Neden

neden her yerde karşımda çıkıyorsun? Neden Bishop'lara bu kadar ilgilisin? Neden bu kadar gizemlisin?" Açık gözleri buğulanır. "Ve neden şu anda," aramızdaki mesafeyi işaret eder, "neden bu bir déjà vu gibi geliyor? Neden sürekli bana imkansız şeyler düşündürüyorsun?"

"Ne gibi şeyler?" Yaklaşırken gözlerim onun gözlerine kayıyor. "Beni gördüğünde aklına gelen imkansız şeyler ne?"

Zaten bildiği şeyi inkar edercesine başını sallar. Bu çok yüzeysel bir şey ve eğer ağzından geçirirsa, burada bulunmamın tüm sebebi ortaya çıkabilir. Bu ofisten çıkmam lazım, ruhumu ona göstermekten vazgeçmem lazım, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Hiçbir zaman gözlerimi ondan ayıramadım.

"Gözlerini rüyamda görüyorum," diye fısıldar. "Her gece rüyamda görüyorum. Düşünmek istemediğim şeyleri, hatırlamak istemediğim insanları hatırlamamı sağlıyorsun. Hatırlamak istediğim bir kişiyi hatırlamamı sağlıyorsun. Ama bu imkansız."

"Neyin imkansız, Lib?" Elimi uyluğunda gezdirip durdurarak parmağımla dizini daireler çizdim. "Büyüme atılımını unutmuş olman imkansız mı?"

Onun umduğu ve korktuğu şeyi söylediğimde, gözlerinden iri damlalar dökülmeye başladı.

"Çukurlu dizlerinin artık olmaması imkansız mı? Baktım. Spor salonunda baktım, ama dizlerin artık şişman değil."

"Bu imkansız," diye ağladı. "Bu... Nasıl olduğunu bilmiyorum... Ben sadece..."

"Dokuz yaşından beri tam anlamıyla 7,5 cm'den fazla uzamamış olman imkansız."

Kafasını sallar. Beni reddeder. Ama o kirli yeşil gözleri üzerimde kalır.

"Yirmi yıldır küçük bir çocuğun kırmızı süveterini saklamış olman imkansız."

"Aman Tanrım."

Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum, burnumuz birbirine değecek kadar yaklaşıyorum ve o da gözlerime bakmaktan başka seçeneği kalmıyor. "O süveter neden sende, Elizabeth? *Bu* nasıl mümkün olabilir?"

"Çaldım," diye inliyor. "Arkadaşım bir keresinde çalmanın iyi hissettirdiğini söylemişti. Kötü insanlara zarar verip iyi insanlara zarar vermediğinde çalmanın sorun olmadığını söylemişti."

"O sveterle mi uyuyorsun?" Elimi onun uyluğuna kaydrdım ve burnumun ucunu onun burnuna srttm. Nefesi kesildi ve elleri omuzlarıma geldi – *sarılmak için mi? Yoksa beni itmek için mi?* "Yatağında o çocuğun kokusunu almak sana rahatlık veriyor mu?"

"Artık değil," diye ağladı. "Artık onun kokusu yok."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve şaşkın nefesini yuttum.

"Hayır.

Senin kokunu alıyor."

"Artık yok." Bakışları benimkilerle karıştı. "Kaybettim ve şimdi mide ağrısıyla uyuyorum."

Elimi uzatıp gözlerinin altındaki gözyaşlarını sildim. "Sorun yok. Onu buldum. Sana geri vereceğim."

"yle mi?" Sanki şu anda bu odada varmış gibi etrafına bakınıyor.

"Sen..." Gözleri büyüdü. "Sen benim dairemdeydin."

Başımı salladım. "Birkaç kez uğradım. Bir keresinde sen yokken. Bir kez de sen evdeyken."

"Ben..." şaşkın bir nefes alır. "Uyurken beni izledin."

Gülerek bacaklarını ovmaya devam ediyorum. Ellerimi bacaklarının altına kaydrdım, şimdi tek yapmam gereken onu kaldırıp kucağıma almak, tabii bana ateş etmeyeceğinden emin olduğumda. "yle söyleyince ürkütücü geliyor. rktc davranmıyordum. Sadece kontrol ediyordum." Omuz silkiyorum. "Bir bakıma yle. Seninin külot ekmecene baktım. Sanırım bu biraz ürkütücüydü."

"şu anda inanılmaz derecede kafam karışık." Dudaklarımı tekrar dudaklarına kaydrdığımda geri çekildi. Beni reddediyor. Bizi reddediyor. "Scanlon beni bayılttı mı?" Tekrar etrafına bakındı. "Bu bir rüya mı?"

Evet demeliyim. Onu yatağına götürüp uzaklaşmalıyım, çünkü sadece bu kasabada bulunma nedenlerimi değil, Theo Griffin'in aslında Theo Griffin olmadığını da ifşa ettim. Theo Griffin, Gunner Bishop ve insanlar bunu öğrenirse, işler çabucak kötüye gidebilir.

Ama ona yalan söyleyemem. Gözlerinin içine bakıp ona gerçeği söylemekten başka bir şey yapamam. On bir yaşındayken benim mttefikimdi. O zamandan beri çok şey değişti. İkimiz de büyüdük ve tamamen farklı bir şekilde yetiştirildik.

Ama bu, onun şimdi benim müttefikim olamayacağı anlamına gelmez.

"Beni tanıdığın için rüyanda görüyorsun, Libby." *Lanet olsun, Griffin!* "Kehaneti rüyanda gördüğünü sanıyorsun, çünkü tanıştığımızı biliyorsun. Kalbinin derinliklerinde bizim zaten birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorsun, ama beynin bunu görmene izin vermiyor."

"Beynim fantezilere izin vermez, Theo. Ben mantıkla çalışırım. Gerçeklerle çalışırım. Ve mantıken, *bu*," ikimizin arasını işaret ediyor. "Bu imkansız."

"Kim diyor bunu? Baban mı?"

Sanki ona vurmuşum gibi karşılık verdi. "Yapma..." Başını salladı. "O konuya girme."

"Neden olmasın? Onu savunuyor musun? Onun haksız yere hapse atıldığını mı düşünüyorsun? Baban hapiste olduğu ve sen burada tek başına kaldığın için kızgın mısın?"

"Hayır! Onu hapse atan bendim." Beni o kadar sert itti ki, kafasına aldığı darbe etkisini yitiriyor olması beni neredeyse mutlu etti. Ama sonra masadan atladı ve geri çekildi. "Onu tutuklayan bendim. Onun suçlarının kesin kanıtlarını toplayan bendim. Elimi İncil'in üzerine koyarak tanıklık eden ve hayatımda gördüklerimi anlatan bendim. Onlara annesinin cinayetini gören bir çocuktan bahsettim ve o çocuğun artık hayatta olmamasının sebebinin babam olduğunu söyledim."

Onun sözleri kalbime elektrik şoku gibi çarpmış olsa da, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum. Ellerimi ceplerime sokup yavaşça ilerliyorum. Aslanlar da böyle yapar; takip eder, hesaplar, yavaşça yaklaşır.

"Oğlanla olan olayı kesin kanıt olarak nitelendiremem. Ceset yoksa, suç da yoktur."

"Adalet gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Raymond başka milyonlarca şeyden dolayı hapse girdi, ama o çocuğun belgelenmesi gerekiyordu. Bahsedilmesi gerekiyordu. Adalet gerekiyordu."

"Ne kahramanca." O dönüp bana çok yaklaşmamı engellerken, ben etrafında dolanıyorum. "Kendi babanı hapse attığın için cesursun. Emin ol, o çocuk senin kahramanı olacağını bilseydi, mutluluktan ağlardı."

"Neden onun hakkında üçüncü şahıs olarak konuşuyorsun?" Yaklaştığımda aramıza elini kaldırır. "Benim inandığım şeylerin aksine

Sanki onun gibi konuşuyorsun, ama ondan üçüncü şahıs olarak bahsediyorsun."

"Çünkü o öldü." Yıpranmış yüzünden yeni gözyaşları süzülünce hem duygulanıyorum hem de dehşete kapılıyorum. Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, sonra etrafa bakıp bu odada kayıt cihazı olmadığını umuyorum. "Gunner Bishop, hiç erkek olamayan bir çocuktuk."

Libby duvara yaslanıp kederini dışa vurur. O isim onun için önemlidir. O isim bir anlam ifade eder.

"Gunner, içindeki çocuk için aptalca bir isimdi. Annesi ona neden bu ismi verdiğini Tanrı bilir, ama bu isim ona yakışmıyordu. Hiçbir zaman yakışmadı. Bir gün içinde Gunner babasıyla tanıştı, Elizabeth Tate ile tanıştı - tanıdığı en tatlı melek - ve sonra annesinin cinayetini izledi."

"Nereye gittin?"

Küçük bir gülümsemeyle içeri girip onu duvara doğru itiyorum. Kalça kalçaya, ayak parmağı ayak parmağına, ona yaslanıp ellerimi kalçalarına kaydırıyorum, tıpkı Jay'in Sophia'ya yaptığı gibi. "Kaçtım. O lanet kulüpten sadece beş mil uzaktaydım ki kendimi karanlık bir sokağa sürükleyip karton kutulardan bir yatak yaptım."

"Sokak mı?" diye bağırır. "Evsiz miydin?"

"Ölmekten iyidir, değil mi?"

"İlle de öyle değil!" diye bağırır. "Kış mevsimiydi, Gu..." Hayatının nasıl kontrolden çıktığını fark edince gözleri büyür. "Aman Tanrım, sen Gunner'sın. Sen o'sun."

"Hayır." Ona yaklaşıp çenesini ısııyorum. "Ben Theo. Kendi kendimi yetiştirdim. Kimsenin oğlu değilim ve bununla bir sorunum yok. Ama sen hala o meleksin. O zamanlar ben daha çocuktum. Kızlara ilgi duymuyordum, bu yüzden şimdi bildiklerimi bilmiyordum. Ama bizim bir aile olduğumuzu biliyordum. Sadece o tek karşılaşmayla, bizim bir çift olduğumuzu anladım. Aramızda bir şey olduğunu biliyordum." Onun sıcak boğazını ısııyorum ve o nefesini kesince gülümsüyorum. "Bir hafta önce evine girdim ve seni yatağında uyurken buldum, yemin ederim, benim için her şey o anda bitti. Artık küçük bir kız değildin, bedeni benimkini çeken bir kadındın. Mantiğimla bunu reddetmeye çalıştım, seni çocuk olarak hatırlamaya çalıştım, ama o artık yoktu."

O anda, o gitmişti ve sen buradaydın, ve hayatımda hiç bir kadını seni istediğim kadar istememiştim.

"Gunner, ben..."

"Theo." Ellerimi kalçalarına kaydurdım ve kot pantolonunun düğmesinde durdum. Vücudu gerildi ve gözleri büyüdü, ama sonra gözlerini açtım ve kalbi tamamen durdu. "Olduğum adamla gurur duyuyorum. Şu anki halime gelmek için çok çalıştım, o ismi kullanmanı istiyorum."

"Ama ben Theo'yu tanımıyorum," diye yalvarır. Bakışları yüzümde dolaşır. "Seni tanımıyorum. Benden bu yabancıyı güvenmemi istiyorsun."

"Sen de çocuğu tanımıyordun. Bir kez görüştük ve o görüşme sadece bir saat sürdü. Teknik olarak Theo'yu Gunner'dan daha uzun süredir tanıyorsun."

"Gunner'a güveniyordum," diyor sessizce. "Ona hayatımı emanet ettim. Beni güvende tutacağına güveniyordum, bu yüzden onunla dışarı çıktım. Babam beni aramaya gelirse beni koruyacağına güveniyordum. Ben..." Duruyor ve parmaklarımı iç çamaşırının kenarından kaydırduğımda, beni sertçe iterek geri çekiyor. "Neden beni de yanına almadın? Seninle gelebilirdim! Hayatımın sonraki sekiz yılını bir tür hapishanede geçirdim. Geleneksel anlamda özgürdüm, ama senin yasını tutuyordum ve özgürlüğüm bana ayrımcılık gibi geliyordu. Seninle gitmek istedim!"

"Öldüğümü mü sandın?"

Öfkeyle yanağından bir gözyaşı siler ve kendini incitince tıslar. "Evet. Öldüğünü sandım."

"Yine de benimle olmak mı istedin?"

"Ben de ölmek istedim," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Dünyadan nefret ediyordum. *Kendi* dünyamdan nefret ediyordum. Damarlarımda akan kandan nefret ediyordum, *senin damarlarında* akan kandan nefret ediyordum. Babamdan nefret ediyordum, okulumdan nefret ediyordum. Özellikle de ekşi suratlı kız kardeşlerimden ve onların benden daha iyi olduklarına inanmalarından nefret ediyordum. Sevdiğim tek şey bir çocuğun anısıydı ve dünya bu kadar berbat olmaya devam edecekse, seninle birlikte ölmeyi tercih ederdim."

"Sen beni sevdin."

"Sen benim sahip olduğum tek iyi şeydin!" diye bağırıyor. "Seni sadece bir saat tanıdım, ama sen benim sahip olduğum en iyi şeydin"

? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü beni sevdin. Çünkü evren bizim bir takım olmamızı istiyor."

"Bir takım sözlerini tutar," diye tıslar. "Bir takım birbirini destekler; her şeyi daha iyi hale getirir. Kaçmazlar."

"Hangi sözümü tutmadım?"

Yumruğunu yüzüme vurmak niyetiyle ileri atılır, ama ben kolunu yakalar ve sırtını göğsüme dayayacak şekilde onu döndürürüm. "Ne sözü, Libby? Neden bana kızgınsın?"

"Çünkü incindim! Senin öldüğünü sandım, ama şimdi hayattasın, bu da sözünü tutmadığın anlamına geliyor!"

"Ne lanet sözü?"

"Beni almaya geleceğine söz vermiştin!" Kollarımda debelenip benden kurtulmaya çalışıyor. Göğsü sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyor. "Söz vermiştin! Beni bulacağını söylemiştin. Bunca zaman hayattaydın, nerede olduğumu biliyordun, ama sen şehirde keyif çatarken beni çürümeye terk ettin. Bana yer yok, ha?" Dirsek atarak kaburgalarım vurur, ben onu bırakana kadar. Hızla dönerek sırtını duvara çarpar. "Sen de hayatımda beni hiç istemeyen bir başka insandın."

"Seni hiç istemedim mi?" Nefesinin ciğerlerinden patlayana kadar ileri doğru adım attım ve bacağım onun sıcaklığı arasında dinlendi. "Seni istiyorum Elizabeth. Bu konuda nasıl karışık sinyaller alıyorsun?"

"Çünkü seks istemek ve *beni* istemek iki farklı şeydir! Seks her yerde bulabilirim. Bunu her yerde bulabilirim. Ama bir erkekle kurduğum o bağı bulamıyorum. Sen etrafımdayken kalbimi çarptıran şeyi bulamıyorum ve bana iki saniyeden fazla bakan her erkek anında eleniyor, çünkü onu düşünmek yerine seni düşünüyorum. O erkeklerin hiçbiri şansını deneme fırsatı bulamadı ve hepsi senin suçun."

"Buradayım," diye homurdanıyorum. "Buradayım lan." Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve nefesini yutuyorum. Dudakları yarılr, ama dilimde hissettiğim kanının tadı beni hiç caydırmaz.

Aksine, onun sunabileceği her şeye daha da aç hale getirir beni.

Onu yatağında gördüğümde beri istediğim gibi kucaklıyorum. Ellerimle uyluklarını morartıyorum, yüzümü onun yüzüne vuruyorum, ama yine de onu duvara yapıştırıp aramızda sikimi ezip geçiyorum. "Seni istedim, Libby. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim." Dudaklarımı çenesinden boynuna doğru kaydırıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Kot pantolonu hala açık, bu yüzden elimi içine sokuyorum ve içeri girerken ağzını alıyorum, o da çığlık atıyor.

Bakışlarım kulüp salonuna açılan kapıya kayıyor. Aşağıda müzik hala yüksek sesle çalıyor, bas sesleri göğsümde hissedilecek kadar güçlü, ama yine de kapının açılma riskini göze alıyoruz. Libby'yi duvardan çekip kapıya doğru yürüyorum, ama onu tekrar duvara yapıştırıp çığlığını bastırıyorum. Sert davranıyorum ve o da kafa yaralanmasıyla mücadele ediyor, ama durduramıyorum kendimi.

"Seni hiç istemediğim olmadı." Onu tekrar ayağa kaldırdım ve onu reddettiğimi düşündüğünde gözlerindeki acıyı kabul ettim. Ama sonra o dengelendiğinde dizlerimin üzerine çöktüm, kot pantolonunu aşağı çektim ve saçımı yumrukladığımda tısladım. "Seni istedim. Seni yemekten daha çok tatmak istedim. Ve ben açlığı bilirim."

"Bana bunu söyleme. Yalnız ve aç olduğunu söyleme!" Ağlaması keder dolu, ama yüzümü amına gömdüğümde hayvani bir hal alıyor. "Aman Tanrım! Siktir!"

"Artık hiç acıkmıyorum, Lib. Ama para her şeyi satın alamaz." Kot pantolonunu çıkarıp bacaklarını daha fazla açıyorum ve bu yetmediğinde bir bacağını kaldırıp omzuma koyuyorum. Dengesi sağlandığında ve gözlerimiz buluştuğunda, kalçasını avuçlayıp diğer bacağını da kaldırıyorum, böylece omuzlarımin üzerine oturmuş ve bana mükemmel bir ziyafet sunuyor. Dizlerimdeki acıyı görmezden gelip, dilimdeki tadı ve benim için attığı kalp atışlarına odaklanmayı tercih ettim. "Sen de beni istiyorsun." Nefes almak için geri çekildim. "Elizabeth. Sen de beni istiyorsun."

"Evet." Göğsü, ciğerlerini doldurmak için hızla çalışıyor. "Ben de seni istiyorum."

"Beni spor salonunda gördüğün andan beri beni istiyordun."

Kafasını sallıyor. "Seni, vücudumun bir erkeği istediğini anlayacak kadar büyüdüğüm gençlik yıllarımdan beri istiyorum. Sonra seni tekrar yas tuttum, çünkü o çocuğu istiyordum. Onun yaşamış olmasını,

benimle birlikte büyümesi ve benim ilklerimi olması gerektiği gibi almasını istedim."

Zevk ve acıdan inliyorum. "İlklerin değil, sonların." Dilimi amının derinliklerine gömüyorum ve kalçalarımı arzuyla öne doğru itiyorum. Yakında. Onu yakında alacağım. O kollarımda titrerken onu yiyorum ve o kadar sıkı sarılır ki kırılabilir, ben de çekilip onu kucağıma düşürüyorum. Düşerken çığlık atıyor ve beynimin küçük bir kısmı onun yaralanmasından endişe ediyor. Şüphesiz korkunç bir baş ağrısı var ve tüm bu sarsıntılar acıtıyor, ama bunu bir treni durduramayacağım gibi durduramıyorum. Gömleğim yerinde duruyor, düğmelerim en üstteki hariç hepsi iliklenmiş. Pantolonum hala üzerimde, ama Libby'yi ben ve duvar arasında yere diz çökene kadar itiyorum. Daha dik oturuyorum, kemerimi ve düğmemi açıyorum, sonra gözlerimiz buluşuyor ve onun iznini bekliyorum.

Bunu durdurabilecek tek kişi o. Tek düşünebildiğim şey onu elde etmekken, ateşli beynime mantık getirebilecek tek kişi o.

"Tamam." Gözleri ellerimle gözlerim arasında gidip geliyor. "Evet, tamam."

"Bunu pişman olacak mısın?" Bir an için kemerimi çözüyorum ve onun yerine parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime yaklaştırıyorum. Dudakları kanıyor ve acıyor. Yüzü morarmış ve her geçen dakika daha da koyulaşıyor. Berbat bir halde ve bu hale nasıl geldiğini hatırlamak beni öfkeliyor. Ama sonra tekrar başını sallıyor.

"Sanırım yapacağım." Elleriyle pantolonumu tutup aşağı doğru çekmeye başladı. "Bundan pişman olacağımdan neredeyse eminim. İçimden bir ses bunun bir beyin sarsıntısı rüyası olduğuna ve yarın senin hala ölü olacağına inanıyor. Ama bunu istiyorum. Bu ofis İsviçre gibi." Gözleri bana doğru çevrildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu. "İsviçre. Ve İsviçre'de olduğumuz sürece sorun yok. Gerisi önemli değil."

Pantolonumu dizlerime kadar indiriyor, sonra beni geri itip çömeltiyor ve üstüme çıkıyor. "Temiz misin?"

Hevesle başımı sallayıp, çıplak teni benimkine değene kadar ona yaklaşmasına yardım ediyorum. "Sana asla zarar vermem, Lib. Bunu yapamam."

"Tamam." Penisimi avuçlayıp sıkıyor, ben de başımı geriye atıp kükrüyorum. "Ben temizim ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Tamam."

"Tamam." Çevik hareketlerle beni hizaladı ve aşağı kaymaya başladı. Kendine güven ve heyecan, hareketlerini yavaşlatmasıyla hızla acı çığlığına ve sıkılaştıran ellere dönüştü. "Tanrım, Gunner."

"Theo." Bir kolumu beline dolayarak ağırlığını destekledim, diğer kolumla yüzünü kontrol edip onu kendime yaklaştırdım. "Lütfen benim adımı kullan. Gunner dediğinde her seferinde paniğe kapılıyorum."

"Ama bu senin adın," diye fısıldadı. "Bunca yıldır düşündüğüm isim bu. Kendime ilk dokunduğumda düşündüğüm isim bu." Kalçalarını sallayıp en zevkli yerlerine dokunduğumda, açık olan tek gözü ecstasy içinde geriye yuvarlandı. "Tanrım."

"Alış, Libby." Onun hafif vücudunu kaldırıp geri kaymasına yardım ettim. "Theo demeyi alış. Gunner artık yok."

"İsviçre'de var." Gözleri acıdan, duygudan, beyin sarsıntısından yaşar, ama amı beni sıkıca sıkar ve elleri omuzlarımı kavrar. "Burada olduğumuzda İsviçre'deyiz." Uylukları şişer ve gerilir, çünkü sürekli çömelmiş pozisyonda kalır ve kucağımda zıplar. Bizim için yavaş ve istikrarlı bir şey yoktur. Ön sevişme ya da birbirimizin vücudunu tanımak için zaman yok. Tanıştığımız andan itibaren, yoğun ve her şeyi tüketen bir ilişkimiz oldu. Sıfırdan, kuru çalılıkları yakan bir yangın gibi. Ona yarı yarıya olma şansı hiç vermedim. Beni tanımak, Gunner'ı tanımak, tamamen bağlı ve sadık olmak anlamına geliyor. "Tanrım, Gunner."

"Mmm." Saçlarını geriye doğru itiyorum. Bu kulübe geldiğinde taktığı şapka, o pislik ona vurduğunda çoktan düşmüştü, ama şimdi onun sıcak tenini ısırmak ve kalçalarını morartmak için mükemmel bir tuvalim var, onu kaldırıp kontrol ederken. "Bu kadar lezzetli olabileceğini bilmiyordum." Kanım, tıpkı bizim gibi, bir yangın gibi. Beni içten yakıyor, parmak uçlarımı karıncalandırıyor ve kalbimi hiç olmadığı kadar hızlı attırıyor. "Tanrım, Libby. Geri döndüm. Sözümü tuttum, çünkü geri döndüm."

"Aman Tanrım." Amcığı titriyor ve benim uzunluğumu kavırıyor. Dudakları benim dudaklarıma geri dönüyor, dili, dişleri, nefesi ve çaresizliği. Tırnakları derimi çiziyor ve nefesi ciğerlerimi yakıyor. Benim

Sıfırdan altmışa, beni yakaladı ve tutunuyor, ve yarın ikimizi de öldürebilir olsa da, bu gece benimle birlikte, korkusuzca, pişmanlık duymadan, orgazmım gelene kadar sürüyor, ve onu tuttuğumda ve onu boşaltmaya başladığımda, nefes nefese kalması bir çığlığa dönüşüyor. Dişlerim, yaralanmamış dudağının kenarına sıkıca yapışıyor, ellerim onu tutarken morarıyor ve amcığı beni ezip tutsak ederken, ciğerlerim nefes almakta zorlanacak kadar sert bir şekilde boşalıyorum.

Yirmi yıldan fazla bir özlem. Umut. Sadece yaşamak için mücadele.

Yirmi yıl boyunca merak, açlık, gözyaşı ve keder.

Ve sonra bir haftalık tehlike, çaresizlik, yakınlık, ama reddedilme.

Onun ince vücuduna tutunup dizlerimin üzerine çöküyorum, spermim neredeyse şiddetle vücudumdan fışkırıyor, sadece onun vücuduna girip onu kendime ait kılmak için.

Bu, çok uzun zaman önce kararlaştırılmış kesin bir sonuçtu. Ve sonunda, *sonunda*, o bölümü kapatıyoruz, ancak evrenin bir erkek ve bir kızın karanlık bir kulüpte tanışmasıyla amaçladığı gibi başka bir bölüm açıyoruz.

LİBBY

YAKALANDI

Dünyam paramparça oldu. Bildiğim geçmişim silindi ve Gunner Bishop'un hiç ölmediği bu yeni gerçeklik bir anda ortaya çıktı. Şimdi o burada ve uzun zamandır beni rahatsız eden gözlere sahip. Beynimin uyarılarına rağmen beni kendine çeken ve kalbimi esir alan, unutamadığım gözler.

Club 188'in ana ofisinin zemininde kalıyoruz, sırtım ahşap kapıya yaslanmış durumda ve Gunner'ın – *Theo'nun!* – dudakları omzumun üzerinde yavaşça hareket ediyor. Parmak uçları her yerime dokunuyor, cinsel bir şekilde değil, sanki her kıvrımımı ve çizgimi ezberlemek istercesine. Elleriyle görmeye çalışan kör bir adam gibi.

Keşke evde yatakta olsaydık, sadece sessizliğin, rahatlığın ve onun her şeyi mahvettiği şekilde konuşma şansının lüksüne sahip olmak için bile olsa.

Gunner Bishop, küçük bir kıza sözler vererek hayatımı mahvetti. Ve şimdi Theo Griffin, bu yıkım yoluna devam etmek için burada.

O çocuğu istedim. Hâlâ o çocuğu isterdim. Ama bankada milyonlarca doları olan, ahlakı şüpheli, yirmi yıllık kayıp geçmişi olan ve başkalarının kişisel alanlarına veya evlerine hiç saygı duymayan bu adam - buna Bishop kanını da ekleyin, o benim hayatımın bu noktasında korkunç seçimlerin kaynayan bir kazanı. O kesinlikle benim sonum olacak. Uğruna çalıştığım her şey, benim Tate versiyonum ile babamın versiyonu arasında yarattığım mesafe, yaşadığım mütevazı hayat, işimde ve kişisel ilişkilerimde kazandığım saygı;

Theo Griffin'i eve getirip onu benim ilan ettiğimde her şey patlayacak.

Ve bunu yapacağım; o çocukluğumdan beri benim.

Çevremdeki insanlar onun nasıl bu kadar başarılı bir iş adamı olduğunu sorgulayacaklar ve sorguladıklarında kalbim parçalanacak.

Soruları ölüm kadar kaçınılmaz, ama konuşup kendimizi hazırlamak için bir dakikalık lüksümüz bile yok, çünkü biri kapıyı çalıyor ve beni telaşa sokuyor.

"Hey, Tate, orada mısın?"

Alex'in sesi kapının diğer tarafında duyulduğunda kalbim durur.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Sesim neredeyse bir fısıltı, ama aynı zamanda bir çığlık ve beni Gunner'ın kucağından kaçırıyor. Gunner. Theo. Bishop. Griffin. Kim olarak bilinmek isterse istesin, ikisi de benim için kötü. Ama ikisini bir araya getirirseniz, patlamaya hazır bir bomba olur.

Ayağa fırlarım ve aşağıdaki müzik sesinin, kot pantolonumu giyip ayakkabılarımı giyerken çıkardığım sesi gizlediği için evrene şükrederim.

Theo, sanki biri kapıyı çaldığı için kaçtığım için şok olmuş gibi, bir an sessizce beni izliyor.

Gömleğini yüzüne fırlatıp onu ayağa kaldırıyorum. "Giyin! Hemen. Hayır." Onu pencereye doğru itiyorum. "Çık dışarı."

Durur ve hırlayarak döner. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çık dışarı!" diye tıslarım. "Patronum hiçbir şeyden haberdar olmamalı!"

"Ben Bishop değilim." X kapı kolunu sallarken, o benim çırpınan ellerimi yakalar ve beni durdurur. "Ben Bishop değilim. Bu yüzden Griffin var, bu yüzden bu kimliğim var. Temiz."

"Değil!" Onu pencereye doğru iterim ve pencereyi açarım. "Bishop'un kanı damarlarında akıyor ve Griffin'in parası benim adıma bağlanamayacak kadar fazla."

"Ne?" Geri dönüp beni durdurur. "Sen ne diyorsun? Griffin tamamen meşru bir şirket."

"Ve ben yozlaşmış bir polisin kızılım, soyadı ya çok kötü bir adamın ya da çok çok parası olan bir adamın olan bir adamla yatıyorum. Bu, nasıl bakarsak bakalım kötü görünüyor."

"Şu anda ciddi olamazsın." Onun itirazlarına rağmen, ben ittiğimde bacağı hala pencereden dışarı sallanıyor. "Griffin Industries'i kurmak için canımı dişime taktım, şimdi de benimle görülmekten utanıyor musun? Bishop meselesi, tabii ki! Ondan kork. Ama o öldü. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

"Bishop'un hala hayatta olmasını tercih ederim! Babası pisliğin teki olabilir, ama en azından hala hayatta olurdu."

Onu yangın merdivenine itiyorum ve pencereyi kapatırken gözlerindeki incinmiş ifadeyi görmezden geliyorum. Perdeleri kapatıyorum ve Alex'in kapıyı çalmaya paniklemeye başladığını görünce odaya bir göz atıyorum.

"Kahretsin. Tamam. Ugh!" Elimi saçlarımın arasına sokuyorum, ama avucum kurumuş kanın üzerinden geçerken dağınıklığı görmezden geliyorum. Dağınık görünmeme izin var. Bu gece fena halde bayılmıştım. Kapı tam anlamıyla menteşelerinden sallanırken ofisi koşarak geçiyorum ve Alex kapıyı kırmadan önce onu açıyorum.

"Siktir!" Şefim, kazara beni devirmeden önce kendini toparladı. Beni göğsüne sıkıca sarıp, gözlerini yüzümde gezdirerek, benim de bildiğim gibi acıyan yerlere odaklandı. "Tanrım, Libby. O pislik sana kaç el ateş etti?"

Oz ve Drake'i peşinden sürükleyerek ofise girer, arkalarında ise Sophia ve Jay kapının yanında dururlar. Soph başını içeri sokar ve etrafa bakar, Theo'yu bulamayınca kaşlarını kaldırır ve dudaklarını ısırır.

O biliyor. Benim sırlarımı biliyor!

"Sadece bir şans." Alex'in yanağıma koyduğu elini okşarım ve o da yaralarımı inceler. "Sadece istemeden yaptığı berbat bir ters vuruştı. Momentumu onun lehineydi." Drake'in gözlerine bakarak destek isterim. O oradaydı. Olanları gördü.

Ama sonra Theo'nun spermi iç bacağımdan aşağı kayıyor ve artık göz teması kuramıyorum.

Bu, Drake'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu, çünkü daha önce onunla göz teması kurmayı hiç bozmamıştım.

Her şey çözülüyor. Gunner'la tek bir sefer, ve tüm emeklerim boşa gidiyor.

"Neden buraya kilitlendin, Lib?" Alex çenemi tutarak başımı bir taraftan diğer tarafa eğdi. "Bayıldın falan sandım. Beyin sarsıntısı varsa bunu yapamazsın."

Onun elinden kurtulmak için geri çekildim ve elini bıraktım. "Uyuyordum, sadece biraz dinleniyordum. Ve beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum. Luc endişeli görünmüyordu."

Sophia farklı düşünüyor, bu yüzden dudakları tehlikeli bir tehdit gibi dişlerinin arasında sıkılı kalıyor. Tek bir kelime, tek bir hece dünyamı alt üst etmeye yetiyor.

"Bu gece benim evime gelebilirsiniz," diyor X. "Bebek hala gecede altı yüz kez uyanıyor, bu yüzden onu kontrol etmek için kalktığımızda, sizi de kontrol edebiliriz."

"Alex, hayır..."

"Önemli değil."

"Bizimle kalabilir." Soph sevimli bir gülümsemeye ofise girer ve Alex'e el sallar. Kolunu koluma takar ve beni uzaklaştırır. "Zaten ayarladık. Luc onun yaralı dudağını tedavi ederken teklifimizi nezaketle kabul etti... ki şimdi eskisinden daha kötü görünüyor," diye fısıldar. "Şimdi çıkıyoruz. Saatini kapatabilir miyiz, Şef?"

"Evet." Alex dönüp bizi gözleriyle takip eder. "Luc hastaneye gitmeyeceğini mi söyledi?"

Kafamı sallarım ve Soph beni çekerek ilerlerken sendelerim. "Hastaneye gitmeyecek. Luc sorun olmadığını söyledi ve bir dakika dinlenmemi istedi."

"Tamam, peki..." Alex, ben uzaklaşırken kaybolmuş gibi görünüyor. "Dinlen, tamam mı? Drake aradığında ödümü kopardın."

"Ben iyiyim, X. Beni yere sermek için sarhoş bir pislikten fazlası gerekir."

"İyi değilim," diye mırıldanır. "Vardiyan bitmişti, ben seni çağırdım. Buraya gelirken Doyle'a bakması için seni çağırmalıydım. Şimdi gözün morarmış ve yüzünde kocaman bir çürük var."

"Ben iyiyim, X. Her şey yoluna girecek."

"Yarın izinlisin, tamam mı?"

"Ne?" Birden dururum ve Sophia'yı da durdururum. "Neden? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Vardiyandayken bayıldın! *Nedenini* ne demek? Yarın izin al ve dinlen. Aslında, hayır." Beni eliyle uzaklaştırır. "Hafta sonu; yarın ve pazar izinlisin. Pazartesi rapor ver, ama hala iyi değilsen, sana daha fazla izin verebilirim."

"Özel muameleye ihtiyacım yok, X. Ben de herkes gibi bir ekip üyesiyim."

"Tabii, peki Oz, devriye arabasına binmek için eğilmeyi unutup kendini bayılttığı zaman ne olmuştu?"

Kafamın normalde olduğu kadar iyi çalışmadığını kanıtlayan çılgın bir kahkaha attım. "Bazen çok aptal olabiliyor."

Alex'in dudakları seğirdi. "Aynen öyle. Ertesi gün izin aldı ve başı ağrıyordu diye karısının ona bakması gerekti. Bu özel muamele değil Lib, bu benim ekibime bakmam. Eve git ve kurabiyelerini ye. Uyumaya hakkın var."

"Tamam." Sophia'nın beni koridora ve seks yaptığım ofisten uzaklaştırmasına izin verdim. *Aman Tanrım! O odada Gunner Bishop ile seks yaptım.* "Tuvalete gitmem lazım." Soph'tan uzaklaşıp sağımdaki kadınlar tuvaletine girdim.

Tuvalete koşup kusmaya çalışırken kapı kapanır, ama hiçbir şey çıkmaz. Kusmak istiyorum. Gunner Bishop'un ruhumda yarattığı endişeyi, kederi, kaygıyı vücudumdan atmak istiyorum, ama bunu bile yapamıyorum. Vücudum hiçbir şey çıkarmayı reddediyor, bunun yerine kuru kusuyorum ve başımı ikiye ayıran bir ağrı şakaklarımda zonkluyor.

"Elizabeth Tate." Soph, gözyaşları yüzümden akarken tuvaletin kapısını kapatıp kilitler. "Benimle konuşman lazım, kızım."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Henüz sormadım bile." Hâlâ beni gölgede bırakan mini eteği ve yüksek topuklu ayakkabıları giyiyor. "Theo Griffin senin için kim?"

"O kimse değil. Onunla bir hafta önce tanıştım."

"Kapıyı kapattığımızda neden o ofisteydi, kapı neden yarım saat kapalı kaldı ve açıldığında

yine açıldığında neden gitmişti?" Kusma isteğim gerçekleşmeyince beni ayağa kaldırıyor. Göz göze gelmiyoruz. Yakın bile değiliz. "Konuş benimle, Tate. Çünkü o adam bugün ofise geldi ve benimle oyun oynamaya çalıştı."

"Bilmiyorum." Gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

Söyleyemem. Ona, onun henüz söylemediği şeyi söyleyemem. Teknik olarak, o ve Jay evlenirlerse, o onun kayınbiraderi olacak olsa bile.

Tanrım. Kane ve Jay bir erkek kardeşleri olduğunu bilmiyorlar.

"Onun işini bilmiyorum. Ama bu gece seninle randevuda olduğunu gördüm."

O alaycı bir şekilde, "Evet, sen içeri girdiğinde, onun için ben ölmüştüm. Kışında ateş varmış gibi sana koştuğunu gördüm. Seni yakaladığını gördüm. Seni taşıdığını gördüm. Sanki bırakırsa boğulacakmışsın gibi onun kucağına sokulduğunu gördüm. Size mahremiyet verdik, şimdi o kayıp ve ben akşam yemeğinin hesabını ödemek zorunda kaldım. Bir şeyler kokuyor, Libby. O adamda bir şeyler dönüyor ve sen bildiğinden daha fazlasını biliyorsun."

"Yapamam..." Lavaboya dönüp yüzümün yaralanmamış tarafına su sıçrattım. "Onun işini bilmiyorum."

"Neden kayıtları sadece on bir yıl öncesine kadar gidiyor?" Aynaya bakarak gözlerime sert bir bakışla karşılık veriyor. "Neden yirmi bir yaşından önce hiç var olmamış gibi görünüyor?"

"Bilmiyorum."

"Neden dev bir teknoloji devinin sahibi olmasına rağmen eğitim kayıtları yok?"

Yüzümü saklayıp biraz daha su sıçratıyorum. "Bilmiyorum."

"Alex kapıda olduğu için neden yangın çıkışından kaçtı?"

"Bilmiyorum."

Sophia kolumu tutar ve beni o kadar hızlı döndürür ki beynim kafatasımın içinde sallanır. Alex'e beyin sarsıntısı olmadığını söylemiş olabilirim, ama bu bir yalandı. Açıkça yalan söylemişim.

"Bir şey biliyor olmalısın, Tate. Sen iyi bir polissin, bu kasabanın en iyilerinden birisin, ama bir saat önce kollarında sarıldığın adamı tanımıyor musun? Saçmalık."

"Bilmiyorum! Kim olduğunu bilmiyorum, ama sen yerini unutmuş gibisin. Ben bir polis memuruyum ve sen sinirlerimi bozmaya başlıyorsun. Geri çekil, balerin, ve hapse girmeden önce vazgeç."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Bu kadını gerçekten tanımıyorum. Onunla tanıştım, havalı birine benziyor, ama arkadaş sayılmayız.

Şimdi eğilip bana sert bir bakış attı. "Neden ona baktığımda burada bir şeyler hissediyorum?" Elimi tutup göğsüne bastırdı. "Neden gözlerimin içine baktığında içimde bir şeyler hissediyorum? Eli tenimde kayarken, beni baştan çıkardığını düşünürken, ama ikimiz de bunun bir maskaralık olduğunu bildiğimiz halde? Neden, Libby? Neden bu şeyleri hissediyorum?"

"Muhtemelen benim hissettiğim şeyin aynısı! Onu tanımıyorum, tamam mı? Ama o da midemde garip şeyler hissettiriyor. Kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Ama bu, senin midende hissettiğin şey kadar açıklanabilir bir şey."

"Yalan söylüyorsun." Gözlerimi kaçırmaya çalıştığım her seferinde, onun koyu renkli gözleri benimkileri takip ediyor. "O kim, Memur Tate? O adam kim, ve bana onun adı Theo Griffin olduğunu söyleme."

"Ehliyetinde Theo Griffin yazıyor."

"Biliyorum. Onun kayıtlarında yazan her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni yakalıyor ve son bir kez daha bana dönmemi sağlıyor. "O senin bağımlılığını biliyor mu, Elizabeth? Zayıflığını biliyor mu?"

Tıslayarak geri çekilirim ve yumruğumu kaldırırım. "Sen lanet olası bir pisliksin, Sophia. Benim işlerimi karıştırmaya hakkın yok."

"Çevremde kimlerin olduğunu bilmem gerekiyor. Seni inciten bir sırrın olması üzücü, ama benim ailem seninkinden önce gelir. Jay'in güvenliği Theo'nun güvenliğinden önce gelir. Öyleyse bana bildiklerini anlat, ben de bildiklerimi unutayım. Jess'in bebekleri doğmasına birkaç gün kaldı; ailemi tehlikeye atarsan, ilk kurbanım sen olursun. Hiç tereddüt etmeden, hiç pişmanlık duymadan. Zaten bir kız kardeşimi kaybettim, bir tane daha kaybetmeyeceğim."

THEO

JERİCHO NE ANLAMA GELİYOR?

Club 188'in önünde, lanet olası bir yangın merdivenine itildikten sonra bir saat boyunca arabamda oturdum. Libby'nin birkaç dakika sonra, hatta birkaç saniye sonra gelmesini bekliyordum. Çünkü roller tersine dönseydi, ona ulaşmam bu kadar sürerdi.

Neden bu kadar uzun sürüyor ki, arabamda camları buğulandıracak kadar uzun süre oturuyorum? Ve neden Theo Griffin'in tanıdığı bir arkadaşı olamıyor?

Telefonum karanlıkta parlıyor, zil sesi sessiz ama titreşim, kiralık arabamın plastik konsoluna hızlıca bir vızıltı veriyor. Gözlerim kulübün girişinde, bakışlarım onun kendini toparlayıp çıkacağı noktaya odaklanmış durumda.

Telefonum tekrar titrer, sabırsızca dikkatimi çekmek ister. Kaşlarımı çatarak telefonu açarım ve Olly'nin adını ve bir mesaj görürüm.

Her şey yolunda mı patron? Kulüpte telsizler gürültüyle çalışıyor.

Hemen cevap vermediğimde, ikinci bir mesaj gönderir: *Griffin?*

Kane Bishop'ın yanında kalmamı mı istersin, yoksa kulübe gelmemi mi?

Mesajla cevap vermek yerine, arama tuşuna basıp gözlerimi kulübün girişine yeniden odakladım.

Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra açtı. "Evet?" "Libby bu gece yakalandı."

"Ne?" Anahtarları kontakta gürültüyle dönüyor. Neredeyse iki haftadır benim emrimle onu izlemesi, onu biraz ilgilendirmiş galiba. "Hastaneye mi gidiyor? Orada buluşabiliriz."

"Hayır, o iyi. Yüzü parçalanmış, gözü morarmış, dudağı yarılmış. Adam tek bir yumrukla onu fena halde hırpalamış, ama o iyi."

"Onu ateşe mi verdin? Cesedi ben halledeyim mi?"

Olly bu yüzden benim adamım. On yıldan fazla süredir bana sadakatle bağlı, güvendiğim dostum.

"Hayır. Aslında ona dokunamadım. Olay olur olmaz polis memuru hemen üzerine atladı. Sağlık görevlisi Lib'in yüzüne müdahale ederken ben de onun yanıdaydım. Durumu iyi olacak ama bu gece onu otele götüreceğim."

"Patron..." Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum. "Onu *onun izniyle götürüyorsun*, değil mi?"

"Onun iznini alıp almadığımı umursadığımı mı sanıyorsun? Beyin sarsıntısı geçirdi, yani ya hastaneye gidecek ya da benimle gelecek. Seçme şansы yok."

O gülüyor. "Tamam. Ne yapmamı istersin?"

"Belki de dükkanda durup ağı kesici, su, atıştırmalık gibi şeyler almalıyız. Onları benim odama bırak. Onun kıyafetlerini ben hallederim. Sonra Jericho'nun ne anlama geldiğini öğrenmen gerekiyor."

"Jericho mu?" diye sorar. "O ne demek?"

"Aynen öyle. Ne bulabileceğine bir bak. Sabah sana ulaşırim. Bulduklarını o zaman bana haber verirsın."

"Anlaşıldı."

"Harika. Bunu odanda yapabilirsin. Bu gece nöbet tutmana gerek yok, ben hallederim."

"Peki efendim. Yarın görüşürüz."

LİBBY

İSAYA GEL

Sophia ve Jay'in güvenlik görevlisi olarak yanımda olduğu halde kulüpten çıkıyorum, ama sokakta Theo'nun arabasını görür görmez Soph'un gözlerine bakıp başımı sallıyorum. Dudakları sıkı, ama yine de uzaklaşıp Theo'nun arkasına park etmiş arabama doğru yürüyorum.

Geldiğimde Theo'nun arkasına park ettiğimi bilmiyordum, ama o arabada oturuyor, bu yüzden başımı sallayıp, sanki Scanlon'un eli bir balyozmuş gibi başım ağrıyıyormuş gibi yürümeye devam ediyorum.

Theo bir an için ona doğru geldiğimi sanıyor, ama ben yön değiştirip arabama biniyorum ve aynada dudaklarının inceldiğini görünce yutkunuyorum.

Tanrım. Tanrım. Tanrım.

Bu yüzden kendi şirketime bağlı kalıyorum. Bu yüzden hayatımı karmaşıktırmaktansa yalnız kalmayı tercih ediyorum. Çünkü tek gereken, ilk tanıştığımızda olduğu gibi bir saatlik gerçeklerdi. Dünyanın ikimizden başka boş olduğu hissettiğimiz tek bir saat.

Geçen sefer, tükürükle el sıkışarak bunu kesinleştirdik. Bu sefer... çok daha fazlası oldu.

"Lanet olsun." Kontak anahtarını çevirip, nereye gittiğimi veya onun da gelip gelemeyeceğini belirtmeden arabayı çalıştırdım. Sophia ve Jay kulüp girişinin yanındaki kaldırımda kalırlar. Hava soğuktur ve Soph neredeyse çıplaktır, bu yüzden Jay'in kollarında durur ve onun onu sıcak tutmasına izin verir, ama karanlıkta kimse onları gizlice öpüşen bir çift sanmaz. Onlar askerdir ve bizi yakından izlerler.

Theo'nun arabasının yanından geçerken, sanki dünya onun hareketini bekliyormuş gibi, trafiğe sorunsuz bir şekilde giriyor.

Ve tabii ki, Sophia ve Jay her şeyi görüyorlar.

Neden burada olduğunu biliyorum sanki. Neden eski adını değil de yeni adını kullanmakta ısrar ettiğini biliyorum sanki. Ve Sophia'nın ona baktığında neden bir şeyler hissettiğini de tam olarak biliyorum; gözleri Kane ve Jay'inkilerle aynı renkte olmayabilir, ama şekilleri aynı. Çenesi aynı. Dudakları aynı. Omuzları aynı. Yüzü onlardan daha uzun ve saçları bir ton daha açık. Ama rengi ortadan kaldırırsanız, üçünü de tek renkli bir dünyaya atarsanız, pek bir fark kalmaz.

Onu hissediyor, çünkü o, hayatını adadığı adamın kardeşi. O adamı korumak için, yasadışı yollarla elde ettiği bilgilerle bir polis memurunu tehdit bile eder. Onu *o kadar* derinden seviyor ki, Theo'ya baktığında kalbi elbette hızla atıyor.

Kane istasyonumdan geçtiğinde kalbimin her zaman çarptığı gibi. Jay'in idam edildiği haberi duyulduğunda kalbimin kırıldığı gibi. Neredeyse bir yıl boyunca, resmi olarak hiç tanışmadığım bir adamın ölümünün yasını tuttum ve o geri dönüp hepimizi şaşırttığında, 10-7'yi aradım, eve gittim, odama kilitlendim ve Bishop'un dönüşü için ağladım.

Başka bir piskoposun geri dönmesini ne kadar istediğimi kimse bilemez. Kimse, dünyanın uyuşturucu bağımlısı bir suçlu olarak tanıdığı bir adam için yatağımın kenarında oturup ağladığımı bilemez.

Derin bir nefes alıp, sanki akanmış gibi burnumun altını elime siliyorum, ama ağrıyan yüzüme vurduğumda tıslıyorum. "Siktir." Acıdan, duygusallıktan gözlerim yaşıyor.

Bugün, hayatım çocukken kulüpte olduğu gibi eksenini etrafında döndü.

Bugün, üçüncü ve son Bishop küllerinden doğdu, bir kez daha hayatta olduğunu ilan etti.

Apartmanımın önündeki park yerine arabamı park ediyorum ve birkaç saat önce çok önemli olduğunu düşündüğüm kurabiyelerle içeri koşup saklanmak için canım çekse de, bunu yapmıyorum. Gunner Bishop beni kovalayıp arabasına atacaktır. Bunu yapacağını biliyorum, bu yüzden zamanımı boşa harcamıyorum ve olay çıkarma riskine girmiyorum.

Arabamdan iner, kapıları kilitlerim ve o caddenin karşısında boşta çalışırken arabasına doğru yürürüm. Sürücü tarafında durur ve o camı indirmeden önce bir saniye beklerim.

Gözleri, bir saatlik ayrılık hafızasını körelttiği için yüzümü tarar. Ya da belki de zaman geçtikçe morluklarım koyulaşıyordur. "Bin, Libby. Beni peşinden koşturma."

Derin bir nefes alıp iç çekerek nefesimi veriyorum. "Kahretsin." Kafamı sallayarak yolcu tarafına geçip koltuğa oturuyorum, kot pantolonum lüks deri koltuğa sürtünüyor.

"İyi seçim."

Tekrar yola çıkıyor ve bizi şehrin diğer ucuna, kaldığı yere götürüyor.

"İŞTE BURADA."

Şimdiye kadar gördüğüm en lüks otel odasında, kabarık yatağın ucunda otururken, parlak mavi Bishop gözlerine bakıyorum ve dökülmek isteyen gözyaşlarıyla mücadele ediyorum. Jay için ağladıysam, gerçekten istediğim Bishop için ne zaman ağlayacağım belli olmaz. Yirmi yıllık keder, yirmi yıllık umut ve dilekler, zihnim kırılmaya hazır olduğunda uçurumun kenarında duruyor. Ama o an şu anda değil, çünkü bir bardak su kabul ediyorum ve o folyo paketten iki ibuprofen çıkarıp avucuma attığında onları alıyorum.

"Başın nasıl?"

"Sanki kafatasımın içinde bir sinek kuşu saldırıyor gibi," diye mırıldanıyorum. Bunun tamamen Scanlon ve geçirdiğim beyin sarsıntısı yüzünden olduğunu düşünmesine izin veriyorum, ama baş ağrımın en az yarısı önümdeki adamla ilgili. Onun için ağlayarak geçirdiğim onca yıl. Okuldaki yurdunda oturup, evrende nerede olduğunu merak ettiğim onca gece. Orada oturup, ölümün ne kadar acı verici olduğunu merak ettiğim, onun ölümünün acısız olmasını umduğum ve onu tekrar görebilmek umuduyla aynı şeyi başarmanın en kolay yollarını düşündüğüm onca zaman.

Beyin sarsıntım acıtıyor, ama bu adamın bana hissettirdikleriyle karşılaşırıldığında hiçbir şey.

Önümde diz çöküyor ve titrek ellerimle hapları alırken beni izliyor. "Miden bulanıyor mu?"

Kafamı sallıyorum, ama acı duyunca tekrar duruyorum.

"Hayır." "Uykun var mı?"

Çıplak bacaklarıma ve çıplak vücudumu gölgede bırakan Griffin Industries tişörtüne bakıyorum. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi davranıyor. Sanki dokuz yaşındayken tanışmışız ve o günden beri bir gün bile ayrılmamışız gibi davranıyor. "Biraz uykulu, ama normal bir uykululuk, ölüyormuşum gibi hissettiğim türden değil."

Ağır alt dudağı sırtarak seçiriyor. "Su dışında başka bir şey ister misin? Meyve suyu ya da bira var. Bira baş ağrına iyi gelmez ama bazıları rahatlamanın buna değer olduğunu söyleyebilir."

"Hayır." Su bardağımdan bir yudum alıp gözlerinden kaçındım. "İçki içmem." Kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Hayır. Hiç içmem. Sevmem."

"Tamam..."

Ben uzak duvara bakıp bu gece gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışırken, gözleri yüzümü tarar.

"Benimle konuşman lazım, Lib. Neden o kadar uzun süre kulüpte kaldın?" Elini uzatıp yüzümü tutup bana döndürür. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Alex ile konuşmam gerekiyordu, sonra kendimi kötü hissettiğim için tuvalete gittim. Sophia peşimden geldi ve sorular sordu." Theo'nun gözleri farkındalıkla karardı. "Senin kim olduğunu bilmek istiyor. Gerçekte kim olduğunu bilmek istiyor, çünkü Theo Griffin'in on yıldan biraz fazla bir süre önce birdenbire ortaya çıktığını biliyor. Theo'nun muhtemelen uydurma bir isim olduğunu biliyor ve sahte kimliğin altında yatan gerçek adamı bildiğimi düşünüyor."

"O bunları nereden biliyor?" Dizlerinin üzerinde yeniden pozisyonunu düzeltti ve ben bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştıkça yüzümü geri çekiyordu. "Libby? O aptal kız bunları nereden biliyor?"

"Sana söyledim zaten; o akıllıdır. Checkmate'in arkasındaki beyin odur. Bu gece sana tam olarak aynı şeyi yapmak için giyinmiş

Aynısını yapmak için giyinmiş. Sen onun sırlarını istiyorsun, o da seninkileri istiyor. Sen para ve seks teklif ettin, o da mini etek giyip aynısını yaptı. İkiniz de cevap alamadınız, çünkü ben içeri girdim ve görünüşe göre sen ona ilgi göstermeyi bıraktın."

Dudakları yana doğru kıvrılır. "Bu biraz doğru. Seksi bir kulübün kabininde bir bimbo vardı, ama sonra polisim içeri girdi ve birden susadım."

Şaka yaptığını biliyorum, ama yine de kaşlarımı çatıp çenemdeki elini çekiyorum. "Ben senin polisin değilim Gunner. Satılık değilim."

"Sen benim polisimsin," diye düşük, tehlikeli bir sesle tartışır. "Senin her şeyin bana ait, benim her şeyim de sana ait."

"Gunner, hayır..."

"Theo," diye bağırır. "Benim adım Theo. Ve inan bana, senin polis olmaktan memnun değilim. Polislerden nefret ediyorum. Ama işinin berbat olduğunu bir kenara bırakıp, sadece senin sen olduğuna odaklanalım. Seni tekrar görmek için çok uzun zaman bekledim."

"Hayır." Kafamı sallayarak, arkamı dönüp yataktan kaymaya çalışıyorum. "Bu işe yaramayacak. Ben kiralık polis değilim ve sen de karışabileceğim bir adam değilsin."

"Özgeçmişinde kötü görünecek, değil mi?"

Ben onun elinden kurtulup odanın diğer tarafına doğru yürürken o da bana dönüyor. "Seni anlamıyorum Libby. Senin sorunun ne?"

"Benim sorunum, senin çok paran olması. Tonlarca paran var ve senin yaşında hiç kimse, özellikle de tek kuruşu olmayan, evsiz bir çocuk olarak başlayan bir çocuk, bu kadar parayı yasal yollardan kazanmış olamaz. Ve biliyor musun? Kazanmış olsan bile, öyle görünmüyor. Ve hayatımın bu noktasında, şirketinin nasıl kurulduğu umurumda değil. Ben bunun nasıl *göründüğünü* önemsiyorum. İnsanların varsayımlarda bulunmasını önemsiyorum ve hayatımın geri kalanında onların gözünde şüpheli olacağım."

"Şüpheli mi? Ne şüpheli?"

"Adımı gördüklerinde, babamla aynı olduğunu anlayacaklar. Adını gördüklerinde, ailenin işini sürdürdüğümü ve piskoposun küçük kölesi olduğumu düşünecekler. Parayı gördüklerinde, birkaç dolar için bacaklarımı açtığımı düşünecekler."

"Ama bunların hiçbirisi doğru değil. Libby." Ben yanından geçerken bileğimi yakaladı ve beni yatağın ucuna oturttu. Mavi gözleri benimkilere dik dik bakarken, elini kaldırıp çenemi tuttu. "Bunların hiçbirisi doğru değil. Ben babam değilim, sen de baban değilsin. Sahip olduğum her kuruşu yasal yollardan kazandım. Buna inanmayabilirsin, ama bu doğru. Ve sahip olduğum her kuruşun kaynağı sensin."

"Ben mi?"

O başını sallar. "izim yapmayı severim. Bunu benim hakkımda bilmiyordun, değil mi?" Onun tutuşundan kurtulmak için direnmeyi bıraktığımda, o benim zayıflığımı fırsat bilip beni yere çekerek kucağına oturtur. "Annem bana Doodlebug derdi. Uzun süre para biriktirip bana süslü bir kalem seti ve çizim kağıdı aldı ve ben gençliğimin çoğunu o kitaplarda geçirdim."

"Kalemler," diye fısıldarım. Kanepenin altına sakladığı teneke kutuyu hatırlıyorum. Dağınık kağıt yığınınını. "Kalemlerini buldum."

Gözleri yumuşar. "Onları benim süveterimi aldığın gün mü çaldın? Çünkü aldıysan kızmam. Onları geri almak için neredeyse her şeyi verirdim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır. Onları orada bıraktım. Senin süveterini çaldım ve saklamak zorunda kaldım. Süveterinden bahsetmiştin, en sevdiğin süveter olduğunu ve onu unuttuğın için çok kızdığını söylemiştin, ben de o gün babamla birlikte gidip onu aldım. Ama kalemlerini sevdiğini bilmiyordum. Özür dilerim."

"Sorun değil." Başımın üstüne bir öpücük kondurup kokumu içine çekiyor. "Sokaklarda yaşarken tekrar çizmeye başladım. Bu dünyada senin çizimin için iki dolar ödeyen bir sürü insan var." Geriye yaslanıp gülümsüyor. "O zamanlar iyi bir plandı, ama şimdi bunun biraz ürkütücü olduğunu anlıyorum. Üzgünüm."

Gözümün altını elime silip gülüyorum. "Sorun değil. Çok sattığını sanmıyorum."

"Binlerce sattım," diye araya giriyor. "Binlerce, binlerce, ve her birini sattığımda sana veda etmek zorunda kaldım. Sanki seni satıyormuşum gibi, ve her seferinde kalbim parçalanıyordu, ama o para çok işime yarıyordu. Yemek yemem, bir şeyler almam gerekiyordu."

"Neden..." Tereddüt ediyorum. "Binlerce mi? Neden birisi bunu istesin ki, anlamıyorum..."

"Anlıyorum," diye mırıldanır. "Gözlerin, Libby. Yağmurda orman zemini gibi kirli yeşil. O çizimleri sattım, her birine veda ettim ve yıllar boyunca onları tekrar bulup geri almaya çalıştım." Gülümser. "Bazıları teklifimi kabul edip geri satıyor. Bazıları ise bedelsiz geri veriyor. Birçoğu ise benim istediğim bir şeye sahip olduklarını görüp, ısrarla daha fazla para istiyorlar."

"Ve sen yine de ödüyorsun?"

O başını sallar. "Seni paylaşmak istemiyorum. Bu yüzden istedikleri parayı öderim, o çizimi geri alırım ve dokuz yaşındaki haline tekrar merhaba derim."

"Ben..." Nefesim bir anda dışarı çıkar. "Bunun Griffin Industries ile ne ilgisi var?"

"Senin resimlerinin satışından kazandığım paraları biriktirdim ve o parayla bilgisayarlar satın aldım. Annem bilgisayar konusunda yetenekli olduğumu biliyordu ve beni sevdiği için bana kalemler satın alsa da, çaresizlikten beni bilgisayar işine yönlendirdi. Bir yetişkin olarak, hangisinin faturaları ödeyeceğini biliyordu. Sahip olduğum her kuruş, ilk olarak senin gözlerinin bir resmiyle başladı, şimdi şirketim cirosu..." duraksıyor, gülümsüyor. "Polis beyninin duymak isteyeceğinden daha fazlası. Bu seni sadece kızdırır. Hem de çok. Griffin Industries çok para kazanıyor, ama bunun seninle başladığını hiç unutmadım. Buradaki mesele bu, Lib. Griffin kirli değil; her kuruşu meşru. Her iş anlaşması masanın üstünde, altında değil. Her yıl denetçiler gelip defterlerimi didik didik ediyorlar, ve biliyor musun?" Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hepsi mükemmel. Griffin gurur duyulacak bir isim. Güçlü, cesur ve bana meydan okuyabileceğini düşünenlerden korkmayan kudretli aslan. Beni tanıyarak adın temiz kalır." Dudaklarıma bir öpücük kondurur. Sonra bir tane daha. Bunlar, bunun işe yarayacağına beni ikna etmeye çalıştığı türden öpücüklerdir. "Seni incitecek hiçbir şey yapmam. Hatırlamıyor musun? Bu sözü zaten verdim."

"Sana zaten söyledim," diye cevap veriyorum. "Bu artık meşru parayla ilgisi yok, tamamen nasıl *göründüğüyle* ilgili. Theo'yu tanıyamam. Hala Bishop olsaydın neredeyse daha kolay olurdu. Yine de berbat olurdu ve muhtemelen yine bu konuşmayı yapıyor olurduk, çünkü Tate ve Bishop artık birlikte görülemezler. Ama sen parasız bir Bishop olsaydın *neredeyse* daha kolay olurdu." Kucağından kalkıp ellerini bırakıyorum. "Diğer adamlar, Kane ve Jay, onlar da Bishop'un oğullarıydı. Ve ellerini kirlettiler. Kötü şeyler yaptılar, insanlara zarar verdiler. Yasaları çiğnediler ve şefimi o kadar kızdırdılar ki, saçları ağaracak. Ama kim oldukları konusunda pişman değiller. İçeri girip Bishop'lar olduklarını ilan ediyorlar. Bir pisliğin oğulları olduklarını kabul ediyorlar. Ama bu kasabada yerlerini hak ediyorlar."

Ben konuşmaya devam ettikçe Theo'nun gözleri kısılıyor. Ayağa kalkıyor ve uzun boylu vücudunu açarak aslandan çok ayıya benziyor. "Onları ne kadar iyi tanıyorsun, Elizabeth?" Yavaşça ilerliyor, böylece gözlerim onun genişleyen burun deliklerine odaklanıyor. "Yıllar boyunca onlarla ne kadar yakınlaştın? Sadakatinin ne kadar açık olduğu neredeyse belli oluyor."

"Sadakatli mi? Hayır. Onları tanımıyorum."

Beni duvara doğru itiyor ve ellerimi başımın üzerine kaldırıyor. Şimdi aslanı görüyorum. Öfkeyi görüyorum. Gözlerinde ihaneti görüyorum.

"Çocukken onlarla hiç tanışmadım." O bana yaklaşıncı homurdanıp kalçalarımı salladım. "Bırak beni."

"Kimin tarafındasın, Lib? O çocuklarla büyümek eğlenceli miydi?"

Gözlerine bakıyorum. "Hayır! Kimsenin tarafında değilim. Ben İsviçre'yim."

"Polis için çok uygun bir konum. Annen tecavüze uğrayıp öldürülen çocuk için üzülüyorsun, ama katillerle arkadaşlığını kesmeyecek kadar da üzülüyorsun."

"Katillerle arkadaş mısın? Bırak beni!" Onu itmek için kalçalarımı öne doğru ittim. "Ben kimseyle arkadaş değilim! Mesele de bu zaten. Ben yalnızım, Gunner. Ben benim. Kendime sadık kalıyorum ve işimi yapıyorum, ve artık kesinlikle Bishop'larla arkadaşlık kurmuyorum."

"Onların masasına oturdun mu, Elizabeth? Colum'un annemi öldürdüğünü bilerek? Noel ağacının etrafında oturup pahalı hediyeleri açtın ve kendini İsviçre gibi mi gördün? Annemi sen öldürmedin, tetiği çeken sen değildin, yani bu senin suçun değildi. O çocuk da öldü, değil mi? Ve birdenbire kimin kimi öldürdüğü önemli olmaktan çıktı, çünkü Noel sabahı o parlak hediyeleri açtığında kendini çok iyi hissettin."

"Sen ne diyorsun?" diye bağıryorum ve o çenemi ısırduğında başımı geriye atıyorum. Beynim zonkluyor ve gözlerim yaşıyor. "Çocukken o çocuklarla hiç tanışmadım. Colum'un başka oğulları olduğunu bilmiyordum. Yetişkin olana kadar Colum'un adının Colum olduğunu bile bilmiyordum."

"Ona amca diyordun!"

"Ona amca dediğimi biliyorum! Ben çocuktum, ona öyle demem söylenmişti. Askerlerini karanlıkta tuttu, Theo. Babam onun için sadece bir askerd. Adını bilmiyordum, yüzünü bilmiyordum. Sen benden daha fazlasını biliyordun, ama bana anlatamadan öldün."

"Şu anda Bishop'larla ne kadar yakınsın, Elizabeth? Kime sadık olduğunu bilmek benim için gerçekten çok önemli."

"Yakın değiliz! Babalarıyla benim babamın birlikte iş yaptığını biliyorlarsa, *bunu hiç* söylemediler. Benim kirli bir polisin kızı olduğumu biliyorlarsa, bunu hiç söylemediler. Aslında, bu geceden önce, hiç özel bir konuşma yapmadık. Onlar kendi mahallelerinde kalıyorlar, ben de kendi mahallemde. Sokakta nazik bir selamdan öteye geçerek onlarla konuşmak zorunda kalmadım."

"Bu gece ne tür özel bir konuşma yaptın?" Kalçalarını benimkilere doğru iterek bastırıyor. "Beni o ofisten dışarı attığından, tekrar dışarı çıkana kadar bir saat ne yaptın? Onlarla," diye homurdanıyor. "Onlarla birlikte dışarı çıktın. O bir saatte ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı! Şefimle konuştum, bu gece onun evinde kalmamı istedi, böylece beyin sarsıntımı gözlemleyebileceklerdi. Sonra oradan ayrıldım. Tanrım, çekil üstümden!" Onu itip bir adım geri çekildiğinde derin bir nefes alıyorum. "Sen tüm dünyayı kontrol etmiyorsun. Onları kontrol etmiyorsun. Ve kesinlikle

Beni kontrol et. Birkaç saat önce ölmüştün. Sevdığım ve çaresizce geri istediğim o çocuk; o ölmüştü! Şimdi geri döndü, ama aynı insanlar olduğunuzu düşünüyorsanız delisiniz. O tatlıydı, zorbalara karşı beni korurdu. Kendimi güvende hissederdim ve çaresizce elimi asla bırakmamasını dilerdim. *Sen* sahte birisin. Sen sahtekarsın ve yalancısın. Bu sahte ismi kullanarak dolaşıyorsun, ama lekelenmiş isimlerimizi koruyan bizler kötü insanlarmışız gibi davranıyorsun. İsimlerimizin taşıdığı utanca rağmen bizler direndik. Onları yeniden parlatmaya çalışıyoruz, ama sen kolay yolu seçtin. Yeni bir isim uydurdun ve şimdi zenginliğin içinde iyi bir hayat yaşarken, geri kalanımız hala utançla başa çıkmaya çalışıyoruz.

"Kolay yolu mu seçtim?" Dişlerini göstererek yüzüme bir santim kadar yaklaşana kadar üzerime doğru fırtına gibi ilerliyor. Önceden olduğu gibi bana hiç dokunmuyor. "Hiçbir zaman kolay yolu seçmedim. Kolay yol, o kulüpte kalmak ve Colum'un katillerin arasında bir yuva teklifini kabul etmektir. Kolay yol, o kadar aç ve zayıfken, hafif bir rüzgârın bile benim için tehdit oluşturduğu bir anda lanet olası bir kamyonun önüne atlamak olurdu. Kendimi ben yarattım!" Geriye yaslanıp kendi göğsüne yumruk attı. "Sahip olduğum her şeyi ben yarattım, yasaların doğru tarafında yarattım ve bunu yirmi lanet yıl boyunca seni düşünerek yaptım!"

"Yine de, annenin sana verdiği ismi kullanmaktan bu kadar korkmasaydın, yirmi yıl boyunca benimle olabilirdin."

"Siktir git, Elizabeth!" O arkasını dönüp elini havaya kaldırır. "Sen annemi tanıımıyorsun. Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ama ben seninkini biliyorum. Kazandığın her kuruşu biliyorum, polis teşkilatında aldığın tüm ödülleri biliyorum. Ekşi suratlı kızlar sana kötü davrandığı için spor salonuna gittiğini biliyorum. Hiç arkadaşın olmamasını tercih ettiğini biliyorum, çünkü parlatmaya yemin ettiğin o ismi lekelemelerinden korkuyorsun. Lanet olası adetin hangi tarihte geldiğini bile biliyorum!"

"Beni kovaladın." Duvardan iterek yumruğumu sıkıp ileri doğru yürüdüm. "Beni kovaladın mı? Spor salonuna tesadüfen gelmedin. Orada olacağımı biliyordun."

"Tabii ki biliyordum! Kimin tarafında olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Benim Bishop'un askeri olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesim kırılmak istiyor, ama zayıflığı reddederek ilerliyorum. "Benim satın alınabilecek bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?"

Colum babamı satın almıştı, bu yüzden Kane ve Jay'in beni satın aldığını mı düşünüyorsun?"

"Emin olmak zorundaydım," diye homurdanır.

"Peki araştırmanın sonucu ne oldu?" O geri çekilip bacakları yatağın ucuna çarptığında parmak uçlarımda yükselirim. "Neye karar verdin Gunner? Satılık mıyım?"

"Hayır," diye homurdanır. "Kendini satacak kadar parasızsın."

Hayatımda hiç kimseye tokat atmadım. Vurdum, tekmeledim. Ateş ettim, biber gazı sıktım ve bir keresinde elektroşok kullandım. Ama hiç tokat atmadım.

Şimdiye kadar.

Kolum o kadar hızlı hareket etti ki, ne olduğunu bile fark etmedim. Avucum açıldı ve derim onun derisine değdiğinde çıkan yüksek ses kulaklarımı acıttı. Kafasını çevirdim ve elimden ve kolumdan yayılan acıya haykırdım.

"Siktir git, Gunner Bishop! Ben satılık değilim, hiç olmadım ve asla olmayacağım. Seni kibirli, kendini beğenmiş, ikiyüzlü pislik herif. Beni nasıl şüpheye düşürürsün? Ben senin tarafındaydım!" Bir kez daha vurmak için kolumu geri çekiyorum, ama o ikinci darbeyi kabul etmiyor.

Bileğimi yakaladı ve ciğerlerimden nefesim patlayana kadar beni öne doğru çekti.

"Ben senin tarafındaydım!" diye bağıryorum. "Hayatım boyunca tek tarafında olduğum tek kişi sensin. Bütün dünyanın senin peşinde olduğunu sanıyorsun. Herkesin anneni becereceğini sanıyorsun."

"Annem hakkında konuşma!"

"Kendini bizden üstün görüyorsun. Kirli bir polisin kızının da kirli olması gerektiğini varsayıyorsun. Kane ve Jay'in düşmanların olduğunu varsayıyorsun, çünkü babaları düşmandı. Herkesin sana zarar vereceğini varsayıyorsun, ama sen de bir pisliğin oğlusun. Sen de kötü bir ilişkinin ürünü olan birisin; sen de bizim gibi birisin! Colum benim annemi de öldürdü!" Kollarımı göğsüne vuruyorum. "Jay ve Kane'in annesini de öldürdü! Buradaki tek kurbanın sen olduğunu mu sanıyorsun? Bilgisayarında benim kayıtlarımı inceliyorsun, Sophia'yı kandırıp Checkmate hakkında bilgi almaya çalışıyorsun."

Netlik yerine oturduğunda geri çekiliyorum. "Bunun bilgisayarlar ve şirketlerle hiçbir ilgisi yok, tamamen sahipleriyle ilgili. Onların kötü insanlar olduğunu öğrenmeyi bekliyorsun. Onlara zarar vermek *istiyorsun*." Yumruğumu göğsüne vuruyorum. "Onlar senin *kardeşlerin*. Seninle aynı kanı paylaşıyorlar, ama sen onların kötü adamlar olmasını istiyorsun. Peki sonra? Onların kirli olduğunu öğrendiğinde ne yapacaksın? Nefret ettiğin polislere mi gideceksin?"

"Hayır." O kadar yaklaşır ki, ağrıyan elmacık kemiğimde onun sıcak nefesini hissederim. "Onları ortadan kaldıracam. Onları toplumdan uzaklaştıracam, böylece Colum, Raymond-lanet-Tate, Sean Frankston ve Abel Hayes'in saflarına katılacaklar. Annemin ölümünde parmağı olan her adam uzaklaştırılacak ya da idam edilecek. Kilitleri kimin çevirdiğini veya tetiği kimin çektiğini umursamıyorum. Tek umursadığım şey, bunun yapılması. Listem kısalıyor ve şimdi sıra, senin kardeşlerim dediğin bu pisliklere geldi."

"Ben de listendeydim." Gözlerime bakmayı reddettiğinde parmak uçlarımda yükseliyorum. "Öyleydi, değil mi? Bu yüzden beni kovdun. Şüpheli tiplerden rüşvet aldığımı öğrenseydin ne yapardın? Kötü biri olduğumu söyleseydim ne yapardın?"

"Seni ortadan kaldırırdım," diye öfkeli bir fısıltıyla itiraf ediyor. Gözleri aşağı iniyor ve benimkilerle buluşuyor. Gülümsemiyorlar. Sıcak değiller. Club 188'de olduğu gibi sevgi dolu değiller. "Seni ortadan kaldırırdım. Ama sen kirli değilsin, bu yüzden artık önemi yok."

"Önemli lan!" diye bağırırım. "Bunu sorguladığın önemli."

Kulüpte olduğu gibi midemde mide bulantısı hiss ediyorum ve öfke, vücudumu saran baskın duygu olmak için onunla savaşıyor. Arkanı dönerek, beni geri çekmeye çalıştığında ellerini bırakıyorum.

"Bu işe bulaşmayacağım, Theo. Ya da Gunner. Kim olmak istiyorsan, bu oyunu oynamayacağım. Geri dönmeni ben istemedim. Beni yönetmen için sana izin vermedim. Sana hiçbir şey yapmamış olan Bishop'ları yönetmene yardım etmeyeceğim."

"Onların babası annemi öldürdü!"

"O senin de baban," diye tükürdüm. "Belki de aynaya bakıp, herkese sorduğun aynı soruları kendine de sorabilirsin."

Bu devasa odanın uzak köşesindeki sandalyenin üzerine katlanmış ve dizilmiş giysi yığınının yanında durdum. Theo'nun otel odası benim tüm dairem kadar büyük ve onun bu lüks dünyada yaşarken, diğer herkesin ahlaki değerlerini sorgulaması beni çok sinirlendiriyor.

Geri kalanlarımız mütevazı hayatlar sürüyoruz, sıradan evlerde – ya da benim durumumda, üç kat merdiven çıkmam gereken lanet olası bir ayakkabı kutusu gibi dairede. Hiçbirimiz lüks tatiller yapmıyoruz, hiçbirimizin lüks işleri yok.

Nasıl olur da, tüm insanlar arasında, bizim ebeveynlerimizin ürünü olduğumuzu varsayar?

Başım o kadar çok ağrıyor ki çığlık atmak istiyorum. Gözüm yanıyor, yanağım zonkluyor ve bağırmaktan dudağım yine yaralandı.

"Bu kasabadan gidebilirsin, Theo. O çocuğu geri istiyordum, ama elde ettiğim sonuç buysa..." Kot pantolonumu bacaklarımın yarısına kadar çekmiş halde duruyorum. Onu baştan aşağı süzdüm ve beni tüketmek isteyen yeni acıyı zar zor yuttum. "Eğer o çocuk sonsuza dek gitti ve sen, ebeveynleri kim olduğu için masum insanları infaz etmeyi tercih eden bir adamsan, o zaman sadece kişisel olarak uyumsuz değiliz, aynı zamanda işime geri döneceğim ve seni de kovacağımdan emin olabilirsin. Benim de güçlü bilgisayarlarım var. Aslında, karakoldaki her masanın her monitörünün arkasında Griffin logosu olduğundan eminim. Suçlarını bulacağım ve seni hapse attıracağım." Kot pantolonumu çekip düğmesini iliklemek için zıplıyorum. "Ben iyi bir polisim, temizim, işimi iyi yapıyorum ve sen..." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen bir pisliksin. Buraya Colum'un imparatorluğundaki tek kurbanın sen olduğunu düşünerek geldin, ama değilsin. En çok zarar gören bile değilsin."

Griffin tişörtünü çıkarıp bir kenara atıyorum, ama daha önce giydiğim tişörtü hemen tekrar giyiyorum. Sütyenim yok, tişörtümün önü kurumuş kanla kaplı ve onu giymek bana nedenini anlayamadığım bir tedirginlik veriyor, ama omuzlarımı geriye atıp midemde kıvrılan yağı görmezden geliyorum. "Buraya insanlara zarar vermek için geldiysen, bende bir müttefik bulamazsın."

"Sen onları seçiyorsun," diye mırıldanıyor. "Temiz olduğunu söylüyorsun, ama beni değil, Bishop'ları seçiyorsun."

"Sen lanet olası bir piskopossun!" Köşedeki masadan bir su şişesi alıp ona doğru fırlatıyorum, böylece onu uzaklaştırmak zorunda kalıyor. "Sen bir piskopossun. Ama yanıyorsun; onları sana tercih etmiyorum. Doğruyu yanılsa tercih ediyorum. Hayatım boyunca sahip olduğum tek kontrol, kendi başıma yapabileceğim ve kontrol edebileceğim tek şey, kimin tarafında olduğumdu. Kimin sözüne inandığımdı. Kimin arkasında durabileceğimi. Her seferinde doğru olanı seçtim. Eğer doğru nedenlerle burada olsaydın, seni de seçerdim, ama değilsin. Sen, tanımadığın insanlarda iyi yanları aramıyorsun. Onların kirli çamaşırlarını çıkarıp, onlara atıyor ve bunların yapışmasını umuyorsun." Gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Bunu yapmana yardım etmeyeceğim."

Telefonumu ve cüzdanımı alıp odanın diğer tarafına geçiyorum. Eve giderken yarım düzine ibuprofen daha almam lazım, sonra uyuyacağım ve uyanmamayı dileyeceğim. *Beni al, beyin sarsıntısı, çünkü istediğim her şeye sahibim... ama bu, istediğim şeyin hiçbirine benzemiyor.*

"Şehirde kalma, Theo. Burada senin için hiçbir şeyimiz yok."

"Bunu unutamam, Lib!" Elim kapı kolunu kavradığında sesi çatallanıyor. "Kulübe giren diğer herkesin kötü bir el almadığını söylemiyorum. Hepimiz aldık. Anlıyorum, tamam mı? Ama onların iyi mi kötü mü olduğunu nasıl bilebilirim? Masum bir kadını birkaç dolar için satmayacaklarını nasıl bilebilirim?"

"Onlara sorabilirsin," diye sessizce tartışıyorum. "Sophia'ya seks ve bir çatı katı sunmak yerine, ona kız kardeşi hakkında soru sorabilirsin. Jay'e, onun durdurduğu seks kaçakçılığı operasyonu hakkında soru sorabilirsin. O bundan fayda sağlamadı, Gunner. Bunun devam etmesine izin vermedi. Operasyonu durdurdu ve sayısız hayat kurtardı."

"Hesaplarında kirli para var." Odanın tam karşı tarafında duruyor ve yutkunuyor. "Sana geldim çünkü senin hesapların temiz. Bütün hayatın temiz. Ama sonra Sophia'nın dans stüdyosuna bakıyorum ve bize bir yıldan az bir sürede milyonlar kazandığını inandırmaya çalışıyor?"

"Onların suçlu olmasını *istiyorsun*," diye mırıldandım. "Colum'u cezalandıramadığın için onları cezalandırmak istiyorsun. Onları kişisel olarak tanımiyorum. Paraları hakkında bir şey bilmiyorum. Her şeyden uzak durdum, çünkü şu anda kontrol edebileceğim tek şey bu. Kontrol edebileceğim tek şey bu."

arkadaşlarımla, çünkü insanların beni babam gibi görmemelerini istiyorum."

"Değilsin." Bir adım öne çıktı. "Sen o melez gibi değilsin."

"Sen de baban gibi değilsin, değil mi?"

Başını sallar. "Onun gibi değilim."

"O zaman belki de onlar da aynı şeye layıktır. En azından bunu tartışma fırsatını hak ediyorlar. Bir kardeşleri olduğundan bile haberdar değiller." Kapı kolunu bırakıp ona doğru yürüdüm. "Üçüncü bir kardeşleri olduğundan haberdar değiller. Bu nasıl adil olabilir?"

"Sen..." Tereddüt eder. "Ben kulübün dışında beklerken, bu gece onlara söylemedin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Çünkü Gunner Bishop'a sadakatim var. Bu Theo denen adam mı? O bir pislik. Benim için bir önemi yok, ama Gunner... o tatlı çocuk?" Gözlerinin içine bakıyorum. "Onun kardeşleri var. Ve üçü de birbirlerini tanımayı hak ediyorlar. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar."

"Onların duygularını önemsemek benim sorumluluğum değil, Libby."

Onun önünde durup boynumu eğerek gözlerine bakıyorum. "Kaç yaşındasın, Gunner?"

Dudakları seğirdi. Çok eski bir anı beynimde canlandı.

"Otuz üç buçuk yaşındayım."

"Bu durumda Kane senin ağabeyin, Jay ise küçük kardeşin oluyor. Bu sizi bir aile yapıyor. Hayır, onların duygularını önemsemek senin sorumluluğun değil. Onlar bu zamana kadar birbirlerine sahip oldular, bir takımlar ve bu onlar için harika bir şey. Bu senin sahip olduğundan daha fazla. Oldukça sarsılmaz bir ikili gibi görünüyorlar ve senin yerinde olsam, onlara yaklaşımdan korkardım, çünkü bir Bishop olarak, onların yanında olmak senin hakkın. Seni reddedebilirler ve bu korkutucu."

Elimi tutup acıyan avucumu ovmaya başladığında direnmedim.

"Ama eğer iyilerse, eğer *ondan* çok *sana* benziyorlarsa, denemeye değer değil mi?"

Gunner derin bir nefes alıp, kesik kesik nefesler verirken göğsü titriyor. "Ya yanılıyorsan? Ya onlara gidersem

ve basitçe... sorarsam, ama onlar reddederse? Gizli kimliğimi açığa çıkarmış olacağım, şirketimi ve yüz bin kişinin geçim kaynağını tehlikeye atmış olacağım. Ya onlar..."

"Seni reddederse?" diye sessizce iç çekerek tekrar ediyorum. "Korkutucu bir düşünce, değil mi?" Gözleri hatırladığım gibi sıcak. O çocuk, yirmi yıllık korku ve yalnızlığın altında saklı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Henüz kim olduğumu bilmiyorlar mı?" Başımı sallarım.

"188'in önünde beklediğim bir saat boyunca sormadılar mı?"

Başımı sallarım. Sonra karnımda biriken gerginliği bir kahkaha ile dışarı atarım. "Tabii ki sordular. Kim olduğunu bilmek istiyorlar. Şefimizin bizi birlikte görmesine izin vermek yerine seni pencereden neden ittirdiğimi bilmek istiyorlar. Sophia cevapları almak için bana şantaj yapmaya başvurdu."

Theo, şantaj kelimesini duyunca gözleri karardı. "Onların iyi insanlar olduğunu söylüyorsun, ama bir memura şantaj mı yapıyorlar? Sana ne gibi bir garezi var, bebeğim?"

O çenemi okşadığında yüzümü başka yöne çeviriyorum. "O ailesini koruyor. Para için değil, ailen için birini şantaj yapmak farklı bir şey bence."

"Onlar iyi insanlar değil, Lib. Ne yaparlarsa yapsınlar, ne bilirlerse bilsinler, bana ne söylerlerse söylesinler, onlar iyi insanlar değil."

"Haklı olabilirsin. Belki mükemmel değiller, ama kötü olduklarını da düşünmüyorum." Yutkunup gözlerine bakıyorum. "Senin gibi, sanırım. İyi değiller, ama kötü de değiller."

Kaşları birbirine yaklaşır. "Ben kötü biri değilim. Hiç masum birine zarar vermedim."

Elini avuçlarım ve sağlam yanağıma bastırırım. Acı azalmıyor, giderek artıyor ve yarın için endişelenmeme neden oluyor. "Bazen, gerektiğinde, annenin geçimini sağlamak için bir şeyler çalardın." Dönüp dudaklarımı avucuna bastırıyorum. "Bazen hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapmak zorundayız ve bu acımasızca yapılmadığı ve masum insanlara zarar vermediği sürece, bu adil bir oyundur. Değil mi? Bu, kanun nezdinde iyi biri olmadığının anlamına gelir, ama bu seni kötü bir insan yapmaz. Sadece sana kötü bir el dağıtılmış ve sen de kimseye zarar vermeden hayatta kalmak için elinden geleni yapıyorsun demektir."

süreç." Ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyorum ve ellerimi beline koyup onu kendime çekince, yerden göğsümüze kadar birbirimize değiyoruz.

Sonra daireyi kapatır ve dudaklarını alnıma bastırır.

"Onları görmeye seninle gelebilirim," diye fısıldadım. "Senin arkadayım.

Çocukluğumdan beri var."

"Libby?" Sıcak nefesi tenimde dolaşüyor ve gözlerimi kapatmaya zorluyor. Hiçbir erkekle bu kadar çabuk bu kadar rahat hissetmemiştim... hiç. "Bebeğim?"

"Evet?"

"Sence bir erkek çocuk on bir yaşında aşık olabilir mi?"

Kalbim güm güm atıyor, boğazıma kadar çıkıyor ve beni suskun bırakıyor.

"Sence bu kadar zaman boyunca ona tutunmuş olabilir mi? Bu kadar zaman boyunca ayrılmaları gerekirken, birbirlerinden ayrılamayan bu iki kalbe sahip olduğumuzu? Sadece bir saatti." Yüzümün diğer tarafını nazikçe avuçlayarak gözlerimi kendine çevirdi. "Onlar sadece çocuklardı, ama o, sokaklarda geçirdiği tüm o yalnız gecelerde onu kurtardı. Sadece varlığıyla onu kurtardı."

"Ve o da onu kurtardı," diye fısıldadım. "O, on yıl boyunca onun tek arkadaşıydı, ölü olsa bile."

Parlak gözleri yumuşayarak beni kendine çekti. "Ve şimdi buradayız. Bu otelde, aynı şehirde. Seni çoktan tattım, çünkü vücudun kalbinin bildiğini biliyor. Sadece beyninin yetişmesi gerekiyor." Eğilip narin dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Böyle hissetmemeliyim, değil mi? Bu normal değil."

"Benim için normal değil," diye sessizce cevap verdim. "Bu imkansız." "Yine de, buradayız."

"Aynı takımda olabiliriz, Gunner. Birbirimizin arkasını kollayabiliriz. Ama sen, tanımadığın insanlara zarar veriyorsan, seninle birlikte yürümeyeceğim. Buna katılamam."

"Benimle birlikte olur muydun?" Geri çekilir ve bana titrek bir gülümseme gösterir. "Peki ya itibarın ne olacak?"

"Şey..." Kalbim durmak üzere. "Gunner Bishop ile mi olacağım; gerçekten talihsiz bir soyu olan adamla mı? Yoksa Theo Griffin ile mi,

şüpheli parası olan adamla mı?"

O gülüyor. "Yemin ederim, her kuruşu hesaplanmış ve titizlikle denetlenmiştir. Kirli para değil."

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye ısrar ediyorum. "Şirketinin bu kadar para kazandığını nasıl inanmamı bekleyebilirsin?"

"Çünkü..." Tereddüt ediyor. "Bunu kanıtlayacak kayıtlarım var. Kanıtlarım var."

"Hesaplarını sorgulamam seni rahatsız mı ediyor?"

O başını sallar. "O parayı kazanmak için çok çalıştım ve ben uğraşırken tek arkadaşım sendin. Senin bunu sorgulaman biraz canımı yakıyor."

"Tamam..." Göğsünü okşuyorum ve elimde hala hissettiğim acıyı görmezden geliyorum. "Sophia ile konuştuğumuzda, belki onun parası hakkında bunu hatırlayabilirsin."

Anladığında gözleri kısılır. "Sen kimin tarafındasın, Elizabeth? Tanımadığını söylediğin o aileyi çok savunuyorsun."

Gülerek arkasını dönerim, ama iki adım atmadan kolu karnımı sarar ve küçük gülüşüm aptalca kıkırdamaya dönüşür. Bu kıkırdayan halimi tanımlıyorum, ama Gunner umursamadan beni kaldırıp yatağa atar.

Beynim bu hızlı hareketi reddeder, ama yatak bulut gibi yumuşaktır ve merhametli bir şekilde beni zıplatmak yerine ağırlığımı emer. Sonra Gunner da peşimden gelir ve üstüme çıkar. Dizini bacaklarımın arasına koyar, ellerini başımın iki yanına yerleştirir, sonra tek görebildiğim şey o olduğunda tavandaki sert ışıkları engeller.

Güçlü çenesi. Çok uzun zamandır çok fazla acı veren parlak gözleri. Omuzları güçlü, geniş ve kasları gerginleşip beni üstünde tutarken genişliyor gibi görünüyor.

"B e n i m le kal, güzel Libby? Zaten eve gidemezsin. Birinin senin tekrar uyanmanı sağlaması gerekiyor."

"Bu çok kötü bitecek," diye fısıldıyorum. "Bildiğimiz her şey bir karmaşa. Yetişkin olmamız bunu değiştirmeyecek."

Kafasını sallar ve hareket ettiğinde ışıklar gözlerimde parıldar, beynim en acı verici şekilde zonklar. "Söz veriyorum

seni her iki saatte bir uyandıracağıma söz veriyorum. Bütün gece seni izleyeceğim." Çeneme nazik öpücükler kondurur. "Ben nöbet tutarken sana asla zarar gelmesine izin vermem."

"Uykumu kastetmedim." Acıyla mücadele etmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Başım ağrıyor, beyin hasarı değil."

"Peki..."

Gözlerimi açtığımda onun kendini beğenmiş sırıtişını gördüm.

"Anlam bilimi. Bence beyin sarsıntısı, kelimenin tam anlamıyla beyin hasarıdır. Ama seni gözlemleyeceğim, tamam mı?" Vücuduma bakıyor ve kıyafetlerimi yeniden düzeltmek zorunda kaldığında dramatik bir iç çekişle nefes veriyor. Bu gece üçüncü kez kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı doğru indirmeye başlıyor. "Artık dar kot pantolon giymeyi bırakmalısın, bebeğim. Çok seksi görünüyor, ama işimi engelliyorlar, bıktım artık."

Eğilip uyluklarımin üst kısmına öpücükler yağıdırıyor.

"Daha yeni tanıştığın bir kadınla çok rahat görünüyorsun." Bacaklarımin arasında bir sıcaklık hissedince kıvranmaya başlıyorum. "Cidden. Yabancılardan sevgililere, senin başka biriyle randevuya çıkmandan, benim yüzüme balyozla vurulmamaya kadar."

Denim pantolonunu çıkarıp utangaç bir gülümsemeye yere atıyor. "Biz hiç yabancı olmadık. Ruhlarımız birbirini tanıyor..." Omuzlarını silkiyor. "Her zaman. Şimdi fiziksel tarafımızı da keşfedebiliriz. Yirmi yıldan fazla süredir birlikteyiz. Utangaçlığa yer yok."

"Hayatımız bir kitap gibi," diye fısıldarım. "Sen ortasını yırtıp arkasına baktın. Bu hile yapmak."

O gülümser. "Başka biri de bana yakın zamanda benzer bir şey söyledi."

Üzerime tırmanıyor, kolunu altıma sokuyor ve beni yukarı çekiyor. Beni öpecek sanıyorum, ama aslında yaptığı şey kanlı gömleğimi yukarı çekip, *çok nazikçe* başımdan çıkarmak, böylece onun altında tamamen çıplak kalıyorum. Gömleği bir kenara atıp duruyor, bir an durup vücuduma bakıyor ve her kıvrımı, her çizgiyi inceliyor.

"Beklediğim şey bu değildi." Parmak ucuyla karın kaslarımı okşadı. "Bu kesinlikle çocukluğumdan beri hayalini kurduğum vücut değil."

düşündüğüm vücut değil."

"Ne bekliyordun ki?" Kollarımı geriye çekip başımı onlara yasladım. "Yirmi yıl uzun bir süre. İnsanlar değişir."

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben şişman gamzeler bekliyordum. Tombul dizler. Dünyanın en sevimli, en tombul yanakları."

"Sen bir pisliksin."

Gülüyor. "Seni hayal ettim, ama daha tombul olarak. Karın kasların var, Lib. Bu da ne lan?" Parmaklarını kasların üzerinde gezdiriyor. "Nasıl karın kasların olabilir?"

"Yağsız et, yüksek protein, şeker yok..."

Gülümseyen gözlerle bana bakar ve bir öpücükle beni susturur. "Sen her zaman çok gerçekçisin. Hindi kıymasını denedin mi? Güzel, değil mi?"

"Evet, denedim. Hayır, iyi değil. İğrenç." "Daha ucuz, daha yağsız ve senin için iyi."

"Daha ucuz olması umurumda değil. O şeyi iki kez bile yutamıyorum, tavuk yediğim sıklıkta yemem imkansız."

"Şimdi kim parayı savuruyor?" Ben yumruklarımı sıkınca, o eğilip boynumu ısıyor. Cildime karşı gülüyor, altını indiriyor ve kot pantolonlu kalçasını çıplak vücuduma sürtünce, söylemek üzere olduğum her şeyi susturuyor. "Ağrın mı var?"

Kafamı sallıyorum.

Bu onu bir an duraklatır. Ne düşündüğünü biliyorum. Yüksek sesle söylemeyi reddettiği şeyi biliyorum. "En azından bana yalan söyle ve benim şimdiye kadarki en iyisi olduğumu söyle."

Kahkahayı patlatıyorum ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. "Tamam, sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyisin."

"Ugh." Boynumu acımasızca ısırır ve ikinci kez bana sürünür. "Bana patronluk taslama, kadın." Biraz kalkarak kendi kot pantolonunu açar, penisini serbest bırakacak kadar aşağı indirir ve sonra ucunu benim girişime dokundurur.

"Bekle." Gömleğini yukarı çekiyorum, çünkü onun teninin benimkine dokunmasını istiyorum.

Bunun hızlı ve kirli bir şekilde olmasını istemiyorum, kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek istiyorum. Gömleğini çıkarıp olabildiğince uzağa fırlatıyorum

ve gözlerimiz buluştuğunda, o içeri girip kendini sonuna kadar gömdüğünde zevkle dolu bir iç çekiş bırakıyorum.

"Böyle daha iyi."

THEO

KAYIP OĞUL

Libby, Griffin tişörtü ve külotuyla otel odamda dolaşıyor. Bu açıdan bacakları muhteşem görünüyor – *"bu açt"* derken, yatakta başlığa yaslanmış, bir elimde kahve fincanı, gözlerim onun kışına dikilmiş, o ise gergin bir şekilde tişörtümü sıkıp telefonunda bir numara çeviriyor.

Gergin olmam gerekirdi. Yani, içimde kalbim deli gibi atıyor ve midemde mide bulantısı var, ama dışarıdan bakıldığında, Libby'nin mükemmel vücuduna odaklanıyorum. Onun gerginliği ikimiz için de yeterli ve yüzü o kadar berbat durumda ki, o burada, tam önümde dururken kendi sorunlarıma odaklanmakta zorlanıyorum.

"Dolly?" Lib zeminin ortasında durur ve gözlerinde korku ile bakışlarımızı buluşturur. "Uh, hey. Ben Memur Tate."

"Mmm." Gülümsüyorum ve Lib'in yüzünün kızardığını izliyorum. *"Memur Tate"*. Bunun beni tahrik edeceğini hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız ve kelepçelerini kullanmana izin veririm."

Lib, aramızdaki beş metrelik mesafeye rağmen bana vurur. "Evet, kadın polis. Kane'in burada olmasını umuyordum. Onunla konuşmak istiyorum... Arama emri var mı?" Lib'in kaşları çatılır. "Hayır, onu sorgulamıyorum... Dolly, polis her geldiğinde o çocuklar sana arama emri soruyor mu?"

Gülümserim ve soğuyan kahvemden bir yudumunu içerim. Bunun bir suçluluk belirtisi ve onların aleyhine bir başka puan olduğunu düşünmek isterdim, ama ben de mavi üniformalı adamlardan genel olarak hoşlanmam ve aynı soruyu sormadan tek biriyle bile konuşmuş olduğumu söyleyemem.

Libby hariç. O her kuralın istisnasıdır.

"Hayır, kimse başı dertte değil, ama bir veya iki piskoposla görüşmek istiyordum. Ne zaman?" Gözleri bana çevrilir. "Uh... boş olduklarında." Resepsiyonist Dolly lafı dolandırırken, o yine volta atmaya başlar. "İkisi de saat on birde boş mu?" Yutkunur. "Saatlik danışmanlık ücreti 500 dolar mı? Kadın! Lanet olası bir arama emri çıkaracağım ve onları karakola götüreceğim." Ellerini havaya kaldırır. "Bilmiyorum! Bir suç bulacağım ve onların yaptığını kanıtlayacağım."

Yumuşak kıkırdamam tam bir kahkahaya dönüşür. Polisleri gerçekten sevmiyorlar.

"On bir için rezervasyon yap." Gözleri tekrar bana dönüyor. "Evet, kadınlar da gelebilir. Sorun değil. Sorun çıkarmayacağım. On birde toplantı odasında. Tamam. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatır ve bir dakika boyunca durur. Önündeki boşluğa bakar, nefesini tutar ve göğsünü titretir, sonra nefesini tekrar verir ve bana döner. "Siktir, Gunner."

"Her şey yoluna girecek." Yataktan kalkıp elini tutuyorum ve onu yanıma çekiyorum, sonra geriye uzanıyorum ve o da bacaklarımın üzerine oturuyor. Kahve fincanımı kenara koyuyorum ve cildinin altında endişe dalgaları hissettiğimde onu tutuyorum. "Neden bu kadar gerginsin? Teknik olarak bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bilmiyorum..." Yeşil gözleri benimkilerle karıştır. Sol tarafı her zamanki gibi güzel, ama sağ tarafı koyu mor ve sadece birkaç kilometre uzaktaki kafeste hâlâ tutsak olan o pisliğe karşı öfkelenmemi sağlıyor. "Kızların gelmesine izin verdim çünkü *ben* de geliyorum ve sen zaten Soph'a bir şeyler sormak istiyorsun. Jess'in de gelebileceğini söylemek doğru olur."

"Bu bütün ailenin meselesi," diye kuru bir şekilde araya girdim.

Ellerinin titremesi durur. "Doğru. Ama Sophia akıllıdır. Dahi kadar akıllıdır. Jay ateşli biridir, Kane ise gerçek bir askerdir. Hangisi Colum'a en çok benziyor bilmek istiyorsan, o Kane'dir." Vücudum kaskatı kesilince başını sallar. "Bu onun kötü olduğu anlamına gelmez. O insanlara zarar vermez. Ama en asker gibi olanı odur. Duygularını kapatıp işini yapabilir. Sessiz, dikkatli, sevdiklerini *son derece* korur ve istasyondaki söylentiler doğruysa, en soğuk olanıdır." Sesi daha da alçalır. "O masum insanlara zarar vermez"

, Gunner, ama bir adam Jess'e zarar verecekken onun boğazını kestiğini biliyorum. Kimse ailesine bulaşamaz."

"Tamam..." Onların bilgilerini paylaşmayacağını söylediğini biliyorum, ama zaten başlamış, bu yüzden bunu gelecekte incelemek üzere bir kenara koyuyorum. "Jay savaşçıdır. Kane askerdir. Sophia ise yürüyen beyindir. Peki Jess?"

Göğsü genişleyene kadar derin bir nefes alır. "Jess..." Tekrar nefes verir. "O kraliçe. Kane'in dünyasının kalbi. Ve Kane'in dünyası, önemli olan tek dünya. Şimdi Bishop'ın bebeklerini doğurmak üzere, bu da onu savunmasız hale getiriyor. Savunmasız bir Kane ise en tehlikeli olanıdır. Bugün toplantıya gelmezse hiç şaşırmam. Kane ona izin vermeyebilir."

"Peki ya Checkmate'deki diğerleri?"

"Onlar bir kardeşlik," diye fısıldadı. "Evet, bir ordu, ama ordularını tehditlerle ya da acı ile değil, sevgi ile kuruyorlar."

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyorum. O kulübe üye olmamak beni rahatsız ediyor. Bunu düşünmek bile delilik, ama dışlanmak beni Colum'la olan bağları kadar rahatsız ediyor. "Bugün bu olaydan uzak durman daha iyi olabilir." Tartışmaya başlamak üzereyken ellerini tutuyorum. "Kane kızını uzak tutarsa, bu şiddete hazır olduğu anlamına gelir. Ve sen..." Yüzünü avuçlarım. "Dinlenmen lazım."

"Kesinlikle hayır. Kararı ben verdim. Bu *benim* buluşmam. Senin oraya girip tekrar çıkmanı izlemeyeceğim."

"Hayatta çıkacağımı düşünmüyor musun? Saldıracaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bence *sen* saldıracaksın ve onlar da buna tepki vermek zorunda kalacaklar. Oraya gidip senin uslu durmanı sağlayacağım, çünkü işler ters giderse, bunun sebebi sen olacaksın. Çünkü onların kızına asıldın ya da tehdit ettin. Çünkü şu anda savunmasızsın ve savunmasız bir Bishop, hepsinden daha tehlikelidir."

SAAT YEDİDE UYANDIK.

Libby, bugün kafasında hissettiği acıya rağmen, bedenini tekrar bana verdi.

Saat dokuzda, telefon görüşmesini yaptı ve buluşmayı ayarladı.

Saat onda, ikimiz de pek aç olmasak da yemek yedik.

Şimdi saat 11 ve Libby'nin gece boyunca beni ikna ettiği her şeyi yeniden düşünüyorum. Bu şehre bir kimlikle, Colum Bishop ile hiçbir bağlantısı olmayan bir isimle, bir hikayeyle ve kimsenin kim olduğunu veya nedenini bilmeden düşmanlarımı alt etme yeteneğiyle geldim.

Sonra Libby bana kapıdan girip kendimi tanıtmam için yalvarıyor. Her şeyi çok mantıklı ve kolaymış gibi gösteriyor ve iç çamaşırlarıyla beni hemen her şeye ikna edebiliyor.

Libby ve ben yemek yerken Olly telefonla aradı, ben de ona bugünkü planlarımın çoğunu anlattım. Checkmate'e gideceğimi, onlarla bir görüşmem olduğunu ve her ihtimale karşı onun da yakınlarda olmasını istediğimi söyledim.

Ama ona ayrıntıları anlatmadım. Korktuğumu, gergin olduğumu ya da dokuz yaşındayken tanıştığım bir kızın sözüne güvenerek tüm planlarımı ona anlatıp örtbas etmeye hazır olduğum için deli gibi korktuğumu ona söylemedim.

Dün durduğum aynı park yerine park ettim. Bishop ile olan bağlantımdan bahsetmeden, Sophia'ya dokunarak hoş geldin muamelesini boşa çıkardığımı biliyorum. Sıcak bir karşılama olmayacak, Griffin ve Checkmate işbirliği de olmayacak. Sadece şüphe var ve içeri girip konuştuğumuzda durum daha da kötüleşecek.

"Her şey yoluna girecek." Lib, Checkmate'in ön girişinden gözlerini ayırıp elini benimkinin üzerine koyar. Kıyafetini değiştirmesi için onun dairesine geri döndük, ama ne duş, ne makyaj, ne de yeni kıyafetler yüzündeki hasarı gizleyebilir.

Onun incinmesini görmek beni öfkeliyor. Bu, yirmi yıl önce Abel'in kulübünde yaşadıklarımın bin kat daha kötü, ama yine de zihnimde o günlere geri dönmeme neden oluyor. Bu, içimde bir kötü his uyandırıyor ve bugün isteyerek Bishops'a doğru yürümem kalbimi hiç rahatlatmıyor.

"İşler karışırsa, geride kalmanı istiyorum."

"İşler karışmayacak." Elimi sıkıyor, sonra ön camdan önündeki binaya bakıyor ve derin bir nefes alıyor. Dün gece beni saklıyordu, ama bugün benim yanımda ön saflarda yürüyor. Büyük bir fedakarlık yapıyor, benim yokluğumda sahip olduğu gizliliği özverili bir şekilde ortaya çıkarıyor ve Bishops'a bağlantısını gösteriyor. "Her şey yoluna girecek. Onlar önce ateş edip sonra soru sormazlar. Öyle hissedilebilir, ama öyle değil. Şefim onlara güveniyor, bu da bir şey ifade ediyor."

"Peki ya sen? Onlara güveniyor musun?"

Girişe bakmaya devam ediyor. "Onları tanımıyorum. Bana inanmadığını biliyorum, ama gerçekten tanımıyorum. Tabii ki kim olduklarını biliyorum. Kimin oğulları olduklarını, babalarının benim babamla olan bağlantısını biliyorum. Bir yıl kadar öncesine kadar federal ajan olduklarını biliyorum. Bu civarda infazcı olarak ün yaptıklarını biliyorum. Sıradan insanların evleri için güvenlik kameraları falan sipariş ettikleri bir güvenlik şirketi işletiyorlar. Ama insanların çok daha ciddi nedenlerle onlara gittiğini de biliyorum."

"Ciddi mi?"

Kız başını salladı. "Mesela, birkaç ay önce kız arkadaşını döven bir adam vardı. Kız ayrılmak istiyordu, ama adamın ne yapacağından çok korkuyordu. Küçük kasabalarda haberler çabuk yayılır ve kız, birinin ona yardım edebileceğini duyunca, Checkmate'den birkaç adam tuttu ve o adamla paylaştığı evine girip çıkarken ona eşlik etmelerini istedi. Adam bu konuda gevezelik etti," diye gülümsüyor, *"iddia edildiğine göre*. Ve gevezelik ettiği için dışçı koltuğuna oturdu ve yeni bir dış takımı taktırmak zorunda kaldı."

"Ve sen buna suçlu davranış demiyor musun?" Kapıya yaslanarak dinleniyorum. Gözlerinde korku ile Checkmate ofisine bakıyor. O da bugün kendi şeytanlarıyla yüzleşiyor. "Sen bir polissin, ekibinin temiz olduğuna yemin ediyorsun, ama şef senin kendi kasabasındayken bu kanunsuz adaleti uyguluyor ve kimse tutuklanmıyor mu?"

"Oh, biri tutuklandı," diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Oz, dışçı onu tedavi ederken yanında durdu ve iki saat boyunca seks şakaları yaptı"

Çünkü ikisi kelepçeyle birbirine bağlıydı ve adamın ağzı iki saat boyunca açık kaldı."

"Gerçekten olgunca."

O burun kıvrır. "Sadece bu adamların sert ve biraz korkutucu olabileceklerini, ama mazlumlara göz kulak olduklarını, insanlara g verdiklerini söylüyorum. Korkmu kadının ölen kardeşinin fotoğraflarının bulunduğu albümü almasını sağladılar. Bekar bir annenin, eski kocasının kapıları tekmeleme alışkanlığı olduğu için güvenli bir evi olmasını sağladılar."

"Neden ie kendi arabanla gidiyorsun?"

Sonunda, ofise bakışlarını ayırır. "Ha?"

"Neden diğer tüm meslektaşlarınız departman tarafından sağlanan devriye arabalarını kullanırken, siz kişisel arabanızı kullanıyorsunuz?"

imemi gözü kısıılır. "Kullandığım boktan arabanın benim adıma kayıtlı olduğunu bilecek kadar benim hakkımda araştırma yaptın mı?"

Başıımı sallarım. "Oz neden parlak bir kamyonet alıyor? Alex neden bu yılın model bir SUV alıyor? Neden herkes parlak ve yeni bir şey alıyor da sen almıyorsun?"

"nk ben bir şey istemiyorum." Arabadan iner ve beni de onu takip etmeye zorlar. Kapıyı çarparak kapatır ve kaputun önünde onunla buluşurum, ama o gitmeden önce onu geri çeker ve yüzünü tutarım.

"Neden istemiyorsun?"

"nk hiçbir ayrıcalık istemiyorum. Kasabada hiç arabası olmayan insanlar varken lüks bir araba sürmek istemiyorum. Kimsenin, vergilerinin benim lüks yaşıamımı finanse ettiğini iddia etmesini istemiyorum." "Neden olmasın? Vergilerin amacı, polisin iini kolaylaştıracak ilerini kolaylaştıracak kaynaklara sahip olmasıdır."

"nk vergiyle maaşları ödenen belediye çalışanlarından, dilencilik, hırsızlık veya şantajı geçmek çok kolaydır. Bu yüzden kendi hurda arabamı kullanıyorum, böylece kimse benim kimseden bir şey kabul ettiğimi söyleyemez. Ben iimi yapıyorum Theo. İimi iyi yapıyorum. Yasayı uyguluyorum ve insanların güvenliğini sağlıyorum."

Bana Theo dedi. Checkmate'in önünde duruyoruz ve sonunda ona kullanması için yalvardığım ismi kullanıyor.

"Yasaları uyguluyor ve insanları güvende tutuyorsun... Kadınları dövenler hariç."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Onlar sayılmaz. Sokaklardan bir rakunu kurtarıp onu yatağımda yatırmayı tercih ederim."

Yüzünü tutuyorum ve o uzaklaşmaya çalıştığında onu geri getiriyorum. Beni öldürmek isteyebilecek insanlardan sadece yirmi adım uzakta duruyorum. Bir parçamın onları öldürmek istediğini biliyorum. Ama burada durmuş, Libby'nin yatağını düşünüyorum. "Ben rakun muyum, Lib? Senin acıdığın kuduz hayvan mıyım?"

Elime yaslanıp gülümsüyor. "Sanırım öyle. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. On yıldır arabadan uzak durdum, ama şimdi sen yatağımdasın ve hangi ismi seçersen seç, bu durum benim için her halükarda kötü görünüyor."

"Belki de insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırakmalısın?"

"Soyadının Griffin olmadığını kabul etmeyen adam diyor."

O bu kelimeleri çok kolay söylüyor, oysa son yirmi yıldır Bishop benim dünyamda küfür gibi bir kelime. Kimse benimle onun kadar küstahça konuşmadı ve bir kez bile tehlikenin aklına geldiğini sanmıyorum.

Benim dünyamda, ben korkutucu, çok az kişinin karşı karşıya gelmeye cesaret edebileceği ve daha da azının hayatta kalıp anlatabileceği tehlikeli bir hayvanım. Ama Libby bu bilgiyi almamış gibi. Konuşmamayı tercih etmemi umursamıyor; farkına bile varmadı. Gunner ve Bishop'ı aynı cümlede her söylediğinde midemin düğümlendiğini ya da hiç tanımadığım insanlara duyduğum nefreti umursamıyor.

O, tam da konunun özünü yakalamış; ben, babalarının işlediği suçlar için onları cezalandırmak istiyorum.

" Hadi." Parmaklarını benimkilerle birleştirip yavaşça ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Burada olduğumuzu zaten biliyorlar. Resepsiyonistleri çoktan herkesi topladı."

"Burada kalmayı tekrar düşünmeyecek misin?"

"Hayır." Cam kapının önünde durur ve geri dönerek, şehvetli Dolly'ye sırtını döner. "Bir zamanlar küçük bir kızdım ve seninle gelmek istedim. Kaçmak ve senin gittiğin her yere gitmek istedim. Yapmadım ve sonraki yirmi yılı o kararı pişmanlık duyarak geçirdim."

"Sadece dokuz yaşıydın, Lib." Birleşik ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Fazla seçeneğin yoktu."

"Şimdi var." Küçük bir gülümsemeyle, "Artık tüm kararları kendim veriyorum ve bu, diyetimde artık kıyma yememeyi de içeriyor."

"Hindi ucuz, Elizabeth. Lanet olsun! Bu kadar bakımlı olmayı bırak."

Libby'nin arkasındaki kapı hızla açılır ve Dolly, saten siyah kıyafeti, leopar desenli topuklu ayakkabıları ve parlak kırmızı rujuyla ortaya çıkar. "İçeri girip beni bu ızdıraptan kurtarmanızı istiyorum. Neler olduğunu öğrenmek için *can atıyorum*; çocuklar silah dolabını basmışlar, konferans odasına el bombaları saklamışlar ve sonra da aptallar Jessie'yi banyo ısıtıcısına bağlamaya çalışmışlar. Patron neden kilitlettiğimizi söylemiyor, ama bu olay kadın polis aradıktan hemen sonra oldu, bu yüzden bana cevap vermenizi istiyorum."

"Yönetim kurulu odasında el bombaları mı var?" diye soruyor Lib. "Ciddi misin sen?"

"İğneler hala yerinde." Dolly omzunun etrafındaki bir tutam saçı çekip uçlarını inceliyor. "Endişelenecek bir şey yok. Ama cidden, neden herkes panikliyor, söyle bana. Kane'in çılgık atan ve ısırgan Jessie'yi neden taşıdığını bilmeye hakkım var."

"Hamile olan mı?" diye soruyorum. Dolly başını sallıyor.

"Çılgık mı atıyordu? Neden?"

"Oh," Dolly eliyle beni susturur. " *'Yardım edin, yardım edin!'* diye bağırıyordu. Daha çok, *'Senin taşaklarını kışından söküp akşam yemeğinde yediririm. Uyurken seni tuğla ile ezmeden önce beni indir!'* diye bağırıyordu. Bizim küçük Jessie bir hanımefendi değil. Kane'in onu hiç dinlememesinden şikayetçi."

"Yeter artık, Dolly." Kot pantolon ve flanel gömlek giymiş, dudakları sıkı ve gözleri koyu renkli bir adam resepsiyonistin arkasına yaklaşır.

Eric DeWhit; eski ajan, şimdi emekli. Kane'in istifasını vermesinden birkaç saat sonra kendisi de istifasını verdi. Birlikte çalışıyorlardı ve birlikte ayrıldılar.

"Theo Griffin." Gözleri ayakkabılarımdan saçlarıma kadar beni süzdü ve burnunu kırptıktan sonra bakışları Libby'ye kaydı ve ona da aynısını yaptı.

Onu kendime yaklaştırdım, o onu incelemeyi bitirene kadar neredeyse sırtımın arkasına sakladım.

"Libby Tate." Düşünürken dudaklarını büzüştürdü, sonra bir *tıklama* sesiyle onları içeri çekti. "Bu resmi bir iş mi, yoksa biz arkadaş mıyız?"

Libby benim korumasından çıkıp, kolumu omzuna doladığımda ve onu zorladığımda durdu. Dizleri benim ağırlığımdan neredeyse bükölüyordu, ama onu bırakmıyordum ve kesinlikle onun önümde durmasına izin vermeyecektim. "Buraya resmi bir görevle gelmedim, Kaptan. Burada, sizinle tanışmak isteyen biri var. Ben bir nevi..." Sözlerini düşünür, sonra omuz silker. "Aracı, sanırım. Her iki tarafı da tanıyorum, bu yüzden bağlantıyı kurdum."

"Silahsız mısınız?"

Bana sorduğunu biliyorum, ama başını sallayan Libby. "Ben polisim. Asla silahsız dolaşmam."

Bir an düşünür. Onun hırpalanmış yüzünü ve neredeyse boğacak kadar boynuna doladığım kolumu inceler. Sonra bana bakar. "Sen?"

Kafamı sallarım. "Sokaklarda büyüdüm. Asla silahsız dolaşmam."

"Silah mı taşıyorsun?" Libby nefesini tutarak döner. "Ne?"

"Bu konuda çok dikkatliyim. Bütün geceyi benimle geçirdin, ama henüz bir silah görmedin."

"Mm. O zaman bu sorunun cevabı bu." Eric sakallı çenesini eliyle ovuşturur ve beni incelemeye devam eder. "Onunla bir ofise girdin – ya da, şey," diye gülümser. "Onun tarafından içeri taşındın. Ama sen çıktığında o orada değildi. Şimdi bütün gece birlikte kaldığınızı söylüyorsun..." Kaşlarını kaldırır. "Bize anlatacak bir hikayen var, değil mi?" Beni bir kez daha baştan aşağı süzer. "Silahlarını almayacağım, Griffin. Dün buradaydın, kesinlikle silahlıydın ve sakinliğini korumayı başardın. Ama bu binanın güvenli olduğunu bilmelisin. İçerideki her adamın her an vücudunda yarım düzine silah var ve sayıca beş kat üstünüz. Bizi seni öldürmeye zorlama."

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik," diye ısrar eder Libby. "Ben Alex'e aitim, değil mi?"

Eric başını sallar. "Evet."

"O zaman sorun çıkarmaya gelmediğimi biliyorsun. Alex bana güveniyor, siz de Alex'e güveniyorsunuz. Sadece konuşmak istiyoruz."

"Tamam." Yavaşça geri çekilir, resepsiyonistini de yanına alır ve sanki hedef olabileceğinden endişeleniyormuş gibi onu arkasına alır.

Dün geldiğimde, içerideki herkes gülüyor ve gürültü yapıyordu. Şakalar ve boğuk çarpma sesleri vardı. Ama bugün, ölümcül bir sessizlik var.

Eric ona göz kırptığında Dolly masasına geri dönüyor, ama telefonları sessiz kalıyor.

Neredeyse cenaze töreni gibi. Ölenler için bir dakikalık saygı duruşu.

Çıplak bacaklarımın beni ölümümün yoluna doğru yürümem için ikna etmesine izin verdim.

Libby benden daha hızlı yürüyor, onlarla yüzleşmeye benden daha hevesli ve resepsiyon alanını terk edip masalarla dolu çok daha geniş bir alana girdiğimizde, ağır bir sessizlikle karşılaşıyoruz. Çenesine kadar uzanan uzun saçlı bir adam, parmaklarını çeneye dayamış bir şekilde masada oturuyor.

Başka bir adam, Spencer Serrano olduğunu bildiğim iki metrelik kas yığını, sırtını duvara dayamış, bir ayağını arkasına kaldırmış ve kollarını kavuşturmuş şekilde dinleniyor. Gözlerinde yoğun bir bakışla bizi izliyor ve bacaklarına yaklaşık beş silah bağlanmış durumda. Devasa bir adam ve şaka yapmıyor.

"Cruz." Libby, bastona yaslanmış başka bir adama doğru adım atıyor. Adam genç, benden ya da bu odadaki diğerlerinden daha yaşlı değil. Çenesi kare şeklinde ve titriyor, göğsü geniş.

Siyah gömlek ve kamuflaj pantolonuyla öne çıkıyor, ama Libby yumruğunu uzattığında somurtkan ifadesi küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve yumruğunu ona çarpıyor.

Onların samimiyetine şaşıyorum.

Bu, ona göre fazla dostane görünüyor. Bütün bunlar bir oyun muydu? Beni çek, becer, buraya getir ve sonunda onun bir Bishop askeri olduğunu ortaya çıkarmak için senaryoyu tersine çevirmek mi?

"Sakin ol." Spencer'ın gözleri benim titrek ellerimde kalır. "Aptal olma, Griffin. Kavgı etmemize gerek yok."

"Neredeler?" diye sorar Libby. Odanın ortasında yanımda durur ve ben onu kendime doğru çekerken bana yaklaşır.

Beni ele verebilir. Benim ölümümün sebebi olabilir, ama yine de onu korumak için kendime çekiyorum.

Ne diyebilirim ki, kadınlar beni kontrol ediyor. Önce annem, şimdi de Libby.

"Yönetim kurulunda," diyor Eric. "Dördü."

"Dört mü?" Yüzlere bakıyorum. "Dört Bishop mu?"

Eric gülümsüyor. "Hayır, iki Bishop ve kendi işine bakmayı bilmeyen iki kadın. Bu kadınlardan biri yakında Bishop olacak. Umarım bu planları bozmazsın."

"Hadi ama." Libby kollarımdan kurtulur, ama elimi tutar. "Herkes biraz nefes alsın. Bu kadar gergin olmak zorunda değiliz."

"Senin için söylemesi kolay." Spencer attığımız her adımı izliyor. "Sizlerde bilgi var. Bizim ise kör bir randevumuz var ve karşımıza çıkacak kişinin 500 kilo olup olmadığını ve yüzünde çıbanlar olup olmadığını bilmiyoruz. Randevum beni becerecek mi, Tate? Yoksa başımı belaya sokacak mı?"

"İkisi de değil." Onun koruduğu kapının önüne geldiğimizde göğsüne hafifçe vurur. "Sen yakışıklısın, Spence. Ama ben kanunsuzlukla ilgilenmiyorum."

"Yine de bu adamla içeri giriyorsun." Koyu renkli gözleri yüzümü ve göğsümü inceliyor. "Oradaki kadınlar bizim için bir zayıflık değil, Griffin. Silahlı ve yetenekli kadınlar."

"Artık içeri girebilir miyiz?" Libby elini kapı koluna koyar ve sol eliyle benim elimi tutar. "Bu gözdağı oyununu oynamamıza gerek yok. Sadece konuşmak için buradayız."

Sessizlik bir dakika daha devam eder. Spence'in bakışları sıcak ve tehlikelidir, uyarıcı bir şekilde cildimi yakar, ama sonra çenesini indirir ve bize izin verir.

Libby derin bir nefes alır, kapı kolunu çevirir, sonra içeri girer ve beni tamamen farklı bir sessizlik alanına götürür.

Yönetim kurulu odası büyüktür, yirmi kişiye kadar oturabilen bir masa ve duvarda devasa bir akıllı tahta vardır, ancak tahta kapalıdır ve üzerinde hiçbir bilgi yoktur. Oda sıradan, temizdir ve hiçbir sırrı ele vermez.

Masanın bir ucunda dört kişi oturuyor. Kane ve Jay yan yana oturmuş, yüzleri sert ve bakışları öfkeli. Jess Kane'in solunda, Sophia ise Jay'in sağında oturuyor.

Sophia'ya asıldığımda her şeyi mahvettim.

Erkekler çenelerini sıkarak, kaslarını gererek ve sert bakışlarla bizi izliyorlar. Ama kadınlar bizi meraklı bakışlarla izliyorlar. Tehlikeden endişelenmiyorlar; Bishop'ların halledilmesi gereken her şeyi halledeceğini biliyorlar, bu yüzden erkeklerin yapamadığı şekilde rahatlıyorlar ve bizim konuşmamamıza rağmen bizi anlamaya çalışıyorlar.

"Kane." Libby elimi bırakıp Kane'in elini tutmak için öne doğru yürüdü. "Jay. Bizi kabul ettiğin için teşekkürler."

Libby ellerini ceplerine sokunca Jay arkasına yaslanır. Rahat görünüyor – sayılır. Bir bacağını kaldırıp diğerinin üzerine koyar. Parmakları arasında bir şeyle oynar, bir tür fidget spinner, ve bereyle daha da kalınlaşan kaşlarının altından bizi izler.

Kane hiç kıpırdamıyor. Patlamaya hazır bir şekilde oturuyor ve Libby yanıma gelip elini kalçama koyarken onu sessizce izliyor. Libby'nin rahat tavırlarına, ya da belki de kiminle olduğunu açıklamaktan çekinmemesine kaşlarını kaldırıyor.

Bu rahatlık bana da yardımcı oluyor. Kimsenin tarafında olmadığını söylüyor, ama buraya büyük gülümsemeler ve hoş geldin kucaklamalarıyla koşarak gelmedi. Yanımda duruyor, bana dokunuyor, düşüncelerini bana fısıldıyor.

"Theo Griffin ofisimize geri döndü," diye başlıyor Kane. "Dün kibirliydin ve Soph'a asılıyordun. Bugün ise kadın polisle birlikte duruyorsun. Senin bakış açını anlayamadım. Soph'u ele geçirmenin sana bir şekilde fayda sağlayacağını düşündün, ama o satılık değil." Kaşlarını kaldırıyor. "Yani onun yerine bir polisi mi ele geçirdin?"

Libby'nin vücudu benimkine karşı gerginleşiyor, çünkü istemediği şey gerçekleşiyor.

"O satılık değil." Buraya sessiz kalarak, onların söylemesi gerekenleri söylemelerine izin vermek için geldim, ama Libby hakkında kötü düşünmelerine izin veremem. "O benim malım değil, onu satın almadım, onu satın almadım. O sadece benim eski bir arkadaşım ve benim tam bir pislik olmadığımı düşünmüş."

"Henüz ikna olmadım," diye homurdandı Jay. "Küçük kasabamızın kadın polisi Libby Tate, Theo Griffin'i nereden tanıyor? Sen bu kasabaya daha önce hiç gelmediğine neredeyse eminim, o zaman nasıl *eski arkadaşın* olabilir?"

"Hayır." Bir adım öne çıkıp masanın yanına yerleştirilmiş iki sandalyeyi işaret ediyorum. Kane onaylayınca, birini çekip Lib'in oturmasına yardım ediyorum. Bishoplar bizi tehlikeli bir ifadeyle izliyorlar, çok hızlı hareket edersek bizi ortadan kaldıracaklarını ima ediyorlar.

Lib'in yanındaki sandalyeyi çekip oturdum, sonra arkama yaslanıp bileğimi dizimin üzerine koydum. "Bu ziyarete kadar bu kasabaya hiç gelmemiştim."

"Ne zaman geldin?" diye sorar

Jay. "Bir haftadan biraz fazla oldu."

Jay başını sallar. "Yani onu dokuz gün önce tanıştın ve eski arkadaş sayıyorsunuz?"

Libby başını sallar. "G..." Bir zamanlar beni tanıdığı isimle seslenecek gibi olur, ama sonra sinirlerini bastırır. "Şey... Theo ve ben çocukken tanıştık. Çok uzun zaman önce."

"Theo Griffin'i henüz çocukken mi tanıştınız?" Sophia gözlerini kısarak bizi izliyor. Önünde açık bir dizüstü bilgisayar var, ama elleri bir an için Jay'in kucağında kalıyor. Jess bazı yönlerden onun tam zıttı. Soph'un karanlığına karşı ışık, Soph'un daralmış bakışlarına karşı masumiyet. Ayrıca hamile ve ellerini Kane'in kucağına koymak yerine, bizi izlerken karnının yan tarafını nazikçe ovuşturuyor. "Dün buraya gelip beni satın alabileceğini düşünmenin sebebini açıklamak zorundasın," diye devam ediyor Soph. "Seni araştırdım Griffin. Her yeri aradım; o senin çocukken tanıştığını söylüyor ama Theo adında bir çocuğun varlığını bulamıyorum. Ve aradım."

"Sen beyinsiz bir aptal değilsin." Onun koyu renkli gözlerini incelerken, gülümsediğinde gerginliğim kaybolur. "Aptal rolünü iyi oynuyorsun. Neden bunu yapıyorsun?"

"Muhtemelen bana dokunarak istediğin bilgiyi alabileceğini düşündüğün için. Neden, Theo Griffin, Checkmate'e bilgi aramak için mi geldin? Bizi Google'da arayabilirdin."

"Bu işten daha fazlası olmalı," diye Kane sessizce araya girer. "Griffin sistemlerini satın alıyoruz, evet, ama biz küçük bir şirketz. Milyonlarca müşterinizden sadece biriyiz. Bu uluslararası, milyarlarca dolarlık şirketin başkanı neden on kişilik bir mini güvenlik şirketini kişisel olarak aradığını anlayamıyorum. Beni alaycı bulabilirsin, ama cevabın beni kızdıracakmış gibi hissediyorum."

"Neden sana baktığımda midem kıpır kıpır oluyor?" diye sorar Soph. "Yüzüne baktığımda kalbim hızla atıyor."

"Sophia!" Jay ona dönerek bağırdı. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Onun sikini yalayacağım demedim, Jay. Tanrım, sakın ol biraz

."

"Bir iş toplantısında başka bir erkeğin kalbini garip şeyler yapmaya ittiğini itiraf etmek istiyorsun ve benim bunu sorun etmememi mi bekliyorsun?"

"Evet, çünkü onunla yatacağım demiyorum. Onun çekici olduğunu ve beni etkileyen bir şey olduğunu söylüyorum..."

"Bence sen çok seksisin, Memur Tate." Jay bize somurtarak döner. "Vücudun muhteşem, bacakların seksi, yüzün normalde bugün olduğu kadar kötü değil ve saçların tutunacak kadar uzun." Sophia'ya döner. "Onu becereceğim demiyorum, sadece çekici olduğunu ve ona baktığımda kalbimi çaldığını söylüyorum." "Tanrım," Soph gözlerini devirir. "Bitti mi, drama kraliçesi?"

Biraz geri çekilmen gerekiyor."

"Tamam. Ekibimin yarısının sizlere ilgi duyduğunu tespit ettik, şimdi asıl konuya dönelim mi?" Kane masadan bir kalem alır ve sessizce çevirir. "Neden buradasınız?"

"Colum Bishop."

Jay ve Soph sözlerim üzerine dururlar. Kavga etmeyi, birbirlerinin ellerine vurmaya bırakırlar, nefes almayı keserler ve bana dönerler.

"Colum öldü." Kane'in gözleri benimle Lib arasında gidip gelir. "Ve bu polisin ona ilgi duyduğunu bilmiyordum. Şef benim irtibat kişim ve bildiğim kadarıyla Colum meselesini gizli tutuyor."

"Şey..." Libby bir gözden diğerine bakıyor. Derisinin altında korku dolaşıyor ve şaşırtıcı bir şekilde, eli kucağından benimkine kayıyor. "Colum'un dünyasındaki rolümü biliyorsun." Gözleri Sophia'ya dönmeye devam ediyor. "Adımı değiştirmedim ve babam hala hapiste. Colum'un tanıdığı herkesi ve her şeyi sen yönetiyordun, yani bir bağlantı olduğunu biliyorsun."

"Evet." Sophia bizi izliyor. "Evet, Raymond Tate'in Colum'un askeri olduğunu biliyorum. Senin Raymond'un kızı olduğunu biliyorum. Senin temiz olduğunu doğrulamak için seni araştırdığımı bilmelisin. Alex seni karakolda tutmak istiyor, ama senin de baban gibi yeni nesil bir pislik olmadığını nereden bilebilirdim?"

Bu sözler onu incitti. Sophia'nın ağzından çıkan her hece, Libby'nin göğsüne saplanan bir kurşun gibiydi.

"Peki ne buldun?" diye sorar Libby sessizce. "Sonuçların neydi?"

"Senin çalışkan birisi olduğunu. Gelirinin sınırları içinde yaşadığını. Kane'in son görevinin neredeyse senin yüzünden başarısız olacağını, çünkü çok yakından takip ettiğin ve Kane'in polis bağlantısını neredeyse ortaya çıkardığını."

"Kane'in polis bağlantısı kimdi?" Sophia ve Libby'ye bakıyorum. "Sonuçta bir askerin mi vardı?"

"Cruz onun bağlantısıydı." Libby elimi sıkıyor. "Dışarıdaki bastonlu adam mı? O kısa süre önce emekli oldu. Ama uzun bir süre onun kirli olduğunu hissettim. Beni tedirgin etti, bu yüzden onu yakından takip ediyordum."

"Benim için kurşun yedi," diye mırıldanır Jess. "Onun Kane'in adamı olduğunu bilmiyordum, ama bir adam bize zarar vermek için geldiğinde benim ve kız kardeşimin önüne geçti. Bacağını kaybetti ve bu tamamen beni korumak için oldu."

"O iyi, Jess." Sophia sandalyesinin arkasına asılı olan çantasına uzanıp içinde bir şeyler arar. O, bir bakıma grubun itici gücü, anaç tavuk gibidir. Çünkü küçük bir paket jelibon solucan çıkarır ve Jay'in kıpır kıpır ellerine verir. Sonra bir çikolata alır ve masanın üzerinde Jess'in önüne gelene kadar kaydırır. "Cruz şimdi tekrar ayağa kalktı ve çalışıyor. Çok havalı bir

biyonik bacağı var ve biz ona daha da iyisini tasarlıyoruz. Yakında sana teşekkür edecek ve hepimiz bacaklarımızın içine silah saklayabilmeyi dileyeceğiz." "Tamam, bu işi bitirmemiz gerekiyor," diye tersler Kane. "Ne istiyorsun, Griffin? Bunun iş olmadığını belirledik. Ve Colum'u tanıdığını biliyoruz. Colum yüzünden buraya gelip aileme zarar verebileceğini düşünüyorsan, oturduğun sandalyenin yaylı ve patlayıcılarla donatılmış olduğunu bilmek seni rahatlatacaktır. Ayağa kalkarsan, seni ortadan silip süpürür. Artık bir pisliğin eylemleri yüzünden cezalandırılmayacağız. Ani hareketler yapma, yoksa parçalara ayrılmaya hazır ol."

Onun gözlerine bakarken kalbim bir an durur. "Hamile kızına bu kadar yakın bir yere patlayıcı yerleştirmezsin. Onu tehlikeye atmazsın."

"Deneyin bakalım." Kaşlarını kaldırıyor. "Şu anda askeri pazarı domine eden bir şirket var. *Roar* patlayıcıları en iyisidir ve çok isabetlidir. Tate muhtemelen seninle birlikte ölecek." Ona bakar, "Bunun için üzgünüm. Ama bu, köpeklerle yatarsan pire kaparsın türünden bir durum. Onu buraya sen getirdin, onu ailemin arasına sen soktun, bu yüzden o ölürse, muhtemelen sen de öleceksin."

"Bir polis memurunu tehdit etmek," Jess öksürür. "Haftaya seninle evlenmeyi planlıyorum. Bunu mahvetme."

"Benim mülkümdeyken o bir polis memuru değil. O bir izinsiz giren ve güvenmediğim bir pislikle ilişkisi olan biri."

Orada oturup sesinde o kadar sakinlikle konuşurken, yirmi yıl önce tanıştığım adama tıpatıp benzediği beni gerçekten rahatsız ediyor. Koyu renk gözler, koyu renk saçlar, heybetli ve korkusuz.

"Henüz işlerini açıklamadılar," diye devam ediyor. "Şefinize güveniyorum, Tate. Zar zor, ve sadece kızımın ailesi olduğu için. Ama sizi nezaket ötesinde tanıdığımı söyleyemem. Aceleci davranmak istemiyorum, o yüzden sadede gelin, sonra devam edelim ve bir sonraki adımımızı belirleyelim."

"Tamam..." Lib, düşünmek için bir anlığına dişlerinin arasına zarar görmemiş alt dudağını çeker. "Bu buluşmayı Theo için ayarladım, ama şu anda pek konuşkan değil."

"Bu onu bir korkak yapar," diye Jay sertçe eleştirir. "Gerçek erkekler seslerini yükseltir. Gerçek erkekler liderlik eder. Yemin ederim, dünden önce biri bana Theo Griffin'in şehre geleceğini söylese, altıma işerdim. Ama aynı ortamda bulunduğumuz her seferinde, senden giderek daha az hoşlanıyorum. Önce benim kızıma asıldın, şimdi de vajina çıkardın ve Tate'in senin adına konuşmasını sağlıyorsun."

"Çünkü gerçek erkekler heyecandan altlarına işerler mi?" Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Sessizliğimi zayıflık olarak görme. Konuşmak istediğimde konuşurum, kendi sesimi duymak için konuşmam. Sen sessizliğimi bir kusur olarak görüyorsun, ben ise senin koca ağzının bir gün seni öldüreceğini düşünüyorum."

"Ben çoktan öldüm, orospu çocuğu." Ayağa kalkıp masaya yaslanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bereyi kafasından çekip çıkardı ve bana kafatasındaki bir yara izini ve kesinlikle bir deliği gösterdi. "Ben çoktan ölümün eşiğinden geçtim. Şeytanla çay içtim, sonra alevlerin içinden geçtim ve insanları tekrar mahvetmek için geri döndüm. Beni sınamak mı istiyorsun? Colum zaten denedi. Bizi mahvetmeye çalıştı, tek ailemi öldürmeye çalıştı. O zayıftı. Yaşlı ve kibirliydi. Ve senin gözlerinde de kibir görüyorum. Beynimden kurşun yiyip hayatta kalabilirim, ya sen?"

"Bunu kim yaptı?" Gözlerim alnındaki küçük çukura odaklandı. Sanki kafatasındaki deliği görebiliyormuşum gibi, deri kapanmış olsa da çukuru hala görebiliyorum. Zırhındaki çatlak. "Kurşun mu?"

"Yabancılar işlerimi anlatma alışkanlığım yok. Bu toplantıyı sen çağırdın, o halde soru sormadan önce bize bilgi versen nasıl olur?"

"Abel Hayes yaptı," diye patladı Jess.

Adamlar başlarını çevirip onu suçlayıcı bir şekilde bakarlar, ama o sadece dudaklarını sıkılaştırarak beni inceler.

"Abel Hayes onu vurdu. Kurşun kafatasını delip geçti ve..." Kolunu sıyrarak kolundaki yara izini gösterdi. "Onu delip geçti ve bana isabet etti. Peki Cruz? Kane'in polisi, Libby'nin eski meslektaşı? Hayes'in adamı onu da vurdu. Colum Bishop, Kane'in babası olabilir, hatta benim bebeklerimin dedesi bile olabilir, ama kimse onu özlemiyor ve kimse onu sevmiyor. Öldüğüne seviniyoruz ve onu geri getirebilseydim, bunu yapardım, ama sadece onu çok daha acı verici bir şekilde öldürmek için. Onun başına gelenler çok nazikti ve bunun için söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok."

fikrimi değiştirecek." Bir an durur, Kane'in elini tutar ve karnına götürür. "Eğer onun intikamını almak için buradaysan, bize zarar vermek istiyorsan, sevdiğim birine zarar vermeye çalışırsan, buradan canlı çıkamazsın. Colum'un sana yaptığı bir şey için bizi cezalandırmak için buradaysan, oturup bunu unutman gerek, çünkü Colum bizim arkadaşımız değildi."

"Sophia'nın dans stüdyosunun banka hesaplarında neden Bishop'un parası var?"

Sophia'nın kaşları o kadar yukarı kalkar ki, neredeyse saçlarının arasında kaybolur. "Bir daha söyler misin?"

Onun şokuna kanım kaynıyor. Gerçek ortaya çıkıyor. Her şey ortaya çıkıyor. "Bilgiyi öğrenmek için kendi yöntemlerim var. Hepinizi inceledim ve küçük çocuklar için dans okuluna ait olmadığına emin olduğum parayı gördüğümde, daha derinlemesine araştırmak zorunda kaldım. Bu sadece çok para değil, Sophia. Bu paranın izini, bir zamanlar Colum'a ait olan hesaplara kadar sürebilirim. Öyleyse, nefret ettiğini iddia ettiğin bir adamdan nasıl para kabul ettiğini bana açıkla."

"Beni takip mi ettin?" Yavaşça dizüstü bilgisayarının kapağını kapatır ve eğilir.

ileri. "Sen benim verilerimde miydin?"

"Evet. Tüm verilerindeydim. D n sana çıkma teklif etmedim çünkü güzelsin. Sana teklif ettim çünkü adın aramalarımnda çok fazla  ıktı."

"Yani, bu onu seksi olduğu için tavlama daha iyidir." Jay'in kaşları çatıldı. "Sanırım."

"Senin bu ailenin beyinsiz bir aptalından başka bir şey olmadığını düşünüyordu ve Bishoplar paralarını senin hesaplarında saklıyorlardı."

Libby'ye dönüp hırıldayarak soruyorum. "Bitirdin mi? Onlarla paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Birisi bir şeyler paylaşmalı!" Elini onların yönüne doğru uzatır. "Söyle gitsin. Bu kadar korkutucu olmak zorunda değil. Beyin yerine testosteron kullanıyorsunuz ve *sürpriz sürpriz*, burada konuşan tek kişiler kadınlar." Jay'e bakar. "Sen de korkaksın. Onun sessizliğini eleştiriyorsun ama sen de bir şey söylemiyorsun. Sadece tehditler savuruyorsun. Ve sen." Kane'e bakar. "Jess konuşuyor diye ona huysuz bakışlar atıyorsun,

ama ellerin titriyor, gözlerin Gu'dan ayrılamıyor..." Sinirlenerek yüzünü buruşturur. "Gah! Theo. Ona bakmaktan kendini alamıyorsun. Neden?"

Hiçbir şey söylemiyor, bu da Libby'yi daha da öfkeliendiriyor.

"Çünkü korkuyorsun! Hepiniz korkuyorsunuz ve bir erkek korktuğunda, kötü bir tavırla kendini gizler. *Konuş* artık."

"Neden benim verilerime girdin?"

"Neden Colum'un parası sende?" diye karşılık veriyorum. Sophia hiç de aptal değil. Hatta belki de aralarından en zekisi. "Bunu açıklayıp masum kalman imkansız."

"Şey..." Tereddüt eder ve Libby'ye bakar. "Polis mi, arkadaş mı? Kayıt dışı mı?"

Libby, Sophia'nın bakışlarıyla karşılaşınca gözleri bulanıklaşır. O bir polistir ve *dürüst* bir polis olmak için suç itiraflarını doğrudan işine götürmesi gerekir. Yasayı harfiyen uygulamalı ve olayları halının altına süpüren bir polis olmamalıdır.

Babasının itibarından uzaklaşmak istiyor, ama zaten yasaları çiğnemiş durumda ve bu toplantı odasında oturduğu sürece bunu yapmaya devam edecek. Söylenenleri duyup bildirimde bulunmayarak suçlara ortak oluyor.

Gözleri benimkilere bakıyor. Zayıf, mücadele ediyor ve yıllardır verdiği tüm emeklerin boşa gitmesinden korkuyor. İçimden büyük bir kısmı onu affetmek istiyor. Kalkıp uzaklaşabilirim. Colum Bishop ve tüm oğullarına karşı hissettiğim öfkeyi unutabilirim. Yarattığım dünyaya geri dönebilir ve bu insanların var olmadığını varsayabilirim. Beni aramaya gelmeyecekler ve uzak durursam, bir daha asla yolları kesişmeyecek.

Ama annemi tecavüz edip öldüren adama acı verici derecede benzeyen adamlardan sadece iki metre uzakta otururken, bunu yapamıyorum. Onu değil, kendimi seçiyorum ve bu yüzden ben lanet olası bir pisliğim.

"Libby." Elini tutup gözlerini bana çeviriyorum. "Buradan gitmelisin. Bu odadan çık ve olmak için çok uğraştığın kişi olmaya devam et."

Gözleri, dökülmesine izin vermediği gözyaşlarıyla parıldıyor. "Ben zaten bu işe bulaştım. Vicdanımın artık bir önemi olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorum."

"Tabii ki önemi var. Henüz rapor etmen gereken hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir sürü şey biliyorum!" diye bağırır. "Bishops'ı suçlayıp öldürmek için buraya geldiğini biliyorum."

Kane sandalyesini o kadar hızlı geri çekiyor ki metal ayakları zeminde gıcırıyor. Boş ellerle otururken, bir anda dokuz milimetrelik Glock'u yüzüne doğrultarak herkesi arkasına siper olarak çekiyor, sonra gözleri parlıyor.

Bana değil. Libby'ye.

"Kalkın ve gidin. İkiniz de."

"Hayır, gitmiyoruz." Libby ellerini benimkilerden çekiyor. "Gitmiyoruz. Bu kadar yol geldikten sonra gitmiyoruz."

"Buraya konuşmaya geldiğinizi söylemişsiniz. Aileme sorun çıkarmayacağınızı söylemişsiniz."

"Getirmiyoruz! Konuşuyoruz, değil mi?"

"Bishops'ı suçlamak ve öldürmek için geldiniz." Sesi alaycıydı. "Bunu kendin söyledin. Hangisi doğru, Tate? Tarih tekerrür mü ediyor? Bir Bishop, başka bir Tate ile sorun yaşayacak mı? Çünkü seni ortadan kaldıracam."

"Hayır!" Elimi itip ayağa kalkmaya çalışıyor, ama Kane başını sallayınca tekrar yere çöküyor.

"Ayağa kalkmayın memur bey. Yaylı patlayıcılar hakkında size zaten bilgi verdim. Ailemi tehlikeye atmayacağım. Bana veya aileme zarar vermek istediğinizi itiraf ettiniz, bu da bu görüşmenin sona erdiği ve muhtemelen hayatlarınızın da sona erdiği anlamına geliyor."

"Kes şunu!" diye bağırır. "Tanrı aşkına. Konuşuyoruz. Senden başka kimse silaha dokunmadı." Sophia'ya döner. "Kayıt dışı. Bunların hiçbirini rapor etmeyeceğim, çünkü her şey açığa çıktığında, hepinizin arkadaş olduğunuzu göreceksiniz."

Odadaki tüm erkekler alaycı bir şekilde güler, o da sözlerini düzeltir.

"Ya da en azından düşman olmadığınızı. Tanrım. Bu kadar tetikleyici davranmayı bırakın.

mutlu olmayı bırakın. Konuş, Sophia. Birisi ölmeden önce bu lanet şeyi anlat."

Sophia'nın gözleri bana bakar. Karanlık, ışıltılı ve tehlikeli. "Colum'un parasının neden bende olduğunu bilmek ister misin? Nasıl elimde olabileceğini ve yine de iyi bir insan olabileceğimi anlayamıyor musun?"

Doğru. Sesli bir şey söylemiyorum.

"Önce senin nereden geldiğini bilmem gerek," diye kaçamak cevap verir. "Neden buradasın? Kimin için savaşıyorsun? Kime karşı savaşıyorsun? Bizi hangi açıdan saldıracığını anlayamıyorum."

"Nereden geldiğimin önemi olmamalı. Bana cevabını ver, belki o zaman ben de sana benimkini veririm."

"Çaldım."

Dizüstü bilgisayarını açar – bir Griffin dizüstü bilgisayar – ve bir süre çalışır. Sanki konuşmayı bitirmiş gibi, paylaşmak istediği tüm bilgi bu kadarmış gibi, ama sonra son bir *dokunma*, *dokunma*, *dokunma* ile dizüstü bilgisayarını bana çevirir ve banka hesap özetlerini gösterir.

"Parayı görüyorsun, değil mi?"

"Neden ona bunu anlatıyorsun Soph?" Jay fısıldamak için yaklaşır. "Neden ona işimizi gösteriyorsun?"

"Çünkü onun düşmanımız olduğunu düşünmüyorum. Tate yakında hepimizin arkadaş olacağını söylüyor. Sana gösterdim, Kane'e gösterdim. Checkmate'te vakit geçiren her erkeğe ve kadına güveniyorum, bu yüzden bu zeytin dalını uzatmaya hazırım." Gözleri bana dönüyor. "Paranın geldiği hesapları gördün mü? Şu anda bulunduğu hesapları gördün mü?"

Başımı sallarım. "Ellie Solomon Dans Akademisi. Bir katilin banka hesabından para aktardın ve şimdi de onu bir dans okulunda mı tutuyorsun?"

"Katil." Jay'e bakarken gözleri kararır. "Ona katil diyor." Sonunda bakışları bana döner. "Kimi incitti, Theo? Colum kimi öldürdü? Çünkü eğer sorunun buysa, biz senin düşmanın değiliz."

"Sana inanmak isterdim, ama sonra kirli olabilecek paralarla dolu hesaplar buluyorum."

"Oh, kirli tabii," diye alaycı bir şekilde yanıtladı. "Öyle olmadığını hiç söylemedim. O para, iyi insanlara yapılan korkunç şeylerin getirisi. Kanlı paranın tam anlamıyla örneği. Üstelik çalınmış. Ekstra kirli. Ama onu bir tür ödeme olarak kabul etmedim. O bakmıyorken hesaplarına gizlice girdim ve çaldım."

"Peki, ona şantaj yaptığın on milyon dolar vardı."

"Oh, evet." Jay'in koluna hafifçe vurur. "Tamam, çoğu çalınmış, ama on milyonu bana oğlunun hayatı karşılığında ödendi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nefesim kesildi. "Ha?"

"Jay'in öldüğünü sanıyordu." Elini uzatıp başparmağını onun alnına kaydırıldı. "Jay, Colum'un emriyle vuruldu ve bir... şey, el çabukluğu diyelim, kısa bir süreliğine ortadan kaldırıldı, böylece Colum başarılı olduğunu sanacaktı. Geriye Kane kalmıştı. Bir ara Colum'a ulaştım ve istediği şeyin bende olduğunu söyledim. Ona satmayı teklif ettim, Colum on milyon dolar ödedi ve Kane'i teslim ettiğim gün, senin çok güvendiğin o polis hayatını sonlandırdı."

Şaşkınlıkla Libby'ye baktım.

"Hayır," diye mırıldanır Soph. "O polis değil. Diğeri. Şef. Colum'un hayatını sonlandırması gerekmiyordu. Onu uzaklaştırması yeterliydi, ama sanırım parmağı kaydı. Colum öldü, ben on milyon dolar aldım, ayrıca o kadar iyi saklanmış ki, vergi dairesi varlığından haberdar bile olmayan otuz milyon dolar daha. Şimdi o para, *bağışlar* altında bir dans akademisinde duruyor."

"Oğullarını öldürmeye mi çalıştı?" Kane'in gözlerine bakıyorum. Sonra Jay'in gözlerine. Jay'in alnındaki yara izini inceliyorum ve beynimin yeni bir vitese geçmesine izin veriyorum. "Birini idam ettirdi, diğerine ise suikast düzenledi mi?"

"Ben de öyle diyorum." Sophia dizüstü bilgisayarını geri çekiyor. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var. Sen Colum'u katil olarak nitelendiriyorsun. Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi o pisliğin parasını bir dans okuluna yatırıyorum, ama görünüşün aksine, o dans okulu aslında bir dans okulu değil, biraz yardıma ihtiyacı olan kadınlar için bir sığınma evi."

"Bir sığınma evi..." Bakışlarım birinden diğerine geçiyor. Erkekler hala sessiz. Jess dikkatli, Sophia ise bu oyunu yönetiyor. "Şiddet gören kadınlara yardım mı ediyorsun?"

O başını sallıyor. "Colum'un parası, onun mağdur ettiği kadınlara yardım ediyor. O korkunç bir adamdı, kızları satın aldı, sattı ve tecavüz etti, tek bir pişmanlık duymadan. Şimdi bir dans akademisine yardım ediyor ve artık hayatta değil, umarım bu tür hizmetlere ihtiyaç duyan kadınların sayısını azaltmışızdır."

"Peki ya sen? Nasıl bağlantı kuruyorsun?"

Dizüstü bilgisayarı son bir kez bana doğru çevirerek, bir kadının bir ayda ihtiyaç duyabileceği temel ihtiyaçların maliyetlerini gösteren bir tablo gösterir. Tuvalet malzemeleri. Yatak takımları. İç çamaşırları. Giysiler. İlaçlar. Bütçenin büyük bir kısmını bebek eşyaları oluşturur; masum kadınlar ve yırtıcı erkeklerden doğan bebekler.

"Ellie Solomon benim küçük kız kardeşimdi. O, onun incittiği ilk kız değildi ve kesinlikle sonuncusu da değildi. Ama onun sonunun başlangıcıydı. Benim bugünkü halime gelmemin sebebi oydu. Jay ile tanışmamın sebebi oydu. Her şeyin sebebi oydu, bu yüzden okulumun adını ona verdim ve kadınlar bize yardım için geldiklerinde çeklerini bozdurup Ellie'yi övüyorlar." Dizüstü bilgisayarı kapattı. "Bu çok iyi niyetli bir davranıştı, Griffin. Sana çok şey anlattım. Şimdi sıra sende. Nasıl bağlantı kuruyorsun ve neden bu adamların babalarının suçlarının bedelini ödemeleri gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bağlantım var..." Bir çift gözden diğerine bakıyorum. "Annem aracılığıyla. O bir..." Kelimelerin göğsümde takılıp kalmasından nefret ediyorum. "Colum'u tanıyordu."

"O bir kulüp fahişesi miydi?" diye sorar Kane. Sesi eskisi kadar sert değildir. "Annen satılmış mıydı?"

"O fahişe değildi," diye öfkeyle söylüyorum. "O lanet olası bir fahişe değildi."

"Kız kardeşim kulüp fahişesiydi," diye mırıldanır Jessica. Sesi titriyor, elleri karnını okşarken titriyor ve öne eğildiğinde, bunun nedeninin toplantı odasının pencerelerinden dışarıya bakarak... sanırım kız kardeşini aradığını anlıyorum.

Panjurlar açık kalır ve içeri girerken gördüğümüz adamlar tam olarak oldukları yerde dururlar. Bizi duyamayabilirler, ama görüyorlar. Yaptığımız her hareketi görüyorlar.

"O istemiyordu," diyor Jess. "Olanlar yüzünden intihar etmeye çalıştı. Ama gerçek şu ki, Abel Hayes'in kulübünde kendini kurban olarak buldu. Satıldı ve bu olayda Colum Bishop'un doğrudan parmağı vardı. Teknik olarak, benim müstakbel kayınpederim olacak adam. Annen de kulüp fahişesi miydi?"

Gerçeğin acı hapını yutuyorum. "Evet." Boğazımı temizlemek için öksürüyorum. "Evet, annemin Colum'un fahişelerinden biri olduğuna inanıyorum."

O kulübe sadece bir kez gittim, belki hamile kaldığında falan oradan ayrılmıştır. Emin değilim. Ama bu benim günlük hayatımın bir parçası değildi."

"Ve şimdi annen öldü mü?" diye sorar Sophia. Sözleri sert olsa da gözleri şefkat doludur. "Nasıl öldü?"

Libby elini kucağıma kaydırıp benimkine tutunduğunda başımı eğiyorum. Dudaklarımı ıslatmak için yalıyorum, çünkü yemin ederim, sanki yine o kulübün içindeymişim gibi hissediyorum. Midem bulanıyor, boğazım kurumuş, dudaklarım çatlamış.

"Bacakları açık halde," diye boğulurum. "Bacakları açık halde öldü, Colum onu sikerken masanın üzerinde yatıyordu. Yanlış anda içeri girdim... ya da doğru anda. Bilmiyorum. İçeri girdim ve o beni gördü. Sanırım o beni satın almaya çalışıyordu, ama o benim için bunu istemedi, bu yüzden bana kaçmamı söyledi. Onu gözlerimin önünde öldürdüler."

"Sonra kaçtın mı?" diye sorar

Jess. Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallarım.

"Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?"

"On bir yaşındaydım." Jess'in parlak gözlerine bakıp yutkunuyorum. "Bu olay yirmi iki yıl önce, on bir yaşındayken oldu."

"Peki Colum neden on bir yaşındaki bir çocuğu satın almaya çalışıyordu?" diye sorar Jay.

"Çünkü o çocuk Colum'un oğluydu," diye fısıldar Sophia. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kolunu masanın altında Jay'in elini sıkıca tutarken kaslarını gerer. Belki de onu yerinde tutmak için. Onu masanın kendi tarafında tutmak için.

"Siktir." Kane sonunda karakterinden çıkıp bana bir makineden başka bir şey gösterir. Inleyerek arkasına yaslanır ve ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırır. "O Colum'un oğlu. O Colum'un lanet çocuğu."

"Bu onu bizim kardeşimizi yapar mı?" Jay'in gözleri benden Kane'e kayıyor. Dünkü öfkeli erkek arkadaş değil, şimdi kafası karışık, savunmasız. "Siktir lan, Theo Griffin bizim *kardeşimizi* mi?"

LİBBY

REJEKSİYON ACI
VERİR

Pandemonium.

Tam anlamıyla ölümcül, acımasız bir kargaşa, ama hepsi Kane'in gözlerinde. Kimsenin göremediği bir savaş veriyor. Çenesi gıcırıyor, gözleri mugshotlarında gördüğüm türden bir öfkeyle parlıyor ve Jess'i tutan eli, Jess tıslayana kadar sıkıyor.

Jess küfrederek elini çekiyor, ama Kane ayağa kalkmaya çalıştığında neredeyse onun kucağına atlıyor.

Kollarını Kane'in boynuna doluyor ve dokuz aylık ikiz hamileliğinin ağırlığını Kane'in kucağına bırakarak onu inlemeye zorluyor. "Sen kendini kontrol altına alana kadar burada oturacağım. Soph ve ben sizin göremediğiniz şeyi görebildik."

"Aynı çene," diye mırıldanır Soph. "Aynı saç."

"Aynı dudaklar ve dişler," diye devam eder

Jess.

"Gözler farklı."

"Onlar annesinin gözleri," diye eklerim.

"Annenin adı neydi?" Soph sessizce sorar. Jay, kızgın olmaktan çok meraklı bir şekilde onun yanında kalır. "Theo, annenin adı neydi?"

Yanımdaki adama dönüyorum, ama Theo Griffin'i görmüyorum. Uzun zamandır özenle yarattığı adamı görmüyorum, giymeye ısrar ettiği maskeyi görmüyorum, açlık ve kederin üzerine kurduğu imparatorluğu görmüyorum. O çocuğu görüyorum. Masum ve incinmiş. Dudakları açılmayınca elini tutuyorum.

Konuşmamayı tercih ettiğini görmediğimi sanıyor. Sessiz bir gözlemci olmayı tercih ettiğini sanıyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi sanıyor,

ama ben her şeyi biliyorum. Gözlerine bir an bakmak, onun her düşüncesini anlamak için yeterli.

Bu sanki sadece bana ait bir süper güç gibi; başka hiç kimse onun gözlerini okuyamaz. Ama ben okuyabilirim. Her zaman okuyabilmişimdir.

Altına patlayıcı takılı olup olmadığı belli olmayan sandalyemi onun sandalyesine yaklaştırp, parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırıp sıkıyorum. Bakışları masanın ortasındaki kalemin üzerinde kalınca, tekrar sıkıyorum ve ona gücümünden birazını aktarmaya çalışıyorum.

Dün, ailemi geri kazandığım için dünyamın değiştiği gündü.

Bugün, o da ailesini geri aldı.

"Annesinin adı Jacintha'ydı." Elini kaldırıyorum, sonra dudaklarımı parmak eklemlerine bastırıyorum ve kalbimin hızla atmasına izin veriyorum.

Gerginim. Korkuyorum. Çok uğraşarak elde ettiğim her şeyi bırakıyorum. Ama bu önemli ve hayatımın üçte ikisinde hayalini kurduğum tek şey bu.

"O, tek çocuğuna bakmak için çok çalışan bekar bir anne idi. Çok güzeldi ve Gunner onun gözlerini almış."

"Gunner mı?" Kane kaşlarını çatıyor. "Bu onun gerçek adı mı?"

Nabzının hızlandığını hissediyorum. Kolundan geçip elime kadar ulaşana kadar hissediyorum. "O, Theo Griffin adıyla doğmadı."

"Bunu zaten biliyoruz," diyor Soph kuru bir sesle.

"Gunner Bishop." Kane'in gözlerine bakıyorum. "Hayes'in kulübünde tanıştığım gün, o Gunner Bishop'dı. O gün öldüğünü sandım. Annesi öldürülmüştü, ben bir ofise tıklılmışım ve o kaçmıştı. Babam..." Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum. "Babamın o çocuğa ateş ettiğini gördüm. On bir yaşındaydı ve kaçmak için merdivenlerden aşağı atladı. Babam ve diğerleri onu kovalarken, öldüğünü sandım."

"Ama o ölmedi..." Jess mırıldanır. Kane'in kucağında kalır, ayakları neredeyse Jay'in kucağına uzanır ve karnını dairesel hareketlerle okşar. "O ölmedi."

Kafamı sallıyorum. "Dün geceye kadar onun hayatta olduğunu bilmiyordum."

"Ofiste," diyor Soph sessiz bir sesle. "Bu yüzden seni izliyordu. Bu yüzden kulübe girdiğinde hiçbir şeye odaklanamadı."

Bu yüzden seni yakaladı. Seni taşıdı. Bu yüzden ona sarıldın."

Yanaklarım utançtan kızardı. Bir erkeğe sarıldığım için değil, sıradan bir kız gibi bir yere taşınmam gerektiği için. "Evet."

"Seni onunla birlikte ofiste bıraktık. Bir süre sonra geri döndüğümüzde, o gitmişti."

"Onu pencereden ittim," diye itiraf ediyorum, hafifçe gülerek. "Beyin sarsıntısı geçirmiştin ve bir sürü insan kapıyı çalıyordu. Panikledim ve ona gitmesini söyledim."

"Ve sonra geceyi birlikte geçirdiniz," diye ekliyor Kane kesin bir şekilde. "Aynen öyle, kaldığınız yerden devam ettiniz ve şimdi onu ailemin arasına sokuyorsunuz."

"Kane." Jess, kısa saçlarını eliyle okşayarak gözleri karşılaşana kadar çeker. "Görünüşe göre o senin de ailenmiş."

Kane burnunu genişletir, burnundan uzun bir nefes alır ve göğsünü genişletir. "Aile..." Gözleri Jess'ten Jay'e, Soph'a geçer. Sonra bakışları pencere duvarına kayar ve biz buraya girdiğimizden beri bir santim bile kıpırdamayan adamlara bakar.

Nöbet tutuyorlar ve emir verildiğinde bu odaya dalmaktan çekinmeyecekler. Benim polis olmam onları hiç caydırmıyor.

"Benim için aile, kan bağı anlamına gelmez. Aynı soyadını paylaşmak anlamına gelmez. Aynı babayı paylaşmak anlamına gelmez. Benim dünyamda aile, sadakat, sevgi, koruma, nezaket, dürüstlük ve onur anlamına gelir. Sen ve ben aynı kanı paylaşıyor olabiliriz, ama aramızdaki tek bağ, hepimizin katil bir pislik olduğu konusunda hemfikir olduğumuz bir adamdır. Sen onun gibi misin, yoksa tatlı annen gibi misin?"

"Gece boyunca bana aynı soruları sordu." Biraz öne doğru eğildim ve yanımdaki sessizliği görmezden geldim. "Senin Colum'a mı, yoksa tatlı annene mi benzediğini bilmek istedi. Sizlerin sandığınızdan çok daha fazla ortak yönünüz var ve hepiniz korkuyorsunuz. Değişim korkutucudur."

"Fareler korkutucudur," diye düzeltir Kane. "Şu anda elimizde sadece senin sözün var. Bize onun bizden biri olduğu söylendi, bu yüzden sana inanıp seni Noel'e davet mi edelim?"

"Hayır." Sonunda Gunner konuşur. "Buraya Noel listeme ekleyecek bir aile aramaya gelmedim."

"O zaman neden geldin?"

"Suçlamak ve öldürmek için," diye mırıldanır Soph. "Onlar öyle söyledi. Colum'a zarar vermek istiyor ve Colum artık burada olmadığına göre cezasını çekecek kimse yok..."

Kane Jess'i kaldırır ve onu kendi koltuğuna oturtur. Eli silahının kabzasına sarılır, bu da odanın dışındaki adamları tekrar yüksek alarm durumuna geçirir, ama geçen seferki gibi silahı doğrultmaz. "Colum'un bizim dostumuz olmadığını tespit ettik. Şimdi seçim yapmanız gerekiyor; ayağa kalkıp bu ofisten ayrılmak ve sormak için geldiğiniz soruların cevaplarını almak. Biz Colum'un askerleri değiliz ve sana zarar vermek için hiçbir şey yapmadık. Git ve hayatına bizden uzak bir şekilde devam et. Sen de aynısını yapmayı kabul edersen, biz de seni rahat bırakırız. Ama eğer bu seçeneği tercih etmezsen, evime savaş getirmeye ısrar edersen, o zaman savaşırım, kazanırım ve artık seçim lüksüne sahip olamazsın. Ben canavar değilim, Griffin. Sana zarar vermek istemiyorum ve Soph'u satın almaya çalıştığın gerçeği dışında, aramızda bir sorun yok. Parlak siyah gözleri bana bakıyor. "Sorun çıkarmayacağını söyledin, ama yalan söyledin. Onun planlarını biliyordun, bizi çoktan mahkum ettiğini biliyordun.

Ayağa kalkıp masum olduğumu savunmak istiyorum. Onu buraya barışmak için getirdim. Uzun zaman önce, artık hayatta olmayan bir adam tarafından bozulan bir şeyi düzeltmek için. Adaletsizliği haykırmak ve bu suçtan suçlu olmadığımı, piskopos tarafından satın alınmadığımı ısrarla söylemek istiyorum. Ama Kane bana bu şansı vermiyor. Devam etmeden önce bana savunmam için bir saniye bile zaman tanımıyor.

"Ailemden önce kimse gelmez." Gözleri benimle Gunner arasında gidip geliyor. "Bu gezegende Jess ve çocuklarımı takas edeceğim tek bir erkek bile yok. Sen de dahil," diyor Gunner'a bakarak. Sonra bana dönerek, "kadın polis de dahil, kendi kardeşim bile dahil. Sevdiğim zaman, deli gibi severim. Ama Jess kadar bu sevginin gücünü kimse bilemez. Yavaşça ayağa kalkabilirsin. Eşyalarını topla, ellerini her zaman görünür tut. Git. Bu binada, yanlış bir hareket yaparsan seni ortadan kaldırmayacak tek bir erkek ya da kadın bile yok."

"Seni öldürmeyeceğim." Jess bizi keder dolu gözlerle izliyor. Sözleri Kane'i incitmiş olsa da, homurdanarak yavaşça ayağa kalkıyor ve yerini alıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Sen ailemsin."

"Jessica! Hayır."

"Evet." Elini onun gergin koluna koyup sıktı. "O, adaletsiz bir sistemin ürünü. Bizim de kurbanı olduğumuz suçların kurbanı. Senin en kötü bağlantın olarak gördüğün şey aracılığıyla seninle bağlantılı olabilir, ama yine de bağlantılı. Bize zarar vermedi. Silah taşıyor, ama bir kez bile silahını çekmedi. Bizi her an incitebilirdi; evde, buraya gelirken arabada, Lamaze dersinde. Şehre gelip Griffin hikayesini sürdürebilirdi ve onun yaptığından daha iyisini yapacak kadar akıllı olduğunu biliyorum. Bunu sonlandırmanın milyonlarca yolu vardı, ama yapmadı. Bizim güvensizliğimizi hak etmiyor."

"Jess," Kane'in sesi iniltiyle çıkar. "Hayatımda buna yer yok." Gözleri bize döner. "Kötü niyetim yok. Kimsenin seni takip etmesine veya sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Hayatıma devam etmek ve bu hiç olmamış gibi davranmak dışında hiçbir şey yapmayacağım."

"Öylece mi?" Soph, Kane ve Gunner'a bakar. Jess gibi ayağa kalkar ve elini Jay'in titreyen omzuna koyar. "Bugün seninle kan bağı olduğunu öğrendik. O senin kardeşin ve barışı koruyor. Ve sen onu öylece bırakacak mısın?"

"Zaten bunun bir parçası olmak istemiyorum." Kane'in sözünü ciddiye alan Gunner ayağa kalkar ve sandalyesinin altındaki patlayıcıları tetiklemez. Cep telefonunu cebine koyar, sonra elimi tutup beni ayağa kaldırır. "Suçlamak ve öldürmek için geldim. Görünüşe göre ikisini de yapamayacağım. Kim olduğunuz için size zarar vermek bana doğru gelmez. Gel, Lib. Benim işim bitti."

"Colum Bishop, küçük kız kardeşimi incitti ve öldürdü." Soph'un bağırarak söylediği sözler, Gunner'ın elini kapı koluna koyduğu anda bizi durdurur.

Yönetim kurulu odasının dışındaki adamlar, sanki bir şey olacağını biliyorlarmış gibi yavaşça yaklaşırlar. Kane yerinde kalır. Jay oturur. Jess ise erkeğinin önüne geçer... onu korumak için değil, onu engellemek için.

Soph masanın etrafından dolaşarak önümüze gelir ve diğer herkesi etkili bir şekilde engeller. "O benim küçük kız kardeşimi öldürdü. Ellie benim her şeyimdi. O benim dünyamdı ve benden çalındı."

Gunner'ın çenesi titrer, göğsü kapıya doğru yönelir, ama başı dönmüştür ve gözleri Soph'un gözlerine dikilir. "Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Sana ve kız kardeşine olanlar için üzgünüm."

Soph başını sallar. Sonra Kane'e döner. "Colum senin küçük kardeşini öldürdü. Onu idam ettirdi ve sen altı aydan fazla bir süre onun yasını tuttu. O senin bebeğindi ve onu geri getirmek için her şeyi verirdin."

Kane'in çenesi seğirir. Tek verdiği tepki budur.

Soph, Jay'e bakar. "Öldüğün sanıldığı süre boyunca Kane'den uzaktaydın. Aylarca onu dürbünle izledin. Ace'in iletişim araçlarıyla onu daha da uzun süre izledin. Her e-posta gönderdiğinde, onun nasıl olduğunu sordun. Sadece ona dönmek istedin."

Jay'in gözleri Soph'un gözleri arasında gidip gelir. Onu çok sever, ama Soph'un söylediği şeyi sevmez.

"Jessie'nin kız kardeşi de aynı adam tarafından tecavüze uğradı. Bu odadaki hepimiz Colum tarafından incitildik. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Jessie'nin kız kardeşi bundan kaçmak için intihar girişiminde bulundu." Jess'e döner. "Onu neredeyse kaybediyordun ve kaybedersen, bunu telafi etmek mümkün olmazdı. Ölümünden geri dönüş yoktur."

"Sophia," diye homurdandı Jay. "Dur."

"Kız kardeşim öldü, Jay! Bu asla geri alınamaz. Ama bildiklerin ve hissettiğin acıyı düşünürsek, *kardeşinin* bu kapıdan çıkıp gitmesine izin verecek ve sanki o hiç var olmamış gibi davranacak mısın? Gözlerimin içine bakıp, onun hakkında asla meraklanmayacağını söyleyebilir misin?"

"O kadar basit değil, Sugar Plum. Bu..." Öne doğru eğilir ve yüzünü ellerinin arasına gömer. "O kadar kolay değil."

"Olabilir," diye cevaplar kız. "Hemen güvenmek zorunda değilsin." Bizden uzaklaşır, uzun masayı dolaşır ve onun sandalyesinin yanına diz çöker. "Hemen güvenmek zorunda değilsin, ama en azından onu tanımaya çalışmalısın."

"Hayır." Kane başını sallar ve Jess'i bir adım geri çeker. "Onu hayatta bıraktık. Tek sunabileceğimiz bu."

"Düğünümüze gelmelisiniz." Jess bize geniş bir gülümsemeyle bakar. "Sizin için davetiye hazırlatacağım."

"Jessica! *Kahretsin.*"

THEO

BU DAHA FAZLA ACIYOR

Bishop'larla görüşmemden sonra saatlerce, ellerimi saçlarıma gömüp otelin odasında volta atarken saçlarımı çekiştiriyorum. Sakinleşmem lazım. Bu endişe dolu parmakları midemden çekip çıkarmam ve onlarla görüştüğümde sonra vücuduma yapışacağını hiç fark etmediğim bir şeyden kurtulmam lazım.

"O düğüne gitmeyeceğim." Kafamı sallıyorum ve Libby'nin yatağımın ucunda otururken milyonuncu kez yanından geçiyorum. "Kesinlikle hayır. Hayatta o boktan yere gitmem."

"Tamam."

"Gitmeyeceğim Elizabeth! Onların arkadaşı olmayacağım." Libby'nin dudakları hafifçe kıvrılır. "Tamam dedim."

"Hayır dedim! Siktir!" Bir saniye durup, sonra giyinme odasına koşarak en üst raftaki saklama bölümünden valizimi çekip alıyorum. "Gitme vaktim geldi." Çekmecelerden kıyafetlerimi çıkarırım. Kot pantolonlar. Gömlekler. Dizüstü bilgisayarlar. *Neden bu kadar çok dizüstü bilgisayarım var ki?* Eşyaları çantaya atarken başımı kaldırıyorum ve kapı eşiği bir gölgeyle dolar. "Gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Lib'in sesinde, meşgul beynimin zar zor algılayabildiği küçük bir çatlak var. Gülümsüyordu. Ama şimdi gülümsemiyor... "Eve mi dönüyorsun?"

"Evet. Buraya bir amaç için geldim ve o amaç bugün tamamen ortadan kalktı. Şimdi eve dönüyorum."

"Peki ya..." Kapı pervazına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Hepsi bu mu? Seni burada tutan başka bir şey yok mu?"

Kafamı sallayıp kazaklarımı yığının üstüne atıyorum. Evden ayrılırken her şeyi özenle paketlemiştim, ama şimdi

hiçbir yere koymaya özen göstermeden eşyaları çantaya atıyorum. "Hayır. Yönetmem gereken bir şirket var. E-posta kutum dolup taşıyor. Asistanım ben olmadan işini yapamıyor. Bir süreliğine yapabilir, ama iki hafta oldu Lib. Artık eve dönme vaktim geldi. Tanımadığım insanların düğünü burada kalmam için yeterli bir neden değil."

"Doğru." Libby, bu sabah giydiği kot pantolon ve gömleği giyiyor. Bir hafta önce indirip açtığım kot pantolonun aynısı. İkinci bir deri gibi, mükemmel vücudunu çerçeveleyiyor ve şu anda, çantamın kapağını kapatıp fermuarını çekmeye çalışırken, bir bacağı diğerinin üzerine katlanıyor. "Sanırım işin bitti, değil mi? Bishops'lar için buraya geldin. Onlarla tanıştın, bir tür anlaşmaya vardın ve şimdi işin bitti."

"Tamam." Çantamın fermuarını kapatana kadar çekiştiriyorum, sonra ayağa kalkıp kapıyı açıyorum ve çantayı az önce oturduğu yatağa fırlatıyorum. "Burada kalıp bu adamlarla oyun oynamak istemiyorum. Sophia gerçek olmayan bir şeyi zorla kabul ettirmek istiyor. Griffin'de yeni ve güçlü bir müttefik istiyor, ama buna başka bir isim veriyor. O buna..."

"Kardeşlik mi?" diye sordu Lib.

"Bu bir yalan. Çocuklar haklı; kan bağı bizi aile yapmaz ve o müttefikini bende bulamayacak."

Odayı geçip, seyahatlerim sırasında işlerimi takip etmek için kullandığım masanın önünde duruyorum. Duvardaki prizlerden şarj kablolarını çıkarıyorum. Sadece elli gram ağırlığındaki Griffin Industries kablosuz klavyeyi katlıyorum. Piyasadaki en güçlü ve sezgisel klavye olan bu ürün, o kadar hassas ki neredeyse düşüncelerinizi okuyup sizin için yazıyor. Sadece dört yüz doksan dokuz dolara satılan bu klavyeler, ömür boyu değiştirme garantisiyle birlikte geliyor.

Evet, Griffin Industries sadakatini kanıtlamak için para ödemeni bekliyor, ama karşılığında, asla çalışmayı bırakmayacak bir ürün garanti ediyoruz.

Pahalı aleti dizüstü bilgisayar çantama atıyorum ve fareyi de hemen arkasından gönderiyorum. Libby yavaşça arkamdan odaya giriyor. Sessizliği beni endişelendirmeli, ama zihnim Bishop düğünü ve köprülerin bu kadar çabuk inşa edilebileceğini düşünen kadınlardan başka hiçbir şeye odaklanmak istemiyor.

"Olly'nin beni havaalanına götürmesini isteyeceğim." "Kaybedecek zaman yok, ha?"

Libby'nin sesi titriyor ve döndüğümde, aceleyle fermuarın arasına sıkışan gömleğimi düzeltmeye çalıştığını görüyorum. Gömleğimi mahvetmemek için dikkatlice fermuarı yavaşça açıyor, sonra gömleği pantolonun içine sokup fermuarı tekrar kapatıyor.

"Kaybedecek zaman yok. Pazartesi günü katılmam gereken toplantılar var, o yüzden..." Omuz silkiyorum ve dizüstü bilgisayar çantamı açıyorum, sonra cebimden cep telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum. Olly cevap verir vermez "Çıkma zamanı geldi" diyorum. "Eşyalarını topla ve bir saat içinde çıkmaya hazır ol."

"Bir saat mi?" diye sorar, ama aynı soru Lib'in ağzından da yankılanır.

"Bir saat mi?"

"Evet." Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı. Kazakım. Bu odadaki iki kişi için de çok önemli olan dinazorlar. Olly'nin sesi kulaklarımda yankılanırken, lüks halı kaplı zeminde ilerliyorum. O konuşuyor, ama ben eski kumaşı alıp elime aldığımda onu görmezden geliyorum. Bu süveteri en son giydiğimde, elim çok daha küçüktü. Kırmızı daha kırmızı, dinazorlar daha parlaktı. Fermuar çalışıyordu ve kenarları yıpranmamıştı. Kalemlerimden sonra en sevdiğim eşyamdı.

Ve şimdi artık yıpranmış bir kumaştan başka bir şey değil.

Kazak yüzüme yaklaştığında Libby'nin nefesi kesildi. Sanki bir zamanlar olduğum çocuğu geri getirmek istercesine derin bir nefes aldım. Theo'yu Gunner ile takas etmek için. O gün annemle o kulübe gitmemiş olsaydık, annem hala hayatta olur muydu? Griffin Industries'i o çocuk olmak için takas eder miydim?

Muhtemelen hep parasız kalırdım.

Griffin çaresizlik ve açlıktan doğdu, yani sokaklarda yaşamayı hiç bilmesem, imparatorluğumu kurabilir miydim?

Kazak yüzümden çekip gözlerimi açtığımda, Libby'nin sulu gözlerinin beni izlediğini fark ettim. Dört adımda odayı geçtim ve o yumuşak bir hıçkırıyla kabul edene kadar kazağı göğsüne bastırdım. Onu bir çocuk gibi göğsüne bastırdı ve yüzünü ellerine gömmek için yatağımın kenarına oturdu.

Halletmemiz gereken işler var ve fazla vaktimiz yok. "Patron?"
Olly'nin sesi sonunda duyulur. "Orada mısınız?"

"Evet. Annaliese'yi arayıp uçuşları ayırtmasını söyleyeceğim. Araban sende, beni havaalanına bırak, sonra eve kadar sürmeye devam edebilirsin."

"Evet efendim. Kasabadan ayrılmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Yok."

Bishops ailesi. Frankston kızı. Her şey çözüldü.

Çözölmüş *gibi gelmiyor*, ama *sırf bu yüzden* burada kalıp insanları infaz etmeyeceğim. Uzun zamandır tüm düşüncelerimi meşgul eden şey, basitçe... geçersiz hale geldi.

"Yapacak bir şey kalmadı. İşe dönme zamanı. Eşyalarını hazırla, yola çıkmak istiyorum."

"Efendim. Jericho hakkında öğrendiğim şeyi bilmek ister misiniz?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sesli olduğu kesin, çünkü Libby başını kaldırıyor ve gözleri – biri hala şişmiş – benimkilere kilitleniyor.

Cevabım hayır olmalı. Bu kasaba ve içindeki insanlar yokmuş gibi davranmalıyım, ama uzun zamandır sürdürdüğüm bir alışkanlığı bırakmak zor. "Tabii, ne buldun?"

Omuzlarını silktiğini neredeyse duyabiliyorum. "Fazla bir şey öğrenemedim. Sanırım bir şeyin şifresi. Bir güvenlik kelimesi. Onlar dışında kimseye bir şey ifade etmeyen bir şey. Ne zaman duydun? Ne bağlamda?"

"Biri başka birine söyledi," diye mırıldandım. "O kişiyi sakınleştirmek için."

"Mm." Olly benim odamın yanındaki odada dolaşıyor ve emirlerimi harfiyen yerine getiriyor. Eşyalarını topluyor. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bu özel bir kelime, güvenli bir kelime. Ama bizim için önemli olduğunu sanmıyorum."

"Yani kısacası, hiçbir şey öğrenemedin mi?"

Gölömsüyor. "Evet. Denedim patron. Gerçekten denedim. Ama elimde sadece varsayımlar var. Aramaya devam edeceğim. Keşif görevlilerim var, yani..."

"Tamam." Lib yüzünü ikinci kez süveterine gömdüğünde kaşlarımı çattım. Onun ruh halini anlamıyorum; birkaç dakika önce gülömsüyordu. Karşılaşmamızdan sonra adrenalinle coşmuştu, ama şimdi

sanki dik oturmaya bile gücü yetmiyormuş gibi. "Gitmeliyim. Eşyalarını topla, bir saat sonra Libby'nin dairesinde buluşalım."

"Peki efendim." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatır ve ağır yumruğunu odalarımızı ayıran duvara vurunca Libby irkilir.

"Bir saat." Lib, ellerimle süveterimi sıkıyor ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tutuyor. "Bir saat içinde toparlanıp gideceksin ve söyleyecek tek şeyin bu mu?"

"Söylenecek başka bir şey yok. Sadece..." Ellerimi kaldırıyorum ve hayatımda ilk kez... *Şimdi ne olacak?* Tüm hayatımı bir sonraki adım için mücadele ederek geçirdim. Annemin geçimini sağlamasına yardım etmek için. Sadece bir kalem ve zekâmla sokaklarda hayatta kalmak için. Bir iş kurmak, onu yönetmek ve büyütme, sonra Bishop kardeşler hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve onları ortadan kaldıracağıma emin olmak için.

Ama şimdi hiçbir şey yok.

"Burada başka ne yapabilirim bilmiyorum, Libby. Gerçekten hiçbir şey kalmadı. Kalırsam, uzaklaşacağıma dair verdiğim sözü unutabilirim. Onları sokakta görürsem, binadan çıkarken attığım beyaz bayrağı unutabilirim."

"Ama..."

Omuzları titreyip bana gözlerini göstermeyi reddettiğinde önünde durdum. Sırtı kambur, omuzları gergindi. Diz çöküp, onun acı çektiğini düşününce kalbimin hızla atmasından nefret ettim. "Ne oldu?"

"Kalmayı düşünmüyor musun?"

İsteği kafamı karıştırır ve kaşlarımı çatarım. "Neden kalayım? Burada benim için ne var ki?"

Kirli yeşil gözler – fırtınalı bir günde yağmur ormanları gibi kirli – benimkilerle karşılaşır. Acıyla parıldarlar. Acıyla. Aldatılmışlıkla. "Burada ne var?" diye fısıldayarak sorar. "Seni burada tutabilecek ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Ben başımı salladığımda göz teması kurmayı bırakır ve başını hafifçe yana doğru sallayarak indirir.

"Libby?" Elimi çenesinin altına götürdüm. "Bu tür bilmeceleri nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Benim." Sözüleri fısıltı ve çırpınışıla karışık, incinmişlik ve öfkeyle söylenmiş. "Buradayım. Benim için geri döneceğini sanmıştım."

"Sen mi?" Çömelmeyp dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını avuçlarım.

"*Evet.* Sanki tekrar çocuk olmuşuz gibi, ve şimdi sen koşarak kaçırıyorsun ve beni merdivenlerin başında bırakırıyorsun. Benimle kalmak aklının ucundan bile geçmiyor. Sen her zaman tek başına koşan, beni unutup hayatına devam eden, sanki ben hiç önemli değilmişim gibi davranan bir adam oldun. Kulüpten çıkarken gözlerimin içine baktın, ve şimdi yine aynı şeyi yapıyorsun. Kıcıımı okşayıp beni daireme bırakacaksın, sonra da..." Elini kapıya doğru salladı, sonra aynı elini kaldırıp zarar görmemiş yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Gideceksin."

"Libby..." Her iki elimle onun dolgun kalçalarını kavradım ve o başını sallayarak beni reddetmeye çalışsa da, onu yataktan kaldırıp dün gece yaptığı gibi kucağıma oturttum. "Hey." Burnumu kullanarak yüzünü bana çevirdim. Gözlerini bana çevirmesini sağlamak için. "Sensiz gideceğim demedim."

"Sen..." Gözleri büyür. "Ne?"

"Olly'ye bir saat sonra senin dairenizde buluşalım dedim; eşyalarını toplamak için bu süre yeterli değil mi?" Odama bir göz attım. "Ona bir saat dedim, ben on dakikada işimi bitiririm. Bu da senin, kızsalsal ıvır zıvırlarını ve bulabildiğin tüm dar kot pantolonlarını toplamak için benden beş kat daha fazla zamanın olduğu anlamına geliyor."

"Gunner... Ben..."

"Benimle geliyorsun, değil mi?" Gözlerine bakıyorum. "On bir yaşındayken benimle gelmek istediğini söylemiştin. Beni geri dönüp seni almam dışında başka bir şey istemediğini söylemiştin. O çocuğu sevdiğini ve yirmi yıl boyunca onu hayal ettiğini söylemiştin. Bunlar sadece laf mıydı?"

Dudakları titreyerek başını sallar.

"Şu anda karşımda dururken şimdi vazgeçmeyecek misin? Sana valizlerini toplamak için zaman veriyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Ben yapamam..." Kalbi panikle çarpıyor – beni kaybetme korkusu mu? Yoksa onları kaybetme korkusu mu? "Bu konuma gelmek için çok çalıştım. Çok çalıştım..."

Uzun zamandır. Takımımı seviyorum, Gunner. O adamları seviyorum, çünkü sen gittikten sonra ailem kalmadı. Yalnızdım, ta ki onlar gelene kadar. Şimdi *onlar* benim ailem. Öylece çantamı toplayıp ortadan kaybolamam.

Gelmeyeceği aklıma gelmemiştir. Aklımda böyle bir seçenek bile yoktu.

"Yani sen..." Yanaklarından yeni gözyaşları akarken midem düğümlenir. "Gelmeyecek misin? Hayatta olduğumu bilerek burada kalacak mısın? Ağladığın onca gece telafi edilebilir, ama sen..." "Neden gitmemi bekliyorsun?" diye sorar. "Neden hayatımı Hayatımı bırakmam mı gerekiyor? Sen buraya gelebilirsin."

"Uh..." Nefesim kesildi. Sanki göğsüme yumruk atmış gibiydi. "Griffin yüzünden. O adamı sıfırdan ben yarattım. İnsanların bana ihtiyacı var, Lib. İşlerine ihtiyaçları var, dünyanın bizim teknolojimize ihtiyacı var. Öylece ortadan kaybolamam."

"Ve insanlar burada bana ihtiyaç duyuyor." Çenesi titriyor, ama yine de elini kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşuyor. "*Kendimi* sıfırdan yarattım. Adımı biraz olsun lekelenmiş halinden kurtardım. Saygı kazandım. Bir aile kurdum. Bu kasabadaki insanlar polise ihtiyaç duyuyor ve bu kasabadaki küçük kızlar, erkeklerin yapabildiği her şeyi kendilerinin de yapabileceğini onlara göstermem için bana ihtiyaç duyuyor."

"Ne... hayır mı diyorsun?" Kalbim parçalanıyor. Göğsüm ağrıyor ve yeni bir gözyaşı yanağından süzülünce son bir kez daha sızlıyor. "Onları bana tercih ediyorsun."

Kafasını salladı. "Sen beni değil, Theo'yu seçiyorsun. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu görmüyor musun? Harekete geçmemi bekliyorsun. Fedakarlık yapmamı bekliyorsun."

"Ama..." Nefes nefese, kışımın üstüne oturuyorum, ama onu da yanımda getiriyorum, böylece kucağımda kalıyor ve elleri omuzlarımda duruyor. "Ben zaten fedakarlıklarımı yaptım. Bir ara sokakta yaşadım ve bu gezegende sevdiğim tek kişinin fotoğraflarını sattım. Sana binlerce kez veda ettim." Elini tutup avucunu göğsüme bastırıyorum. "Bunlar benim fedakarlıklarımdı, Lib. Bir erkeğin sana tekrar veda etmesi beklenemez."

Gözlerini indirir ve elini kapatarak beyaz parmak eklemleriyle gömleğimi buruşturur. "Üzgünüm, Gunner."

Bishop kardeşler tarafından reddedilmek kötü bir şeydi. O ofise onlara çok kızgın bir şekilde girdim, onları parçalamak ve hayatıma devam etmek istiyordum, ama onlar birleşik bir cephe oluşturup kardeşlikten bahsettiklerinde, inatçılığım ve bağlanmamaya kararlılığım rağmen, dışarı çıktığımızda kimse bizi geri çağırmak için koşarak gelmediğinde yine de acı hissettim.

Ama Libby vardı. O yanımda olduğu sürece her şeyi kaldırabilirim.

Ama bu... O kucağımda otururken, birlikte olmayı isteyerek reddediyor, bu Bishop'ların bana yaptıklarından çok daha fazla acıtıyor.

Rüya gibi, kırmızı süveterimle ayrılırken sırtına bakıyorum. Onu bir hatıra gibi saklıyor. Bir anı. Bana bakmayı ya da fikrini değiştirmeyi reddettiğinde kapıyı kapatıyorum.

Sersemlemiş bir halde valizimi hazırlayıp, Olly Libby'nin dairesine gitmeden önce onu tekrar arıyorum ve doksan dakika sonra, yan tarafında büyük, kalın harflerle Griffin Industries yazan sekiz kişilik özel jetin lüks deri koltuğuna oturuyorum.

Koltukların dördü birbirine bakıyor ve aralarında küçük bir masa var. Konferans salonu gibi, geçmişte milyonlarca kez iş yaptığım bir alan. Ve dördü de bir sıra koltuğa ait.

Koltuklardan birine yaslanıp yüzümü pencereye dayadım, ama uçuş ekibi hareketlenip kalkışa hazırlanırken, geçmişte birçok kez karşılaştığım hostes Lara, koltukların yanından geçip gözlerimi üzerine çekti.

Dar bir etek ve neredeyse çenesine değecek kadar yüksek push-up sütyen giyiyor. Genç, yirmi beş yaşlarında, formda, güzel ve flörtöz, ki tam da bu özellikleri sayesinde geçmişte o koltukta birlikte oturmuştuk.

Artık hiç çekici gelmiyor. Yeşil gözleri ve açık kahverengi saçları var. Parlak kırmızı ruju, tüm erkeklerin gözlerini dudaklarına çekiyor ve sanki yol gösterici işaretler koymuş gibi, o gözler her zaman göğüslerine ve kalçalarına iniyor.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Dönüp pencereden dışarı bakıyorum, her an bir arabanın pistte fren sesiyle durmasını umut ederek. Libby'nin arabasından, hazırladığı çantalarla ve bir daha asla ayrılmayacağına dair yeminle atlayarak çıkmasını umuyor ve dua ediyorum.

Ama Lara bana bira servis edip koltuğuna oturup kemerini bağladığında, sersemliğim devam ediyor. Kapılar kapalı ve kilitli – ve Libby burada değil.

Motorlar gürlemeye başlar – ama Libby hala gelmemiştir.

Kaptanım hoparlörlerden kalkış ve varış saatini duyururken sesi cızırtılı çıkıyor – ama yine de... Libby yok.

Uçak pistte ilerlemeye başladığında kalbim gerçekten acıyor ve her uçuşumda olduğu gibi kalkış sırasında midem düğümleniyor. Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp pencereden dışarı bakıyorum ve uçak yükselirken dünyanın gittikçe küçüldüğünü izliyorum.

O benimleydi. Onu

kaybettim. Yine

benimle oldu.

Ama şimdi o beni değil, onları seçiyor.

"BAY GRIFFIN?"

Annaliese'nin yumuşak sesi, bir saat boyunca bakmama rağmen henüz sindiremediğim rapordan gözlerimi ayırıyor. Sesi masamdaki telefondan geliyor, ben de uzanıp telefonu alıyorum.

"Evet?"

"Efendim, polis geldi. Sizinle kısa bir süre konuşmak istiyorlar." Sesi alçalıyor, "Arama emri istedim, ama kadın memur bana bağırıyor ve işbirliği yapmazsam sorgulamak için beni gözaltına alacağını söyledi."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yüzümde bir gülümseme belirir. "Geliyorum." Telefonumu masaya bırakıp sandalyemden fırlarım.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, binamda geveze bir kadın polis olduğunu duyduğumda. O arama emrini hiç bu kadar ısrarla talep etmemiştim. Ama işte yine başlıyor, seksi bacakları beni kendimden geçiriyor, ofisimde koşarak çift kapıyı açıyorum.

Çalışanlarım davranışlarıma şaşırıyor. Griffin Industries faaliyete geçtiğinden beri hiç bu kadar dramatik davranmamıştım – ya da polisleri bu kadar sıcak karşılamamıştım – bu yüzden kapılar açıldığında ve Pennywise'inkine rakip olacak bir

Pennywise'inkine rakip olacak bir sırtışıla ortaya çıktığımda, çalışmayı bırakıp gözlerini kocaman açarak bana bakıyorlar.

Telefonlar çalmaya devam ediyor. Uzun resepsiyon masasının arkasında oturan dört kadın, sanki elbise ve peruk giymişim gibi bana bakıp inceliyorlar ve kapımın yanındaki masasında oturan Annaliese, gözlerim tıknaz polis kadınına takıldığında ve kalbim son *bir kez daha çarpınca* yutkunuyor.

"Bay Griffin?"

Bu Libby değil. Lanet olası Libby değil!

"Merhaba, benim adım Dedektif Trinke, bu da meslektaşım Dedektif James. Yakın zamanda tamamladığınız bir iş girişimi hakkında sizinle konuşmak istiyoruz."

Sanırım gerçekten boyun incinmesi geçiriyorum. Vücudum ağrıyor, midem ağrıyor, boynum ağrıyor ve gözlerim kaşınıyor. Tüm varlığım, ofisimin kapısından içeri girip masamın karşısına oturan bu kaltağı reddediyor.

Annaliese gözleriyle özür diliyor. Bunun için bir sistemimiz var, henüz başarısız olmayan bir protokol, ama Libby'nin beni takip ettiğini ummam beni aceleci davranmaya itti. Ve şimdi ofisimde iki polis var, biri kadın, ama istediğim kadın değil.

Polislerden nefret ettiğimi bir kez daha hatırlayınca üst dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Libby dışında sevdiğim tek bir polis bile yok ve Libby'nin mesleğini öğrenmeden çok önce ona aşık olduğum için şanslıyım.

Annaliese'den uzaklaşıp kapıları tekrar kapatıyorum. Ofisimde dolaşıp koltuğuma oturuyorum ve iki haftalık aradan sonra eski halime geri dönüyorum.

Sessizim. Aşılmaz bir duvar gibiyim.

"Bay Griffin." Erkek dedektif James öne eğilir ve kucağındaki manila klasöründen bir fotoğraf çıkararak masamın üzerine koyar, böylece koyu renkli gözler bana bakar. Kasıtlı hareketlerle arkasına yaslanır ve parmaklarını birleştirir. "Bu adamı tanıyabileceğinizi düşünüyorum."

Daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Bu yüzden, sonra söylediği şey neredeyse rahat bir nefes almamı sağlayacak kadar yeterli.

"Li Zhang, yakın zamanda milyonlarca dolarlık hisselerini sattığınız bir şirketin CEO'su. İş ilişkinizle çok ilgileniyoruz." Tehlikeli bir şekilde kaşlarını kaldırır, sanki onu yanılttığını kanıtlamamı ve Zhang'ın saçmalıklarına ortak olduğumu itiraf etmemi bekler gibi. "Dedektif Trinke ve ben bir süredir onun işlerini takip ediyoruz, bu yüzden bize verebileceğiniz her türlü bilgi için minnettar oluruz."

Burası bir ara sokak değil ve ben aç değilim.

Ama nedense yine yalnızım.

Libby'yi özlüyorum.

Evimi özlüyorum.

LİBBY

VE AYKEN ÖYLE... O GİTTİ

Gunner Bishop benim için her zaman bir muamma olmuştur. Çocukken de, yetişkinde de, her zaman gizemli biriydi. Karanlık. Anlaşılması zor. Ve elde tutulması imkansız.

Ama bu sefer hayatıma girmesi, ilk seferinden üç yüz otuz altı kat daha uzun sürdü.

Kelimenin tam anlamıyla.

Dokuz yaşındayken onunla sadece bir saat geçirdim. Hayatımın gidişatını değiştiren bir saatti, bu yüzden o bir saatin ardından yirmi yıl hiçbir şey olmamasına rağmen, her düşüncemi ve seçimimi şekillendirmemiş olduğu anlamına gelmez.

Bu sefer, iki hafta süreli bir hediye aldım. Bu, üç yüz otuz altı saat demek ve onunla tüm bu saatleri geçirmemiş olsam da, yine de bir şekilde önemliydiler.

Kalbimde önemliydi.

Bu, Gunner Bishop ile geçirebileceğim tüm ömrümü tükettiğim anlamına mı geliyor? Onunla geçirdiğim bir saat, yirmi iki yıllık yas tutmaya eşittiyse, iki hafta da yolumuzun sonuna geldiğimiz anlamına mı geliyor?

Matematiksel olarak bu doğru olmalı, ama yine de, istasyondaki masamda dirseklerimi ahşap masanın üzerine koymuş, çenemi ellerimin arasına almış, istasyon personelinin en az yarısı ortada yokken ağzımdan acınası bir iç çekiş kaçıyor.

Bugün Kane Bishop ve Jess Lenaghan'ın düğün günü, bu da Alex ve Oz'un dışarıda olduğu anlamına geliyor; onlar gelinin ailesinin bir parçası. Jess gerçekten Gunner ve bana bir davetiye gönderdi. Davetiye süslü bir kağıtta değil,

el yazısıydı ve son birkaç kelime dağınık, aceleyle yazılmıştı, bu da Jess'in yazarken neredeyse yakalanacağını düşündürdü.

Ama gerçekten yaptı. Birkaç saat sonra tam anlamıyla kayınbiraderi olacak adamı da davet etmek istiyor.

Ve sadece bu da değil, el yazısı davetiyesi buluşmamızın akşamı posta kutuma ulaştı – pul yoktu. Davetiyeleri elden teslim etti ve ikimizin de adını yazdı.

Aslında Gunner Bishop değil, Theo Griffin yazıyordu; sanki onun gizlenmeye ihtiyacı olduğunu anlıyor gibiydi. Benim yapmam gerektiği gibi onun seçimlerine saygı duyuyordu. O, kendi yarattığı isimle anılmak istiyordu, ama ben başkalarıyla konuşurken hariç, bu ismi bir kez bile kullanmadım.

Patronum "Şehirdeki Griffin denen adam" hakkında sorular soruyor. Ben de bu hikayeyi kabul edip ona uyuyorum. Ama özel hayatımda onun kim olduğunu biliyorum.

Sadece ikimiz varken, ya da daha sık olarak, sadece ben varken, o Gunner'dır. O, ben dokuz yaşındayken kalbimi çalan çocuktur ve geçirdiğimiz üç yüz otuz altı saat boyunca bir kez bile onu geri vermeyi düşünmemiştir.

Hâlâ bir pislik.

Bugün kasaba sessiz. Bir hafta önce herkes sorun çıkarmak isterken, şimdi her şey yoluna girmiş, sanki evren bizim huzur ve sükûnete ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi. Bugünkü düğün herkesin konuştuğu düğün. Suçlular ve iş adamları, güvenlik uzmanları ve polisler, herkes kasabamızı yönetenlerin meşgul olduğunu biliyor ve böyle önemli bir günü suç gibi can sıkıcı bir şeyle bozarsanız, bedelini ağır ödersiniz.

Herkes en iyi davranışlarını sergiliyor, bu da kasabada dolaşan iki devriye arabasının benzin yakmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığı ve benim mutsuzluğumla karar verdiğim telefonların saatlerdir çalmadığı anlamına geliyor.

İhtiyacınız olduğunda Aaron Scanlonlar nerede?

Yüzüm bir hafta öncesine göre çok daha iyi durumda. Elmacık kemiğim hassas, ama dudağım neredeyse tamamen iyileşti ve gözümün etrafını saran çirkin morluklar artık sadece kötü bir sarılık vakası gibi görünüyor.

Her şey normale dönüyor. Sanki hiç buraya gelmemiş gibi.

Bana mesaj atmıyor, ama ben de ona mesaj atmıyorum.

Bu hafta pazartesi gecesi kurabiyelerimi bitirdim – arşambayı göremeyecekleri belliydi.

Baktığım her yerde, her masada, her bilgisayar monitöründe, her kulağa tutulan her telefonda, aslan logosu bana göz kırıyor ve bu ürünlerdeki aslan sadece 2 boyutlu bir görüntü ve Gunner'ın sırtındaki kükreyen canavara hiç benzemese de, yine de onu hatırlatıyor bana.

Kırılmış durumdayım ve bu kadar çok uğraştığım her şeyi bırakmadıkça bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Dirseklerimden sadece otuz santim uzakta duran masa telefonu çalıyor ve beni acıma partimden uyandırıyor.

Ben öyle biri değilim. Somurtmam, takıntı yapmam. Yas tutarım, evet. Hayatım boyunca büyük bir yas tutma süreci yaşadım ve ironik bir şekilde, hepsi aynı adam için oldu. Ama yas tutmak ve somurtmak iki farklı şeydir, bu da demek oluyor ki kendimi kontrol altına alıp vardiyamı bitirmem gerekiyor.

Telefonu aç. Bir saat sonra mesai bitimi. Sonra eve git ve yarın her şeye yeniden başla, şef ise akşamdan kalma halinden kurtulmaya çalışsın. Telefon alınmadan önce telefonu kaldırıp kulağıma götürüyorum.

"Memur Tate'e bağlandınız. Acil durumunuz nedir?"

"Merhaba, tatlım." Drake'in abartılı aksanı beni gülümsetir ve sandalyem gıcırdayıp inleyene kadar arkama yaslanırım. "Bugün karakolun boş olduğunu duydum, ama senin güzel popon ve on yedi kutu Kız İzci kurabiyesi hariç."

"Ugh. Bana kurabiyeleri hatırlatma. Kartonlu yememek için elimden geleni yapıyorum."

"A mısın, bebeğim?" Sanki sandalyeye yaslanmış gibi hafif bir homurtu çıkarır. "Az önce 30 santimlik bir sandviçi yuttum, bu yüzden açlığım kontrol altında, ama sonra kurabiyeleri duydum, şimdi öğleden sonra randevusuna katılabileceğimi düşünüyorum."

Gülümserim ve ayaklarımı masanın üzerine atarım. Somurtmak gibi, bu da ben değilim. İş yerinde oturup ayaklarım masanın üzerinde dedikodu yapmam. Ama bütün gün Griffin logolarına bakıp durdum ve artık bıktım. Dayanamıyorum. "X'in kurabiyelerine dokunursan, bedelini ağır ödersin.

O kaç tane olduğunu biliyor ve daha azı için bile ateş ettiği biliniyor."

Drake, kalbimi sıkıştıran düğümleri gevşetmeye yardımcı olan bir kahkaha atar. "Komutanın gemiyi sıkı yönetiyor, Tate. Hayatında yeni neler var? Bütün hafta senden haber almadım."

"Normalde birkaç ayda bir konuşuruz," diye itiraz ediyorum. "Kelimenin tam anlamıyla. Ararız, planlar yaparız, sonra hayatlarımıza devam ederiz. Okullu kızlar gibi gevezelik etmiyoruz."

"Ah," diye alaycı bir şekilde tıslar. "Bana sanki sadece bir et parçasıymışım gibi davranıyorsun. Ben sadece sokacak bir delik miyim?"

Kötü ruh halimi korumak istiyorum, ama yapamıyorum. Drake'in yanında olup aynı zamanda kötü ruh halinde olamazsın. Bu imkansız.

"Evet. Sen sulu bir biftekte başka bir şey değilsin. Ne istiyorsun?"

"Kurabiye mi?"

"Hayır." Genç resepsiyonistimiz, dosyalanması gereken bir yığın evrakla yanımızdan geçerken başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Tiffany ve ben arkadaş değiliz. Onunla bir sorunum yok, ama kesinlikle aynı çevrelerden değiliz. Benden birkaç yaş küçük, partileri seven, flört eden ve bütün gün evrakları dosyalayıp telefonlara cevap vermekten memnun olan biri.

O çok güzel ve Drake kulağıma cinsel sesler çıkarırken, dudaklarım kendini beğenmiş bir gülümsemeye bürünüyor ve onu gözlerimle dosya odasına kadar takip ediyorum ve kapı onun arkasında kapanıyor.

"Beni dinliyor musun kadın?" "Evet. Bir fikrim var."

Kesinlikle bir azarlama olacağını düşündüğüm konuşmasını kesip, benim yemime atladı. "Ne fikri?"

"Birlikte çalıştığım bir kız. Resepsiyonistimizi tanıyor musun?" "Tiffany mi? Evet, çok seksi."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Sizi tanıştıtabilirim. O çok sevimli ve eminim onu en güzel gözyaşlarına boğabilirsin."

O gülüyor ve geniş göğsünün sallandığını hayal etmemi sağlıyor. Görevde mi yoksa evde mi bilmiyorum, ama kafamda, ayaklarını uzatmış ve karnında bir bira duran koyu kahverengi bir koltukta oturuyor.

koyu kahverengi bir koltukta oturuyor, ayakları yukarıda ve karnında bir bira duruyor.

"Bebeğim..." Sahte aksanı, yatak odasında kullandığı tona dönüşüyor. Artık sahte değil, artık aptalca değil. "Neden beni biriyle tanıştırmaya çalışıyorsun? Biz öyle şeyler yapmayız, unuttun mu? Biz karmaşık olmayan, havalı insanlarla takılırız, ayrıca Tiffany ve ben zaten yattık."

Birden dikleşirim. "Ne?"

O burun kıvrır. "O geçen yılın *meselesi*. Yetiş artık. Ama merak ediyorsan diye söyleyeyim, bir ölçek var diyelim. Bu ölçekte bir, sıkıcı bir seks, on ise beynimde patlayan TNT gibi bir şey. Tiffany ise..." Tereddüt eder. Düşünür. "Bilmem. Altı mı?"

"Sen iğrençsin! Senin neyin var?"

"Ne? Bizi bir araya getirmeye çalışıyordun. Şimdi de iğrenç mi diyorsun? Ne kadar ikiye bölünmüşsün?"

"Hayır, sen ve onun iğrenç olduğunuzu söylemiyorum, ölçeğinin iğrenç olduğunu söylüyorum. Neden seninle konuştuğumu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Sesli bir şekilde omuz silkiyor ve bir şey yudumluyor; bira mı, enerji içeceği mi? Her ikisi de olabilir. "Bu arada, sen tam bir dokuzsun. Merak ediyorsan."

"Seni pislik!" diye tıslıyorum. "Beni nasıl cüzdanına koyarsın? Son puanım nerede? Oraya gelip seni lanet bir beyzbol sopasıyla dövmeliyim, seni aptal."

"Yatakta harikasin, bebeğim. Cidden, dünyamı sallıyorsun. Ama..."

"Ama ne? Hayatını riske atacak kadar ciddi bir eleştirin ne olabilir ki?"

"Ama..." Kahkahası yavaşlar, sonra sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde düşünceli hale gelir. "Bana vücudundan *başka* hiçbir şey vermedin. Gözlerin, kalbin, gülümsemelerin yoktu - sevişirken yoktu. Vücudun benim yatağımdaydı ve sana şunu söyleyeyim, vücudun harika. Fiziksel olarak oradaydın, ama kafan hep başka bir yerdeydi."

"Drake..."

Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum. "İkimizin de aynı sebeplerle orada olduğumuzu bildiğim için fazla düşünmedim. Karmaşıklık yoktu. Duygular yoktu. İğrenç ve tuhaf bir şey yoktu. Ama bilmiyorum,

tatlım. Geçen hafta erkek arkadaşın içeri girdiğinde gözlerinde gördüğüm tutkuyu birazcık bile olsa hissetseydim, ilişkimizi daha ciddiye alırdım. Kalbinde ateş var, Libby. Parlak, sıcak ve çok çekici, ama o ateş başka birine ait." Bir an durdu, sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar senin bunu yapabileceğini bile bilmiyordum. Ve şimdi bana karşı dürüst olmadığımı bildiğim için, benim ölçeğimde sadece dokuz puan alıyorsun."

"Sen bir domuzsun," diye homurdanırım.

Gülerek bir yudum daha alır. "Kalbindeki ateşi bilseydim, çoktan seninle evlenirdim. Yani, muhtemelen hayatta kalamazdık ve yedinci yılda boşanırdık, çünkü ne kadar sevişsek de, apartmanımda 24 saat bir kadınla yaşamak bana dayanılmaz gelirdi. Ama denerdim. Senin ve o muhteşem vücudun için denerdim."

Kalbim garip bir heyecanla çarpıyor. Tiffany dosya odasından uysal bir gülümsemeyle çıkıyor, koridora koşarak geri dönüyor ve gıcırdayan sandalyesine oturuyor, ama onun dikkatimi dağıtmasına rağmen kalbim hala çarpıyor. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en romantik şeylerden biri olabilir. Yani, bence ateşli kızını bulduğunda, yedi yıldan daha uzun süre bile dayanabilirsin."

Onun kahkahası o kadar boğuk, o kadar sıcak ve sevimli ki, sandalyeme yaslanıp ona sokuluyorum.

"Bu da beni aramama getiriyor."

Burun kıvırıyorum. "Tabii ki öyle. Beni sırf seks için aradığını sanmıştım?"

"Hayır." O kendi tarafında hareket eder, daha rahat bir pozisyon alır, sonra tekrar arkasına yaslanır. "Söylesene *Lizbeth*, neden senin adamın şu anda televizyonda?"

"Ne?"

Uyku için mükemmel bir pozisyondan birden fırladım, telefonumu yere attım ve masamın etrafında koştum, bilgisayarımı kullanmayı düşünmeden ofisin diğer ucuna koştum ve toplantı odasına girdim.

İstasyonun tesisleri Checkmate'inkilere hiç benzemiyor. *Onlar* pahalı, en son teknolojiye sahip ekipmanlara sahipler – ironik bir şekilde, hepsi Griffin marka – oysa biz genellikle daha büyük istasyonların beş yıllık eski ekipmanlarıyla yetiniyoruz. Yine de Griffin teknolojisi, ama eski, ve diğer

diğer, daha büyük istasyonlar yenilenirken, biz onların eski cihazlarını alıyoruz ve moralimiz yükseliyor, çünkü beş yıllık cihazlar, aksi takdirde kullanacağımız on yıllık cihazlardan hala daha iyi.

Yönetim kurulu masasının üzerinde sürünerek duvara monte edilmiş televizyonun uzaktan kumandasını kapıyorum ve onu açıp, logosu kalbimi durdurana ve ellerimi düşürene kadar yıldırım hızıyla kanalları değiştiriyorum – *tıkl, tıkl, tıkl, tıkl*.

Masamdaki telefon kordonundan sarkıyor, ama Drake ikinci bir arama yapıp yeni hatta aktarmadan Drake olmazdı.

Yönetim kurulu masasındaki telefondan gelen tiz ses, Gunner'ın Griffin Plaza'nın dışına park edilmiş kameralardan kaçmaya çalışmasını izlerken beynimi acıtıyor. Başka bir adamla birlikte yürüyor – genç, belki Tiffany'nin yaşlarında, buz gibi sarı saçlı, koyu mavi gözlü ve spor salonuna gittiğinden emin olduğum bir takım elbisenin altında gizlenmiş bir vücuda sahip. İri yapılı değil, ama kesinlikle bir spor salonuna düzenli olarak üye, ve Gunner'ın yanında, daha doğrusu Gunner'ın önünde durduğunda, iki adamın vücutları birbirine benziyor. Boyları benzer. Genişlikleri benzer. Diğer adam Gunner'dan daha kısa, ama çok da değil.

Telefon çalmaya devam ediyor, beynimin içinde vızıldıyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor. Ekranı bakarken gözlerimi ayırmamak için, körü körüne el yordamıyla arıyorum ve telefonu devirip masaya düşürdüğümde küfrediyorum.

Aceleyle telefonu kapıyorum ve gözlerimi bir saniye bile televizyondan ayırmadan kulağıma yapııştırıyorum. "Evet."

"Merhaba Tate. İkinci hatta Banks memuru seninle görüşmek istiyor."

"Evet. Anladım, teşekkürler." Telefonu kapatıyorum ve Gunner'ın yakışıklı görüntüsünden gözlerimi ayırmak için bir saniye bekliyorum, sonra yanıp sönen iki rakamını bulup tuşa basıyorum. "Evet."

"Beni attın!"

"Sus, sızlanmayı kes." Gunner'ın boynunda gizlice uzanan ve yakalı gömleğinin üstünden görünen dövmeleri fark etmemek imkansız. Güçlü çenesini, öfkeyle titremesini ya da sarışın arkadaşı onu kalabalığın içinden geçmeye çalışırken dikkatli gözleriyle kalabalığı taramasını görmezden gelemem.

Gunner, binasının dışında hiç tesadüfen medya tarafından yakalanmamıştı. Griffin sektörün lideri olduğundan beri bunca yıl boyunca bir kez bile olmamıştı, peki neden şimdi? Neden bugün?

"Ne oluyor, canım?"

"Bilmiyorum." Masadan uzaklaşıp televizyona yaklaşıyorum ve oturmak için telefon kablosunu olabildiğince uzatıyorum. "Garip, değil mi?"

"Kesinlikle. Bunca yıldır hiç televizyona çıkmamıştı." İşte bu yüzden iyi bir polis. Benim gibi düşünüyor, benim gibi davranıyor. "Biraz hayranlık duyuyorum. O adam bir hafta önce benim oturma odamdaydı."

"Kapa çeneni." Masadan en uçtaki sandalyeyi çekip ayaklarımın sallanmaması için üzerine koyuyorum. "Sen hayran değilsin. O ünlü biri değil. O sadece..."

"Theo Griffin...?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Sarışın kim?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım şoförü olabilir. Olly bilmem ne. G... Ah..." Durup, ağzımdan kaçırdığım için kendimi sessizce azarlıyorum. "Theo ondan birkaç kez bahsetmişti. En iyi arkadaşlar, aile, o tür şeyler. Adam spor yapıyor gibi görünüyor, bu yüzden belki de mesleği şoförlüktür diye düşünüyorum, ama detaylar daha çok güvenlik görevlisi olduğunu gösteriyor."

"İki bir arada," Drake gülümser. "Masraflardan tasarruf sağlar."

Gunner'ın paradan tasarruf etmesi gerektiğini sanmıyorum. Sanırım bu daha çok hindi eti meselesi gibi; ucuzcu çünkü öyle olabiliyor, mecbur olduğu için değil. Ya da belki zihninde hala mecbur olduğunu düşünüyor. Uzun zaman önce açlık çeken çocuk israfı kaldıramıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Hareketli manşetleri okudum. "*Zhang ve ortakları federal suçlamalarla itham edildi. Açıklamalar gelecek mi?*"

"Zhang askeri tedarikçi, değil mi? Griffin'in elinden çıkardığı hisseler bunlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Ben polisim, iş adamı değilim."

"Griffin'in başı dertte değil," diye mırıldanır Drake. "Ondan açıklama yapmasını istiyorlar, ama hiçbir yerde başının dertte olduğu yazmıyor."

"O ifade vermeyecek," diye fısıldarım, daha çok kendime. "Konuşmayı sevmez." *Bana hariç*, beynim yüzüme vurur. *Konuşmayı sevmez... bana hariç*. "O bunu yapmayacak."

"Hey, Tate? Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başparmağımı ısırırken, Gunner'ın gözleri kameraya doğru dönüyor. Televizyonu açtığımdan beri ilk kez, kameradan kaçmak yerine doğrudan kameraya bakıyor. Öyle yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakıyor ki nefesim kesiliyor.

"Lizbeth, orada mısın?"

"Evet, zaten evet dedim. Sorun ne?"

"Neden sana öyle bakıyor? Neden seni polisin evine kadar takip ediyor, sen yaptıktan sonra bile silahını çekmeyi reddediyor ve sen gittikten sonra bile polisin evinde kalıp, gelecekte seni nasıl paylaşacağımızı kibarca tartışıyor?"

"O... ne? Beni paylaşmak mı?"

"Evet." Boğazını temizledi ve gülümsüyor gibi bir izlenim verdi. "Evet, şöyleydi: Artık sen onunlusun, her zaman onunluydun, her zaman onunlu olacaksın ve bir sonraki doğum günümü görmek istiyorsam, sana bir daha asla sikimi göstermemeliyim."

"Öyle mi dedi?"

O gülümser. "Ben özetliyorum, ama sen ana fikri anladın. Söylesene Lizbeth. Neden bu kadar ateşli? Neden bu kadar yoğun? Şu anda tek başına bir toplantı odasında oturmuş, eski sevgilinle konuşuyorsun, o ise orada, sokakta bir adamla ve kötü bir tavırla duruyor. Neden onunla gitmedin? Siz aşk kuşları kavga mı ettiniz?"

"O ve ben hep kavga ederiz. Aslında, birbirimize hiç iyi davrandığımızı sanmıyorum."

"Lizbeth... canım. Konuyu saptırıyorsun."

"Neden onun peşinden gideyim ki?" diye homurdandım. "Buradaki pozisyonum için çok çalıştım. Saygı ve şu anki polis ailemi kazanmak için çok uğraştım. Neden bunu bırakmak bana düşüyor?"

"Anlıyorum, ama diğer taraftan, onun da aynısını yapmasını mı bekliyordun? Neden onun uğruna çalıştığı her şeyi bırakması onun sorumluluğu olsun ki?"

"Çünkü beni sevdiğini söyledi! Beni sevseydi, benim için fedakarlık yapardı."

Drake alaycı ve yargılayıcı bir şekilde düşük bir ısıklık alar. "Sen de onu sevdiğini söyledin mi?"

"Evet." Gunner sonunda bakışlarından beni kurtardığında boğazımı temizler ve gözlerimi kapatırım. "Evet, söyledim."

"Ama sen onun için bu şeylerden fedakarlık etmiyorsun? Lizbeth, tatlım. Sen benim en sevdiğim kızsın, en karmaşık olmayan, hiçbir taahhüt gerektirmeyen şekilde. Ama sen lanet olası bir ikiyüzlüsün. Onun yaşadığı yerde polis karakolları var. Yeterince ararsan, personel ve bütçe eksikliği olan bir tane bile bulabilirsin."

"Ama..."

"Ama senin yaşadığın yerde Griffin Plaza yok. Yani aslında aynı şey değil, değil mi? Sen orada işini yapmaya devam edebilirsin, ama o burada işini yapamaz."

"İlk seferinde kaçtı." Yirmi yıllık kederim bir anda geri gelince sesim çatladı. Ya da belki de yirmi yıl değil, sadece geçen hafta. "İlk seferinde kaçtı, Drake. Geri döneceğine söz verdi, ama dönmedi. Bu sefer bana gelmesini istiyorum. Beni seçmesini istiyorum."

"Sen çok inatçısın, Tate. Cidden. Senin neyin var? Bugün bir aile düğünü vardı, ama gittin mi?"

"Hayır, çalışmam gerekiyordu."

"Ama *gerçekten* gitmek isteseydin, bir yolunu bulabilirdin. Komutanın geçen yıl bir bebek sahibi oldu; o sümüklü bebeğe kaç kez bakıcılık yaptın?"

Kaşlarımı çattım. "Hiç sormadılar. Ben... Yani... Belki yapabilirim..." Kekeleyemeye başladım. "Bebek bakmayı bilmiyorum!"

"Sadece şunu söylüyorum, ailen ailen. Anlıyorum. Ben de birlikte çalıştığım adamları seviyorum. Onları çok seviyorum ve onlar için canımı veririm. Ama onları sevsen de, onların yanında hala temkinli davranıyorsun. O karakolda on bir yıl geçirdin, Lib. Onlara Theo'dan hiç bahsettin mi? İki hafta önce tanışmadığın açık ve ben sorduğumda, o bana senin oturma odamda yarı çıplak halde bağırarak anlattığından farklı bir hikaye anlattı."

"Ne dedi?"

"Çocukluğunuzdan beri sana aşık olduğumu ve ellerimi korumak istiyorsam sana bir daha asla dokunmamam gerektiğini söyledi. Madem on yıllardır onun malısın, neden ekibin onu tanımıyor? Neden düğüne gitmek yerine bugün gönüllü olarak çalışmayı kabul ettin? Onu tanımadığını yemin etmene rağmen, yaralandığında neden kucağına sokuldun? Onun senin ateşinin kıvılcımı olduğunu ve onsuz alevlerin sönüp gideceğini neden kabul edemiyorsun?"

"Drake, ben..."

"Zayıflığını itiraf etmek utanç verici bir şey değil, Elizabeth. Zayıf bir yanın olması o kadar da kötü bir şey değil, tabii zayıf yanın onun koruduğu yan ise. Sürekli bu kadar inatçı olmayı bırak. O adamın seni beklediğini biliyorsun ve istediğin her şeyi sana vereceğini biliyorsun."

"Drake, yapamam!"

"Sen onun önce kaçtığını söylüyorsun," diye ısrar ediyor, "ama belki de o kadar zamanı seni bulman için bekleyerek geçirmiştir? O sadece bir çocuktuk, değil mi? Belki de seni bekliyordu, belki de şimdi de seni bekliyordur. Onun kalbini kıran sensin. Eğer ben sana onun gibi baksaydım ve sen sırf inat ve gururdan dolayı hayır deseydin, ben de işlevsiz kalırdım. Sadece söylüyorum..." Durdu. "Bu hikayede kötü adamın sen olma ihtimalin çok yüksek, bebeğim."

LİBBY

JACK DAWSON

Vardiyamın bitmesine bir saat kaldı.

Altmış. Uzun. Dakika.

Telefonlar sessiz kalıyor, ama Drake'in sürekli dırdırı var. Tiffany masasında kalıyor ve vardiya değişimi sırasında yeni gelenler, tek kelime etmeden tekrar çıktığını neredeyse fark etmiyorlar. Bu istasyonda ailem olarak gördüğüm kişiler şu anda bir düğünde sarhoş oluyorlar. Ama karşı vardiyadaki arkadaşlar; birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. On bir yıl oldu, ama onları tanımak için neredeyse hiç zaman ayırmadım.

Alex'i tanıyorum, çünkü onun onayını çok arzuluyorum. Oz'u da tanıyorum, çünkü aile sayılmayacak kadar sık birlikteyiz. Cruz'u tanıyordum, ama o Bishop'un köstebeğiydi – iyi anlamda – ve şimdi Bishop'un çalışanı.

Ailem bu kadar ve hepsi şehrin diğer ucundaki bir düğünde, ben ise eski arabamla tek başıma eve gidiyorum.

Belki Gunner benim ona gelmemi bekliyordur. Peki ya ben? Neden o kişi ben olmalıyım? Neden bir kez olsun şövalyem gelip beni kurtaramıyor? Neden her zaman güçlü olan ben olmak zorundayım?

İç çekerek, apartmanımın önündeki park yerine girip motoru durduruyorum. Hayatımın büyük bir bölümünü erkek fatma olarak, kimsenin ona bakmasına ihtiyaç duymayan bir kız olarak geçirdim. Ama onun beni o kadar çok istemesini istiyorum ki, benden uzak duramasın.

Elbette ikiyüzlülüğün farkındayım. Sanki hikayemiz gündüz kuşağında yayınlanan bir televizyon dizisiymiş gibi net bir şekilde görüyorum. Anlıyorum ve eğer bu başka birinin ilişkisi olsaydı, gözlerimi devirecektim. Ama bu, kalbimi rahatlatmıyor.

Onun bana o kadar aşık olmasını istiyorum ki, benden uzak duramasın. O tür bir tutku istiyorum, yoksa hiçbir şey istemiyorum.

Kontak anahtarını çıkarıp arabadan iniyorum ve kapıyı çarpıyorum. Blokun sonunda dolaşan insanlar, beyinlerinde bir tür polis radarı var sanki, çünkü botlarım asfalt yola değdiği anda başlarını kaldırıyorlar, gözleri üniformama kilitleniyor ve sonra ayakları dönüyor ve onları görüş alanımdan uzaklaştırıyor, işlerini bitirmeye gidiyorlar.

Onlara gitmeliyim. Ceplerini aramalıyım ve kaçınılmaz olarak uyuşturucu bulduğumda, onları birkaç gece nezarete atmalıyım.

Ama ben öyle yapmıyorum.

Beton yolu boyunca yürüyerek binamın cam ön kapısından içeri giriyorum. Posta kutularının önünde kısa bir süre durup kendi kutumu kontrol ediyorum – faturalar, faturalar ve bir şarap kuponu *"Yüz dolarlık alışveriş yapın, elli dolar indirim kazanın!"*

Alkol kullanmadığım düşünülürse, berbat bir hedef pazarlama.

Geçerken kuponu çöpe atıyorum, sonra merdivenlerden yukarı çıkıp herkes akşam haberlerini izlerken gürültülü apartman kapılarının önünden geçiyorum. Dikkatlice dinlersem, ses parçacıkları ve Theo'nun adı geçiyor.

Griffin Industries bu akşam ulusal manşetlerde; sanırım benim ekşi ruh halime çok uygun.

Dixie'nin dükkanında durup dondurma almalıydım.

Yavaş adımlarla birinci katı geçiyorum. Sonra ikinci katı. Üçüncü kata doğru merdivenleri tırmanıyorum ve komşularım beni merdivenlerin başında görünce kapılarını kapatınca başımı sallıyorum.

Bu insanlar polislerden nefret ederler, ama benim burada olmamdan hoşlanıyorlar gibi görünüyor. Ben kendi işime bakarsam, onlar da kendi işlerine bakıyorlar. Ve çoğu çalışıyor ve geçimini sağlamaya çalışıyor, ben de onları rahat bırakıyorum ve uyuşturucu satıcılarını kapımızın önünden uzak tutuyorum.

Ağır bir kalple ve acınası bir suratla ön kapıma yaklaşıyorum. Belki de bu kadar inatçı olmayı bırakmalıyım. Ona gidelim, gerisini sonra hallederiz.

Anahtarları sokup kilitleri açarken, kapıyı yavaşça açarken havada bir ağırlık hissediyorum. Bir parçam, onun kanepemde oturup, yıpranmış süveteri tutarak,

on bir yaşındaki bir çocuğun pişmanlık duymadan gösterdiği çarpık gülümsemeyle bekliyor olabileceğini merak ediyor.

Ve bir başka yanım da, Bishoplar kapıyı açtığımda patlaması için yaylı patlayıcılar yerleştirmiş olabilir mi diye merak ediyor.

Tabii ki bu saçma, ama havadaki o ağırlık bana çılgınca şeyler düşündürüyor.

Yavaş hareketlerle kapıyı açıyorum ve kapı patlamayınca ve kanepemde Bishop görünmeyince i çekip kapıyı tekrar kapatıyorum. ılgın hayal gücüm, patlayıcılar dşnesiyle beni paniğe sevk etti. Öyle lmek istemiyorum, ama boş kanepem çok daha fazla acı veriyor gibi. Aniden, hızlı ve acısız bir ölüm neredeyse neşeli geliyor.

Berbat durumdayım.

Geçerken anahtarlarımı ve telefonumu mutfak tezgahına atıyorum ve sonra tıpkı babamın her zaman yaptığı gibi kemerimi çıkartıyorum ve tüm eşyalarımın ağırlığı kolumu aşağı çekince homurdanıyorum. Pantolonum bugün mükemmel ütülenmiş bir kıvrımla başladı, ama şimdi o kıvrım yok ve onun yerine masada oturmaktan oluşan kırışıklıklar var. Gömleğim kolalı, sert ve sadece sembolik olarak rahatlatıcıydı. Ama şimdi sarkıyor ve elimi karnımın üzerinde gezdirdiğimde düğmelerden birinin açıldığını fark ediyorum.

Mükemmel.

Kanepemin önünden geçip televizyonu açıyorum. Sese ihtiyacım var. Her zaman sese ihtiyacım var.

Gunner Bishop'a ihtiyacım var.

Televizyon açılır aılmaz Griffin'in adı oturma odamı doldurur. Kanalı aramama bile gerek kalmaz, tam oradadır ve onun adını duymak beni somurtmaya sevk etse de, kalbimi heyecanla çarptırır.

Kanepenin kolunda düzgünce katlanmış küçük kırmızı süveterin önünden geçiyorum ve kaçırdığım fırsatlar için ömür boyu pişmanlık duyuyorum.

Önümüzdeki yirmi yılı bir süveteri kucaklayarak ve yas tutarak geçirmek zorunda *değilim*. Gururumu bir kenara bırakıp ona gidersem, gerçek olanı kucaklayabilirim. Ve o da beni kabul eder. Zaten söz verdi.

Kanepemi geçip koridora çıkıyorum ve bugünü bitirdiğimi ilan etmek için kemerimi şifonyere atmak niyetiyle kapıyı ardına kadar açıyorum, ama yatağımın kenarında oturan iri yarı adamı görünce aptal gibi çığlık atıyorum.

Ben bir polisim, sert bir memurum, kesinlikle çığlık atmam, daha da kötüsü, kemerimi ve kemerime bağlı her şeyi davetsiz misafire fırlatmam. Ama ben öyle yapıyorum. Eşyalarımı fırlatıp çığlık atıyorum, ve o mavi gözler benimkilere bakınca, bambaşka bir nedenden çığlık atıp kendimi Gunner'ın kucağına atıyorum.

Kollarımı ve bacaklarımı onun vücuduna doluyorum ve sıkarken, kalbim oturma odasında süveterin yapmaya çalıştığı son hamleyi yapıyor.

"Sana gelecektim." Onu sıkıca sarıp yüzüne öpücükler kondururken, hain gözyaşları yanaklarımdan süzölür. Alnı. Yanakları. Burnu. Dudakları.

Gunner'ın elleri kalçama yapışır, yoğurur, talep eder, kalbi benimki kadar şiddetli bir şekilde çarpar.

"antamı toplayıp sana gelecektim."

"Öyle mi?" Nefesi ağır ağır geliyor. Ben geldiğimde hareketsiz oturuyordu, ama şimdi sanki bir yarış koşmuş gibi nefes nefese. Benim öpücüklerimi kabul ettiği pasiflikten, kontrolü ele geçirip bana karşılık vermeye kadar, elleri kalçalarımdan uzaklaşıyor, sadece yüzümde durup beni esir alıyor. "Bana gelecektin? Yemin eder misin?"

"Evet." Dudaklarını bir kez öpüyorum. İki kez. On kez. "Evet, bir gece daha dayanamayacaktım. Senin süveterinle senin arasında seçim yapıyordum."

"İkisini de." Kucağına oturup ereksiyonunun üzerinde sürtünürken homurdanıyor. "İkisini de alabilirsin. Gittiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. Bunu halledebiliriz, tamam mı? Seninle geleceğim." Onu tekrar öpüyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. "Benim için Griffin'den vazgeçmek zorunda değilsin. Seninle geleceğim."

"Gerçekten mi?" Geri çekildi. "ünkü eşyalarımı topladım ve taşıdım bile." enesini, geçen seferki şık valizlerinden farklı olan siyah bir spor çantasına doğru kaldırdı.

Şehre ilk geldiğinde, Theo Griffin olarak buradaydı. Süslü valizler, süslü takım elbiseler, süslü saatler ve dizüstü bilgisayarlar. Ama bu sefer kot pantolon giyiyor, eşyaları spor çantasında ve sevgili cep telefonu ortalıkta yok.

"Seni seçiyorum, Lib. Gerisi canı cehenneme. Griffin'i benim için yönetecek birini bulurum. Onu paylaşabilirim, ama seni paylaşamam."

"Tanrım." O yukarı doğru itip en hassas yerime sürtündüğünde inledim. En ihmal edilmiş yerime. "Bunu başaracağız. Söz veriyorum." Aceleyle gömleğinin düğmelerini açtım ve onu geri iterek güçlü omuzlarını ortaya çıkardım.

Dudaklarımız birbirine kayıyor, dillerimiz düello yapıyor, dişlerimiz çarpışıyor, ama o gülümsüyor ve gömleğimi açmaya başlıyor. "Seninle sevişmek çok eğlenceli, Libby. Bu, zaman geçirmek için en sevdiğim yol olabilir, ama bu üniforma beni tedirgin ediyor." İsyankar bir şekilde gömleğimi yırtıyor, yıllar önce seçtiğim mesleğe karşı isyan ediyor.

Düğmeleri açabilirdi. Nazik davranabilirdi, ama bir mesaj vermek ve kimin patron olduğunu ve polise olan sevgisini göstermek için gömleğimi yırtmayı tercih etti.

Gömleğimi geri iterek kollarımı kumaşa dolandırıyor, sonra sütyenimi yırtıp bir göğsümü serbest bırakıyor. Omurgam kavisli, göğüslerim sunulmuşta ve açgözlülükle, ben çılgın atana kadar birini dudaklarının arasına alıyor.

Geçen hafta, son yirmi yıldan çok daha uzun geldi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Çünkü onsuz yaşayamayacağım tek kişi olmadan yaşıyordum. Hayatıma yeniden girmeden önce, başka seçeneğim yoktu. O ölmüştü ve tek seçeneğim onsuz yaşamak ya da ölmekti. Ama bu hafta, onun hayatta olduğunu öğrendim. Ulaşabileceğim bir yerde olduğunu öğrendim.

"Seni seviyorum, Gunner. Artık inatçı olmak istemiyorum. Seni istiyorum."

"Tanrıya şükür." Beni hızlı bir hareketle kaldırdı, ters çevirdi ve beni yatağa öyle bir güçle attı ki, ciğerlerimdeki oksijen bir anda boşaldı ve içim boşaldı.

Sanki bir gölün yüzeyinden yeni çıkmışım gibi nefes nefeseyim, ama sonra o burada, göğsü göğsüme bastırıyor, elleri vücudumun her yerinde

. Bacakları benim bacaklarımın arasında, dudakları benim dudaklarımı kontrol ediyor. Kaçacak hiçbir yerim yok. Onun dışında görecekt hiçbir şey yok. Gidecek hiçbir yer yok. Bu yüzden, ikimizin de bildiği gibi, onun beni kontrol etmesine izin veriyorum.

İlk seferinde olduğu gibi kolayca pantolonumun düğmelerini açıyor. Hızlı bir hareketle fermuar açılıyor, sonra pantolonumu aşağı çekiyor ve botlarıma takılana kadar durmuyor. Beni serbest bırakmasını bekliyorum. Kollarım hala gömleğimin kumaşına takılı ve şimdi de ayak bileklerim bağlı, ama bana merhamet göstermiyor. Bunun yerine, çömelip neredeyse çıplak olan vücuduma bakıyor.

Giysilerini giymiş. Tamamen giyinik, tamamen kontrolü elinde. Ve doyduğunda ve güç dengesizliğini fark ettiğinde, dudakları uzun zaman önce hatırladığım o aynı sırtışı dönüşüyor.

Dokuz yaşındayken bu çocuğa aşkıttım. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama o zaman da şimdi olduğu kadar gerçektir. Ve bu, hayatım boyunca bu kadar kapalı olmamın sebebiydi.

Onun hatırası beni bırakmıyordu. Özgürlüğümü reddetti ve bu acı verse de, şimdi bunu değişmem. O keder bittiği sürece, onu şimdi yanımda tutabildiğim sürece, o yirmi yıllık işkenceyi memnuniyetle kabul ederim.

Gunner'ın aç gözleri vücudumda geziniyor. Çocukken buna nasıl tepki vereceğini bilemeyen parlak mavi gözler, artık bir erkeğe ait ve o ne yaptığını çok iyi biliyor.

Yavaşça, işkence edici bir şekilde gömleğini çıkararak mükemmel göğsünü ortaya çıkarır. Pürüzsüz, güçlü ve belirgin. Dövmeleri omuzlarına kadar uzanır, aslanın bir kısmı omuzlarını sarar. Koruma. Kör noktasını koruyacağına dair sessiz bir söz.

Sağ kolunda desen eline kadar devam ediyor, ama solunda... hiçbir şey yok. Sol tarafı çıplak bırakılmış.

Yavaş hareketlerle gömleğini çıkarır, bir kenara atar, sonra çıplak elini karın kaslarımın üzerinde gezdirir. Benim için çok uğraştığım hatları takip eder. Her gün spor salonunda özenle şekillendirdiğim kasları.

Vücudumu takdir ediyor ve disiplinimi sessizce kabul ediyor. Ama sonra kemerini çözüyor ve artık vücudum umurumda değil.

Onun şehre döndüğünden haberim yokken, kot pantolonunu çıkarıp içime girmesine kadar sadece on dakika geçti. Nefesim çaresiz bir iç çekişle hızlanır ve elleri beni o kadar sıkı tutar ki, oluşacağını bildiğim morluklar için bile üzülmem.

Buna değer. Gunner Bishop ile birlikte olmak için, her şeye değer.

DIŞARI KARANLIK. Pencerelerim karanlık, koridorum karanlık, ama odamın köşesinde bir masa lambası yanıyor, ışığı başka yöne çevirmişim, sert ışığı en aza indirmek için üstüne gömleğimi örtmüştüm.

Bacaklarım Gunner'ın bacaklarına dolanmış halde uykuya daldım. Yanağım onun kalbine bastırılmış, parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçmiş, dudakları ise başımın üstüne bastırılmış halde.

Cennet.

Hayalini kurduğum yer, onsuz yaşayamayacağım tek yer.

Ama şimdi yatağım boş, vücudum soğuk, gözlerimi açıp köşedeki ışığa bakıyorum.

"Kıpırdama." Gunner'ın sesi alçak ve boğuk, sanki günlerdir konuşmamış gibi.

Lambanın karşısındaki köşede, mutfağımdaki taburelerden birine yaslanmış oturuyor, sırtı köşeye dayalı, bir ayağı sandalyenin altındaki çelik çubuğa, diğer ayak bileği dizine dayanmış. Gri eşofman altı giymiş, başka bir şey giymemiş. Gözleri parlak, ama gözlerinin altındaki torbalar yorgunluğunu ele veriyor.

"Ne?" Karnımın üstüne yatarak dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve o anda kucağındaki eskiz defterini fark ediyorum. Eskiz yaparken sağ elinin kağıt üzerinde yaptığı nazik, ritmik hareketler ve çenesinin seğirmesi.

Diğer iki Bishop gibi, o da kızgın, üzgün, korkmuş... ya da konsantre olduğunda çenesini oynatıyor.

Bu, onların sahip olduğu en ilgi çekici ve korku uyandıran özellik.

"Yeniden uzan, Lib. Henüz bitirmedim."

"Ne yapıyorsun?"

"Çizim." Sesi, sanki trans halindeymiş gibi, yavan ve monoton. Ben çıplak ve bir çarşafı zar zor örtünmüş halde yatarken, gözleri kağıttan belime doğru hızla gidip geliyor.

Saçlarım dağınık. Ne hissettiğimi görmek için aynaya ihtiyacım yok; saçlarım gözlerime düşüyor. Vücudum birlikte geçirdiğimiz zamandan dolayı şarkı söylüyor, kaslarım spor salonunda geçirdiğim zamana eşdeğer seksin etkisiyle geriliyor ve esniyor. Midem guruluyor, ama yemek için çok geç oldu.

Gunner cevabını daha fazla açmak istemediğinde, geri uzanıp yastığıma sokuluyorum. Gözlerimi kaparsam, muhtemelen tekrar uykuya dalabilirim. Saatim 2:47'yi gösteriyor, bu hem sinir bozucu hem de sevindirici. Sekiz saatlik uykumun derinliklerinde olmak yerine uyanık olmam sinir bozucu. Ama sevindirici, çünkü o hala burada ve uyanma vaktine kadar hala saatler var.

Kucağındaki kitap, yasal bir belgenin iki katı büyüklüğünde, spiral ciltli ve çizim yaptığı sayfa kitabın en az yarısında. Güçlü parmakları arasında sıkıştırdığı kurşun kalem, siyahtan neredeyse hiç farkı olmayan koyu bir gri.

Çalışırken omuzları esniyor. Vücudunun geri kalanı tamamen hareketsiz, ama sağ tarafı, eli, ön kolu, omuzu, sanki kurşun kalem değil de halter kaldırıyormuş gibi esniyor ve hareket ediyor.

"Gunner?"

Göğsü homurdanarak yükselir. "Yirmi iki yıl boyunca bu ismi hiç duymadım, ama şimdi sürekli bunu söylüyorsun. Her seferinde beni paniğe sokuyorsun, kes şunu. Benim adım Theo. Anla artık."

Yastığımı düzeltip biraz kabartıyorum ve sesindeki rahatsızlığa kıkırdıyorum. "Bunu asla kabul etmeyeceğim. Garip geliyor."

Gözlerini devirir, ama görevine devam eder. "Sen garipsin. Kıpırdama."

"Ne yapıyorsun? Neden çizim yapıyorsun?"

"Çünkü güzelsin." Bir an durur, çalışmasını inceler ve kaşlarını çatarak devam eder. "Çizdiğim tek şey sensin. Her zaman. Seninle tanıştığım günden önce her türlü saçmalığı çizerdim, ama Griffin logoları ve sırtımdaki aslan dışında, yirmi yıldır senden başka bir şey çizdiğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Bacağımı yatakta kaydırıp, uyanık ve uykulu arasında, her şeyin rahat, her şeyin mükemmel olduğu ve Gunner'ın söylediği her şeyin doğrudan kalbime hitap ettiği o mükemmel alanda duruyorum. "Dövmeni yaptırdın mı? Geçen hafta spor salonuna girdiğimde ilk fark ettiğim şey buydu."

"Öyle mi?" Dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeye dönüştü. "O gün beni tanıyacağından emin değildim, bu yüzden kapıya sırtımı dönerek başladım." Çizmeyi bıraktı, başını kaldırdı ve cesurca kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıdım, Elizabeth. Peki senin bahaneneydi?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Çoğunlukla vücuduna bakıyordum. Hormonlarım kontrolü ele geçirdi ve beynimi yakıp kül etti."

"Berbat bir polis," diye alaycı bir şekilde söylüyor. Gözleri tekrar kağıda düşüyor ve işine geri dönüyor. "Senin evine gizlice girip uyumani izledim. Hiçbir şey yoktu. Tüm eşyalarını karıştırdım. Hiçbir şey yoktu. Lanet gözlerine baktım, yine de hiçbir şey yoktu."

"Kapa çeneni. Bir haftalık gece vardiyasından çıkmıştım. O ilk gece, ölü gibi uyudum."

"Peki ya bu gece?" diye tartışıyor. "Yataktan sürünerek kalktım, çantamı açıp eskiz defterimi çıkardım, buraya bir tabure sürükledim, pantolonumu giydim ve lambayı yaktım. Bir saattir uyanığım, Elizabeth. Sen tanıdığım en dikkatsiz insan olabilirsin."

"Ve sen hala bir pisliksin." Onu kızdırmak için bacaklarımı yatakta yukarı çekip göğsüme doğru kıvrıyorum, böylece uzun ve gevşek durmak yerine, bir top gibi kıvrılıp onun başarmaya çalıştığı her şeyi mahvediyorum. "Sen beni hak etmiyorsun. Kötü bir tavrın var Gunner ve ben senin Rose Dawson'ın olmayı reddediyorum. Hafızandan yararlan."

Dudaklarını büzüyor, ama çizmeye devam ediyor. "Hafızam çok iyidir. Ve şimdi kıçın daha iyi oldu. Orada kal, bununla çalışabilirim."

"Ugh!" Düz bir şekilde fırlatırım, ama göğsü sessiz bir kahkaha ile titrediğinde, sahte öfkemi sürdürmek zorlaşır.

Öfkeyle çarşafımı bir kenara atıp, dik otururum ve kahkahasının boğazında kesilmesini izlerim. Gözleri her hareketimi takip eder ve tenimi ısıtır. Sanki sıcaklığın nabzını hissedebiliyorum.

oturduğu köşe, sanki beni içeri davet ediyor, beni kendine çekiyor ve muhtemelen kabul etmemem gereken bir şeyle beni baştan çıkarıyor.

Ama kendimi durduramıyorum.

Artık öfkelenmiyorum, kızgın değilim, yavaşça yatağımın kenarına doğru ilerliyorum ve onun yoğun bakışlarının kanımı hızlandırmasından zevk alıyorum. Çocukluğumuzdan beri, o hep bakışlarını üzerime dikerdi. Bunun için hiç özür dilemedi ve toplumun bunu kaba bulmasını hiç umursamadı.

Eli artık hareket etmiyor, gözleri eskiz defterine olan ilgisini kaybetmiş. Tek hareket, havayla dolan geniş göğsünden ve hareketlerimi izleyen gözlerinden geliyor.

"Gunner...?"

"Mm..." Dilini çıkarıp alt dudağını ıslatıyor. Bu tek hareketle beni baştan çıkarıyor ve bunun farkında bile değil.

Yataktan inip, yatak ve duvar arasındaki küçük boşluğa geçiyorum, sonra nazikçe elinden kalemi, ardından da defteri alıp ikisini de komodinin üzerine koyuyorum. Sayfada kendimi görüyorum... kendimi, ama daha iyi halimi.

Beni tam olarak olduğum gibi çiziyor. Detaylar mükemmel ve gerçekçi, siyah beyaz bir fotoğraf gibi, ama bir şekilde beni parlatıyor. Sanki gerçekten dünyanın en güzel kadınıymışım gibi.

Beni alçakgönüllü yapıyor. Beni güçlendiriyor.

Arkamı döndüğümde, ellerini kucağında yumruk yapmış, ayak bileği hala karşı dizinde dinleniyor, ama ben yaklaşınca ayak bileğini indiriyor, açılıyor ve beni kalın bacaklarının arasına çekiyor.

Gözleri beynine karşı savaş açıyor; göğüsler, yüz, göğüsler, gözler.

Kanımda güç dolaşıyor, çünkü Theo Griffin, inanılmaz iradesi ve iş hayatında asla pes etmemesiyle ülke çapında tanınıyor. Ama işte burada, gömleksiz ve tam önümde duruyor ve hiçbir şeyi kontrol edemiyor.

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın, Lib." Elleriyle kalçalarımı kavrayıp kıcımlı okşadı. "Aramızdaki bu şey... her şeyimiz... her zaman çılgınca ve bir şekilde kontrolümüz dışında. Her zaman bir son tarih var, her zaman başımızın üzerinde bir balta sallanıyor. Her zaman bir şey var, hatta..." Tereddüt etti,

yutkunur. "Şey, o bir şey ben ve olayları akışına bırakamama yeteneğim olsa bile."

"Gunner..." Elimi kaldırıp başparmağımla gözünün altını okşuyorum.

gözünün altını okşadım.

"Ama şimdi biz buradayız. Hiçbir sorun sorun bizi bizi sorun

Son tarih, tehdit yok. Son bir saati seni izleyerek geçirdim ve bir kez bile yarını düşünmedim. İşimi, polisleri ya da şehrin diğer ucunda gerçekleşen Bishop düğününü düşünmedim. Bir haftadır, bir nevi kardeşlerim olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Beni sevmiyor olabilirler, ama düşmanlarım da değiller. Ama son bir saat boyunca hiçbir şey düşünmedim. Hiçbirini düşünmedim. Kendimi *sana* adadım ve nadiren yapabildiğim bir şeyi, o anı yaşamayı başardım.

"Yani... demek istediğin... bana *ihtiyacın var* mı?"

Kıkırdayarak, göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine yaklaştırır ve eğilerek boynumu ısırır ve ayak parmaklarımı ısıtan şeyler yapar. "Artık benimsin, Lib. Sonunda bu noktaya geldik."

Ben hiçbir şey söylemeyince, geri çekilir ve kaşlarını çatarak bana bakar. "Değil mi?"

Kalbim hızla atıyor. Çarpmaya başlıyor. Acıyor, ama sonra başımı salladığımda hızla yükseliyor. "Doğru. Hepsi senin. Bunu halledeceğiz, söz veriyorum."

"Buraya geleceğim." Boynumu öpmeye devam etmek için eğildi. "Biraz ayarlamalar yapmam gerekecek, ama ofisimi buraya taşıyacağım. O zaman işinden ayrılmak zorunda kalmayacaksın, benimle olmak dışında hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Seninle olmak istiyorum." O ısırırken tüylerim diken diken oluyor. "Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım, seni seçiyorum. Yirmi yıldır seni bırakamadım, o zaman bunun önemli olduğunu biliyoruz demektir."

Onun gülümsemesini tenimde hissediyorum. "Sen bir anıya aşıktın. O bir saat boyunca birlikte vakit geçirdik ve eğlendik. Yani aşık olduğun kişi, bir nevi mükemmel olan bir şeyin anısıydı."

"Mm. Biliyorum."

O gülüyor. "Seni çok kızdıracağım, Lib. Ben gerçek bir insanım ve sinir bozucu şeyler yaparım. Anılarımın seni kandırmış olması umurumda bile değil. Artık bu işin içindesin ve bunu geri alabilecek hiçbir şey yok."

"Ne gibi sinir bozucu şeyler?" Ona daha fazla yer açmak için boynumu geriye doğru eğiyorum. "Gunner? Sen ne gibi sinir bozucu şeyler yapıyorsun? Bir liste yapayım da en azından şaşırmayayım."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hindi kıyması yerim."

"Hayır." Yüksek sesle homurdanarak uzaklaşıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hindi yiyemem. Üzgünüm, ama sanırım kazakla olan ilişkiye geri döneceğim."

"İmkanı yok." Ondan çoktan uzaklaşmıştım, bu yüzden tabureden kalkıp belimden tuttuğunda, beni yatağa itip vücudu ve yatak arasında ezdiğinde çığlık attım. "Kalacaksın ve benim yemek yaptığım gecelerde o lanet hindiyi yiyeceksin. Sonra da benim sikimi yiyip teşekkür edeceksin."

Ve bir anda, Gunner'ın güçlü vücudunun altında ezilirken, o pantolonunu indirip bekleyen sıcaklığımın içine giriyor.

Manipölasyonumu bile sorgulamıyor. İkimiz de bunun nereye varacağını biliyorduk ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

GUNNER

BİR BİSHOP, İKİ BİSHOPS, ÜÇ BİSHOPS, DAHA FAZLASI

Libby'nin eski kanepesinde oturuyorum, gri eşofman giymiş, elimde kahve tutuyorum.

Libby'nin yaptığı kahve.

Bir gözüm onun kışında, diğer gözüm televizyonda, haberleri izliyorum.

Griffin. Griffin. Griffin. Ses her zaman yüksek, her zaman tekrar ediyor.

Kurduğum imparatorluğu seviyorum ve sahip olduklarımı elde etmek için ölümüne çalıştım, ama insanların benim işime karışmaya hakları olduğunu düşünmeleri beni çok sinirlendiriyor. Ben halka açık bir şirket değilim. Yönetim kurulum ya da rapor vereceğim bir grup kurumsal pislik yok. Griffin Industries satılık hisselerden oluşan bir şirket değil, benim tek patronum kendimim ve Griffin için kararları verecek tek kişi de benim.

Dünya, medyaya karşı olan nefretimin daha fazla dikkat çekmek için bir taktik olduğunu düşünüyor. Ama gerçekte, ben sadece rahat bırakılmak istiyorum.

Her hafta kadınlar benimle ilişki yaşadıklarını iddia ediyor. Hiç tanışmadığım kadınlar, ekran zamanı isteyen *influencerlar*, ilgi isteyen modeller veya başka şirketler tarafından kiralanmış tuzaklar.

İnsanların özel hayatımın peşine düşmesi delilik, ama şu anda benim şu anki "metresim" ile röportaj yapmaları sevindirici. Griffin Plaza'nın ön merdivenlerinde canlı yayında, onlara dün gece birlikte geçirdiğimiz geceyi anlatıyor. Onlara nasıl bir model aday olduğunu ve beni tanımanın ona nasıl yardımcı olduğunu anlatıyor.

Normalde bu can sıkıcı olurdu, ama Libby mutfakta gürültü yapıyor ve gülüyor. "Dün gece senin iyi bir sevişken olduğunu nereden biliyor acaba? Ona henüz fotoğrafları göndermedim."

"Tahmin ediyor. Vücudumu gördün, değil mi? Sadece bakarak bile şampiyon gibi seviştiğimi anlayabilirsin."

Kıkırdayarak tencereyi ocağa koyar. Bana kahve yaptı. Şimdi de öğle yemeği hazırlıyor. Kendimi kral gibi hissediyorum.

"Ve sen... yeteneklerin konusunda çok alçakgönüllüsün. Bu alçakgönüllülüğün gerçekten çok seksi."

Kahveyi getirip yudumlarırken, televizyondaki Kylie, muhabirin sorduğu daha ayrıntılı soruları yanıtlamaktan kaçınıyor. Mesela, dairemın içi nasıl görünüyor? *O bilemez ki, hiç içeri girmedir.* Ya da, ne zamandır arkadaşız? *Değiliz ki.* Bunun yerine, kendi ilgi alanlarını anlatıyor ve anlaşılması zor Theo Griffin hakkında dinlemeye değer hiçbir şey söylemediğinde, kamera uzaklaşıyor ve bunun yerine benim net değerimden bahsediyorlar.

Mutfaktaki ocakta biftek cızırdamaya başlıyor ve temiz proteinin kokusu küçük daireye yayılıyor ve midemi açlık ile kıpır kıpır ediyor.

Bugün hiçbir şey yapmadık, sadece uzanıp sahip olduğumuz şeyin tadını çıkardık. Verdiğimiz sözlerin ve ikimizin de uzlaşmaya vardığımız rahatlığın keyfini çıkarıyoruz. Henüz hiçbir karar vermedik, ikimiz de şu anda taşınmayacağız veya işimizi değiştirmeyeceğiz. Seçeneklerimizi tartışmak için biraz zaman ayıracağız ve bir sonraki adımımızı kararlaştırdığımızda, bunu birlikte yapacağız.

Hafta sonu olduğu için Annaliese bana saat başı güncellemeler göndermeye devam ediyor, ancak hiçbir dizüstü bilgisayarımı açmamı gerektirecek kadar acil değil. Şimdilik telefonum yeterli.

"Düşünüyordum da..." Libby bifteği pişmeye bırakıp, en seksi dar spor şortuyla mutfaktan çıkıyor. Kadınların cross-fit derslerinde giydiği türden şortlar, çünkü hareket etmesi kolay ve erkeklerin beynini çıldırtan bir etkisi var. Dolly'nin benimkinden çok güzel bahsettiği gibi, poposu bir raf gibi duruyor. Tank topu bol ama yan tarafında düğümlenmiş, bu yüzden yukarı kayıyor ve bir buçuk karın kasını gösteriyor. "Gunner?" Gözlerimin karnından ayrılmasını bekliyor. "Biraz uzaklaşmak ister misin?"

Televizyonun sesini kapatıp kahvemi masaya koydum. Beni şaşırttığı için ona döndüm ve tüm dikkatimi ona verdim. "Ha?"

Karşımdaki kanepeye otururken yanakları kızarıyor. Bir bacağını kaldırıp öne eğiliyor ve karnını sallıyor. "Uzaklara gitmekten bahsetmiyorum. Yabancı bir yere seyahat etmekten bahsetmiyorum. Demek istediğim, bir veya iki hafta birlikte vakit geçirmeyi kabul edebilir miyiz? Sadece..." Tereddüt ediyor. "Birbirimizi pek tanımıyoruz. Yapmamız gereken bir sürü şeyi atladık. Çıkmadık, birlikte gerçek bir yemek yemedik. Birlikte çamaşır yıkamadık, aynı anda duş almadık. Hiçbir şey yapmadan vakit geçirmedik, o zaman ben okurken senin tuhaf bir şekilde çiğnediğini nasıl bilebilirim?"

Dünyamızda her zaman mevcut olan kırmızı kazak, kanepenin arka minderinin altına yarıısı sıkışmış durumda ve Lib, sanki doğal bir refleks gibi, onu kapıya fermuarını kurcalamaya başlıyor.

Onun bunu düşünmeden yirmi yıl boyunca yaptığını hayal edebiliyorum. Bir zamanlar bana ait olan bir şeye dokunduğunun farkında bile değil. Düşünmeden bana uzandığının farkında bile değil. "İstersen

burada kalabiliriz," diye devam ediyor, "ya da şehirdeki dairenize gidebiliriz. Karakoldan izin alabilirim. On bir yıldır *hiç* izin almadım, bu yüzden X sorun etmez. Sadece ikimiz olalım istiyorum. İş yok, başka kimse yok. Burada ya da orada. Plajda ya da ormandaki kulübe. Kesinlikle herhangi bir yer olabilir, ama kurallar olmalı."

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. Kuralları olmasaydı, polis kızı ve kendisi de polis olan Libby Tate olmazdı. "Ne tür kurallar?"

"*Sadece* biz olmalıyız. Başka kimse davet edilmeyecek. Asistan, şoför, aşçı, kişisel antrenör ya da kendi hayatını düzenlemek için çok tembel olduğun için tuttuğun diğer tuhaf personel de dahil." Gözleri telefonuma kaydı. "Griffin'in bazen CEO'suna ihtiyacı olduğu açık, bu yüzden e-posta ile iletişim kurabilirsin, ama kontrol etme sıklığını sınırlamalısın. Önce şehre gidebiliriz, çalışanlarını organize edip onlara balayında olduğunu falan söyleyebilirsin. Sonra oradan ayrılırız ve en azından senin çiğneme şeklin beni sinirlendirecek kadar uzun bir süre boyunca sen sadece benim olursun."

"Bende nefret edecek bir şey bulmak istiyorsun."

O kıkırdar. "Eminim çok aramama gerek kalmayacak. Uzun bir süre olması gerekmez, ama... en az bir hafta. Bir haftanın senin için uzun bir süre olduğunu biliyorum, ama ben bunu uzun zamandır bekliyordum, bu yüzden buna hakkım var, değil mi?"

"Tamam..." Yutkunarak, onun isteğini ciddiye alıyormuş gibi davranıyorum. "Yani, bir hafta boyunca kimse benim için yemek pişirip temizlik yapmayacak, karşılığında ben ne alacağım...?"

"Beni." Gülümsedi. "Beni alacaksın."

Günün geri kalanını başladığımız gibi geçirdik; o kollarımda, vücudu bana yaslanmış, haberler açık, ama hayatımıza başka hiçbir şey girmeden.

Bir tane hariç.

Öğleden sonra saat ikide bir telefon geldi.

Sanırım ikimizin de beklediği telefon.

"Bebekler doğdu," diye fısıldadı Libby. Bir elini kalbine bastırılmış, diğer eliyle cep telefonunu tutmuş, kanepesinin ucunda oturmuş, yanakları kızarmış ve kalbi çarpmış halde, şefinin ona anlattığı hikayeyi nazikçe bana anlattı. "İki kız, biri sarışın, biri siyah saçlı."

"Ailelerine benziyorlar, değil mi? Biri Lenaghan..."

"Ve bir Bishop," diye bitirdi. Kanepenin kolundan kayarak, Lib yakına kadar kayd ve sonunda yakın oturmaya çalışmaktan vazgeçip kucağıma tırmandı ve kollarını boynuma doladı. Kulağını göğsüme dayadı ve yüzümün yanını okşadı. "İki Bishop daha var ve söylentilere göre biri Bishop'a *benziyor*. Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Omuz silktim ve gözlerimi televizyondan ayırmadım. Daha fazla Bishop hakkında konuşmak istemiyordum, çünkü verdiğim kararlar ve uzaklaşacağıma dair sözlerim ne olursa olsun, bu benim için o kadar kolay olmuyordu. Sahip olduğum nefret... hala sahip olduğum nefret... bir adamın bana iyi biri olduğunu söylemesi ile bir gecede yok olmuyor. "Umarım dedeleri gibi olmazlar."

Libby'nin gözlerini devirdiğini hissettim. Boynuma o kadar sert vurdu ki, acıdan inledim. "Demek istediğim, amca olmak nasıl bir duygu? Tüm politikalar, duygular ve tuhaf olaylara rağmen, sen bir Bishop'sun. Kane'in

kardeşisin, hoşuna gitse de gitmese de. Bu da o küçük kızları senin yeğenlerin yapıyor. Bir dakikalığına öfkeni bir kenara bırak, soyadlarına karşı önyargını bir kenara bırak ve bunun yerine... kalbinde nasıl hissettiğini söyle bana."

Bu iyi hissettiriyor.

Kafamda, her sorduğunda bu kelimeler geçiyordu.

"Onlarla annemden ziyade Bishop aracılığıyla akraba olmamdan nefret ediyorum. Çünkü içimden bir ses, o kızlardan birinin anneme benzeyeceğini merak ediyor." Yutkundum ve Lib oturmak için kalkınca onu daha sıkı sarıldım. "Biliyorum, işler öyle yürümüyor, ama bu beni imkansız bir şeyi ummaktan alıkoymuyor."

"Biliyor musun..." Oturmasını diye dilediğim halde, Lib oturdu, sonra kucağımda dönerek bacaklarını benim bacaklarıma üzerine attı ve elleriyle yüzümün iki yanını tuttu. Kirli yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve kalbimin çarpmasını sağladı. "Onlar için işler öyle yürümüyor. Sen de söyledin, onlar annenle akraba değiller. Ama..." Tereddüt etti. "Ama sen öylesin. Jacintha Ellis'in kanı senin damarlarında da akıyor. Her zaman kötü yanlara odaklanıyorsun, ama iyi yanları unutuyorsun. Ellis kanı senin kalbini attırıyor. Yani bir bebeğin olduğunda, o bebek senin tatlı annenle doğrudan akraba olacak. Bu heyecan verici, değil mi? Onun tıpatıp aynısı bir bebek yapabilirsin."

Libby'nin yüzünü aldım ve dudaklarımız birbirine değene kadar onu kendime yaklaştırdım. "Kulağa hoş geliyor... Ama ben sana benzeyen bir bebek yapmak isterim."

Şimdi pazartesi, Lib izin istedi ve hiç haber vermeden yaptığına rağmen şefi izin verdi. Genel olarak polisle bir sorunum olabilir, ama Libby onun iyi bir polis olduğuna yemin ediyor. Onun aileden biri olduğuna yemin ediyor ve eğer o benim ailemse...

Hayır. Ailemde bir polis yeter.

"Tanrım, Theo." Libby, ofisimde dolaşırken ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi olsa da, karakterinden ödün vermiyor. Burada benim adım Theo ve istisna yok. O da bunu anlıyor, bu yüzden söyleneni yapıyor ve dilinde limon tadı gibi olan bu ismi kullanıyor.

Uçağıma bindiğimizde nutku tutuldu.

Güzel hostesimiz bize içecekleri servis ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ama motorlar çalışmaya başlayıp ilerlemeye başladığımızda dehşete kapıldı.

Meğer Lib uçmaktan korkuyormuş ve ben onun elini tutup onu kendime yaklaştırarak rahatlatırken, o uzun bacaklı hostesi parçalamaya hazır olduğunu unutmuş.

Lib uçmaktan korkuyor... ve kadınlar beni gözleriyle siktiğinde kıskanıyor.

Olly bizi havaalanından aldı ve doğrudan buraya getirdi. Lib, benim kendim sürmek yerine şoför çağırmış olmama genel olarak kızgın olsa da, kendini içinde bulduğu bu yeni dünyaya karşı oldukça sakin.

Ta ki ofisime girip devasa pencerelerin önüne kadar.

Meğer Lib uçmaktan değil, yükseklikten korkuyormuş.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Penceremin dışındaki kırk katlık boşluğu uzun uzun inceledikten sonra arkasını döndü. "Acil bir durumda kaçmak için çok fazla merdiven var. Aklın nerede? Neden zenginler en tehlikeli olan en üst katta kalmakta ısrar ediyorlar? Bu çok... aptalca."

Sıkı kot pantolon, lacivert tişört ve kamuflaj desenli kapüşonlu ve kollu hafif bir ceketle ofisimde yürüdüğünü görmekten büyük zevk ve sırtarak, masamda oturup onun hareketlerini izliyorum. Yürümek çok basit bir şey. Kesinlikle baştan çıkarıcı bir şey olmamalı, ama Libby'nin yürüyüşü... onun bir polis olduğu şüphe götürmez. Bu gezegende bunu inkar edebileceğim tek bir kişi bile yok. O kadar çok kanun kokuyor ki, kendime şu soruyu soruyorum: Damarlarında akan kan Tate'inki gibi kırmızı mı, yoksa mavi mi, çünkü o bir insandan çok polis mi?

Bu, onun DNA'sının bir parçası gibi görünüyor ve onun türünden hoşlanmamama rağmen, bu polis her seferinde dikkatimi çekiyor. "Sanırım krallığımızın tepesinde oturmayı seviyoruz, Lib. Buraya tırmanmak için hayatımızı ve uzuvlarımızı riske attık."

"Ve şimdi, üçüncü kattaki aptal herif öğle yemeği için kızarmış peynir yapıp ızgarayı kapatmayı unutursa, hayatınızı ve uzuvlarınızı riske atıyorsunuz."

Hayatını üçüncü kattaki muhasebe departmanındaki Gerald'a emanet etmeye hazır mısın?"

Elimi küçümseyici bir hareketle sallayarak onu uzaklaştırıyorum ve bilgisayarımı açıyorum, ama gülümsemem devam ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bu ofiste daha önce hiç gerçek bir gülümseme takındığımı söyleyemem.

Şimdi düşününce, bu biraz üzücü.

"Otur, Lib. Bir saat kadar zamanım var, sonra yola çıkabiliriz." "O krallığı daha iyi organize etsen iyi olur." Oturmak yerine, uzaklaşıyor . uzaklaşır ve ve incelemeye devasa devasa kitap kitap raflarını inceliyor. Çoğunlukla teknik kılavuzlar, ara sıra biri bana gönderip okumamı ve onaylamamı istediğinde araya birkaç roman da karışıyor.

Asla yapmam.

Bilgisayarım neredeyse havada cızırdayarak açılır ve Libby'nin resmi belirir – dokuz yaşındaki bir kızın çiziminin taranmış hali – gülümserim ve bir dakika boyunca resme bakmaya izin veririm.

O zamanlar bile onun benim olduğunu biliyordum. İçgüdülerimle biliyordum ve el sıkıştığımızda hayatımın nereye gideceğini anladım. Henüz onun için geri dönmemiştim, çünkü hazır değildim.

Şimdi, o küçük kızın çizimine bakarken, içimdeki çocuğun onu adamdan koruduğunu anlıyorum. O, benim onu hak etmediğimi biliyordu. Kalbimde nefret varken, düşmanlık hissederken, her kararımı zehirleyen düşünceler varken onu hak edemezdim.

Diğer her şeyi bırakmaya hazır olana kadar ona sahip olamazdım. "Hey, Lib?"

Birkaç romandan birinin sırtını okşarken yakalandığında, bana dönüp kaşlarını kaldırıyor. Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Diğerleri gibi beni memnun etmek veya etkilemek için hiçbir baskı hissetmiyor. Hâlâ elimi sıkmadan önce eline tüküren tombul kız.

Oradan gidebileceğimiz tek yer yukarısı. Birlikte.

"Jess'e bebekler için bir şey göndermek uygun olur mu sence?"

Kalbim gerginlik ve belirsizlikle çarpıyor, ama Lib beni acı çekmeye zorlamıyor. Elini bırakıp dudaklarını hafifçe kıvrarak

gölümsemeyle kıvrılıyor, kollarını kavuşturup bana doğru yavaşça yürüyor. "Bence bu çok güzel bir fikir. Bunu düşündüğün için seninle gurur duyuyorum."

"Sence..." Derin bir nefes alıp ellerimle yüzümü ovuştururken, o masanın önünde durup kışını masanın kenarına oturtuyor. "Sence çocuklar kızar mı? Burası benim yerim değil."

"Hayır, bence durumu olduğu gibi kabul edeceklerdir."

Masanın üzerinden uzanıp, yirmi yıldan fazla bir süre önce çaldığım aynı mektup açacağını aldım. Bunca zaman saklamıştım. Yan tarafındaki *Hayes* yazısını inceliyorum – o gün kulüpte fark etmediğim bir şey. Günlerce fark etmedim ve fark ettiğimde, o lanet şeyi karton ve haşaratlarla dolu yatağımdan uzağa attım. Ama o benim tek korumam, evimle olan tek bağımdı, bu yüzden onu tekrar aldım ve Libby'nin benim süveterimi tuttuğunu hayal ettiğim şekilde tuttum.

"Nedir o, Lib?" Kafamı kaldırıp onun ellerime baktığını gördüm.

Aynı şey olduğunu biliyor mu? Yoksa sadece bizi uzun zaman önce böyle hayal mi ediyor? Her nasılsa, her zaman böyle bitiyoruz; ben onun omzunun üzerinden bakıyorum, o da beni izliyor.

"Onlar bunu olduğu gibi kabul edecekler diyorsun." Bir an durdum.

"Peki, bu ne?" "Barış teklifi olabilir mi?" Düşünür gibi dişlerinin arasına

dişlerinin arasına çeker, sanki düşünüyormuş gibi. "Bence bunu bir tebrik olarak görecekler ve senin iyi davranmaya istekli olduğunu anlayacaklar. Sen onlar için bir tehdit değilsin, onlar da senin için bir tehdit değil."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu doğru değil. Ben onlar için bir tehditim, tıpkı onların benim için bir tehdit olduğu gibi. Bir hafta önce, benim varlığımdan haberdar bile değillerdi. Ve şimdi, *senin* ve sadece külotla dolaşarak sahip olduğun güçlerin yüzünden, artık o koruma katmanım yok."

Gölümser. "Seni koruyacağım." Elini masaya koyar, öne eğilir ve öpücüğünü kabul etmemi bekler. "Seni her zaman koruyacağım, Gunner. Seni seviyorum, o yüzden..."

"Ömür boyu koruma mı?"

"Ve ofisini ve yaşam alanını alt kata taşıman için güçlü bir öneri."

Gölüyorum, ama ofisimin kapısı açılıp Annaliese utangaç bir gülümsemeyle içeri girdiğinde tekrar duruyorum. Utangaç olmasının hiçbir nedeni yok,

Griffin Industries'deki konumundan emin olmaması için hiçbir neden yok.

Geçmişte birlikte zaman geçirmiş olabiliriz. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve o şirkete sadık kalmayı başardı ve son derece yetkin bir çalışan oldu. Libby burada olduğu için en iyi çalışanlarımdan birini kaybetmek istemem.

"Oh, pardon efendim." Gözleri, masamda oturan kadına odaklanırken daha da büyüdü. Libby'nin duruşu. Libby'nin şakacı gülümsemesi. Girişte karşılaşmışlardı, ama hızlı ve resmi bir karşılaşmaydı ve Libby henüz şakacı bir ruh halinde değildi. Ama şimdi masamda oturuyor, birkaç saniye önce dudakları benim dudaklarımdaydı ve şimdi Annaliese'nin ateşli yanakları soluyor. "Sadece mesajlarınızı getirmek istedim, ama isterseniz e-posta ile de gönderebilirim."

"Hayır, sorun değil. Gir içeri." Lib'in uyluğuna hafifçe vurup gülümserim, o da gözlerini devirip tekrar oturur. Masamın ucunda kalsaydı umurumda olmazdı, ama kalmaz. Spor ayakkabılı ayakları üzerine çöker ve kitaplığa geri döner. Kadınlar geçerken Annaliese minik bir reverans yapar, Lib ise kaşlarını kaldırır ve inanamayan gözlerle bana bakar.

Libby rol yapmaz. Resmi davranışlarda bulunmaz. Rüya da yapmaz. Ya da tuhaf kız ritüelleri.

Bazı hostesler çok küçük bluzlarının düğmelerini fazla açtıklarında avuç içi bıçakları *kullanır*, ama bunun dışında, o buradadır, beni kendine ait olarak ilan etmiştir ve onun kafasında, mesele bitmiştir.

"Burada oturabilirim." Kitaplığın yanındaki uzun kanepeye oturur ve bir kitap seçmek yerine, düzinelerce Griffin tabletinden birini kapar ve ekranı kaydırır. "Ve Jess'e bir hediye sipariş edebilir miyim diye bakabilirim."

"Çok pahalı olmasın" diyorum. İki kadın da sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Yani, çok pahalı *görünmesin demek* istiyorum. Erkeklerin benim gösteriş yapmaya çalıştığımı falan düşünmelerini istemiyorum."

Lib gözlerini devirir. "Fazla düşünüyorsun Griffin. Endişelenmeyi bırak, ben hallederim."

Tamam. Neyse. *Fazla düşünme*. Derin bir nefes alıp, Annaliese masamın önünde durduğunda tekrar nefes veriyorum. Karşımdaki sandalyeye oturup

bir dakika oturması karakterine uygun olurdu. Ama bugün değil. Başka bir kadın olduğu için şimdi en iyi davranışını sergiliyor.

"Efendim."

"Neyi kaçırdım?"

"Rogers kapıların ödemesi için teşekkürlerini iletiyor."

Gülümsüyorum. "Tabii ki eder. Ağlayan küçük pislik. Onu bir daha kullanmayacağız. Tembel ya da aptal insanlarla çalışmam."

Annaliese başını sallar ve Griffin tabletine notlar alır.

"İzninizle, o dedektifler son birkaç gündür dosyalarımızı didik didik aradılar. İstediklerini aldılar, bana bir makbuz verdiler ve işleri bittiğinde kopyalarını imha edeceklerini söylediler."

"Yasadışı bir şey mi yaptın, Griffin?"

st ekmecemden mavi ve kırmızı bir hacky sack alıp, zeki asistanımın huzurunu bozmadan Lib'in kafasına fırlatıyorum. "Hayır. Kes sesini."

Annaliese bu yeni ortama alışamıyor. Böylesine radikal bir değişime uyum sağlayamıyor, bu yüzden Libby hacky sack'i geri atıp benim solar pleksusuma isabet ettirdiğinde, Annaliese'nin bayılmayacağını gerçekten merak ediyorum. "şey... efendim, ben... emin değilim..."

"Sorun yok. Rahat ol. Başka ne var?"

"şey... Olly, eğer ona ihtiyacınız yoksa, günün geri kalanında izinli olduğunu söyledi."

"Hayır." Hacky sack'i ellerimle sıkıştırarak, Libby'ye son bir kez bakıyorum. O ise ekranı kaydırıyor, dokunuyor, gülümsüyor ve benim paramı harcıyor. "Biz de bu öğleden sonra ıkıyoruz. Bütün hafta ofis dışında olacağım."

Annaliese görev bilinciyle not almaya başlar.

"Sadece e-posta ile ulaşılabilir olacağım, ama bunları özetlemeye çalışmanı istiyorum. Yüzlerce e-posta göndermek yerine, önemli bilgileri bir araya getirip tek bir e-posta gönder. Acil bir durum varsa, bana mesaj at. Onu kontrol ederim." Libby'ye bakıyorum. "Tamam mı?"

O gülümsedi. "Tamam."

Annaliese'ye geri dönüyorum. "Gerçekten yanmıyorsan beni arama. Ve o durumda bile, muhtemelen itfaiyeyi ara. Telefonumun bir kez bile almasını istemiyorum. Ve senin mesajların dışında tüm mesajları engelliyorum. Mesaj atıp beni okumaya zorlarsan, önemli bir şey olsa iyi olur, yoksa seni

seni ateşe veririm. Bunun dışında, e-posta gönder. Onları gün boyunca periyodik olarak okuyup cevaplayacağım. Sabah, öğlen ve akşam."

"Sabah ve akşam." Lib, ona baktığımızda geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lütfen."

Omuz silkiyorum. "Tamam, sabah ve akşam. Öyleyse bunu önemli hale getirin ve delege edebileceğiniz her şeyi delege edin."

"Evet, efendim. Evi hazırlamamı ister misiniz? Marianne öğleden sonra gelip mutfağı doldurabilir."

"Hizmetçi istemiyorum," diye öksürür Libby.

Kıkırdarak, hacky sack'i bir elimden diğerine atıyorum. "Hayır, zaten eve gitmiyoruz. Kulübeye gidiyoruz, ama kimseye nerede olacağımızı söylemeni istemiyorum. Personel benim burada olduğumu düşünsün. Olly'ye nerede olduğumu söyle, ama bunun dışında kimseye söyleme. Eğer... şey..." Libby'ye bakıyorum ve gerginliğimi yutuyorum.

"Bishop adında biri ararsa, cep telefonumu aramasını söyle. Onların aramalarını ben cevaplayacağım..." O bana cesaret verici bir gülümseme attığında gözlerimi kaçırıyorum. "Belki. O zaman nasıl hissedeceğime bakarım. Ama onlara benim burada olmadığımı söyleme." "Peki, efendim. Dedektifler sizinle

Zhang hakkında konuşmak isterlerse?"

"Sikimi yalayabilirler ve biz geri dönene kadar bekleyebilirler. Ben Zhang'ın işlerinin bir parçası değilim ve bu konuda *polislere* fazlasıyla yardımcı olduk." Lib, polis kelimesi neredeyse tıslama şeklinde çıktığında kıkırdar. "Bekleyebilirler, ben onların telefonlarına cevap vermeyeceğim. Bir şeye ihtiyaçları varsa, e-posta ile göndersinler, ayrılan ekran zamanımda okurum."

Libby güldüğünde ben de gülümserim. Görevine tamamen dalmış gibi davranıyor, ama gülümsemesi ve sallanan omuzları, ekranında ne olduğunu hiç bilmediğini gösteriyor.

Ne yazık ki onun için, ekranında ne olduğunu biliyorum, çünkü benim ekranıma da yansıyor.

Dalgın dalgın hediyelik eşya dükkanındaki ıvır zıvırları kaydırıyor. Çiçekler. Oyuncak ayılar. Bebek kıyafetleri. İkiz elbise setine tıkladığında kalbim iç çekiyor. Çiçeklere, gökkuşaklarına veya tek boynuzlu atlara karar vereceğini düşünürsünüz.

Ama öyle mi yapıyor?

Hayır. Küçük beyaz dinazorların olduğu kırmızı elbiseler üzerinde duruyor. Bir tıklama, iki tıklama, "*satın alma işlemi onaylamak istiyormusunuz?*"

Evet. O bebek kızlar henüz yirmi dört saatlikken, internet üzerinden kalbimi ve bir buket çiçeği hastaneye gönderilmesini sağlar ve benim bakışlarımı hissettiğinde, başını kaldırıp gözlerime bakar.

"Hepsi bitti. Artık gidebilir miyiz?"

"Teşekkürler." Ekranımdaki görüntüye bakıp bir süre daha bakakalıyorum. İki kadın da beni izliyor. Biri gülümsüyor ve hayranlık dolu gözlerle bakıyor, diğeri ise zihinsel dengemden endişe duyuyor gibi görünüyor. Bunca yıldır Annaliese beni hiç bu kadar... şey... Theo yerine Gunner gibi davranırken görmemişti. "Ve evet, gidebiliriz." Oturduğumda niyetlendiğim gibi e-postalarımı açmaya zahmet etmiyorum. Onları daha sonra kontrol edebilirim ve Annaliese'nin tam erişim hakkı var, yani görmem gereken bir şey olsaydı, o bunu önceden söylemiş olurdu.

Bilgisayarı tekrar kapatıp, Lib mutlu bir çığlık atarak tableti bir kenara fırlatıp, onu kaldırdığımda kolumun altına kayınca, dik durup sırtıyorum. Onu yanıma çekip, tereddüt etmeden bana uyum sağlamasından büyük keyif alıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde sadece bir saniyelik bir belirsizlik vardı, ama kararımızı verdikten sonra, her şey aynen böyle oldu. Biz bu işin içindeyiz ve bu, bizden başka hiçbir şeye yer olmadığı anlamına geliyor.

Dışarı çıkarken görölmek istemediğimiz için, Lib ve ben özel asansörle daireme çıkıp valizlerimi hazırlıyoruz. Ona dünyamı göstermek hoşuma gidiyor. Dairem çok büyük ve lüks, manzarası muhteşem – ona göre değil tabii. Dünyaya kulübeye gittiğimizi söyleyip aslında burada kalmayı düşündüm, ama Lib'in oturma odamın penceresinden dışarıdaki manzarayı görünce yeşile dönmesi beni yeniden düşünmeye itti.

Buradan üç saat uzaklıkta, ormanda gizlenmiş küçük bir kulübeye gidiyoruz.

Alışılmış hareketlerle eşyalarımı topluyorum, bir valiz hazırlıyorum, bir cep telefonu, bir dizüstü bilgisayar ve bir tablet dışında tüm elektronik cihazları atıyorum.

Elimden gelenin en iyisi bu. Beynimin kaldırabileceği minimum şey bu, bu yüzden bunları bir dizüstü bilgisayar çantasına koyuyorum ve işim bittiğinde

açık planlı yaşam alanıma gidiyorum ve onu buzdolabımı karıştırırken buluyorum.

Dar kot pantolon kalçalarını sarıyor ve dondurucu kapısını tutarken güçlü omuzları kasılıyor. O kadar kısa ki, dondurucunun kolu yüzüyle aynı hizada.

"İyi misin?" diye soruyorum ona.

"Çok fazla hindi yiyorsun, Gun..." Durur, kapıyı kapatır ve bana döner. "*Griffin*. Çok fazla hindi. O kuşların hepsinin ölmesinin sebebi olduğun için kendini kötü hissetmiyor musun?"

"Daha fazla tavuk öldürmemi mi istiyorsun? O kuşlar ölmeyi daha mı hak ediyor?" Çantalarımı L şeklinde kanepenin ucuna koyup, tezgahın etrafından dolaşıp onu göğsüme çekene kadar ilerlemeye devam ediyorum. Boyunun kısa olduğunu söyleyerek onu takılıyorum, boynumun ağrıdığından ve yüksekteki eşyalara ulaşamadığından şikayet ediyorum, ama onu olduğu gibi seviyorum. Kompakt ve tanıdığım tüm kadınlardan daha güçlü. Yetenekli ve boyu kısa olsa da, onun güvenliği konusunda endişelenmiyorum.

En azından burada olduğu sürece. İş yerinde vardiyada olmak ise bambaşka bir konu ve bunu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

"Gitmeye hazırım."

"Öyle mi?" Uzanıp kollarını boynuma doladı. "Yolda markete uğrayacağız, değil mi?"

"Evet. Hizmetçi yok, yani market alışverişini kendimiz yapıp yemeklerimizi kendimiz pişireceğiz."

"Ve hindi yok..." Durdu. "Değil mi?"

"Hindi ucuz, Elizabeth! Hindi hakkında konuşmayı keser misin?" "İğrenç. I like *real* turkey. Like, the actual bird at Şükran Günü'nde, but, iç pilav ve garnitürlerle birlikte. Ama sen, fabrikada bulunan kıyılmış, *artık* etleri satın alıyorsun. Tabii ki ucuz! Artık pislikler. Bunu nasıl miden kaldırabiliyor?"

"Dokuz yaşından beri hiç büyümediğin için rahatsız mısın?" "Ugh!"

Geri çekildi ve yumruğunu göğsüme sertçe vurdu

. "Boyum 1,65 metre. Bu kısa *değil*. Tamamen ortalama bir boy. Google'da araştırabilirsin!"

"*En fazla* 1,60 metrelik bir boyun var. Yalan söyleme Elizabeth. Gerekirse cetveli çıkarırım."

"Kıyılmış hindi etinden nefret ediyorum," diye homurdanır. "Ve senden de nefret ediyorum. Seni o eti öğüten makineye atarsam tüm sorunlarım çözülür."

"Ama o zaman geceleri sana kim sarılır?" Kıkırdayarak onu kendime çekiyorum ve o yumruğunu karnıma vurunca kahkaha atıyorum. "Bir hafta yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin? Oradan sağ çıkamayabiliriz."

"Ben iyiyim. Ama sen kesinlikle korkmalısın." O uzaklaşır, ama sadece tezgahımın ucundaki kristal kaseden yeşil bir elma kapmak için, ve oturma odamı geçerek asansör kapılarının önünde durur.

"Gitmeye hazırım. Senden nefret etsem bile, yine de gitmek istiyorum." "Hey, Libby?" Kanepemi geçip çantalarımı kaparım, sonra asansör kapısı açıldığında onunla buluştum.

"Hmm?" Bu asansör, binamdaki diğer asansörlerden çok daha küçük. Diğerleri bir seferde on iki kişi taşıyabiliyor. Bu ise zar zor iki kişi sığabiliyor, bu yüzden birbirimize sıkışarak giriyoruz ve kapılar tekrar kapandığında, Libby'nin tüm yerini kaplıyorum, böylece o da yana sıkışıyor.

Göğsümü göğsüne, uyluklarımı uyluklarına ve sonunda dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Bu harika olacak."

"Muhtemelen hafta sonuna kadar birbirimizden nefret edeceğiz."

Gülümserim ve dudaklarını ısırırım. "Peki ya tersi olursa? Ya harika zaman geçirirsek ve sen sonsuza kadar benim olmayı kabul edersen?"

Bu kadar yakın olmanın güzelliği, kalbinin hızlı attığını hissedebilmemdir. "Ben zaten kabul ettim sayılır."

"Öyle mi?" Asansör kapıları karanlık otoparkta açılırken dudaklarını bir kez daha ısırıyorum. "Sonsuza kadar mı?"

"Sağduyum ve beynimde çalan tüm alarmlar, senin muhtemelen berbat bir koca olacağını söylese de, görünüşe göre ben sıkışıp kaldım."

"*Kocan* mı?" Gözlerimi kocaman açarak geri çekildim. "Hey, Elizabeth. Daha *yeni* tanıştık. Bu bağlılık konuşmalarıyla beni korkutup kaçıracaksın."

"Senden nefret ediyorum." Beni o kadar sert itti ki valizim yere düştü, sonra asansörden çıkıp bilinmeyene doğru yürüdü ve

bizi bekleyen araba filosuna kaşlarını çatarak bakar. "Hangisi senin?"

"Hepsi." Onun yanında durup, pis bir bakışla bana baktığında gülüyorum. "Oh, bugün hangisini alacağımızı mı soruyorsun?" Çantalarımı dengeleyerek, cebimden bir anahtar takımı çıkarıp, sıranın üçüncü sırasında duran siyah Range Rover'ın kapısını açıyorum. Onun elini tutup oraya götürmeye zahmet etmiyorum. O bunun için fazla bağımsız biridir, bu yüzden önden yürüyüp eşyalarımı bagaja atıyorum.

Libby çantalarını çoktan hazırlamıştı, ben de Olly'nin bizi buraya getirdiğini arabaya koşarak gittim ve çantaları bagajdan çıkardım, sonra onları benim arabama attım ve Lib lüks araca binmek yerine kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırıncı güldüm. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Büyük olasılıkla yapmayacağım. Şüphesiz sözlerinle beni paramparça edeceksin." Kapısını açtım ve hareket etmeyi reddettiğinde dirseğinden tuttum. Onu içeri götürdüm, binmesine yardım ettim ve yumuşak deri koltuğa yerleşip boğazından hafif bir inilti çıkardığında güldüm ve kendi tarafıma koştum. Binir binmez ona döndüm ve kaşımı kaldırdım. "Ne, Libby? Ne düşünüyorsun?"

"Tüm hizmetkarlarını, aşçıların, temizlikçilerini, asistanlarını kovup, on yedi farklı lüks araç yerine tek bir normal araba sürsen, bir daha asla hindi yemek zorunda kalmazsın. İyi şeyler alabilirsin."

Motoru çalıştırdım ve gösterge paneli aydınlandığında gülümsedim. Lib, istemese de gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Etkilendi. Ve etkilenmiş olmasından rahatsız oldu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Park yerimden çıkıp garaj kapısına doğru yöneldim.

"Muhtemelen hayır. Esprili bir cevap vereceksin, bu da beni sinirlendirecek ve bu gece seks yaptığımızda, sessizce verdiğim sözü tutamadığım için sinirleneceğim."

Garaj kapısında durdum, dışarıdaki sensöre kartımı okuttum ve kapılar açılırken ona döndüm. "Bu sözü kendine ne zaman verdin? Ama bu gece seks yapmak kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

Gözleri kısılır. "Yaklaşık üç dakika sonra, beni sinirlendirecek *başka* bir şey söylediğinde."

Kıkırdarak garajdan hızla çıkıp dik yokuşu tırmanarak sokağa giriyorum. "Seni kızdırmamak için elimden geleni yapacağım."

Bu gece seni gerçekten istiyorum. İstedığın ruh haliyle gelebilirsin, ama vücudun... o benim."

"Sen bir domuzsun."

Gülümsüyorum. "Neden o insanları kadromda tuttuğumu bilmek ister misin? Neden benim gibi bakımlı birinin aşçısı olması gerektiğini bilmek ister misin?"

Libby küçük deri çantasına uzanır ve istediği şeyi bulana kadar bir süre karıştırır. Bir çift güneş gözlüğü çıkarır, takar ve bana dönüp sırtınca beni gülümsetir. "Tabii, neden senin için yemek pişirecek ve temizlik yapacak birine ihtiyacın *olduğunu* bana açıkla."

"Çünkü evimin ihtiyaçlarını karşılayan Marianne, üç oğlu olan bekar bir anne. Oğullarından biri bağışıklık sistemi zayıf. Sık sık hastalanıyor ve sürekli yanında birine ihtiyaç duyuyor. İkinci oğlu kalabalıktan rahatsız oluyor. İnsanlar etrafında çok kalabalık olduğunda bun alıyor ve saldırganlaşıyor."

"Tamam..."

"Bu yüzden ona, çocuklarıyla sürekli birlikte olabileceği bir iş verdim. Bana yemek pişiriyor, ama oğulları da sürekli yanında. En küçüğü, bağışıklık sistemi nedeniyle henüz okula gönderemiyor. Bu da kreşe ve anaokuluna gidemediği anlamına geliyor. Kalabalıktan hoşlanmayan çocuk okulu denedi, ama işe yaramadı. Şimdi o ve çocukları tamamen kendilerine ait tam zamanlı bir evleri var. Tahliye veya başka saçmalıklar konusunda endişelenmeleri gerekmiyor. Çocuklarının yemeklerini pişirirken bana da yemek pişiriyor. Çocuklarının çamaşırlarını yıkarken benim çamaşırlarımı da yıkıyor. Benim ihtiyaçlarımı karşılıyor, böylece ben zamanımı boşa harcamıyorum ve karşılığında ben ona..."

"İstikrar."

Gülümsüyorum. "Doğru. Zaten yemek pişirip temizlik yapıyor, neden bunu bana da genişletmesin ki? İyi maaş alıyor, evi ve yemeği hallediliyor, sağlık sigortası onun ve çocuklarının ihtiyaçlarını karşılıyor. En küçüğü hastanede tedavi gördüğü için izin alması gerektiğinde, ben kendi hindimi pişiriyorum ve herkes mutlu oluyor."

"Görüyorsun, senin nedenlerinin onurlu ve çok tatlı olması beni gerçekten rahatsız ediyor."

Gülümserim ve bir ışıktayavaşlarım. "Annaliese, asistanım..."

"Gerçekten, korkunç derecede güzel. Ondan nefret ediyorum ve senden de nefret ediyorum, çünkü

oraya gittiğini biliyorum. Senin gibileri tanırım, Gunner. Ve o güzel kadınla yatmış olduğunu biliyorum."

"Şey..." Işık yeşile dönünce arabayı vitese takıyorum. Otoyola doğru gidiyoruz ve kulübeme en yakın küçük kasabada market alışverişi için duracağız. "Evet, var." O arkasını döndüğünde ona doğru uzanıp elini tutuyorum. "Sakin ol Libby. Uzun zaman önceydi ama iş ahlakı yataktaki performansından daha iyi."

Burun kıvrarak bana döndü. "İğrenç!"

"Demek istediğim, o benim için seks arkadaşı olarak olduğundan daha çok asistan olarak değerlidir. Bu yüzden fazladan bağlarımızı kopardık ve profesyonel ilişkimiz tam olarak öyle kaldı; profesyonel. İşinde çok iyidir. Aslında, o olmasaydı şirketim zarar görürdü. Annaliese, on yedi yaşındayken ailesi bir trafik kazasında öldüğünde küçük kız kardeşini büyüttü. Hiç üniversiteye gitmedi, sanatçı olma hayallerinin peşinden gitmedi. Ama emin ol ki, kız kardeşinin üniversite masraflarını karşılamak için benim için canını dişine takıyor. Kız kardeşinin üniversite masraflarını ben karşılıyorum, Annaliese minnettar ve şirketimdeki pozisyonunu asla tehlikeye atmaz, bu yüzden endişelenecek bir şey yok."

"O çok güzel." Libby çenesini dışarı çıkararak dudaklarını büzüştürdü. "Senin en değerli çalışanın olması için gereken her şeyi bilmesi beni rahatsız ediyor. Bana onun kadar ihtiyacın yok."

"Bu yalan. Evet, şirketi yönetmesi için ona ihtiyacım var, ama nefes alman için sana ihtiyacım var. Yani sen olmadan şirket de yok, Griffin de yok. Hiçbir şey yok, bu da Marianne'in dünyası, Annaliese'nin kız kardeşinin diplomasının, benzer hikayeleri olan diğer tüm çalışanların hepsinin sana bağlı olduğu anlamına geliyor. Sen olmadan ben de yokum." Elini dudaklarıma götürdüm. "Sana ihtiyacım var, Lib. O yüzden uzun süre kızgın kalma, tamam mı?"

LİBBY

SPİT SHAKE

Gunner'ın dediği gibi, benim yaşadığım kasabadan pek farklı olmayan küçük bir kasabanın kenarına ulaşmak üç saat sürüyor. Orman, sanki buraya yerleşen insanlar ormanın ortasında durup burasının kamp kurmak için harika bir yer olduğuna karar vermiş gibi, kasabanın kenarlarına kadar uzanıyor.

Kulübelerine yer açmak için sadece bir ağaç kesmişler, ama iki yüz yıl sonra, birkaç ev, bir hastane, bir dolarlık mağaza ve ana cadde olduğunu düşündüğüm yerin başında Jonah'inkine çok benzeyen bir market için yer açmak için birkaç bin ağaç kesmişler.

Orada durup ilk kez ev içi bir aktiviteye başladık; birlikte alışverişe çıktık.

"Hindi yeter" diyen biriyle alışveriş yapmak sinir bozucu olur diye düşünmüştüm, ama kurabiye reyonunun önünden geçerken, tek bir paket çikolatalı kurabiye aldı. "Senin olsun. Makro değerinin izin verdiğinden fazla, ama bir hafta sonra buradan şişman ve kendinden nefret eden biri olarak çıkmayacak kadar da fazla değil."

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabilir? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz, ihtiyacım olanı nasıl bu kadar iyi bilebilir?

O arabayı çevirip uzaklaşmaya çalışırken, kolunu tutup onu birden geri çekiyorum. Arabasının üst köşesi rafa çarpıyor, ama ben onun yakasını tutup onu aşağı çekince bu tamamen unutuluyor. Gözleri eğlenceyle parlıyor, elleri kalçalarımın geliyor. Ama dudakları benimkilere değmeden önce onu durdurup gözlerine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Kurabiyeler için mi?" Dudakları en sevdiğim gülümsemeye bükülür. "Rica ederim."

"Evet, kurabiyeler için. Ama aynı zamanda, bu ayrılık için de. Benim için geri döndüğün için."

"Geri döneceğime söz verdim." Geri kalan kısmı eğilir ve dilini alt dudağı boyunca kaydırır. "Tükürük tokuşturduk. Bu tür bir sözü bozamayız."

O beni öpmeye devam ederken, ben de ağzına doğru gülüyorum. "Belki evlendiğimizde, normal bir tören yerine, tükürük tokuşturarak söz verebiliriz."

O, öfkeyle geri çekilir ve ellerini havaya kaldırır. "Yine evlilik konuşmasına başladın. Tanrım, Elizabeth. *Daha yeni* tanıştık!"

"Senden nefret ediyorum." Ondan uzaklaşıp, ellerimle bir şeyler yapmak için alışveriş arabasını çaldım. Kurabiye rafının önünden geçerken, ikinci bir paket aldım ve gülen Gunner'a orta parmağı gösterdim. "Hindi almayacağız. Sen git kendini becer."

Gunner'ın bahsettiği bu "küçük" kulübe benim dairemnden daha büyük. Bunu başarmak zor değil, ama yine de onun alçakgönüllülük gösterisi beni biraz rahatsız ediyor. Marketten ayrıldıktan yirmi dakika sonra, Gunner Range Rover'ı bir veya iki mil uzunluğunda dik bir çakıl yola çevirir. Rüzgarlı yolun her iki tarafı ağaçlarla çevrili, bu yüzden son virajı dönüp tepenin zirvesinden küçük bir açıklığa ve şimdiye kadar gördüğüm en sevimli ahşap kulübeye ulaşana kadar evi göremiyoruz.

Ev devasa, iki katlı, ama romantizm benim için hiç kaybolmuyor

İki katlı Viktorya tarzı evin üst katı kütükler ve en alt katta taşlar. Ön tarafı, garaj yolunu çevreleyen güzel papatyalarla mükemmel bir çim alan olacak şekilde uzanıyor, ancak orman diğer her yeri kaplıyor. Çam ağaçları A çerçeveli evin üzerinde yüksekte uzanıyor, böylece dalları gölge sağlıyor ve A çerçevesinin A'sını oluşturan kütükler veya taşların yerine, içini görmek imkansız hale getiren bir pencere var

içeriği görmek imkansız hale getiriyor, ama içerideyken en muhteşem orman manzarasını görecekimize bahse girerim.

Onun bu tür evleri olması neredeyse kalbimi kırıyor. Bir gün içinde Griffin Plaza'ya, Range Rover'a ve şimdi de buraya girdim. Ve burada onun elini tutuyor olmam kalbime garip şeyler yapıyor. Beynim parayı reddediyor, bu kadar kolay bir şeye sahip olma fikrini reddediyor.

Ama bu konuda el sıkıştık.

"Panik yapma, Tate. Göründüğü kadar kötü değil."

"Öyle mi?" Düşünmek için alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Çünkü bir Bishop'a aşık olmuşum gibi görünüyor. Bu Bishop'un tonlarca parası var ve vay canına, şu tesadüfe bak; bir Bishop, bir Tate ve bir sürü para. Şüpheli görünüyor."

"Benim açımdan öyle değil." Elimi çekmeye çalıştığımda elimi sıktı. "Kimse seni satın almıyor. Kimse beni satın almıyor. Paramın hiçbirisi masum insanlara zarar vererek kazanılmadı. Rahatlamam ve bu konuyu fazla düşünmeyi bırakmam gerekiyor."

"Her şeyi bırakıp benim küçük daireme taşınmayı düşünür müsün?" Gözlerine bakarak, rahatsız edici bir şekilde kirpiklerimi kırıştırıyorum. "İstasyonumun IT desteği olabilirsin, bizim gibi yılda 45 bin dolar gibi cüzi bir maaş alırsın."

Burnunu kırıştırıp şakacı bir gülümseme attı. "Bebeğim, ben bugün zaten kırk beş binden fazlasını kazandım. Hayatım boyunca bu kadar çok çalıştıktan sonra bundan vazgeçmeyeceğim. *Ama!* Eğer bu seni mutlu edecekse, sana nişan yüzüğü alacağım zaman, ucuz ve çirkin bir tane alacağım. Bilirsin, gösterişli ve dikkat çekici olanın tam tersi."

"Ugh." Elini itip arabanın kapısını açtım. "Nişan yüzüğü mü? *Daha yeni* tanıştık. Neden bana bu kadar yapışıyorsun?"

O, tavır takınmak yerine, sadece kendi tarafından arabadan inip benimle arabanın arkasında buluşmasını çok sevdim. Gunner önümüze kimseyi göndermedi – *üzgünüm, Marianne* – bu yüzden ışıklar yanmıyor, karşılama partisi yok, mumlar ya da fırında yemek yok.

Bu benim için hiç sorun değil.

Onun *kişisel bakım* ekibiyle asla tanışmak istemiyorum. Bana yemek servisi yapan veya çamaşırlarımı yıkayan onun dışında kimseyi istemiyorum.

Neden onlara ihtiyacı olduğunu anlıyorum; eğer kırk beş bin dolar kazanmışsa ve saat henüz öğleden sonra dört bile değilse, zamanını evini temizlemek yerine bilgisayarlarla yaptığı her neyse onu yaparak daha iyi değerlendirir. Çabalarını en değerli olduğu alana odaklayarak, beslemesi gereken ailesi olan insanlara da iş imkanı sağlar.

Ama bu, başka birinin benim iç çamaşırlarımı yıkamasını kabul edeceğim anlamına gelmez.

Bu zor bir sınır.

Gunner ve ben bu hafta için az eşya aldık; her birimiz küçük bir valiz, benim telefonum ve silahlarımın bulunduğu çantam ve onun uzaktan bir imparatorluğu yönetmeye yetecek kadar teknoloji içeren dizüstü bilgisayar çantası.

El çantam hariç hepsini alan Gunner, bagajı kapatır ve yine de bir elini serbest bırakarak elimi tutar ve beni eve doğru götürür.

"Bunu söylemek beni çok rahatsız ediyor..." diye gülümser. "Tamam."

"Ama evin gerçekten çok güzel. Bu kadar تنها olmasını seviyorum. En yakın komşun, ne kadar, beş mil uzakta mı?"

O başını sallar. "Öyle sayılır. Kimse çığlıklarını duymaz."

Taşlarla çevrili ahşap verandanın önündeki bir düzine kadar basamağı çıkarken gözlerimi deviriyorum. "Komik adam. Yalnız kalmayı seviyorum. Sessizliği ve inzivayı seviyorum, bu yüzden sanırım bir hafta boyunca lüks içinde yaşamak zorunda kalırsam..."

"Bu olur mu?" Ön kapıda durur, çantalarımızı yere bırakır, ellerini ceplerine sokar, bir anahtar takımı çıkarır ve kilide sokar. "Griffin Plaza gibi değil. Ama bir ara sokak da değil."

"O zaman ikisinin arasında bir şey mi?"

"Evet." Dudakları bir tarafta yukarı doğru kıvrıldı. Bir kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti, kapıyı açarak iki katlı devasa bir odayı ortaya çıkardı.

Her yerde, her duvarda, her merdiven korkuluğunda, her kapı girişinde odun kütükleri vardı. Evin geri kalanıyla aynı ahşaptan yapılmış uzun bir ada tezgahı odanın bir ucunun büyük bir bölümünü kaplıyordu.

arkasında paslanmaz elik aletler var. Dairesel bir merdiven bir st kata çıkıyor ve asma kat tipi bir balkon, oturma odasını çevreleyen uyku alanlarını çevreliyor.

Dışarıda gördüğüm A şeklindeki pencerede dönüp, tahmin ettiğim gibi, araba yolu, papatyalarla dolu bir gökkuşağı, araba ve onun ötesinde sadece ağaçlar görünce derin bir nefes alıyorum. Yol neredeyse bir mil boyunca düz bir şekilde aşağuya iniyor, bu yüzden ağaçların arasından hiçbir araba görmüyoruz, seslerini de duymuyoruz.

Bu evin içindeyken, sanki gezegendeki tek insanlar bizmişiz gibi hissediyoruz.

"Tanrım, Gunner. Küçük penisini telafi mi ediyorsun, ne?" O, antalarımızı alıp kapıdan geri geldiğinde, ben pencereden uzaklaşıyorum, çantaları yere bırakıyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

Mart ayı olduğu için karlar erimiş, ama dağ havası hala soğuk.

Bu hava, tanıştığımız zamanki hava ile neredeyse aynı. Serin, rüzgarlı, ama Gunner'ın şu anda yaptığ gibi bir erkek sizi kollarına aldığında, o kadar da kötü değil.

"Yorgun musun?" Boynumun yanına bir öpücük kondurup beni sıkıca sarıyor. "Oturmak mı istersin, yoksa tur atmak mı?"

"Saatlerdir oturuyoruz." Kollarında dönerek, "Hadi tur yapalım." diyorum. "Tamam." Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurup beni mutfağa doğru çeker. "Burası kadınlara ayrılmış alan. Genellikle burada erkekler için yemek hazırlarlar. Kadınların genellikle ayakkabı giymemeleri gerekir."

"Kesinlikle olmaz."

Gülüyor ve son teknoloji ürünü bu alanı geçiyor. "Yemek pişirmeye mi hayır, yoksa çıplak ayakla durmaya mı?"

"Hepsine hayır. Siktir git."

"Ama ben seni sikmeyi tercih ederim." Eli kalçalarımın etrafında kayarak sol göğsümü avuçladı. "Hadi ama, *polis*. Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Beni fırın ile tezgah arasındaki boşluktan çıkarır, ancak ahşap döşeme tahtasındaki en küçük boşluğu geçince tekrar durur. Sağ eliyle, çöp öğütücü için olduğunu sandığım bir düğmeye basar, ancak bu düğme

yaklaşık iki metre uzunluğunda ve bir metre genişliğinde bir dikdörtgen kaldırdı, kaldırdı ve sonra tersine çevirerek zifiri karanlığa giden başka bir ahşap merdiven ortaya çıkardı.

Bilinmeyen tam önümde açılmasıyla kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bu evde öldürülmeyi hiç kabul etmedim, Gunner. Aniden, aslında daha yeni tanıştığımızı hatırlıyorum. Belki de son yirmi yılda psikopat olmuşsundur."

"Hayır." Merdiveni aydınlatan bir ışık düğmesine basar ve beni aşağıya götürür. "Ben uzun zaman önce psikopat oldum. Eminim doğuştan böyleyim."

"Maybelline mankeni gibi mi?" Kaşlarını çatı. "Ha?"

"Hiçbir şey."

Onun bana asla zarar vereceğini düşünmüyorum, bu yüzden bu garip adamın beni merdivenlerden aşağı indirmesine güveniyorum ve her adımda sıcaklık düşüyor. Tüylerim diken diken oluyor, ama Gunner soğuğu telafi etmek için beni kendine çekiyor ve mavi ışıkların hareket eden buhar gibi görünen şeyi aydınlattığı yerde durana kadar beni kendine yaklaştırıyor.

"Sıcak küvet mi?" Onun kollarından kurtulup gölgeli ışığın içinde ilerliyorum, üç taş basamak çıkıp, havuz diyebileceğim bir şeyin önünde duruyorum, ama bu iç mekanda ve ısıtılmalı. "Lütfen bana bunun jetleri olduğunu söyle."

"Tanrım, şimdi kim çok talepkar? Küçük hanım 'Modern lüksleri reddediyorum... ama dev küvette jetler olmalı'."

"Beni kasten kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Bir elimi soğuk sıvıya daldırıp kaşlarımı çatı. "Soğuk."

"Evet, soğuk. Çünkü önce birinin buraya gelip hazırlık yapmasına izin vermedin. Isıtıcılar çalışıyor. Bir saat kadar sonra, içinde vakit geçirebileceğimiz kadar ısınmış olur. Mayo giymek yasak, ama kurabiye ve şarap yasak değil."

"Ben içki içmem, unuttun mu?" Küvetten uzaklaşıp üst kata çıkmak için yanından geçmeye çalışıyorum, ama o kolumu tutup beni durduruyor.

"Neden içki içmediğini her söylediğinde böyle kaşlarını çatıyorsun?"

"Nasıl kaşlarını çatıyorum?" Tam da öyle yapıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve vücudum ilerlemeye devam etmek isterken sendeliyorum, ama Gunner'ın kolumu saran eli beni durduruyor. "Ne? Bu benim yüzüm."

"Hayır." Kollarım bizim vücutlarımız arasında ezilene kadar beni kendine doğru çeker ve o büyük mavi gözleri ve kalın, dolgun dudaklarıyla bana bakar. Sokağın sakinleri olsun ya da olmasın, kızların onun gençken ona hayran olacağına eminim.

O, yakışıklı bir on bir yaşındaydı ve bir erkek olarak hayal ettiğim her şeye sahipti. Gunner Bishop'ın on altı yaşındaki halini hiç tanımadığım için üzülüyorum. O, okulun en popüler oyuncusu, balo kralı, tüm okulun peşinde koşacağı bir erkek olabilirdi ve ben onu dokuz yaşındayken sahiplendiğim için, hakimiyetimi göstermek için bazı kızları yere sermekten çekinmezdim.

"Lib... Hiç yakışmayan bir şekilde kaşlarını çatıyorsun. Bu çok üzücü, çok yanlış ve hoşuma gitmiyor. Bir kez olmuştu, ama yeni yeni ayaklarımızı yere basmaya başladığımız için görmezden gelmiştim. Ama şimdi ikinci kez oldu, bu yüzden soruyorum, alkolle ne sorunun var?"

"Alkolle bir sorunun yok. İçmememin sebebi de bu, değil mi? İçme, endişelenme."

"Tamam. Öyleyse neden bu konuda bu kadar katı bir tavır sergiliyorsun? Çoğu yetişkin ara sıra içki içer. İçmeme isteğini yargılamıyorum, ama öyle kaşlarını çatarken beyinde neler döndüğünü gerçekten çok merak ediyorum."

"Nasıl kaşlarını çatıyorsun?" Geri çekilmeye çalışıyorum, ama onun sıkı tutuşuyla yine duruyorum. "Hiçbir şey gibi kaşlarımı çatmıyorum."

"*Şu anda* kaşlarını çatıyorsun. Normal bir kaş çatma değil, aynı anda her şeyi ve hiçbir şeyi ifade eden türden bir kaş çatma. Midemi ağrıtan ve kalbimi sıkıştıran türden bir kaş çatma. Senin seçimlerini yargılamak için burada değilim, ama birbirimizi tanımak için buradayız, değil mi?"

"Gunner, hayır..." Uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Önce ben mi? Tamam." Sıkıca tutunur ve ben onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken çıkardığım homurtuyu görmezden gelir. "Bazen burnumu karıştırırım. Mendil işe yaramadığında ve sümük çıkmak istemediğinde, parmağımı burnuma sokup karıştırırım. Sümük karıştırma konusunda hiç utanmam."

O benim yaptığımı iddia ettiği şekilde kaşlarımı çatıyorum. "İğrenç."

"Aynen öyle. Sana o sırrı söyledim ve eğer bu sır ortaya çıkarsa, dünya başımıza yıkılır. Cidden. Zhang şu anda bana çok kızgın. O sırrı açığa çıkarırsan, o da bunu kullanır." Beni kendine doğru çekip göğsüne yapıştırıyor. "Şimdi sıra sende, seninkini söyle. Senin düşündüğün kadar korkutucu bir şey olmayacağına eminim. *Nedenini* umursamıyorum Lib. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Eğer alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışıyorsan, senin erkeğin ve koruyucun olarak sana bu şeyi sunmayı bırakmak benim görevim, değil mi? Sahip olduğum tüm evleri boşaltır ve bir daha asla o şeyi eve sokmazdım. Senin zorlu mücadeleyi biraz kolaylaştırmak için her şeyi yapardım. Ama eğer kalori sayma meselesi ise, belki bir kurabiye yerine bir kadeh şarap içmene yardımcı olabilirim."

"Ya ben alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan biri olsaydım?" diye sessizce soruyorum. "Bu durumda ne düşünürdün?"

Gözleri yumuşar. "Bu alışkanlığından kurtulduğun için senin harika ve güçlü olduğunu düşünürdüm. Sonra yukarı çıkıp içki dolaplarını boşaltırdım. Bir daha asla dikkatsizce içki ikram etmezdim. Benimle birlikte olacaksan," kaşlarını kaldırır, "*ki olacaksın*, bu da bazen güzel bir elbise giyip benimle birlikte davetlere katılman gerekeceği anlamına gelir. Bu etkinliklerde rutin olarak alkol servis edilir, bu yüzden bana alkolle bir sorunun olduğunu söylersen, seninle o tepsiler arasında durduğumdan emin olurum. Hayır demeni olabildiğince kolaylaştırırım. Ve elimde güç varsa, etkinliği tamamen alkolsüz hale getiririm." Sırtını biraz eğip benim seviyeme inmeye çalışır. "Bebeğim, hangi savaşta olursa olsun senin partnerin olmak istiyorum. Ben iyi bir müttefikim. Seni korumaya ihtiyacın olan her şeyden korurum. Senin için ölürüm, eğer bu senin iyi olman anlamına gelirse. Ama bana söylemezsen düşmanın kim olduğunu bilemem."

"Gunner, o kadar kolay değil..."

"Sadece kelimeleri söylemen gerekiyor, Lib. Onlar sadece kelimeler. Sana zarar veremezler. Ve söz veriyorum, senin hakkında farklı düşünmeme neden olacak hiçbir şey yapmadın. Hepimiz bir şekilde berbat durumdayız, değil mi? Sadece bir hafta önce kendi kardeşlerimi ortadan kaldırmayı ciddi olarak düşünüyordum. Onları şu nedenle kınamıştım..."

babalarının kim olduğunu. Bu çok saçma, değil mi? Daha da saçma olanı, eğer *sen de* kirli olsaydın, seni de ortadan kaldıracığımı kendime söylemiştim.

"Öyle yapar mıydın?"

Durur. Yutar. Düşünür. Sonra kıkırdar. "Muhtemelen hayır. Seni baştan çıkarır, sırlarını öğrenir ve sonra seni hayatının geri kalanı boyunca yatağıma bağlardım. Artık onlara erişimin olmazdı ve benim seks kölem olurdun. Gerçekten, bu mükemmel bir çözüm."

"Sen tam bir pisliksin."

O gülüyor. "Bunu çok sık söylüyorsun. Beni aşağılamak seni rahatlatıyor mu? Dikkatimi başka yöne çekme taktiğin işe yarıyor mu sence?" Başını sallıyor. "Hayır." Daha da eğiliyor, yaklaşıyor, elleriyle yüzümü kavlıyor ve burnunun ucu benim burnuma değiyor. "Bana sırlarını anlat. Neden böyle kaşlarını çatıyorsun, söyle bana. Böylece, o konuda bir daha asla endişelenmene gerek kalmaz."

"Bu imkansız."

Sabırsız bir homurtuyla boğazını temizlediğinde, gözlerimi devirip kapatıyorum ve sonra nefes veriyorum. "Ya... Ya alkol sadece bir yan etkense? Hayatım boyunca belki üç bardak içki içmiş olsam da, kendimi eski bir alkolik olarak gördüğümü söylersem ne dersin?"

Gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin benimkilerle titrediğini gördüm. "O zaman neden kendini inkar ettiğini merak ederdim. Ama ne olursa olsun, yine de seni desteklerdim. Beyninde neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Ben de oraya girmek istiyorum, çünkü burada tek başıma olmak çok yalnızlık verici."

"Çok dramatiksin." Geri çekilmeye çalışıyorum, ama Gunner'ın tarzına uygun olarak, beni tutuyor. "Alkol almıyorum çünkü... şey..." Gürültülü bir nefes veriyorum. "Çünkü bir zamanlar yatılı okulda tek başına kalan bir kızdım. Orada okuyan bazı kızları tanıyordum, tabii ki, ve babaları girişimci tiplerdendi."

Gunner'ın gözleri kısılr.

"Ekşi kızları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdanır. Boğazından gerçek bir homurtu çıkar. "Onlarla arkadaş mıydın?"

Ben alaycı bir şekilde, "Hayır. Ama ikimiz de onları tanıdığımızı biliyoruz ve ikimiz de hepimizin aynı kız okuluna gönderildiğimizi biliyoruz. Doğrusu, ben *kimseyle* arkadaş değildim. Ergenliğimin çoğunu yalnız geçirdim, ki bu tam da istediğim şeydi. Ders çalıştım, televizyon izledim, kendime saklandım. Yıllar içinde yeni oda arkadaşlarım oldu, çünkü o okulda hep paylaşmak zorundaydık. O ekşi kızlar, Hayes gibi girişimciydiler sanırım, çünkü yıllarca okula ürün getiriyorlardı."

"Şimdi neredeler?" diye soruyor. "O cadaloz kız kardeşler, neredeler?"

"Dürüst olmak gerekirse, Hayes elenene kadar üniversitede takılıyorlardı. Hayatları kolaydı ve okul masrafları, çaresiz öğrencilere ürün satarak elde ettikleri gelirin yanında devede kulak kalıyordu."

Gunner'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bir gün ülkemizi yönetecek olan insanlara babalarının ürünlerini satıyorlardı?"

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum. "Kokain, birinin final sınavlarına çalışması gerektiğinde kesinlikle enerji verici olabilir."

Gunner'ın gözleri, parçalar sonunda yerine oturduğunda genişledi. "Libby... sen..."

"Evet." Sesim çatlar ve utançtan gözlerimi yere indiririm. "Aldım. Hem de çok."

"Bebeğim?" Parmağını çenemin altına kaydırarak beni tekrar yukarı çeker. "Onların ürününü mü aldın?"

Başımı salladım ve gözlerimin arkasında hissettiğim kaşıntıyı nefret ettim. "Doğrudan onlardan değil, çünkü onlardan bir şey istemek için çok gururluyum. Ama o okuldaki tüm ürünler onlardan geliyordu, yani teknik olarak evet. Ama benim kafamda, zincirin daha aşağısındaki bir satıcıdan satın alıyordum."

"Satıcı kimdi?"

"En yeni oda arkadaşım." Yutkunuyorum ve o beni bırakınca, onun elinden kurtulup karanlık odayı geçerek hala soğuk olan suya parmaklarımı daldırıyorum. "Oda arkadaşım, tesadüf müydü, kasıtlı mıydı bilmiyorum, çok tatlı biriydi ve sonunda tekrar güvenebileceğim birini bulduğuma beni ikna etti. Darcy; çok masum ve nazik görünüyordu. İlk başta sanki... *'Yani*

"Ben denedim, sen de denemelisin" dedi. Hayır dedim. Aslında, "Hayatta olmaz" dedim, çünkü ne olduğunu biliyordum, nereden geldiğini biliyordum. O beyaz toz hakkında her şeyi biliyordum, çünkü Bishop imparatorluğunda büyümüştüm. Fazla ısrar etmedi. Pasif davrandı, bazı şeyleri dışarıda bıraktı, kafası güzelken odamızda takıldı, dışarıda olduğunda ve araca ihtiyacı olduğunda beni arayıp onu almamı istedi. Kıkır kıkır gülüyordu, aptalcaydı ve benim büyürken tanıdığım o acımasızlıkta değildi.

Elimi sudan kaldırıp, damlaların tekrar suya düştüğünde yüzeyi kırmasını izliyorum. "O kadar neşeli ve mutluydu ki, seni çok özledim Gunner. On altı yaşındaydım ve çevremdeki herkes erkeklerle tanışıyordu. Komik," diye gülümsemeye çalışıyorum. "Kız okuluydum ama yine de herkes erkeklerle tanışıyordu. Darcy bekaretini kaybetti ve bunun ne kadar harika olduğunu anlattı. Acıtmadığını, ne kadar özel olduğunu ve onun ne kadar tatlı olduğunu anlattı." Ona dönüyorum, küvete yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Ve ben tüm o yılları lanet bir süveteri kucaklayarak geçirdim. O bana bu konuları anlatırken bile, ben senin süveterini kucakladım. Evrene seni geri getirmesi için yalvardım. Ama çok uzun zaman geçmişti. Sen gitmiştin."

Kaşlarını çatmış, omuzlarını kamburlaştırmış bir şekilde ilerlerken, birkaç hafta önce spor salonunda karşılaştığım aslanı hatırlatıyor bana.

"Sınavlar yaklaşıyordu, çevremdeki herkes eğleniyordu, ama ben orada, yalnız başıma, bir süveter ve bir hayalete aşık olmuştum."

"Yani kokain denedin mi?"

Başımı sallıyorum ve gözümünden tek bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı kayarken onu siliyorum. "Evet. Onunla denemedim. Ya da başka biriyle, bu konuda. Dediğim gibi, o her zaman eşyalarını ortalıkta bırakırdı. Bu benim için ilk uyarı işareti olmalıydı; kokain ucuz bir şey değil. İnsanlar onu şeker gibi dağıtırlar. Sanırım o huysuz kızlar onu oraya bilerek koymuşlardı, tıpkı babaları Abel'in Kane ve Jay'in önüne sık sık koyduğu gibi. Son birkaç yıldır, o çocukların çalışırken katlanmak zorunda kaldıkları kokain miktarını anlatan raporlar okudum.

"Bir yanımda, babalarımızın bizi ortadan kaldırmaya çalıştığını düşünüyor, çünkü onların oynamamızı istediği oyunları oynamıyorduk.

ekşi kız kardeşler aile işine katılmışlardı, bu yüzden bağışlıkları vardı, ama ben tatillerde eve gitmeyi reddediyordum, o dünyanın varlığını kabul etmiyordum, bu da beni esasen bağlanması gereken bir sorun haline getiriyordu. Kane ve Jay polis oldular, kendilerini gizli görevde olduklarını sanıyorlardı, ama Abel'in kim olduklarını bildiğinden haberleri yoktu. Onları ele vermek yerine, o da oyun oynadı. Onlara kokain verdi ve neredeyse ikisini de öldürttü.

“On altı yaşındaki halimi kimse zeki olmakla suçlayamazdı, çünkü onların oyununa kanmıştım. Kokaini denedim ve iyi geldi. Sabah uyandığımda kendimi hasta hissetmedim. Enerjik bir şekilde uyandım ve ilk kez... şey... hayatımda ilk kez, yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. O bir dahaki sefere bıraktığımda ve ondan sonraki seferde de biraz daha çaldım. Farkına varmadan, artık yalnız değildim. Darcy'nin gittiği partileri aradım, onunla takılan erkeklerle takıldım. Hatta ekşi kızların gittiği partilere bile katıldım.”

“Bebeğim...”

“Bekaretimi kaybettim ve bunu hatırlamıyorum bile. Kiminle olduğunu hatırlamıyorum, nerede olduğunu hatırlamıyorum, ama uyandığımda bunun hoşuma gittiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra, dediğim gibi, olanları hatırlamadığım için hemen kliniğe gittiğimi hatırlıyorum. Testleri yaptırdım, çünkü iğrenç hissetmeyi durdurmanın tek yolu buydu.”

“O zaman bıraktın mı?”

Gözlerine bakarak başımı sallıyorum. “Hayır. İki yıldan biraz fazla bir süre o trendeydim. Eskiden şişmandım. Sonra korkutucu derecede zayıfladım. Acıktığımda kullanırdım. Stresli olduğumda kullanırdım. Sınavlarım yaklaşınca kullanırdım. Azgın olduğumda, ama yatağıma başka bir yabancı adam istemediğimde kullanırdım ve kendime dokunurken senin süveterine sarılırdım.” Gözlerimi yere indirdim. “Ölmüş bir çocukla tam anlamıyla bir ilişki içindeydim ve kötülüğü unutmak için en karanlık karanlığa doğru hızla düşüyordum.” Gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdum. “Hayatımın tek iyi yanı, bu tatlı çocukla dışarıda bir saat oturmak oldu. O komik, aptal ve aynı zamanda tam bir pislikti. Benimle dalga geçerdi, dizlerimin tombul olduğunu ve çok kısa olduğumu söylerdi. Ama aynı zamanda bana güven hissi verirdi ve sanki gelecek varmış gibi konuşmama izin verirdi.

gerçekten başarabileceğim bir şey. Bir sonraki *Walker, Texas Ranger* olmak ne kadar havalı olurdu diye konuştu. Oradaydı, sözler verdi, ama o gittiğinde ve o sözler ikimizden de alındığında, bununla başa çıkamadım. Yıllarca cehennemimde oturdum, sonra Darcy geldi, ayaklarıma yeni ve tamamen ironik bir başa çıkma mekanizması bıraktı ve ben ona kapıldım.

"Seni tuzağa düşürdüler, Lib. Seni o yola soktular."

"Biliyorum. Ve şimdi temizim. Spor salonuna gidiyorum, bu yüzden ne şişman ne de çok zayıfım. Ve *her şeyden* uzak duruyorum, çünkü dünyamı kontrol edebilmek için yapmam gereken bu. Bir daha tökezlemeyi reddediyorum."

Çaresizlikle yanan yoğun bakışlarla Gunner öne doğru ilerler ve ayakbaşılarımız birbirine değecek şekilde önümde durur. Elleri kollarımı sararken, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bir anda bırakırım. "Sen çok güçlüsün, Libby." Alnıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Çok cesursun." Elmacık kemiğime bir öpücük kondurur. "Senin dünyandaki herkes seni yere sermek isterken, sen ayağa kalktın. Ben kaçtım, kendime yeni bir isim verdim ve dünyadan tamamen saklandım, ve sen beni bununla yüzleştirdiğinde, sanki cesur olan benmişim gibi sana saçmaladım."

"Babalarımızın sattığı ve bizim nefret ettiğimiz uyuşturuculara kendini kaptırmadın."

"Sen de kaybetmedin." Çenemi tutup bakışlarımı yukarı çekti. "Kısa bir süre kullandın, ama kendini kaybetmedin. Hala buradasın, Walker oldun. Benim çok nefret ettiğim bu harika işi yapıyorsun. Cesursun, masumları koruyorsun ve Colum Bishop ve Raymond Tate gibi insanları sokaklardan temizliyorsun. Yapacağını söylediğin her şeyi yaptın, ama ben resim çizip bilgisayarlarla oynadım. Kendimi çok üstün, çok deli, sanki dünya bana bir şey borçluymuş gibi görüyordum."

"Dünya sana borçluydu. Bir ara sokakta yaşıyordun."

"Ve sen cehennemde yaşıyordun. En azından ben özgürdüm. İstedğim kişiyle bağ kurabilirdim. İstedğim gibi gelip gidebilirdim, istediğim her şeyi yapabilirdim ve boş zamanlarımda seninle birlikteydin. Seni çiziyordum, yüzünü inceliyordum ve güvende olduğunu biliyordum."

"Güvende olduğunu bilmiyordum." Burnumu çekip dik durmaya çalışıyorum. "Bilmiyordum."

"Daha önce gelmediğim için özür dilerim. Ertesi gün senin yanına gelebilirdim. Lanet olası pencereye vurup seni kaçırabilirdim. Gelirdin, bunca yıl boyunca bir takım olabilirdik." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur, bu sefer daha yavaş. Daha nazik. "Sokak faresi hayatımı bilirdin, ama birlikte özgür olurdum, o lanet olası sokağı yönetebilirdik." Kıkırdarak beni tekrar öper. "Boktan bir krallıktı, ama..."

"Yurt odamdan daha iyiydi," diye bitiriyorum. "Ekşi suratlı kız kardeşler, kokain ve cehennemden daha iyiydi."

O başını sallar. "Üzgünüm. Haklıydın; hepimiz kurbandık ve ne kadar kin dolu olsam da, en kötüsü ben değildim. Tüm bu öfkeyi içimde tuttum, tek kişilik ordumu kurdum ve savaşta ölmeye hazırdım..." Başını sallar. "Diğer kurbanlara karşı." "Bu yüzden bana ihtiyacın var." Gülümsayarak, o ayağa kalktığı anda ben de parmak uçlarımda yükselirim.

beni yukarı çekip dudaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor. "Toplantıdan önce sakın olmanı söylemiştim. Aklını kullanmadığını biliyordum."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacım var." Gunner ellerini vücudumda gezdirir, kaburgalarımın üzerinden aşağıya doğru inerek kalçamı avuçlar, sonra hiç uyarmadan beni tek bir hareketle kaldırır ve panikle çıkardığım çığlığı bastırır. "Sakin ol." Beni öperken merdivenlere doğru yürür ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı taşır.

İçimdeki tombul kız, beni bu kadar kolay taşımaya heyecanlanıyor.

Turumuz şimdilik sona erdi, çünkü beni bir merdiven setinden yukarı taşıyor, mutfak ve oturma odasından geçip dairesel merdiven setinden yukarı çıkarak bir sonraki kata ulaşıyoruz ve yatak odasına doğru ilerliyoruz. Dili benim dilime sihirli şeyler yapıyor. Elleri kıcımlıyor ve yoğunluyor. Ve evin kuzey ucundaki karanlık bir odaya girdiğimizde, Gunner beni, Yunan tanrıalarının yarattığı bulutlardan yapılmış olduğuna yemin edebileceğim bir yatağa indiriyor. O kadar yumuşak, o kadar lüks ki.

Beni yatırıp, dizleri bacaklarımla arasına gelecek şekilde üzerime uzanıyor. "Libby?" Saçlarımı yüzümden çekip,

üzerime yeterince ağırlığını verir, ikimiz de nefes nefese kalırız. Gözlerimi açıp onun güzel mavi gözlerine baktığımda, gülümser. "Seni bir saat tanıdıktan sonra sevdim."

Gülümserim. "Biliyorum. Ben de seni sevdim."

"Ve şimdi seni daha çok seviyorum. Çünkü ben bir erkeğim ve sevmenin ne demek olduğunu biliyorum. Rolümü biliyorum, o sözleri söylediğimde sorumluluklarımın farkındayım."

Alt dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. "Biliyorum. Seni sevmesem bile sana güveniyorum."

O gülümser. "O zaman bunu balayımız olarak kabul edelim. Şu anda evlenmek zorunda değiliz, ama zaten birbirimize ait olduğumuzu ilan ettik. İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz. O zaman balayına geçelim, güzel vakit geçirelim, sana bir daha asla kaçmayacağımı kanıtlayayım, karşılığında da..." Durur, düşünür, değerlendirir, "Benim harika hindi tarifimi deneyeceksin."

"Ugh!" Ona vurmaya çalışıyorum, ama yumuşak ve aptalca bir vuruş oluyor, çünkü hamle yapacak yerim yok. "Sen çok aptalsın, yemin ederim."

Gülerek, iki bileğimi de tutup başımın üstüne sabitler. "Evlen benimle, Libby. Cevabı zaten biliyorum, o yüzden hiç gergin değilim. Bana biraz takıntılısın, o yüzden..."

O kulüpten gelen çocuk. Aptal, kendini beğenmiş ve kibirli. Tam da aşık olduğum tipte biri. "Cevabı zaten biliyorsun." Ellerim başımın üstünde bağlı olmasına rağmen, yine de onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmayı başardım. "Evet, sanırım. Ama..."

Dudaklarını büzerek geri çekildi. "*Ama*. Her zaman bir ama vardır." Başımı salladım. "*Ama* ben Gunner Bishop ile evleneceğim, Theo Griffin ile değil." "Bebeğim!"

"Bunu gerçekleştir, Bishop. Theo'yu şirket işlerin için saklayabilirsin ve yemin ederim, ofisteyken, ihtiyacın varsa sana Theo diye sesleneceğim. Ama *bizim* dünyamızda, günlük hayatımızda ve evlilik cüzdanımda Gunner Bishop yazacak, çünkü senin her zaman sahip olman gereken isim bu."

"Sertifika Bishop'u yazamam, Lib." Gözleri pişmanlıkla parıldarken, sesi ciddileşti. "O çocuk yirmi yıl önce kayboldu, kısa bir süre sonra da ölü ilan edildi. Büyük bir denetim sorunu yaşamak istemiyorsam, onu kağıt üzerinde diriltemem

" Üzerime eğilerek, bir elini serbest bırakıp yüzümdeki ince saç tellerini çekip aldı. "Yapardım. Senin için bu kadar önemliyse, bunu gerçekleştirebilirim. Ama önce başıma gelecek beladan bahsetmeliyim. Hatta hapis cezası bile alabilirim. Bunu biliyorsun, Lib. Öylece yeni bir isim seçip, belgeleri taklit edip, paçayı kurtarabileceğini sanma."

Kaşlarım çatıldı, çünkü mantıklı bir noktaya değindi. Hepimiz büyük bir belaya bulaşmış olurduk – ben bile, bildiklerimi bildirmemekle. Ben bir polisim, suçları biliyorum ve bunları bildirmem.

"Tamam." Sesimin titremesinden nefret ediyorum. "Sertifikada değil. Ama sadece sen ve ben varken, sen Gunner'sın. Theo ile sevişmem. Onunla çocuk yapamam... Aman Tanrım." Vücudumun sönmesinden nefret ediyorum. "Çocuklarımızın adı ne olurdu?"

Yutkunur. "Griffin iyi bir isim. Güçlü, değerli ve iyi bir adamın adını taşıyor. Çocuklarımızın taşıyacağı isim ve bir gün yönetecekleri imparatorluğun adı bu. Bunu ikinci seçenek olarak düşünmeyi bırak ve bunun benim seçtiğim isim olduğunu hatırla. Bu ikinci seçenek değil, birinci seçenek. Herhangi bir isim seçebilecekken yaptığım seçim bu." Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurur. "Aslında yeni ismimi seviyorum. Onunla gurur duyuyorum. Umarım bir gün sen de duyarsın."

"Ama... Gunner, annenin sana verdiği isim. Ve Gunner, merdivenlerden aşağı koşarken gördüğüm çocuğun adı. Gunner, soğuk rüzgarda bana sarılan çocuk ve en derin sırlarımı paylaştığım çocuk." Sesim beni rahatsız eden acıklı bir titremeye kapılıyor. "Onu bırakamam."

"Sadece kağıt üzerinde gitmesine izin ver." Ellerimi bırakıyor ve nazik bir gülümsemeyle bir elini göğsüne koyuyor, böylece neredeyse aramızda eziliyor. "Ben hala aynı kişiyim. Hala üşüdüğünde sana sarılacağım ve bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok. Hala dizlerini kızdıran kibirli çocuğum ve sana 'sert nokta, yumuşak nokta'yı öğreten adam olacağım."

Milyonlarca yıl öncesine ait bir anı zihnimde canlanıyor. Kulübün ofisinde duruyorduk ve Gunner göstererek parmak eklemlerime dokundu. *Sert nokta*. Sonra boğazına. *Yumuşak nokta*. Dirseğine dokundu. *Sert nokta*. Gözüne. *Yumuşak nokta*. Dizine. *Sert nokta*. Ve son olarak kasıklarına. *Yumuşak nokta*.

"Bana bunu öğrettiğini unutmuşum." Boğazımı temizleyip, lise boyunca yutmak zorunda kaldığım aynı kederi yutuyorum. "Sanki o gün bana göstermiştin, ama sen merdivenlerin dibine bile varmadan, bu bilgi beynimden silinip gitmişti."

Gözleri hoşgörölü bir ifadeye büründü. "O benim en iyi hamlemdi, ama sen beni dinlemedin bile. Şu anda biraz kızgınım."

"Seninle evlenmek istiyorum. Ve sana Gunner demek istiyorum, en azından ikimiz baş başa olduğumuzda."

O başını sallar. "Anlaştık. Çünkü ilk hak senin."

"Tamam."

"Ama sadece ikimiz olmadığımız zaman..."

Başımı sallarım. "Theo-Aptal Yüzlü-Griffin."

O gülümser. "Şey... evet, tamam. Öyle yapalım." "Tamam."

Seni seviyorum."

Beni eğlendiriyor, ama önemli değil, çünkü birkaç saniye içinde pantolonumu ayak bileklerime kadar indirmiş ve penisinin ucu benim girişime yaslanmış durumda. "Evet de."

Kafamı sallıyorum ve o yavaşça içeri girmeye başladığında gözlerimi kapatma isteğiyle mücadele ediyorum. "Evet."

"Tükürük tokalaşması?"

Gülerek tekrar başımı sallarım. "Tükürük tokalaşması."

GUNNER

KENDİNİ BEĞENME

Jakuzide su ısınır. Sıcak kakao hazırlanır ve Libby giyinirken alkol gizlice yok edilir.

Hayatımın geri kalanını ona adadığım kadın, bir orduyu besleyecek kadar kakaosuna marshmallow ekleyerek makrolarını alt üst ediyor ve ertesi gün, mutfığa bitişik ev spor salonunu ona gösterdiğimde, tekrar sevişiyoruz.

Ağırlık kaldırmak kızımı çok tahrik ediyor.

Salı günü egzersiz yapmak, sevişmek, ormanda yürüyüş yapmakla geçiyor ve *The Office'in* tekrarları sırasında kanepede yirmi dakika uyuduğu sırada, e-postalarımı kontrol edip halletmem gereken işleri hallediyorum.

Çarşamba günü de hemen hemen aynı. Aktif kalmak, makul ölçüde iyi yemek yemek, ormanın sessizliğinde yürüyüş yapmak ve onun farkına varmayacağı zamanlarda e-postalarımı kontrol etmek. Çalıştığım için kızacağı için değil, bu kulübenin dışında boktan bir dünya olduğunu ona hatırlatmak istemediğim için.

İşte böyle geçiriyoruz balayımıza benzer bu zamanı. Birlikte, mutlu, dışarıdan hiçbir müdahale olmadan, tam da olması gerektiği gibi. Her gece yatarken bana kendini veriyor, bazen de flört oyunum işe yararsa ormanda. Her sabah birlikte egzersiz yaparken vücudunu sergiliyor. Spor salonunda, ister evde ister profesyonel olsun, konuşkan değildir. Müziğin yüksek, konuşmaların düşük olmasını ister. Benimle rekabet etmekle ilgilenmez, tekrarlarımı izleyip beni geçmeye çalışmaz, müziği değiştirsem de, yüksek sesli olduğu sürece kızmaz, ama çift

Onu görmeye çalıştığım da, o kükredi ve kafamı yemed en ve beni öldürmeden önce oradan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Acaba her zaman böyle mi olabilirdi? Yani, lüks evi karton kutular ve farelerle değiştirmek. Mutfağım da hazırladığımız yemekleri, bulabildiğimiz her yerde bulduğumuz artıklarıyla değiştirmek. Bu senaryoda spor salonu sadece bir sokak ve bulabildiğimiz her şey, ama ben lastik çevirerek başladım. Herkesin yedekte lastikleri vardır. Şu anda sahip olduğumuz teknolojiyi yıldızları seyretmekle değiştirsek bile, yine de kahkahalar, aptallıklar, şakalar olacağını düşünüyorum. Yine de birbirimizi geçmek için konuşmaya çalışırdık ve ben gecelerimi şimdi olduğu gibi geçirirdim; onu izler, uykusunda kirpikleri seğirirken resim yapardım.

Haftamız yedi gün değil de sadece birkaç dakika gibi geçiyor, bu yüzden pazartesi geldiğinde ikimizin de gitmeye hazır olmadığını fark ettiğimde, ofisimi birkaç kez arıyorum ve Libby de patronunu arıyor, ve işte böylece, zamanımızı uzatıyoruz ve çalışanlarım benim işyerinde olmadığını bile bilmiyorlar.

Her şey çok kolay geliyor. Çok sorunsuz.

Hayatın o kadar kolay olmadığını şimdiye kadar anlamış olmam gerekirdi. Mutluluğumu övünerek gösterirken daha akıllı davranmam gerekirdi, bu övünme sadece kendime olsa bile. Ama hayır, oturup mutluluğumu değerlendirmekle uğraşmıyorum. Onu yaşıyorum, kendimi Libby ile ilgili her şeyle çevreliyorum, onu her şekilde tüketiyorum.

Jay Bishop, Sophia Solomon ve Kane'in toplantı odasının girişinde nöbet tutan iki metrelik uzun boylu herif Spencer Serrano, savaşıacak kadar silahlı bir şekilde kapıma rastgele geldiklerinde, kendimi biraz hazırlıksız yakalandım.

İçgüdüsel olarak, kapıyı yüzlerine çarpmaya çalışıyorum, ancak Jay botunu kapıya dayayınca kapı geri sıcıyor. Kamuflej pantolon, siyah tişört ve nedense ruhumun derinliklerinde bana acı veren o bere giyiyor. Bu adamı tanımıyorum, kesinlikle sevmiyorum, ama onun altında sakladığı yara izini ve bunun suçlusunun Colum Bishop olduğunu bilmek midemi ağrıtıyor.

Kendi oğlunu öldürmeye çalıştı.

Kelimenin tam anlamıyla, hepimiz arasında en iyi anlaşmayı ben yapmış olabilirim. Annem öldü, ama o adamı bir saat tanıdım ve o bir saatin

sadece birkaç dakika g e ç irdim. Jay ve Kane o evde büyüdüler, onun kuralları altında işkence gördüler ve eğitildiler.

Onlarda onun yarattığı makineleri görüyorum, ama sonra yaraları görüyorum ve aynı takımda olduğumuzu anlıyorum.

"Aç kapıyı, Griffin." Jay'in siyah gözleri öfkeyle parlıyor. "Konuşmamız lazım. Ve bu konuyu erteleyemezsin."

ÜÇÜ. İki iri adam ve onların küçük balerini. Evimi dolduruyorlar, ama boyut farklarına rağmen, Sophia hala grubun lideri.

O gün Checkmate'e gittiğimde olabilecek en kötü hedefi seçtim. Görünürde hamile olan Jess'e asılmak dışında en kötü hedef.

Şu anda oturma odamda, bir tür daire şeklinde oturuyoruz. Jay ve Soph kanepede oturuyor, Lib ve ben onların karşısındaki sehpa oturuyoruz ve Spence duvarın yanında nöbet tutuyor. Bu onun işi; o bir asker ve bu görevde başarısız olmayacak.

"Ne demek sana e-posta gönderiyorum?" Sophia'nın gözlerine, sonra Jay'in gözlerine bakıyorum. "Haftalardır ofis dışında olduğumu biliyorsun."

"Komik, bugün yolda etrafa sorduk," diye karşılık veriyor Soph. "Resepsiyonistiniz öğle yemeğine çıktığınızı ve birazdan döneceğinizi söyledi."

"Bunu söylemesi için para alıyor! Libby ve ben haftalardır buradayız. Seni temin ederim, sana e-posta ile aşk mektupları göndermiyorum. Sizi hiç umursamıyorum ve e-posta ya da başka bir şekilde söylemek istediğim hiçbir şey yok."

Jay, Soph'a o kadar yakın oturuyor ki, neredeyse onun *üzerine* oturuyor. Bir yanım neden böyle yaptığını merak ediyor, ama sonra Libby'nin yanımda nasıl oturduğunu fark ediyorum. Soph'un Jay'in elini tuttuğu gibi o da benim elimi tutuyor. Soph gibi o da sessiz bir özgüven maskesi takıyor. Ve o anda Bishop kanının kalın aktığını ve onun Soph'a benim Libby'ye ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Soph, son derece sakın bir sesle, her zaman yanında taşıdığı dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirip ekranını gösteriyor. Kimse odadaki fili, yani dizüstü bilgisayarının ekranının önünü kaplayan dev Griffin logosunu fark etmiyor. Kimse benim teknolojinin en iyi teknoloji olduğunu, Griffin Industries'i artık desteklemeyeceklerine yemin ettiklerini itiraf etmek istemiyor. En iyinin yerini başka bir şey alamaz ve akıllı insanlar iş kararlarını duygularıyla değil, akıllarıyla alırlar.

"Biri dosyalarımıza erişmeye çalışıyor," diyor Soph. "Hesaplarımıza girmeye devam ediyorlar, ama sorun şu ki, biri benim eşyalarımı her aradığında, bir tür parmak izi bırakıyor."

Gözlerimi kısıyorum. Bunu biliyorum. Bu konuda ondan neredeyse daha fazla şey biliyorum... *neredeyse*. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"*Sen* bizi aradın. Bizi aradığını itiraf ediyorsun ve bu sorun değil." Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Senin düşmanımız olmadığını belirledik..."

"Bunu *biz* karar vermedik, Soph." Jay'in çenesi kalan öfkeyle titriyor. "*Sen* karar verdin ve sen her zaman odadaki en akıllı kişi değilsin."

Gözlerini devirdi. "Sana istemediğim hiçbir şeye erişim izni vermedim. Ama şimdi yeni aramalar yapılıyor. Seninkinden biraz daha beceriksizler, ama... asıl mesele şu: Bu aramalar senin sisteminden geliyor."

"Benim sistemimden mi?" Kalbim birden hızlıca atmaya başladı. "Bir daha söyle," diye homurdandım, "ve suçlamayı yeniden ifade et ki hepimiz aynı sayfada olalım."

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, aptal. Suçlasaydım, kapını çalmazdık. Seni infaz eder ve Kane ve Jess'in tatlı bebeklerine geri dönüp daha fazla kucaklaşma zamanı geçirirdik. Seni ortadan kaldırdığım ilk kişi sen olmazdın..." Lib'e bakar. Dudaklarını yalar. Yutar. "Söylediklerimi unut, memur bey." Gözleri bana döner. "Sorunlarımız olduğunu söylüyorum ve bu aramalar Griffin Plaza'daki ofisinden yapılıyorsa, ya da en azından oradan yapıyormuş gibi görünüyorsa, o zaman seninle benim aynı sorunlarımız olabileceğine inanmaya başlıyorum. Biri işimize burnunu sokmaya çalışıyor ve bunu sen yapmış olsan da olmasan da, yine de senin şirketinle bağlantılı. Birisi senin maaşını alıyor ve bizim hayatlarımızla çok ilgileniyor." Başparmağını kendine, Jay'e ve Spence'e doğru uzatır. "Bunu düzeltmek için buraya geldik ve Kane'in

Bebekler büyür ve o evini terk eder. Bu keşif gezisine katıldığında, işler daha da kötüye gidecek.

"Neden daha da kötüleşecek?"

"Çünkü o oyun oynamıyor," diye araya girer Jay. "Bu kişiyi arıyoruz, taktiksel davranıyoruz. Hatta kibar davranıyoruz ve bu adam teknik olarak bizi henüz tehdit etmediğinden, lanet olası bir Uzi ile saldırmıyoruz. Ama Kane saldıracak. Benzin dökecek ve alev makinesini ateşleyecek. Hayatının hassas bir döneminde, soru sormayacak ve kaygan bir pisliğin kaçmasını riske atmayacak."

"Teknik olarak tehdit etmediğini" tanımla. Birinin yüzüne, sonra diğerinin yüzüne bakıyorum. "Eğer bir tehdit değilse, neden bizim alanımızda bulunuyorsunuz?"

"Güzel ev." Spence etrafına bakınıyor, onaylayarak başını sallıyor.

"Onun bir tehdit olmadığını söylemedim," diyor Jay. "O bir tehdit oluşturmadı dedim. Bizim eşyalarımızı karıştırıyor, bu da nasıl bakarsan bak bir sorun. Bunu yapmak için iznimiz yok, bu yüzden onu durduruyoruz."

"Güvenliği artırın," diyorum. "Tanrım, büyükannenizden bin dolar isteyen yabancı bir prensi mi arıyoruz, yoksa bu gerçek bir tehdit mi? Sizi buradan çıkaracaksa, size yeni bir güvenlik duvarı sistemi bulurum."

"Unutma," diye homurdanır Spence. "Onun büyükannesi senin büyükannen."

Bu da bu sorunu senin de sorunun yapar."

Ve işte, bomba patladı. Jay geldiğinden beri ilk kez bakışlarını indirdi. Aile konusu açıldığında gözlerime bakamıyor. Biyolojiyle yüzleşemiyor.

"Bu bir güvenlik duvarı sorunu değil," diyor Soph. "Onun girip çıktığını görüyorum. İsteddiği dosyaları, onun sahip olmasına aldırmadığım bilgilerle değiştiriyorum, etrafı karıştırmasına izin veriyorum. Kim olduğunu öğrenmenin en iyi yolu onu incelemek, değil mi? Checkmate'e, dans okuluma, spor salonu hesaplarına giriyor. Hatta Griffin'i bile karıştırmaya çalışıyor."

"Griffin'e mi? Griffin'e girip kurcaladığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni satın almaya çalıştığın ve randevumuz arasındaki üç saat içinde senin süslü güvenlik duvarlarını aşmayı başardım. Ben *her* zaman

en zeki kişiyim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Benim lanet verilerime giremezsin, Solomon!"

"Ama sen Checkmate'e girebiliyorsun?" Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Oraya zarar vermek işin gitmiyorum ve ikimiz de biliyoruz ki sen hala istediğin zaman Checkmate'e girip şıkabilirsin. İkimiz de bunu biliyoruz ve tanıştığımızdan beri biliyoruz. Sen sadece bakıyorsun, ben de öyle."

"Hesaplarına girdin mi?" Lib elimi sıkarak beni kendine doğru çekti. "Ne zaman?"

"Üç gün önce," diye cevaplar Soph. "Bir hafta önce. Üç hafta önce."

"Gunner!"

Sadece biz yokken Theo'nun kimliğini korumak buraya kadarmış.

"Neden? Lanet olası balayındayız ve sen onların hesaplarına gizlice giriyorsun?"

Spence'in gözleri büyür. "Balayı mı?"

"Sadece bakıyordum!" diye itiraz ederim.

"Sadece bakıyordu. Bir bakıma beni denetliyor." Soph dizüstü bilgisayarını kendine doğru çevirir. "Ve umurumda bile değil. Senden saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Tıpkı senin Griffin'de düzenli dosyaların olduğunu bildiğim gibi. Çalışanlarının seviyeye göre girişleri var. Muhasebecilerin kendi dosyaları var, hukukçuların da kendi dosyaları. Asistanın çoğuna erişebiliyor ve en üstteki dosyalara sadece sen erişebiliyorsun. Bizim adam, beceriksiz olan, hala orta seviyeye ulaşmaya çalışıyor. Bazen hesaplara göz atıyor."

"Onları nasıl elde ediyor?"

"Oh," gülümseyerek, beni eliyle uzaklaştırıyor. "Onları oraya ben koydum."

"Sen..." Anlayamıyorum... İnanamıyorum... "Dosyalarımı o kadar çok karıştırıyorsun ki, dosya ekliyor ve şıkarıyorsun? Solomon! Sistemimden defol git!"

"Hiçbir şeyi karıştırmıyorum." Gözlerini devirir. "Tüm yasal dosyalarını kopyaladım, taşıdım ve yerine istediğim şeyleri koydum. Çalışanların hala her şeyin doğru versiyonlarını kullanıyor. Dosyaların taşındığını asla bilmeyecekler. Bunu bir hafta önce gece yarısı yaptım. Griffin çalışanları ertesi sabah işe gelip tekrar oturum açtılar ve hayatlarına devam ettiler. Bu arada, hackerın sadece sahte dosyalara erişimi var, verilerin

güvende, ve şimdi onun ne aradığını izleyebiliriz. Bu arada, rica ederim. Bu normalde insanlara on binlerce dolarlık danışmanlık ücreti mal olurdu.

"O satılık değil," Jay ben konuşmadan homurdanır. Öne doğru eğilir ve bana sert bir bakış atar. "O asla Griffin çalışanı olmayacak, o yüzden bu düşünceyi kafandan sil gitsin."

En kötüsü, birinin benim eşyalarım dokunmaya cesaret etmesinin şokunun ötesinde, etkilenmiş olmam. Kelimelerle anlatılamaz. O lanet olası bir dahi ve Griffin Industries'te her zaman böyle insanlara yer vardır.

"Danışmanlık bazında ne dersin?"

Soph'un dudakları hafifçe kıvrılır, ama Jay bunu hiç komik bulmaz.

"Kim olursa olsun," Jay'in elini okşayarak devam etti, "bu eyaletten bir sonraki eyalete kadar her yerde izlerini bırakıyor. Dijital ve gerçek anlamda."

Libby öne doğru eğildi. Şu anda polis mi? Müttefikimiz mi? Sadece meraktan mı merak ediyor? "Ne demek istiyorsun?"

"Aramaları Griffin'in binasında başladı." Bana sert bir bakış attı. "Plazadaki bilgisayarlara kimler erişebilir, Griffin? Bu adam her kimse, onu bir şekilde tanıyorsun." "Çok insan tanıyorum, Soph. Şirketimde yüz binden fazla kişiyi istihdam ediyor ve bunların çoğu en az bir kez Griffin Plaza'dan geçmiştir."

"Bu adam bir hafta önce oradan geçti. Dijital ayak izi hareket halinde, çünkü oradan başladı, ama şimdi seyahat ediyor."

"Soph... Ben Lib ile buradayım. Haftada bir kez market alışverişi için dağdan aşağı inmekten başka hiçbir yere gitmedik. Evden çıkmıyoruz, gerekli olan minimum düzeyde iletişim dışında kimseyle iletişim kurmuyoruz."

"Asgari düzeyde iletişim kurduğunuz kişiler kimler?" diye sorar Jay. "Burada olduğunuzu kim biliyor?"

"Şef," diyor Lib sessiz bir sesle. "Ve Theo'nun üst düzey personeli, böylece onun yokluğunda Griffin'i yönetmeye devam edebiliyorlar. Çevre gerçekten çok küçük."

"Peki, Şimdi daha da k    ld  . Burada oturup sistemimde bazı isimleri kontrol edeceğiz, sonra da toparlanıp yola çıkacağız."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece biz değil," diyor Spence. "Sen de. Hepimiz. B  y  k, mutlu bir aile."

"Biz mi? Hayır, kesinlikle hayır." Ayağa kalkıp Libby'yi de kaldırıyorum. "Sen benim evime giriyorsun, bizden senin saçmalıklarına cevap vermemizi bekliyorsun, ama karşılığında hiçbir Şey vermiyorsun."

"Sana altı saat boyunca bilgisayarımı kullandırımdı."

" znim olmadan dosyalarımı karıŐtırdın!"

"Reklamlarda g  sterildiği kadar harika olsaydın, içeri giremezdim."

" yi vuruş," Spence g  l  yor. "Seni yakaladı. O kazandı, sen kaybettin, teknolojin harika, ama g  venlik duvarların berbat. Şimdi sen de bizim gibi boyun eė ve onun d  zeltmesine izin ver. O beyin, biz ise onun   n  nde koşan kaslarıyız, b  ylece o çalıŐabilir.  antalarını topla,   nk   bizimle geliyorsun."

"Ama..." Libby panik içinde bir g  zden diğerine bakıyor. "Neden? Bize ihtiyacınız yok ki."

"Arkadaşlarını yakın tut, d  Őmanlarını daha yakın tut" s  z  n   hiç duydu mu? Jay d  Ő k bir homurtuyla ayağa kalkar, bereyi d  zeltir, sonra g  zlerimin içine sert bir bakışla bakar. "Senin hangi kategoriye girdiğine hen  z karar vermedim. Kan bağı sadakatle eşdeğer değildir. Ve aynı çene yapısına sahip olsak bile, benim çok zeki kız arkadaşımın dediğine g  re, bu seni sevdiğim anlamına gelmez. O y  zden izimizi takip edip adamı bulacağız ve her ihtimale karşı seni yakınımızda tutacağız."

"Tanıdığın Şeytan daha iyidir."

Hafifçe başını sallar. "Aynen   yle. Bir hafta kadar yetecek kadar eşya topla."

    ekiyorum. Nasıl oldu da *sıradan bir Bishop askeri gibi* emir alıyorum?

LİBBY

ROMEO

Bir şekilde, eğlenceli bir gezi olarak başlayan yolculuk, şimdi dünyanın en uzun yol yolculuğuna dönüştü. Saatlerce süren sürüş. Gunner ve ben Range Rover ile seyahat ediyor ve Jay ile Soph'un arabasını takip ediyoruz. Spence yerini değiştirip, iri cüssesini arka koltuğa katlayarak uykuya dalarken, Jay arabayı devralıyor ve gece yarısı bir yerde eyalet sınırını geçiyoruz.

Gunner değişmeyi reddediyor. Hiç dinlenmeyi kabul etmiyor ve yorgun olduğunu bildiğim için, yolculuk boyunca uyanık kalmaya zorluyorum kendimi.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, otoyol kenarındaki berbat bir otele varmak için yaklaşık on dört veya on beş saat yol alıyoruz.

Kütük kulübeden buraya. Bu, dünyanın en kötü şakası gibi, çünkü Soph bizi otele kaydettikten ve resepsiyondan dört oda anahtarı aldıktan sonra, birini alıp Spence'in yanındaki odaya giriyoruz.

Bir yatak, ayak parmağımı çarptıktan sonra attığımdan farksız küçük bir masa. Eski ama temiz bir banyo ve bir kutu televizyon.

Lüks bir hayatı bilirim. Ve imkanlarımın çok altında bir hayatı da bilirim. Her iki uç noktayı da bilirim ve titiz biri olduğumdan değil. Ama lanet olsun, kulübeyi bırakıp buraya gelmek beni neredeyse çıldırtmaya yetiyor.

"Hadi." Gunner peşimden içeri girer ve arkamdan kapıyı kapatır. "Uyumamız lazım. Gerisi bekleyebilir." Bavullarımızı sallanan masanın üzerine koyar, ayakkabılarını çıkarır ve ben kıpırdamayınca beni iterek yatağa yatırır, sonra da spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözer.

Sanırım yorgunluktan komaya girmişim. Düşünemiyorum, karar veremiyorum. Aç olmalıyım ama açlık hissetmiyorum. Kulübede hiç yemediğim kurabiye paketine bile iştahım yok. Duş almak için can atıyor olmalıyım ama tüm vücudumu yıkamak çok büyük bir iş gibi geliyor. Bugün gelenlerin sadece üç odayı doldurduğunu düşünürsek, Soph'un aldığı dördüncü anahtarın ne işe yaradığını merak etmem gerekirdi. Ama kot pantolon ve tişörtle pütürlü yatağa kıvrılmaktan başka bir şey yapmıyorum ve Gunner ayakkabılarımı fırlatıp beni kaldırıp başımı yastığa yatırdığında, gözlerimi kapatıp arkamda yatağa tırmanışını hissedebilecek kadar uyanık kalmaya çalışıyorum.

Saat sabah yedi civarı ve boktan perdelerden içeri sızan güneş ışığı uyumayı imkansız hale getiriyor, ama yirmi dört saattir yatmadık ve beynim lapa lapa oldu.

"Uyu, Libby."

Arkamda rahatça yerleşiyor, bacaklarını benim bacaklarımın altına sokuyor ve kolunu göğsüme doluyor. Boynumun arkasına hafifçe kondurduğu bir öpücük, yorgunluktan uykuya dalarken hatırladığım son şey ve öğleden sonraya kadar uyanmıyorum.

Saat tam beş olduğunda, güneş çoktan batmış ve Gunner ile ben duş alıp temizlenmek için yeterince zihin gücünü toplamışız. Beşimiz, otelimizden yaklaşık on beş dakika uzaklıktaki bir honkytonk'un önüne çekip park yerini gözden geçiriyoruz.

"Burada kiminle buluşacağız?" Arabalardan inip Range Rover'ın önünde toplandığımız anda, Gunner son bir saat içinde bana yüzlerce kez sorduğu soruyu onlara sorar. "Neden buradayız?"

"Benim için çalışan bir adamla buluşacağız," diye Soph küçümseyerek cevaplar. "Ona Romeo diyoruz. O havalı, o da bizden biri."

"Ve neden onunla buluşacağımızı bana tekrar hatırlatır mısın? Senin seçimlerine güvenmediğimden değil," O, *onun seçimlerine hiç güvenmiyor*, "ama

anlamıyorum."

"O askeri güç ve keskin nişancı. Tanıdığım en iyi nişancı."

"Kane'den daha iyi değil," diye homurdanır Jay. "Sadakatini sadakatini unutma, Sophia Solomon."

"Sizler ateş etmeyi sever misiniz?" Gunner birinin yüzüne, sonra diğerinin yüzüne bakar. Sanırım konuşmak istememişti, ama artık söz ağzından çıkmış ve üç ziyaretçimiz de kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Siktir et. Boş ver." Elim tutar ve grubun içinden geçmeye çalışır.

"Atış yapmayı seviyoruz," diye cevaplar Jay. "Çok çalışıyoruz, birbirimizle yarışıyoruz. Atış poligonundaki en iyi derecem 545, en iyi uzun mesafe derecem ise 1100 yarda. Hafif bir esintide dört atış, dört isabet." Çenesini kaldırır, sanki "aferin" bekliyormuş gibi. "Ya siz?"

Gunner, oynamakla ilgilenmiyormuş gibi omuz silkiyor. Ama çenesi başka bir hikaye anlatıyor. Çenesini sıkması, söyleyecek çok şeyi olduğunu, ama kendine bu özgürlüğü tanımadığını gösteriyor. "Bazen. Senin gibi değil."

Jay başını sallar. "Spence kasabadaki atış poligonunun sahibi. Ondan yardım falan isteyebiliriz." Kaslı kolunu Soph'un omzuna atar ve başka bir şey söylemeden onu loş ışıklı bara götürür, geri kalanımız ise sessizce bekleriz.

"Senden hoşlanmaya çalışıyor," diyor Spence. Başını Jay'in gittiği yöne doğru eğiyor. "Eskiden Griffin Tech'e aşıktı, senin evde olduğunu bilseydi, Soph'a asılmadan önce küçük bir kız gibi ciyaklayacaktı."

Gunner boğazını temizler ve eliyle dudaklarını siler. "Benim hatamdı. Yanlış hedefi seçtim."

Spence, Gunner'ı uzun bir dakika boyunca izler. Düşünür. Başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen onunla birlikte sin," diye bana doğru başını sallar, "ona çok bağlısın, bu yüzden Soph'a asılmanın iş amaçlı bir hareket olduğuna inanıyorum. Aptalca bir hareketti, ama taktikseldi ve onun bacaklarıyla ya da onu ondan çalmakla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece her açıdan kötü bir hedefti." Arkasını döner, biz de onu takip ederiz. "Senden hoşlanmak istiyor ve taktiksel olana yaklaşıyor. İş için ona asılmak, onu baştan çıkarmak istediğin için ona asılmaktan çok daha kabul edilebilir."

"Onunla yatmak istemiyorum."

Spence gülümser. "Biliyorum. Kadın polis kasabada ün salmış. O vahşi biridir ve sana da çok bağlı olduğunu görünce, hayalarını kaybetme riskini göze alacağını sanmıyorum. Bishop kardeşler senin düşmanın değil, Griffin. Onlar tanıdığım en iyi adamlar ve düşman *istemiyorlar*. Kadınlarına asılma ya da onları incitme, o zaman sorun yaşamazsın. Zaman alacak, ama kendi işine bak, yakında buradaki gerginlik azalacak."

"Bunu bize neden söylüyorsun?"

Soph ve Jay'in oturduğu masaya varmadan hemen önce yavaşlar. "Çünkü onlar benim seçtiğim kardeşlerim. Birlikte gördüklerimiz ve yaptıklarımız sayesinde bir aileyiz. Sen onların kan bağı olan kardeşisin ve bunu daha fazla inkar edemeyecekler. Şimdi içeri girip senin gerçek olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Arkadaş olabiliriz, ama emin ol ki, söylediğin veya yaptığın her şey aleyhine kullanılabilir." Durur ve bana sırtarak bakar. "Polis konuşmam hoşuna gitti mi? Seksi, değil mi?"

"Kesinlikle seksi." Spence için gülüyorum, ama Gunner, ondan başka birini seksi bulduğum için içinden homurdanınca gülüşüm daha da yükseliyor.

Masaya yaklaşıyoruz ve bir şekilde daha kolay olduğu için, Jay ve Gunner'ın arasına oturan kurbanlık koyun benim. Soph, Jay'in diğer tarafına, Spence ise en uca oturuyor. Sözlü olarak duyurmadan, erkekler kadınları ortada tutmak için birlikte çalışıyorlar, sanırım onları korumak için.

Bizi neyden koruyorlar? Ve sözsüz bir şekilde birlikte çalıştıklarını nasıl görmüyorlar?

Oturduktan kısa bir süre sonra, ön kapıda beliren uzun bir gölge, barın en az yarısının dikkatini çeker.

Hiçbirimiz buraya uymuyoruz. Buradaki diğer insanlar etek veya Wrangler pantolon, bot ve kovboy şapkası giyiyor. Birçoğunun kemerinde büyük tokaları var ve birkaçı, mahmuzları ve botlarındaki tozuyla, sanki çiftlikten gelmiş gibi görünüyor.

Ama Bishoplar kaslı tişörtler giyiyor. Spence, sanki sahip olduğu tek pantolon buymuş gibi kamuflaj pantolon giyiyor. Ve kapıdaki adam, bizim Romeo'muz, Spence gibi uzun ve geniş omuzlu. Siyah giyiniyor.

Benim gözümde devasa pazılar olduğunu düşündüğüm kasları saran bir tişört. Göğsü kalın, geniş ve boynu kalın.

O ve Spence boyut olarak rekabet edebilirlerdi, ama Romeo ortaya çıkıp grubumuza odaklandığında, Spence'in rahat tavırları bir anda yok oldu. Daha dik oturdu ve yoğun tavırlarıyla geri kalanımızı gerginleştirdi.

Neden kaslara ihtiyacımız var?

Neden keskin nişancılara ihtiyacımız var?

Ve kısa bir süre önce, o kadar heteroseksüeldim ki, kırılma riskiyle karşı karşıya kalmışken, nasıl oldu da bu bara geldim?

"Çocuklar, arkadaşım ile tanışın," diye Sophia tanıştırır. "Ona Romeo diyoruz, ve eğer öne çıkıp gerçek adını öğrenmek isterseniz, ben alfa pislik saçmalıklarına karışmam. Ya da onun mahremiyetine saygı gösterip, onun da bizden biri olduğunu bilmenin keyfini çıkarabilirsiniz."

Spence'in gözleri garip bir şekilde kısılr. Elleri yumruk olur ve dudakları inceler. Ama Romeo masanın üzerinden elini uzattığında, Spence onu tutup sıkar. "Romeo."

Romeo'nun dudakları çok azcık yukarı kalkar. "Serrano. Seni tekrar görmek güzel."

"Yine mi?" Soph koltuğunda öne doğru eğilir ve atıcısının gözlerine bakar. "Ne?"

"Sürprizleri sevmezsin, değil mi Ace?" Romeo Soph'un önünde durur ve Jay dişlerini gıcırdatarak hırıldadığında, gülerek balerinini hızlıca kucaklar. "Seni görmek güzel."

"Daha bugün konuştuk."

"Doğru." Geri çekilir. "Sesini duydum, ama yüzünü çok nadir görüyorum."

"Adın ne, asker?" Jay'in boynundaki damarlar şişer. Elini Soph'un beline dolayarak onu yanına oturur ve neredeyse kucağına çekince, Soph güler ve onu biraz daha kızdırır. "Sana Romeo diyorlar, ama ben bir isme ihtiyacım var."

"Hayır." Adam başını sallar ve Jay Bishop'ın elini sıkmamak sorun değilmiş gibi sıramızı geçmeye devam eder. Bana göz kırpar, sormadan elimi tutar ve nazikçe sıkar. "Romeo."

"Libby."

Gunner homurdanıyor. Jay homurdanıyor. Herkes kıskanç aptallar ve Romeo bundan büyük keyif alıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Libby. Spor yapıyor musun? Omuzlarının kaslı olduğunu görebiliyorum."

"Sadece bazen." Omuz silkiyorum ve Soph'un sırtışını fark edince gözlerimi kaçırıp utangaçmışım gibi davranmak zorunda kalıyorum. Utangaç değilim, ama bu adama bir kez bile gülümsersem, ikimiz de başımız büyük belaya girecek. "Ya sen?"

O gülüyor. Spence gülüyor. Ben gülüyorum. Ve sonra Gunner'ın eli benimkinin olduğu yere geliyor, göğsü adrenaline ve bazılarının benimle olan *takıntısı* olarak adlandırdığı şeyle şişiyor. "Bu kadınların ikisi de bekar değil." Aramızda başını sallarken Soph'u da dahil ediyor. "Deneme, yoksa iki elini de kaybedersin. Adın ne?"

"Romeo." Beyaz ve Portekizli karışımı gibi görünen yakışıklı adam, Gunner'ın elinden çekilir ve masanın sonuna doğru ilerleyerek Spence'in yanına oturur. "Bu adamlar hep bu kadar gergin mi?"

"Sadece kadınlarına gözle tecavüz ettiğinde. Görünüşe göre, bu hoş karşılanmıyor." Omuz silkiyor ve geniş bir gülümseme atıyor. "Bilgi son şirket bülteninde yayınlandı."

"Hiç değişmemişsin." Romeo, Spence'in omzuna vurur ve garson masamıza gelip siparişleri alırken Soph'un sorusunu görmezden gelmeye devam eder. Garip bir şekilde – ya da belki de o kadar garip değil – kimse alkol sipariş etmez. Sıradan bir bira bile. Buzlu viski yok. Erkekler soda içmeyi tercih ederken, kızlar portakal suyu ister ve bir dakika sonra içeceklerimiz geldiğinde, Romeo içkisini yudumlarken Sophia merakından deliye döner. "Her şeyi bilmemek seni öldürüyor, değil mi?"

"Evet! Söyle bana."

O gülümser. "Bu adamı Sierra olarak tanıyorum. Eskiden birlikte hizmet verirdik."

"İki tur." Spence iki parmağını kaldırır. "Genç ve çevik olduğumuz zamanlarda."

"Sen hala çok çeviksin." Romeo dirseklerini masaya dayar ve başını öne eğirir. "On iki aylık bir görevde dokuzuncu ayımızı doldurmuştuk ki o benim hayatımı kurtardı. O müdahale etmeseydi

boğazıma doğru geliyordu ki o araya girdi. O gün beni kollamamış olsaydı, şimdiye kadar ölmüş ve gömülmüş olurdum."

"Borcunu ödedin." Spence önemsemedi. "Sorun yok."

Romeo, silah sesleri ve gürültüyle dolu bir günü hatırlar gibi düşünceli bir şekilde başını sallar. "Biz iyiyiz. Soph'un adamları olduğunuzu bilmiyordum, ama bunun beni mutsuz ettiğini söyleyemem." İçkisini masaya bırakır ve sonunda Jay'e bakar. "Biri bana neden burada olduğumuzu açıklayabilir mi? Neden iki gündür berbat bir oteli izliyorum?"

"Ben de bilmek istiyorum." Öne doğru eğilip herkesin dikkatini çekerim. "Bu yolculukta neden bir keskin nişancıya ihtiyacımız var? Bu adamı görmek için burada olduğunuzu sanıyordum. Bize öyle söylemişsiniz. Gerçek bir tehdit olmadığını, sadece ima edildiğini söylemişsiniz." Dudaklarımı sıkıştırırım. "Kiminle seyahat ettiğinizi hatırlamanız gerekiyor."

"Kiminle seyahat ediyoruz?" Romeo'nun gözleri benimle Griffin arasında gidip geliyor.

"O bir polis," diye cevaplar Soph. "İş yerinde yakalama yarışmaları yapıldığında çok katı ve son derece rekabetçidir. En çok tutuklama yapanlara bedava çörek falan verilir."

"Kahretsin," diye gülüyor. "Yüzde on kadar korkuyorum, ama geri kalanım tahrik oldu." Gunner'a bakıyor. "Yatak odasında o mu sorumlu?"

"Kes şunu." Soph gülerek kaslı arkadaşına karton bir bardak altlığı fırlatır. "Tanrım, lütfen kes şunu. Bishop ailesini bu tür rekabetlere davet etmeyiz."

"Piskopos mu?" Romeo'nun kaşları yukarı kalkar. "Sen piskopos musun?"

"Hayır." Jay ve Gunner aynı anda cevap verir. Aynı şeyi söylüyor olsalar da, Jay'in rahat reddi Gunner'ın gözlerini kapatır. Bishop olmak istemiyor, ama daha da önemlisi, reddedilmek istemiyor. Theo Griffin güçlü bir adamdır ve bugünkü haline kendisi gelmiştir, ama içindeki çocuk kardeşleri olduğunu öğrenmiştir ve şimdi onlar onu istememektedir.

Elimi onun kucağına uzatıp elini kavradım. Sıkıca tuttum ve gözlerini kaldırmayınca, masadaki diğerleri fısıldayarak sohbet ederken daha da sıkıca tuttum. "Griffin?" Benden kullanmamı istediği ismi kullandım ve dikkatini çekmek için biraz daha yaklaştım. "Hey, bana bak, Mavi Gözlü."

Müzik o kadar yüksek ki, masadaki diğerleri bizi duyamıyor. Ama Gunner duyabiliyor. Burada olduğumu biliyor.

"Hey, bu barda beni kızdırma, Theo Griffin. Bir olay çıkaracağımı biliyorsun."

Sonunda, gözleri yavaşça kalkar ve benimkilerle buluşur. Reddedilmenin, gözlerindeki maviyi bir şekilde daha az parlak hale getirmesi beni öldürüyor. "Merhaba... Seni seviyorum."

Zorla küçük bir gülümseme takınıyor. "Ben de seni seviyorum.

Burada iyi misin?" "Evet, iyiyim. Sen burada olduğun sürece iyiyim."

"Burası kulübeye kıyasla biraz berbat, değil mi?"

Gülümserim ve elini kaldırıp çatlamış parmak eklemlerine bir öpücük kondururum. Dün evindeki spor salonunda ağır kum torbalarıyla antrenman yapmış ve parmak eklemleri hala bunun izlerini taşıyor. "Bu sabah bunu düşünüyordum. Kabin hakkında şikayet ettiğime inanamıyorum. *Ah, zavallı biz, küvetin jetlerini açmak için kalkmak zorunda kalıyoruz. Hayatımız çok berbat, çünkü kocaman televizyonunda sadece birkaç kanal vardı.*"

"Geri dönmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Çok fazla." O beni öpene kadar başımı kaldırıp dudaklarımı büzüyorum. "Bir daha asla parandan şikayet etmeyeceğim."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu arada, onu kafamdan çıkarmam lazım."

"Bunu yapabilir misin bilmiyorum!" Gülerек, "Onu nasıl içeri soktuğunu bulamıyorsun, onu nasıl çıkaracaksın? O, hapı atlatmış küçük bir sperm gibi."

"Ve geri çekilme."

"Ve ertesi gün hapı," diye ekledim. "O çok kararlı, ama zarar vermiyor. Aslında, onun sözüne inanırsak, o adamı başka yöne çekerek sana bir iyilik yaptı."

"Ona teşekkür etmeye hazır değilim." Beni kendine doğru çekip saçlarıma nefesini üfler. "O yüzden, sanki o benim dosyalarıma küçük cinsel yolla bulaşan hastalıklar gönderiyormuş gibi davranıp biraz daha kızgın kalacağım. Bunu unutmaya hazır değilim."

"Seni mutlu eden neyse. Hey... O Romeo hakkında ne düşünüyorsun?" Sesimi alçaltıyorum, ama nedense, başımı kaldırdığımda, bahsettiğim adam sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor.

Dudak okuma biliyor mu? Beni duyabiliyor, ama Jay ve Soph duyamıyor mu? Yoksa hala kadın polis düşüncesinden tahrik oluyor mu?

"Bilmem," diye cevaplar Gunner. Dudakları saçlarımin arasında gizlenmiş ve boğuk çıkıyor, bu yüzden Romeo'nun gözleri Spence'e dönüyor ve onlar... bir şeyler konuşuyorlar. Ne konuştuklarını bile bilmiyorum. "O rastgele bir adam ve onların." "O Soph'un," diye düzeltirim. "Jay bundan pek memnun görünmüyor."

."

O başını sallar. "Ve o Spence'in. Onların bir geçmişi var. Yani işler karıştığında, Soph'u koruyacak, sonra Spence'i koruyacak. Jay Soph'u koruyacak. Spence Jay ve Soph'u koruyacak." Bir ara verir. "Mesele şu ki, hiçbiri bizi kollamayacak."

"Biz her zaman bir takım olduk. Sen ve ben. Sorun değil. Ben böyle olmasını tercih ederim."

"Sen ve ben. Her şey boka sardığında, ki sardığından eminim..." Geri çekilip gözlerime bakar. "Her şey boka sarsacak, Lib. Bishops ve keskin nişancılarla birlikteyiz, bu iş patlayacak, o yüzden takımında kimlerin olduğunu unutma, tamam mı? Ben batırmayacağım."

Başımı sallarım ve gerginlik beni boğacak gibi olduğunda, elini tutup gülümserim. "Tükürerek el sıkışalım mı?"

O nazikçe gülümser. "Tükürük..."

Elini açıp tam ortasına tükürdüğümde sözleri boğuk bir sesle kesildi.

"Tükürük tokalaşması." Parmaklarını kapatıyorum ve dudakları tiksinti ile kıvrıldığında gülüyorum. "Unutma."

GUNNER

TAKIM BAĞI

Bir gün üç güne dönüşür. Üç gün bir haftaya dönüşür. Sonra iki haftaya.

Aynen böyle, zaman geçip gidiyor ve Libby *ile birlikte* olduğum için durum o kadar da kötü değil, ama aynı zamanda birlikte olmak istemediğimiz insanlarla da birlikteyiz.

Jay her zamanki gibi hala kızgın, Soph'un kızgın olmaması da durumu daha da kötüleştiriyor. Soph benden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve benimle her konuştuğunda Jay daha da sinirleniyor.

Elbette anlıyorum. Kıskançlık sadece lise öğrencilerine özgü bir duygu değildir ve ben bunu çocukça bir duygu olarak bile görmüyorum. Vazgeçmek istemediği bir şeyi var, ama aynı zamanda dahi bir kız arkadaşı var ve kendisi de birçok yeteneğe sahip olsa da, onun zekasına yetişemiyor. Bu konuda ona rakip olamıyor.

Ama ben yapabilirim.

Soph ve ben bilgisayarlar ve yazılımlar sayesinde birbirimize bağlandık. Birbirimize bir şeyler öğretiyoruz. O bana güvenlik duvarlarımı nasıl ve nereden aştığını gösteriyor, ben de ona başka bir yol gösteriyorum. Ona sistemine nasıl girdiğimi gösteriyorum ve sakın anlarda ona gençlik hikayelerimi anlatıyorum.

Silahlar, uyuşturucular, kadınlar... annem. Ona, bir ara sokakta geçirdiğim ilk günlerimi anlatıyorum ve çimenli bir tepede otururken, tanıştığım dokuz yaşındaki kızdan bahsediyorum, tam da o kızın üç adamın arasında sıraya girip atışlarını yapmasını izlerken. Romeo, Spence, Jay ve Libby uzun mesafe atışları çalışıyorlar. Kız onların yarısı kadar boyunda, yarısı kadar kiloda olabilir, ama çekinmiyor. O, o kadar düzgün bir polis ki

o kadar dürüst ki, son on yılda tüm boş zamanlarını atışını mükemmelleştirmek için harcadı.

"Ona biraz takıntılısın, değil mi?" Soph omzunu omzuma çarparak, dalgın bakışlarımdan sıyrıldığımda kıkırdar. Daha dik oturur ve kucağında duran dizüstü bilgisayarını düzeltir. "On bir yaşından beri mi?"

"Hayatımın üçte ikisi. Ama o üçte ikisi, Bishop soyadını taşıyan herkese karşı duyduğum lanet olası öfkeyle geçti."

Küçük bir kahkaha atarak nefesini dışarı verir.

"Biliyorum, o benim. Biliyorum, o senin erkeğin. Ve biliyorum, sonunda o sen olacaksın. Ama benim nefretim meşru bir nefretti. Buz ve ateş gibiydi. Bishop'a olan nefretim ateş, Libby ise buzdur. Yirmi yıl boyunca birbirleriyle savaştılar, şimdi buradayız, Bishop'un saçmalıklarıyla barışıyorum ve şimdi Lib'i bu yeni gözlerle görmeye çalışıyorum. Artık öfke yok, nefret yok. Aramıza nefretin girmeden onu sevmek istiyorum."

"Ona olan sevgin, geri kalan her şey için sadece bir başa çıkma mekanizması mı sence? Belki de bunu aşıp yeni dengeyi bulduğunuzda, ona artık ihtiyacınız kalmayacak?"

"Hayır." Lib erkeklerin yanında dururken gözlerimi onun sıkı vücudunda gezdiriyorum. Bacakları omuz genişliğinde açık, kolları gergin ve hazır olduğunda bir tur daha ateş ediyor. Artık kimse buradaki atışlardan korkmuyor. Kimse atışlardan korkmuyor, çünkü bizim işimiz bu. Soph ve ben, grafiti yapmaktan ve Bishop'lara ateş etmekten hoşlanan bu arkadaşlarını araştırıyoruz, diğerleri ise ateş ediyor, kavga ediyor ya da kart oynuyor. "Hayır, Bishop annemi öldürmeden önce bile onu seveceğime söz vermiştim. Her şey mahvolmadan önce ikimiz de söz vermiştik, bu yüzden doğru nedenlerle bu işin içinde olduğumu biliyorum." Gözlerimi Lib'in bacaklarında gezdiriyorum. "Sanırım onu yeni bir kişi olarak tanımam gerekiyor. Uzun zamandır nefretime takıntılıydım, şimdi dünyanın bu yönü olmadan yeni beni tanımaya çalışıyorum. Bu çok yer açıyor, ki bu harika, ama..." Omuz silkiyorum.

"Ama Colum Bishop'a kızgın olmak dışında, burada olma nedenini bulmakta zorlanıyorsun, değil mi?"

Gülümserim, altımızdaki çimleri seyrederim ve çimlerin uçlarını koparmaya başlarım. "Aynen öyle. Şirketim var, Libby var. Hobilerim var ve şimdi de pek nefret etmediğim bir sürü Bishop var gibi görünüyor. Sadece alışmak biraz zaman alıyor."

"Biliyor musun... seninle benim hikayemiz çok benzer." "Öyle mi?"

O başını sallar. "Colum Bishop, anneni öldürdüğü gibi kız kardeşimi de öldürdü. İşin ilginç yanı, Colum'un sorumlu kişi olduğunu öğrenmeden çok önce Jay ile tanışmış ve ona aşık olmuştum. Aşık oldum ve Jay'e bağımlı hale geldim, *sonra* hayatımı mahveden kişinin sevdiğim adamın babası olduğunu öğrendim. Onu akşam yemeğine davet etmemiz mi gerekiyordu? İlk çocuğumuza onun adını vermemizi mi bekliyor? Bu aile sadakati ne kadar ileri gidiyor? Çünkü o adamla aynı masada yemek yemeyeceğime emindim.

"Onun adını öğrendikten sonra, birkaç saat boyunca tam bir çöküntü yaşadım, çünkü Ellie'yi seviyordum, o benim yaşam nedenimdi. Ama Jay'i de seviyordum ve o ölmemişti. O tam önümde duruyordu. Peki kimi seçecektim? Ölmüş kız kardeşim mi, yoksa hayatta olan erkek arkadaşım mı? Ya o erkek arkadaşım, babasına bir şans vermem için bana yalvarırsa?"

"İmkansız."

O gülümser. "Gerçekten öyleydi. Ve benim çöküşüm tamamen benim hatamdı, çünkü Jay bir kez bile Colum'un tarafında olduğunu söylemedi. Kafam beni mahvediyordu, Şükran Günü yemeği ve Noel sabahı senaryolarını kafama takıp duruyordu..." Kafasını sallar. "Başa çıkamadım. Ona istediğini veremedim. İlişkimizi bitirmeye hazırlanıyordum, çünkü benim yerime ailesini seçeceğini düşünüyordum. Ama sonra... öyle yapmadı. Kafamdaki o saçmalıkları silip attı ve benim için her şeyi halledeceğine söz verdi."

"Ve yaptı mı? İşleri halletti mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir bakıma. Colum'un yaptıklarının yanına kalmasına izin vermem gerektiğini destekledi. Colum'un gözlerine bakıp ona bittiğini söylemem gerektiğini destekledi. Onu sonunda yakalayan tuzağı kurmama izin verdi ve ben e-postalarımı gönderip onunla alay ettiğimde Jay beni durdurmadı. O adama karşı hiçbir sadakati yoktu."

"Onları yargıladım," diye itiraf ediyorum sessizce. "Hepsinin aynı takımın parçası olduklarını varsaydım. Sanki bu, benim gibi piç bir çocuğun anlayamayacağı, safkan bir şey gibi. Ofisinize daha fazla Bishop'u ortadan kaldırmaya hazır olarak geldim..."

"Ama onlar onun gibi değiller," diye araya giriyor. "Bizim Bishop'lar aile babalarıdır. Sadakatleri tamdır, ama sadece sperm veren ve başka hiçbir şey yapmayan o adama değil. Bunu kendin için de hatırlamalısın; o sadece sperm verdi, gerisi senin eserin. Üçünüzün bugün olduğunuz adamlar, tamamen sizin ve sizin sıkı çalışmanızın sonucudur. O pisliğin hayaleti, senin farklı düşünmene neden olmasın."

Geriye yaslanıp bacaklarımı önüme uzatıyorum. Rahat görünüyorum ama aslında değilim. "Öldürüldüğü gün..."

"Colum mu?"

Başımı sallıyorum. "Kız kardeşinle olanlar, senin çöküşün, av, alaylar... Onun beyninden bir kurşun geçip onu öldürmesini görmek nasıl bir duyguydu?"

"İyi hissettirdi." Jay ateş etmek için pozisyon alırken, o derin bir nefes verir. "Kötü hissetmem gerekirdi, çünkü o hala Jay'in babasıydı. Orada bir tür sevgi bağı olmalıydı, bu yüzden Colum'un ölmesine duyduğum mutluluk bir günah gibi geliyordu. Ama bunu bastıramadım. Kendimi kötü hissedemedim. O öldü ve ben alnından kan damlarken gözlerinin içine bakabildim. Bunu hayal ettim ve her uyandığımda hala üzüntü hissedemiyorum."

"Peki sonra? Her şey bittikten sonra?"

"Senin şu anda yaptığını yapmak zorundaydım. Jay ile birlikte olmak zorundaydım, ama o nefret dolu film olmadan, kız kardeşimin katillerini bulma görevim olmadan. Yıllarca, onları aramak her gün yataktan kalkmamın tek nedeniydi. Onlar benim tek amacımdı, bu yüzden o amaç ortadan kalktığında, bir şeyleri kaybetmiş gibi hissettim."

Başımı sallıyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

O gülümser. "Sana söylemiştim, seninle benim hikayemiz çok benzer. Artık o nefretin yerine sevgi taşıyorum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim bir adam var – keşke evlilik teklifini doğru yapabilseydi. Artık kardeşlerim var. Bana Kane'i, Spence'i, Eric'i ve Cruz'u verdi. Hepsini. Onlar benim kardeşlerim. Ellie artık yok ama benim kız kardeşlerim de var. Onlar onun yerini tutmuyorlar ama sevgime katkıda bulunuyorlar."

Ben. Jess, Laine, Andi, Kat. Onlarca kiři var ve ben birdenbire ortaya çıkmıř olsam da ve onların sahip olduđu geçmiře sahip olmasam da, yine de beni kabul ediyorlar. řimdi Kane'in bebekleri var ve iřler daha da garipleřemez diye dūřundūđumuz anda, Gunner Bishop ortaya çıkıp bizi yine řařkına çeviriyor.

"Savunmam olarak, sana kim olduğumu söylemeye niyetim yoktu. Bu Lib'in fikriydi. O, '*Hadi n kapıdan girelim ve konuşarak halledelim*' diyordu." Glyorum. "Ben çok daha doğrudan, çok daha az *konuşkan* bir yol izlemeyi planlıyordum."

"Yapmadığın için şanslısın, değil mi? Savaş istemiyorum. Ailemi istiyorum, bu yüzden bizimle savaşmak yerine bize katılmaya karar verdiğin için mutluyum."

"Karar vermedim. Kız arkadaşımla ormandaki kulübeme gittim. Sizler bizi oradan çıkardınız ve bizim de sizinle gelmemizi istediniz.

O gülüyor. "İyi ki öyle yapmışız, yoksa bunu kaırırdık." Libby dev Romeo'ya dönüp göğsüne atlayarak ona çarptığında ona doğru başını sallıyor.

O bir Danua köpeği gibidir, bu da onu onun kedi yavrusu arkadaşı yapar. Küçük ve kırılğan *görünür*, ama konuşmaya başladığı anda, onun hiç de öyle olmadığını anlarsınız. Ve bu çelişkiler yüzünden, çocuklar onu seviyorlar. Burada nefret edilen tek kişi benim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Soph imlerin yapraklarını bana doğru fırlatır. "Jay için endişelenme. Söz veriyorum, kin tutmak ona acı veriyor. O böyle biri değil, bu yüzden sana karşı takındığı tavır, sadece somurtma şekli. Seni bizi ayırma gücüne sahip olduğunu dūřnd ve bunu kişisel olarak algıladı."

"O güce sahip değildim mi?"

O gülüyor. "Hiç de cazip değil. Param var. Çok alıyorum ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Yani para teklifin anlamsızdı. O parayla istediğim yerde istediğim daireyi satın alma özgürlüğüm var, yani Griffin Plaza'daki penthouse teklifin anlamsızdı. Sen sevimlisin Theo ve kesinlikle beni çeken Bishop genlerine sahipsin, ama benim gözümde sen Jay'in sahte versiyonu gibisin. Gerçek olanı varken neden sahte olanı isteyeyim ki?"

"Ah."

O kıkırdar. "Sadece benim gözümde demek istedim. Tıpkı Jay'in Jess'in ucuz versiyonu olması gibi. Biz istediğimiz Bishop'a sahibiz, bu yüzden seks teklifin, ima edilmiş ya da başka türlü, cazip gelmedi. Kendi Bishop'um zaten yanımdaydı ve bana aşıktı. Neden bundan vazgeçeyim ki?"

Sözlü bir cevap beklemiyor, bu yüzden tek yaptığım Libby'yi izlemek. "Tanıştığımız gün sunduğun tek cazip şey, senin beyin. Theo Griffin kesinlikle tanımak istediğim birinin beynine sahipti. Yani..." Elini bana doğru salladı. "Aynen öyle. Sen buradasın, biz arkadaşız, haftalardır beynini kurcalıyorum ve hala Bishop'la yatmaya devam ediyorum. Gerçekten de her şey mükemmel gitti."

"Çok düzenli... ve manipüle edilmiş gibi görünüyor."

Gülüyor. "Ben her zaman odadaki en zeki kişiyim. Bu gerçekten bir lanet. Oh, bak." Dizüstü bilgisayarını çevirip bana hareket eden bir nokta olan bir harita gösteriyor. "Adamımız hareket ediyor."

"Yaklaşıyor."

"Evet, ama hala kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Zeki beynini kullanıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten kim olduğunu bilmiyorum. Annaliese benim en yüksek yetkiye sahip çalışanım. Ama ona güveniyorum. Gerçekten güveniyorum. İşinde çok iyi ve sadık. Olly benim uzun zamandır arkadaşım. Hukuk ekibim işinde iyidir ve iyi maaş alırlar. Sadece bu da değil, Bishop ile olan bağlantımı bile bilmiyorlar. Tembel değildim Soph. İki dünyamı ayrı tuttum."

"O zaman belki de senin adamlarından biri değildir," diye düşünür. "Adam senin lobinde oturup bu aramaları yapmış olabilir. Tuvalette bir kabinde oturup işini yapmış olabilir ve o yerden her gün o kadar çok insan geçiyor ki, kimin kim olduğunu bilmenin imkanı yok. Adamımız ortalama bir insanın bilgisayar becerilerinden daha fazlasına sahip, ama senin ya da benimki gibi değil."

Onun sözlerinin ima ettiği anlamdan dolayı kaşlarımı çattım. "Neden böyle söyledin?" Oturup gözlerine baktım. "*Senininki gibi değil, benimki gibi değil.* Neden sadece '*bizimki gibi değil*' demedin?"

"Çünkü beceri seviyelerimiz farklı." O sırtıyor. "Ben senden çok daha senin kadar zeki değilim, bu yüzden kendi cümlemi hak ediyorum."

Omzunu o kadar sert itiyorum ki, ciyaklayarak yana düşüyor ve kahkahası Lib'in yanında duran erkeklerin dikkatini çektiği için Jay'den yepyeni bir kaş çatma kazanıyorum.

Bana çok kızgın ve bunun tek nedeni onun kızına asılmam. Onun için önemli olan tek şey o. Hayatı değil, işi değil, hatta onun kardeşini ortadan kaldırma planlarım bile değil. Geri kalan her şey onun için önemli, ama hiçbir şey onun kadar önemli değil ve onu uzaklaştırma girişimimin başarısız olması, bizi ömür boyu sürececek bir güvensizlik ve nefretin içine soktu.

Spence ile vakit geçirirken, benim duyabileceğim kadar yakınımda olduğumu fark etmediğinde, Jay'in tamamen zıt bir yönünü görürüm. O aptal ve komiktir. Grubun şakacısıdır. Bu da, öfke maskesini sadece benim için taktığı anlamına gelir.

Ama bu, bir erkeğin özür dileyebileceği bir şey değil. Ben söyleyemedim, o da dinlemezdi zaten. Bu, aşılamayacak bir uçurum. Yanlış hedefi seçtim ve şimdi onun erkeği, yani kardeşim, beni affetmiyor.

"Korkunu gösterme," Soph dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine geri koydu. "Hala onu seçiyorum. Her zaman onu seçeceğim. Yakında o da bunu anlayacak."

"Yakında onun tekliflerinden birine evet diyecek misin?" O gülüyor. "Onu duydun mu?"

Başımı sallıyorum. "Son birkaç hafta içinde sana üç kez teklif etti. Sen de sürekli hayır diyorsun. Bu benim durumuma yardımcı olmuyor, biliyorsun."

"Oh," diye eliyle beni uzaklaştırır. "Reddetmelerimin seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen onunla ilgili. Bana seyirci olmadan, büyük bir gösteriş yapmadan ve hava atmadan teklif etmeli. Alçakgönüllü olmalı ve doğru zaman geldiğinde, düzgün, sessizce ve pislik gibi davranmadan teklif etmeli. Ben bir erkekle evlenmek istiyorum, çocukla değil."

"Sen çok kötüsün." O bana vurmadan önce ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp, ayağa kalkıp erkeklerin oluşturduğu duvarın ve ortasında duran tatlı polisimin yanına doğru yürüyorum.

Spence ve onun ordu komandosu klonunun yanından geçiyorum. İronik olarak, Jay ve Lib, Lib erkekler grubunun bir parçası olduğunda birbirlerinin yanında durma eğilimindedirler. Lib'in Spence veya Romeo ile bir sorunu yok, ama

belki de genel olarak Bishops'lara ilgi duyuyordur. Soph'un benim arkadaşım olabildiği gibi, belki Lib de Jay ile aynı şeyi yapıyordur. Ve onunla bunu yapabilmesi, ama bana bir saniye bile zaman ayırmaması, beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sinirlendiriyor.

Siktir et onu.

"Lib." Elini tutup onu grubun içinden çekerek koluma takıyorum, dönüp silahını kılıfına koymasını bekliyorum. "Benimle gelir misin?"

"Tabii." Silahını yerine takar takmaz, kollarını belime dolayarak göğsüme yaslanıyor. "Selam, Soph." Hala çimlerde oturan balerinin yanından geçerken gülümsüyor.

"Saat yedide randevumuz var." Soph gözlerime bakar. "Otelde buluşalım."

"Tamam."

LİBBY

KUM SAATİNDEN AKAN KUM GİBİ

"Selam, X." Otel odamızın kapısında durup kapı çerçevesine yaslanıyorum. Kapı açık, hoş bir esinti içeri giriyor. Gunner iki oda yukarıda, Soph ve Jay'in odasının kapısında durmuş, bir sonraki planlarımızdan bahsediyor. "Kusura bakma, geldim."

"Neredesin Lib? Hiç izin almıyorsun, hiç. Vardiyadayken tuvalete bile gitmiyorsun. Mesai bitene kadar tutuyorsun. Ama sonra *bu*." Sanki ellerini havaya kaldırdığını görebiliyorum. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve birdenbire iki ay izin alıyorsun."

"Biliyorum, X. Üzgünüm. Sizi zor durumda bıraktığımı biliyorum."

"Hayır, o kadar da kötü değil. Yeterli insan gücümüz var, ama beni endişelendiriyorsun." Sesi alçalır. "İyi misin? Rehabilitasyon merkezinde olup olmadığını sormam yasaya aykırı, ama kayıp düşmüşsen falan, söz veriyorum, seni yargılamayacağım."

"Kaymadım! Tanrım, X." Romeo, Gunner'ın yanından başını uzatıp bana kaşlarını kaldırdığında sesimi yatıştırırım. "Kaymadım. Güçlüyüm. Her zamanki gibi güçlüyüm, söz veriyorum."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Omuzlarımın arasındaki kemikler çıkıncaya kadar kapı çerçevesine yaslanıyorum, sonra homurdanarak aşağı kayıp popomun üzerine çöküyorum. "Evet, biliyorum. İyiyim, söz veriyorum. Sadece biraz ara veriyorum. Orada her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, biz iyiyiz. Oz'u benimle aynı programa aldım. Daha güçlü bir takım olduğumuzu hissediyorum..."

"Onu özledin."

O güldü. "Onu çok özledim. En iyi arkadaşımın erkek erkeğe vakit geçirmem lazım. Nedenini Tanrı bilir, çünkü kavga ettiğimizden daha çok..."

Başka bir şey yok. Ama neyse. Onu özledim, onu benim vardiyama aldım ve diğerlerini de bir araya getirdik. Herkes iyi ve her şey yolunda. Arkadaşın Drake, hafta sonları biraz ekstra yardıma ihtiyacımız olursa ara sıra geliyor.

"Drake." Adını duymak bile beni gülümsetiyor. "Onu özledim."

"Biliyor musun, sanırım o bekâr, Lib. Sen ve o birlikte çok tatlı olabilirsiniz."

"İğrenç, yapma bunu, X. Çöpçatanlık yapma. Sen benim patronumsun, annem değilsin."

O gülerек ofis koltuğuna yaslanır ve menteşeler protesto edercesine gıcırdamaya başlar. O adamla o karakolda o kadar çok zaman geçirdim ki, oturduğu sandalyeyi, oturduğu yeri, hangi masanın arkasında olduğunu ve tam olarak hangi menteşelerin gıcırdandığını biliyorum. Arkadaşlarımı da özlüyorum. Oz gibi, çoğu zaman kavga etsek de, yine de onları özlüyorum. Başka kimsem yokken ihtiyacım olan aile onlardı.

Gunner ve benim ne yapacağımızı bilmiyorum, çünkü ben arkadaşlarımı bırakamam, o da arkadaşlarını bırakamaz. Yakında kendimizi imkansız bir dönüm noktasında bulacağız ve bunun nasıl biteceğini düşünmek beni çok korkutuyor.

"Üzgünüm, Lib," diye devam ediyor X, düşüncelerimin nereye gittiğinin farkında olmadan. "Yanlış bir karar verdim. Ne zaman geri döneceksin?"

"Bilmiyorum. Döndüğümde işimden olacak mıyım?"

"Hayır. Ben marka sadık biriyim ve sen zaten hak ettiğini kazandın. On yıldan fazla izin birikimin var, yani hala iyisin. Dairenin de gayet iyi. Dün gece uğradım ve kontrol ettim."

"Ah, teşekkürler. Bebekler nasıl?"

"Jessie'nin anne olduğuna inanabiliyor musun?" Sesinde şaşkınlık duyuyorum. Alex Turner, Jess'in biyolojik kardeşi olmayabilir, ama yine de birlikte büyüdüler. O ve kız kardeşi herkesin küçük kız kardeşi olarak görülüyor ve şimdi içlerinden biri bebek konusunda Alex'i çoktan geride bıraktı. "Onu görmeye gittiğimde aklım başımdan gidiyor."

"Ama iyiler mi?"

"Evet, harikalar. Jess ritmini bulmaya çalışıyor ve Kane çalışmadığı zamanlarda onun her ihtiyacını karşılıyor."

Boynumu uzatıp rüzgarlı geçidi gözden geçiriyorum ve Gunner'ın sırtını ve Romeo'nun omzunu kapıdan dışarı çıkmış olarak görüyorum. "Çok mu çalışıyor?"

"Eh. Normal saatlerde. Yapılması gerekenleri yapıyor, ama gerekenden fazla çalışmıyor. Mümkün olduğunca Jess'le birlikte ve evde olamadığında, onları bize getiriyor. Karakola, Checkmate'e, spor salonuna. Kendini iyi hissettiğinde gelip gidiyor, böylece o dinlenirken biz de onlara sevgi gösterme fırsatı buluyoruz. Biri diğerinden biraz daha büyük, ama ikisi de benim kızımdan daha küçük."

"O nasıl, Şef? Avery nasıl?"

"O da iyi. Hala berbat uyuyor. Bu beni sinirlendiriyor, çünkü Jess ikizlerin zaten oldukça iyi uyuduğunu söylüyor. Onlar iki aylık ve uyuyorlar. Avery on aylık olacak ve üç saniyeden fazla yalnız bırakılamıyor, yoksa ortalık cehenneme dönüyor."

"Annesine benziyor, çok bakım gerektiren bir çocuk."

"Biliyorum," diye gülüyor. "Onlara tasarımcı markalı şeyler alırken iflas edeceğim. Neden bir mini Jules aldım ki? Bishop'un bir mini Jess'i var, ama bir de mini Kane'i var ve eminim ki ikincisi Jess'in klonu kadar bakımlı olmayacaktır."

"Seni dinle, X. Bishop'lara karşı yumuşuyorsun. Bu günün geleceğini kim düşünürdü?"

"Onlara bunu söyleme," diye fısıldadı. Artık üç tane olduklarını bilmiyor, benim "tatilimde" ikisiyle birlikte olduğumu da bilmiyor. "Onlar iyi. Diğerini pek tanımıyorum, ama Kane... Bilemiyorum. O da marka sadık."

Ben kahkaha atıyorum. "Jess'e mi demek istiyorsun? Jess marka mı?"

"Evet. Onun için yapmayacağı hiçbir şey yok. Ona bu şekilde bakmaya devam ettiği sürece, ben de nazik davranmak zorundayım."

"O iyi biri, Şef. Oldukça nazik görünüyor."

Tek aldığım cevap bir homurtu. Çünkü X böyle biridir. Duygularını itiraf etmeyi sevmez, çünkü onun zihninde bu bir zayıflıktır. Ateşli bir şekilde sever, ama o dört harfli kelimeyi söyleyeceği çok az kişi vardır.

"Her neyse. Jess ikisinden de birer tane yaptı, bu da belki de başka bir bebek daha denemeniz gerektiği anlamına gelir. Sırrı bu olabilir: ilki Jones, ikincisi Turner olabilir."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "İkincisinin de Jules'un klonu olma ihtimali çok daha yüksek. Benim şansım Bishop'un ki gibi değil."

Gülerek, karşımdaki kapının çerçevesine ayaklarımla tırmanıp sohbet etmek için yanına sokuluyorum. "Sizi özledim çocuklar, X. Tatilde olmama rağmen evimi özlemem çok garip."

"Ne zaman geri döneceksin, evlat? Biz de seni özledik. Oz, sen burada olup ona haddini bildirmediğin için çok kibirli davranıyor. İstasyonun içinde bir kahraman gibi dolaşıyor. Oğlu da onun arkasında dolaşıyor."

"Benny mi?"

"Evet. Birbirlerinden nefret ediyor gibi davranıyorlar, ama Ben her fırsatta Oz'un peşinden ayrılmıyor. Ya da spor salonundalar. Sparring yapıyorlar, sonra çocuk kimse görmüyor sanır gibi Miss Evie'ye bakıyor."

"Babası biliyor mu?"

Gülüyor. "Evet. Kimse Aiden kadar yakından izlemiyor. Benny bir sonraki doğum gününden önce ölecek ve küçük bir kızın babası olarak, onu izlemeyeceğim bir zaman aralığı garanti ettim."

"Ne?" Gülerek soruyorum. "Sonunda Rollers'ın tarafına mı geçtin? Onlardan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama sonra kızım ve oğullarım aklıma geldi. Meğer o oğlanları daha çok nefret ediyormuşum. Sonunda bir tür anlaşmaya vardık. Hâlâ sohbet etmiyoruz ya da birlikte bira içmiyoruz, ama eğer bir genç, dokunmaması gereken birine dokunduğu için öldürülürse, ben bile kızmayacağım."

"Korkunç." Kahkaham küçük baloncuklar halinde çıkıyor ve Gunner'ın dikkatini çekiyor. Başını yana eğip bir anlığına beni izliyor; meraklı ama temkinli. O her zaman temkinlidir. "Neyse, X." "X"i daha yüksek sesle söylüyorum, böylece Gunner kiminle konuştuğumu anlasın. "Yüzmeye falan gideceğim. Plaj beni çağırıyor."

"Evet, bunu yüzüme vur, Tate." O homurdanır ve ben o istasyondaki her sesi bildiğim için, ağır botlarının masasının üstüne çarptığı anı bilirim. "Bu arada, ben bu yerde köle gibi çalışıp tüm çocukları düzgün bir şekilde yürümelerini sağlamak zorundayım."

"Mesleğin asil. Gurur duymalısın."

O gülümser. "Sakin ol, Lib. O sudayken beni düşün."

"Muhtemelen düşünmeyeceğim," diye alay ediyorum. "Bu çok tuhaf olurdu."

"Sen garipsin," diye homurdanır. "Çabuk eve gel, tamam mı? Bunu şef olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum. Seni uzun zamandır tanıyorum, seni bir nevi kardeşim gibi görüyorum, tamam mı? Beni bu kadar endişelendirme."

"Yakında eve döneceğim. Söz veriyorum." Gunner, Jay'in odasından çıkıp bana doğru gelirken gülümserim. "Gitmem gerek. Ama yakında tekrar ararım."

"Tamam, seni seviyorum Lib. Kendine iyi bak."

"Şey..." Kalbim durur, ama bunu kimse bilemez, en azından Alex bilemez, çünkü telefonu kapatır. Gözlerim büyür, kaşınır ve ellerim titrer.

"İyi misin?" Gunner bacaklarımın yanında durup çömeldi, böylece neredeyse aynı seviyedeydik. Dudakları, bir zamanlar tanıştığım çocuğu anımsatan şakacı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Beni sevdiğini söyledi."

"Kim?" Kaşları birbirine yaklaşır. "Şef seni kontrol ediyor mu?"

"Hayır." Ellerimi kucağıma bırakıp şok içinde onlara bakıyorum. Ben... kelimelerim tükendi. "Hayır. O tür bir aşk değil. Beni kız kardeşi gibi gördüğünü söyledi. Beni endişelendirdiğimi ve beni sevdiğini söyledi."

"Uzun zamandır onun polisiydin. Seni neden öyle gördüğünü anlayabiliyorum."

"Doğru. Ama daha önce hiç söylememişti. Şey..." Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Bana sevdiğini söyleyen ilk kişi sendin..." Beni kendine çekmeye çalıştığında eliyle mücadele ettim. "Gerçekten. Şimdiye kadar, bana bu sözleri söyleyen tek kişi sensin."

"Hiç
mi?"

Başımı
salladı
m.

"Yani yirmi yıl boyunca yokken?" Hayır anlamında başımı salladım. "Hiçbir şey. Asla."

"Bebeğim..."

"Ve şimdi sen de söylüyorsun. Artı X. Sanki bir salgın gibi."

Gözleri mizahla parıldıyor. "Buna aile denir, bebeğim. Biz çok uzun zaman önce aile olduğumuzu ilan ettik. Şimdi sen başkalarına da yayılıyorsun. Patronun var, bir de o diğer, kibirli olan."

"Oz mu?"

Kıkırdar. "Evet, o. Bir de bahsettiğin tek bacaklı adam var."

"Cruz."

O başını sallar. "Dün gece Jay ile akşam yemeği yedin. Biz de oradaydık, ama sen ve Jay sohbet edip güldünüz, bizler ise üçüncü, dördüncü, beşinci tekerlek gibiydik."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Kızgın mısınız? Öyle yapmak istememiştim."

"Hayır. Elin benim kucağımdaydı. Sen de benim yanımdaydın, ama o aptal her ne diyorsa seni mutlu etti. Öyleyse ben kimim ki buna kızayım?"

"Bu Bishop genleri," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Onları görmezden gelmek imkansız."

"Mm." Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Sadece kendine söz verdiğin kişiyi unutma. Onunla arkadaş olabilirsin. Asla kızmam. Ayrıca, senin aracılığınla onu tanımama yardım ediyorsun. Bana sana gösterdiği gibi davranmıyor. Bu yüzden seni izliyorum, seninle konuşurken onu izliyorum. Neredeyse aynı şey."

"Seni seviyorum." Elimi boynuna doladım ve dudaklarımız değene kadar onu kendime doğru çektim. "Gerçekten, gerçekten seviyorum."

"Biliyorum." O sırtarak, "Bana biraz takıntılısın."

"Selam, Priss." Spence, kulağına bir telefon dayamış ve yüzünü neredeyse parçalayacak kadar geniş bir gülümsemeyle en son odadan çıkar. "Şu anda sesini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Spence'in mutluluğu için gülümserim. Evde, bu yolculuğa çıkmadan birkaç hafta öncesine kadar hiçbirimizin bilmediği bir kız arkadaşı var, ama gülümsemesi bir anda kaybolur. Kasları gözle görülür şekilde şişer ve gözleri neredeyse siyaha döner, bizim odanın yanındaki odasına koşar ve kapıyı çarpar.

Derin sesi duvarın ötesine ulaşır. "Abigail?
Bebeğim, ne oldu?"

GUNNER

THEO PLUS TWO

"Theo Griffin! Hemen buraya gel!" Jay'in sesi odasından patlayan bir bomba gibi yankılanıyor. "Bishop!"

Önce Spence, şimdi de Jay. Lib'in gözlerine bakarak ona sorarım, ama belli ki o da bir şey bilmiyor. Jay kapısından içeri girer ve gözlerinde cinayet işleyen bir bakışla koridorda durur. "Buraya gel. Hemen."

"Ne oluyor lan?" Ayağa kalkıp Lib'i kaldırmak için elimi uzattım. Jay tartışmak için kalmadı, bunun yerine bizi Soph'un dizüstü bilgisayarıyla masada oturduğu odaya girmeye zorladı. "Ne?"

"Şuna bak."

Jay, ben sinirlendiğimde yaptığım gibi odasında dolaşıyor, ama Soph dizüstü bilgisayarı çevirip ekranın çoğunu kaplayan bir e-postayı gösterdiğinde onu görmezden geliyorum.

Alıcı: AcesAndEights

Gönderen: Checkmate

Aces,

Eğer dürüst olmaya hazırsanız, ben de konuşmaya hazırım.

Hiç böyle olmak zorunda değildi. Bishoplar gerçeği söylemeyi bilselerdi, bugün hiçbirimiz burada olmazdık.

Bishop ailesinin serveti ilgimi çekiyor. Nasıl para kazandığınız ilgimi çekiyor.

Düşmüş bir kralın kanı olmak sana dokunulmazlık hakkı vermez, bu yüzden geriye kalan tek şeyin gerçek ve onurdur.

Yirmi yıldan fazla bir süre önce bu savaşa zorla sürüklendim. Masum bir çocuk, elinde ve zihninde hiçbir şey olmadan savaşa sürüklendi.

Ama bu adil değil, değil mi?

Ben size hiç zarar vermedim, ama siz bana zarar verdiniz.

Biri konuşmalı, açıklamalı ya da bedelini ödemeli.

"Ne oluyor lan?" Jay takip etmeyi bırakıp dolaptan bir çanta kapar ve içine silah ve nakit para doldurmaya başlar. Lib'in kaşları yukarı kalkar. Bu adamların her zaman silah taşıdıklarını biliyoruz, ama genellikle bu konuda oldukça ihtiyatlı davranırlar. Jay ise sanki protein barlarıymış gibi birbiri ardına tabancaları çantaya dolduruyor. "Neden bize iki ay önce senin anlattığın hikayenin aynısını anlatıyor? Neden onun e-posta adresi *senin* e-posta adresinle aynı?" Durur ve gözlerimin içine bakar. "Senin oyunun ne lan?"

"O ben değilim. Az önce dışarıda oturmuş Lib ile konuşuyordum."

"O değildi," diye onaylar Soph. "Ama her kimse, burada."

"Burada mı?" Jay pencereye koşar ve perdeleri açar. "Ne kadar yakın?"

"Yaklaşık yirmi mil uzakta," diye mırıldanır.

E-posta, ekranının bir tarafında kalıyor, böylece ben de tekrar okuyabiliyorum, ama parmakları klavyenin üzerinde uçarak bu adamın tam yerini bulmaya çalışıyor.

"Çocuklar, bu herifin kim olduğunu bilmiyorum."

"Senin adını biliyor," diyor Romeo arkamdan. "Ve ilk aramalar Griffin Plaza'da başlamış."

Soph başını sallar. "Bu kesinlikle bağlantılı. Ve seni belaya sokmak istiyor."

Düşmüş bir kralın kanını taşımak sana dokunulmazlık hakkı vermez, bu yüzden geriye kalan tek şeyin gerçek ve onurdur.

"Yine Bishop kanı." Libby elimi bırakır ve yatağın önünde yavaşça bir tur atar. "Her şey yine Bishop kanına dönüyor. Yirmi yıl önce bu savaşa zorlandığını söyledi." Durur ve bana bakar. "Diğerlerimiz gibi. O zamanlar hepimiz çocuktuk."

"Frankston olabilir mi?" diye düşünürüm. Hepsi durup bana bakarken, birinin yüzünden diğerinin yüzüne bakarım. "Frankston o kulüpteydi, o

gün. O ve Tate hayatta kalan tek erkekler. "İkisi de hapiste," diye ısrar ediyor Lib.

"Evet, ama sen bunca zamandır Tate'in peşindeydin. O da olabilir, ama senin yakın olduğunu biliyor. Frankston ise ayrı bir yerde tutuluyor. O olabilir mi?"

"Hâlâ hapiste," Soph bilgisayar ekranından okur. "Temel kantin bakiyesi var. Ekstra para kazanmak için yaptığı bir işi yok. Bir süre çamaşırhaneyi denedi, ama diğer adamlar onu sürekli rahatsız etti, bu yüzden onu kovdular."

Ellerimi saçlarıma gömdüm, ama durup Soph'a baktım. "Onu mahvediyorlar mı?"

Gülümsüyor. "Şükran Günü hindisi gibi dolduruldu. Sık sık. Ve çoğunlukla onun isteği dışında."

"Benim tarafımdan hiç sempati yok." Ellerimi indiriyorum. "Tamam, belki Frankston değildir. Artık hiçbir şeyi kontrol etmiyor ve hala hapiste."

"Kimse ekşi kız kardeşlerin nerede olduğunu kontrol etti mi?" Lib'in gözleri benimkilerle buluştu. "Bunun bir erkek olduğunu *bilmiyoruz*, değil mi? Onlar da olabilir."

Soph bize döner. "Ekşi kız kardeşler mi?"

"Stella ve Zoey Slutface," diye cevap veriyorum. "Kız kardeşler, sürtükler ve zorbalar."

Soph güler. "Gerçekte ne hissettiğini söyle, Griffin. Hazır başlamışken, belki de bana onların gerçek isimlerini de söyler misin? 'Sürtük surat' pek popüler değil."

"Stella ve Zoey Hayes," diye ekler Lib. "Yıllar boyunca üniversitede çok zaman geçirdiler, ama tek bir derse bile girdiklerini sanmıyorum."

"Dağıtıcılar mı?"

Lib başını sallar. "Kane, Hayes'i ortadan kaldırıncaya kadar Hayes'in parasını sömürdüklerini biliyorum. Ondan sonra onları kontrol etmeyi hiç düşünmedim. Artık benim dünyamın bir parçası değillerdi ve geri dönmek istemedim."

"Sorun yok." Soph'tan uzaklaşıp Lib'i kollarıma alıyorum. Bu oda Spence hariç herkesle dolu, bu da onun kulağının arkasındaki yumuşak cilde dudaklarımı bastırduğım da hiç mahremiyetimiz olmadığı anlamına geliyor.

"Sorun değil. Oraya geri dönmek zorunda değilsin. Bu senin sorumluluğun değil."

"Görünüşe göre AC'de bir yerde fahişelik yapıyorlar." "Fahişelik mi?" Jay, Soph'a sorar.

"Gerçekten mi?"

"Kayıtlara göre kumarhanede çalışıyorlar. Zenginlere içki servisi yapıyorlar, ama ben yaratıcı beynimi kullanıp satır aralarını okuyacağım."

"Lüks eskortlar." Lib kollarımdan kurtulup Soph'a döner. "Buraya çalışmak için geldiğimizi ve duygularımızın işimize engel olmasına izin vermememiz gerektiğini biliyorum, ama kira parası için bedenlerini satmaları beni mutlu ediyor. Bu hepimizi biraz daha iyi hissettiriyor, değil mi? İroni çok güzel."

"Kimse burada duygularımızı yaşamamıza izin verilmediğini söylemedi, Chick Cop." Jay çantasını kapatıp arkamızdaki yatağa atar. "Orospular, sarkık yaşlı adamların kendilerine sürtünmesine izin verebilirler. Onların artık hayatın tadını çıkarmadıklarını, incittikleri insanların öldüğünü veya acı çektiğini bilmek iyi hissettiriyor."

"Geçen yıl ara sıra bir haftalık tatiller yaptılar," diyor Soph. "Ama abartılı bir şey yoktu. Uçak bileti yok, kredi kartı harcamaları yok. Babaları öldükten sonra mütevazı bir hayat sürüyorlar."

"Kane'e bir puan. O orospu çocuğunu ortadan kaldırdı."

"*Seninkileri hiç incitmedim, ama seninkiler benimkileri incitti.*" Soph'un gözleri bizimkilerle buluşur. "Kane'in Hayes'i ortadan kaldırması buna uyuyor, değil mi?"

"Tam olarak öyle değil," diye itiraz ediyorum. "Bir Bishop bir Hayes'i ortadan kaldırdı, ama Hayes'in Bishop'a hiç zarar vermediği de söylenemez." Jay'e dönüyorum. "Alındaki yara izini tekrar göstermek ister misin? Çünkü o kurşun Hayes'in silahından çıktı, değil mi?"

"yle." Elini kaldırıp başparmağıyla alt dudağını ısırıyor. "Ama o e-postayı yazıldığı gibi kabul edelim mi? Onlar bizimkine hiç zarar vermediler mi? Çünkü herkes kendi hikayesinde iyi adam olduğunu düşünür. Belki de doğruyu söylüyorlar ve onlarınki bizimkine gerçekten zarar vermedi, ya da belki de bu pislik sadece kurban zihniyetine sahip ve asla gerçekleri söylemeyecek."

Romeo odaya girer ve kollarını kavuşturur. "Bunu hayatımıza yönelik bir tehdit olarak ele alalım. Konuşmaya hazır olduğunu söylüyor, o halde

buluşmayı organize edelim. Nerede ve ne zaman olacağını biz belirleriz. Tamamen kontrolün bizde olacağı şekilde ayarlarız ve bu işi hallederiz."

"Sophia!" Spence odasından fırlayarak çıkar ve kapıyı çarparak duvarları titretir. "Bunu bitir! Eve gitmem gerek."

Soph gözlerini devirip arkasını döndü. "Evet, bunu zaten söyledin."

"Hayır, anlamıyorsun. Kız arkadaşımın arkadaşı öldü. Hepimizin desteklediği, hasta olduğu için. O öldü, bu yüzden şimdi bunu bitirmeliyiz. Artık uzak durmayacağım. Denedim, balerin. Gerçekten denedim ve daha önce hiçbir görevi yarıda bırakmadım, ama o evde arkadaşı için ağlarken ben burada kalamam."

"Kız öldü mü?" Romeo'nun komando görünüşü kaybolur ve çok daha savunmasız bir hali ortaya çıkar. "O sadece on yedi yaşında, değil mi?"

"Evet! O daha bir bebek!" Spencer bağırır. "O bir çocuk, hastaydı, erkek arkadaşı zayıf bir pislik olduğu için onu terk etti ve şimdi o öldü. Bu hayatı bir daha yaşayamayacak. Balo gecesine gidemeyecek. Hiçbir şey yapamayacak, çünkü..."

"Çünkü o öldü," diye tamamlar Romeo. Sophia'ya döner. "Görüşmeyi ayarla. Ben de henüz eve gitmedim, bu işi hallet, bitirelim, sonra bir süreliğine çantalarla yaşamaktan kurtulalım. Benden bu kadar." Soph itiraz etmeden önce arkasını döner. "O e-postayı cevapla, Sophia. Görüşmeyi ayarla."

İKİ GÜN SONRA

Hayatın bu kadar garip bir şekilde gelişmesi ne kadar ilginç. Böylesine riskli bir dönemde Jay Bishop ile bu kadar yakın çalışacağımı hiç beklemiyordum, ama işte buradayım, ağaçların, dalların ve yaprakların arasında karnımın üstüne yatmış durumdayım. Jay solumda sadece bir metre, Libby ise sağımda yarım metre uzaklıkta.

Spence ve Romeo, buluşma yeri olarak belirlediğimiz vadinin karşı tarafında yerlerini almışlar ve Soph, ziyaretçimizi beklerken hayatı tehlikede değilmiş gibi davranarak aşağıda arabanın yanında duruyor.

Theo adında bir adamla buluşmayı kabul etti.

Altımız iki gün boyunca bir odada bu konuyu tartıştık. Üçümüz Colum Bishop'ın dünyasını biliyoruz. Romeo askeri bilgisini paylaşıyor ve Spence ile fikir alışverişinde bulunuyor, Soph ise zekasını katıyor ve hepimizi doğru yolda tutuyor.

Hedefimizin kim olduğunu bilmiyoruz, ama görünüşe göre bu hedef bize gelmeye istekli.

Konuşmak için.

"İnanılmaz şeyler gerçek olamaz" derler ya. "Theo" da öyle olabilir, belki gerçekten sadece konuşmak için buradadır, ama öyle olmadığı ihtimaline karşı, Soph'un şu anda ona doğrultulmuş beş keskin nişancı tüfeği ve beş iyi eğitilmiş nişancı var.

Bugün tüm bunları sona erdirelim.

Jay'in beni hala yakınında tutmasına kızamıyorum bile; arkadaşım olduğum için değil, onun dünyasında ben şeytan olduğum için.

"Araba yaklaşıyor, bin metre doğuda." Jay'in sesi derin, alçak ve iş modunda. Yaklaşan arabayı görüş alanında tutmak için başını biraz sağa çeviriyor. Kızının bu savaşta ölmesine izin vermeyecek.

"Görüyorum," diyor Soph, hepimizin taktığı kulaklıklara fısıldayarak. "Henüz onu görmüyorum."

"Yol virajlı," diye cevaplar Jay. "Ve kir yok, toz yok. Herkes rolünü anladı mı?"

"Evet," Romeo'nun sesi kulağımda cızırdar. "Onu dinleyin. Onu susturun. Siktirin gidin evinize. Ailemi özledim."

"Neredeyse bitti," diyor Soph. "Dikkatli olun, çocuklar. Bugün ölebilecek tek kişi benim."

"Ben senin yanıdayım, Sugar Plum." Jay'in vücudu, karanlık SUV'nin yaklaşmasını izlerken benimkinin yanında resmen titriyor. "Benden asla şüphe etme."

SUV yeterince yaklaştığında, hepimizin hissettiği hava değişir, ama en çok da gözlerimiz buluştuğunda Libby ve benim hissettiğim hava değişir.

İki yolcu var. Kadın.

"Lanet olası ekşi kız kardeşler de işin içinde."

Libby'nin sesi kısılıyor, ama sonunda neredeyse onun için endişelenmeme neden olacak bir küfür dizisiyle bitiriyor. Neyse ki Libby içselleştirme konusunda pek iyi değildir. Bunun onu mahvedeceği konusunda endişelenmeme gerek yok.

Küfürler yağdıracak, hayatı boyunca yapmak istediği atışı yapacak ve sonra yolumuza devam edeceğiz.

Bu onun için bir aksilik olmayacak.

Hepimiz aynı sisteme bağlı olduğumuz için konuşamıyorum, diğerleri duyacak, bu yüzden bunun yerine ayağımı çimlerin üzerinde kaydırıp onun ayağına değdiriyorum, sonra onları birbirine dolayarak şu anda verebileceğim en yakın sarılma hareketini yapıyorum.

Sessizliğin içinde, sadece bir saniye için, dudakları hafifçe kıvrılarak bir gülümseme belirir. Küçük, titreşim ve zayıf bir gülümseme, ama onun verebileceği en iyi şey bu. Ve bu, onun benimle birlikte olduğu anlamına geliyor. Kızgın, ama burada ve benim ona dokunmama izin veriyor.

Geri dönüp, omuzları ve başı arabanın tavanı ve oturduğumuz açı nedeniyle gizli olduğu için sürücünün geniş göğsünü inceliyorum. Uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon giyiyor. Bu *Theo'nun* uzuvları uzun; uzun gövdesi, uzun kolları, uzun bacakları var. Uzun boylu. Sağ bacağına bir uyluk kılıfı takmış ve koltuğu ile yolcu koltuğu arasındaki bardaklıkta başka bir tabanca tutuyor.

"Tamam, şimdi görüyorum." Soph'un sesi, bunun nasıl kötü sonuçlanabileceğini şimdi fark etmiş gibi titriyor. O cesur biridir ve e-posta ona gönderildiği için, buluşma için vadide olmayı ısrarla istemişti. Ama aptal değil. Bu adam sohbet etmek istemediğine karar verirse, bugün ölebilir.

Kulaklığımda bir cep telefonu çalmaya başlar. Onu bulmamız biraz zaman alır, çünkü aslında vadinin diğer tarafındadır. Keskin bir bip sesi, ardından Romeo'nun sesi. "Alo?"

"Romeo!" Sophia tısladı. "Ne oluyor lan!"

Romeo'nun "Şimdi mi?" sesi kulağımda çınladı.

"Bugün mü?"

"Romeo!" Jay bağırır. "Odaklan, orospu çocuğu!"

"Ben çıkıyorum."

O, bizim bulunduğumuz yerin 700 fit ötesindeki tepede duruyor. Hareketi, gizliliğimizi bozuyor, çünkü bundan önce, arabadaki kişi burada birden fazla kişi olduğunu bilmiyordu. Şüphelenmiş olabilir, ama bilemezdi. Ama şimdi kaslı bir korucu, kamuflej kıyafeti giymiş ve hepimizi ele veriyor.

Romeo'nun silahı yanına düşüyor ve SUV, onun önümüze gelmeden bir viraj önce gürültüyle duruyor.

Soph'un önüne gelmeden bir viraj önce gıcırdayarak durdu.

"Gitmeliyim."

"Romeo!"

"Ailevi bir acil durum." Başka bir şey söylemeden, uzun bacaklarıyla dönüp arkasındaki kalın ağaçların arasına koşar.

Vadide, SUV'nin yolcuları panikleyerek pencerelerden dışarı bakıyorlar, ama sürücü arabayı geri vitese takıp kaçmak için tekerlekleri patlatıyor.

Ekşi suratlı kız kardeşler tamamen aynı görünüyor. Farklı, ama aynı. Çok zayıf, çok uzun, çok kötü, ama sürücüleri onları bizim görüş alanımızdan gizleyen virajdan kaçarken bir saniye içinde yine ortadan kaybolurlar.

"Evet." Spence ayağa fırlar. "Ben de gidiyorum. Üzgünüm."

"Spencer!"

"Onu çıkarın!" Eşyalarını toplar ve Romeo'nun gittiği yöne döner.

"Takımın bitti. Soph'u çıkarın. Sonra yeniden toplanırsınız."

"Spencer Serrano!" Jay it iterek dizlerine dizlerine

"Kardeşlik kardeşlik nerede?"

"Üzgünüm! Abigail'e gitmem gerek."

LİBBY

BAİLOUT

"Huysuz kızlar..." Kafamı sallayıp ellerime bakıyorum, kasabaya dönerken beyaz çizgiyi birbiri ardına geçiyoruz.

Herkes toparlandı, Romeo dışarıda, Spence dışarıda, bu da hepimizin dışarıda olduğu anlamına geliyor. Şimdi konvoyu eve kadar takip ediyoruz, çünkü Jay başarısız buluşma konusunda kızgın olsun ya da olmasın, Spence onun kardeşi ve aile acil durumu ilan etti.

"Ekşi kız kardeşlerin bu pisiğe karıştıklarına inanamıyorum."

Gunner, dirseğini kapıya dayayarak, bir elini direksiyonda, diğerini kucağında tutarak araba kullanıyor. Rahat görünüyor, ama hiç de öyle değil. Geçmişini benimki kadar vahşi ve çenesi, ne kadar kızgın olduğunu gösteriyor. "Bu beni şaşırtmadı. O zaman da kaltaktılar, şimdi de kaltaklar. Ama sanırım hala biraz şoktayım. Patlamadan önce geçmişimden ancak bu kadar darbe alabilirim."

"Acaba ne tür bir oyun oynuyorlar?" Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Ne istiyorlar?"

"İntikam mı?" Omuzlarını silkiyor. "Artık lüks bir hayat sürmüyorlar." Elini yüzüne sürüyor ve iç çekiyor. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Vadide bizimle karşılaşmak onlara hiçbir fayda sağlamazdı. Ne bekliyorlar? Onlara çek yazmamızı mı?"

"Acaba bu adam kimdir?" Düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. "Vücudundan ya da başka bir şeyinden onu tanıyamadım."

"Ben de. O sadece... ortalama bir adam. Uzun boylu, ama uzun boylu erkek çok var. Spence ve Romeo gibi anormal derecede geniş değil, ama zayıf da değil."

"Spor yapıyor," diye düşünüyorum. "Kaslı değildi, ama şişman da değildi. Bu kadar yüksekte olmasaydık yüzünü görebilirdik. Vadide beklemeliydik."

"Bunu halledeceğiz," diye söz verdi. "Ve kim olduğunu bulduğumuzda, halledeceğiz."

Gunner gözleri kapanana kadar saatlerce sessizce yol aldık ve sonunda pes ettiğinde, sürücüyü değiştirdik ve kasabaya kadar yolumuza devam ettik.

Bu şekilde şehre geri dönmek garip geliyor. Sanki sonsuza kadar gitmişiz gibi hissediyorum, ama daha da önemlisi, Gunner *ile birlikte* geri dönüyorum. Teknik olarak onunla birlikte gitmiştim, biliyorum, ama bu seferki farklı. Artık insanların ne düşüneceğinden korkmayacağım. Hayatımı onunla birlikte yaşayacağım ve bu sahte Theo meselesini halleder etmez onu karakola götüreceğim ve ona benim için ne kadar değerli olduğunu anlatacağım.

Erkeğim.

Dokuz yaşımdan beri aşık olduğum adam.

On yedi saatlik yol. Her birimiz için iki saatlik uyku. Seyahat ve bayat hava kokusuyla vardık, ama Soph ve Jay'in arabasının doğruca hastaneye gittiğini gördük. Kaşlarımızı çatarak onları otoparka kadar takip ettim ve onlar hızlı adımlarla içeri girerken, Gunner ve ben telefonlarımızı ve cüzdanlarımızı alıp onları takip ettik ve Spence'in iki aydır her gün telefonda konuştuğu o tatlı kızın hastaneye yatırıldığını ve ameliyatı beklediğini gördük.

"Ailevi acil durum." Gunner, neler olup bittiğini anlamak için yeterli bilgiyi aldıktan sonra elimi tutar ve kalabalık odadan uzaklaşarak asansörlere doğru yönlendirir. "Burada bize ihtiyaçları yok. Hadi eve gidip duş alalım."

"Benim daireme mi?" Esniyorum ve vücudum bugünlük işini bitirdiğine karar verince onun güçlü vücuduna yaslanıyorum.

Tehditimiz buradan milyonlarca kilometre uzakta ve endişelenmemiz gerekse de, şimdilik endişelenmeye gerek yok. Eve döndük ve ben, iyi bir uyku ve iyi bir yemek için yeterince dinlenmek yerine tetikte olmayı reddediyorum.

"Evet, senin dairen. Hadi biraz uyuyalım. O kaltak kız kardeşleri yarın hallederiz."

"En azından bu sefer gece oldu." Vücudumu saran esnemeleri durduramıyorum.

Yorgunluktan bitkin durumdayım ve ikinci bir enerji dalgası yakalamaya çok yakınım, bu yüzden uykulu kalıyorum, Gunner'ın bizi eve götürmesine izin veriyorum ve apartmanımda garip bir şey olmadığına – çünkü gardımı indirmeyi planlamama rağmen, bunu o kadar kolay kapatamıyorum – merdivenleri tırmanıp ön kapıdan içeri giriyoruz.

Çantalarımı kanepeye bırakıp, sanki hayatımın kurtuluşuymuş gibi kırmızı kazağı kapıyorum. Artık ona ihtiyacım yok. Artık bir erkeğim ve ömür boyu sürecektir bir sözüm var, ama yine de süveteri yüzüme bastırarak odama doğru sendeleyerek yürüyorum. Gunner'ın peşimden gelmediğini bir an için endişeleniyorum, ama süveteri yastığıma atıp kot pantolonumu giymeye başladığımda, o tam orada, yüzüme takılmamam için ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamama yardım ediyor.

Kot pantolonlarımızı ve gömleklerimizi çıkarıp iç çamaşırlarımızla kalırız. Ben yorganın altına girince o da peşimden gelir ve sırtımı göğsüne doğru çeker, böylece baştan ayağa birbirimize dokunuruz.

"Seni seviyorum, Libby. Senin arkadayım. Bunu düzelteceğiz." "Ben de seni seviyorum." Yine esniyorum ve süveteri yıllardır defalarca yaptığım gibi yüzüme çekiyorum.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Artık iki kişi bunu söylüyor. Hoşuma gitti."

Başımın arkasına bastırıldığı öpücüğü hissediyorum, ama ben çoktan uykuya dalmışım. "Bunu sonsuza kadar söyleyeceğim. Ben seninleym, bebeğim. Yemin ettik."

"Merhaba." Sarı saçlı, mavi gözlü, gamzeli ve geniş gülümsemeli, uzun gövdeli ve güzel göğüslü bu kız, spor salonu masasında durduğumda bana PR gülümsemesini gösteriyor. "Ben Kit, kaydolmanıza yardımcı olabilirim."

"Merhaba." Ona en çekici gülümsememi gösterip, gözlerinin göğsüme kaymasını keyifle izliyorum. Burası, Rollin On Gym, büyük bir spor salonu, ama büyük şehirlerde gördüğünüz, gece on birde spor yapmak isteyen şirket çalışanlarına hizmet veren son teknoloji ürün salonlarından değil. Ekipmanları yüksek kaliteli ve yıpranmamış, ama bina uzun, geniş olmayan bir baraka. "Benim adım Oliver Dunne ve umarım doğru yere gelmişimdir."

"Dövüşmek mi istiyorsun? Ağırlık kaldırmak mı? Yoga mı? Her şeyimiz var, o zaman bunu doldurur musun?" Önüme bir klipsli tahta koydu ve üzerine *Montgomery Law* yazan bir kalem bıraktı. "Bana bazı detayları ver, sana yardımcı olayım."

"Harika." Bilgilerimi dolduruyorum, ama doğduğumda verilen adı değil, son on beş yıldır kullandığım adı kullanıyorum. O isim çok fazla şüphe uyandırır ve burada böyle bir riski göze alamam.

"Yirmi yaşındasın..." Kit, baş aşağı okumak için öne eğildi. "Yirmi beş mi?"

"O civarda." Başımı sallayıp gülümserim ve yazmaya devam ederim. "Bu şehre yeni taşındım ve burası ülke çapında tanınan bir yer. Şirketim beni buraya tayin ettiğinde, bu şehrin *kime* ait olduğunu öğrendiğimde pek de üzülmedim."

"Oh," diye eliyle beni uğurlar ve imzaladıktan sonra klipboardu geri alır. "Bu kasaba hepimizin. Turnerlar hariç. Onların hiçbir şeyi yok

. Biz sadece burada kalmalarına izin veriyoruz."

Onun şaka yaptığını biliyorum ve garip bir şekilde, *kimin* hakkında şaka yaptığını da biliyorum, ama bu onunla polis şefi arasındaki bir iç şaka olduğu için gülümsüyorum ve onu komik buluyormuş gibi davranıyorum. "Kincaid'ler ülke çapında tanınır, bayan. Girdiğim her spor salonunda insanlar sizlerden bahsediyor."

"Kocamdan ya da kardeşimden bahsediyorlar," diye ısrarla gülümsüyor. "Çocuklar bu ünü hak ettiler, bunun için çok çalıştılar, ama buralarda biz onlara aptal diyoruz ve kibirlenmesinler diye oturmalarını söylüyoruz."

"Onları alçakgönüllü tutmak için." Gülerek, "Her erkeğin hayatında böyle bir kadına ihtiyacı vardır. Bu sayede yolumuzdan sapmayız."

"Bunun yalan olduğunu söyleyemem," diye gülümseyerek kabul ediyor. "Oh." Formumu okuyor ve kaşlarını çatıyor. "Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Şirketim evimi düzenleyene kadar sadece birkaç hafta kalacağım. Geldiğimde bir tane olacağını söylediler, ama bilmiyorum. Birisi bir yerde evrakları dosyalamayı unutmuş. Ama üzülmiyorum. O otele gittin mi? Çok lüks."

O gülüyor. "Kocamın resmi davetleri olduğunda bir iki kez kaldım. Gerçekten çok güzel. Her hafta sonu genellikle dışarıda yemek yeriz; otelde kaldığın süre içinde bir ara ev yapımı yemek yemek isteyeceksin."

"Oh, hayır..."

"Davetiyen hazır." Gülümser. "Burada antrenman yaptığında, aileden biri olursun. Yakında malikaneye uğramak isteyeceksin. Ya da daha iyisi, öylece gelirsın. Herkes öyle yapıyor." Gözleri formumu tarar ve "İlgi Alanları" kısmına geldiğinde başını sallar. "Ağırlık kaldırmayı biliyorsun, ama dövüşmeyi öğrenmek istiyorsun."

"Evet, hanımefendi. Profesyonel olarak değil, sadece formda kalmak için." "Tamam. Sana yardımcı olabilirim."

"Kişisel antrenman mı yapıyorsunuz, yoksa sadece grup dersleri mi?"

"İkisini de yapıyoruz." Kendi kayıtları için forma bir şeyler yazıyor, tepsideki diğer formların üzerine atıyor, sonra bana geri dönüyor. "En çok hangisi ilginı çekiyor?"

Omuz silkiyorum. "Her ikisi de, ama özel antrenmanların çok pahalı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden çoğunlukla derslere gidip, bir PT için para biriktireceğim."

."

Yumuşak bir kahkaha atar ve masaya yaslanır. "Hayranı mısın? Hangisini istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Hangisini ne?"

"Dövüşçülerimizden. Ayda sadece bir PT alabiliyorsan, hangisini seçersin?"

"Oh, bilmiyorum." Köşedeki dövüş sesleri kesildiğinde boynumu uzatırım, ama hemen ardından zemini sarsan bir gürültü ve bir vücudun kanvasa çarpması duyulur. "Um... belki o maçı kazanan."

Gülüyor ve bakışlarımı takip ediyor, ancak resepsiyonu diğer bölümlerden ayıran bölme duvarı nedeniyle hiçbir şey göremiyor olsak da, sanki çıplak ayaklarının matlara değdiği sesinden kim olduklarını biliyormuş gibi gülümsemesi daha da genişliyor. "Aslında, bu iyi bir seçim. Çocuklar bu ay o dövüşü kaybeden adamı eğitmekle meşguller, bu yüzden belki de bugün seni en üste çıkarmalı ve antrenman yapmana izin vermeliyiz."

"Öyle mi?"

Kafamda görüntüleri canlandırıyorum. Aiden Kincaid. Bobby Kincaid – dünya şampiyonu. Jon Hart, belki, hatta Jack Reilly.

Bu yeri o kadar çok araştırdım ki gözlerim kan ağlayacak gibi. Ama milyon yıl geçse de bunun bu kadar kolay olacağını hiç beklemiyordum.

Platin sarısı saçlarından oluşan vahşi bukleler, köşeyi dönen kadının önünden geliyor. Kit'in arkasında durduğu tezgahın etrafında dolaşırken, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor. Mini buzdolabından bir şişe su kapıyor ve şişenin yarısını içtikten sonra yavaşlayıp, ona bakan ikimize odaklanıyor.

Elleri terden sıırılsıklam, pembe renkli bandajlarla sarılmış. Saçları gergin bir saç bandıyla arkaya bağlanmış ve düzgün vücudu neredeyse hiçbir şeyle örtülmemiş. Küçük çift A bedenini tutan bir spor sütyeni ve vücuduna yapışan, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan kısa şort.

O sadece on altı yaşında. Araştırmamdan bunu biliyorum, ama yaşı, vücudumun doğal tepkisiyle savaşmam ve dudaklarımın tiksinti ile kıvrılmasını engellemem için bir neden değil.

Theo Griffin'in, namı diğer *Gunner Bishop'un* gözlerinden bir düzine ton daha parlak, masmavi gözleri var. Ama tıpkı Griffin'de olduğu gibi, gözleri tamamen farkında değil.

"Ne?" Şişesini indirir ve sıvının bir kısmının çenesinden sütyenine damlamasına izin verir. Teyzesine bakar. "Neden herkes bana bakıyor?"

"Smalls. Oliver." Kit bana döner. "Oliver, bu Smalls."

"Smalls mı?" Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırım.

"Aslında adı Evelyn, ama biz sadece başı belada olduğunda bu adı kullanıyoruz. Ona Evie diyebilirsin."

"Öyle mi?" Kibirli genç kız, beni baştan aşağı süzerken görgü kurallarını hiç umursamıyor. "Oliver benim için kim?"

"O yepyeni bir müşteri," diye homurdanır Kit. Evie'nin kolunu yakalar ve yeğeninin homurdanmasına neden olacak kadar sertçe sıkar. "Bizi denemek istiyor ve kimi PT olarak istediğini sorduğumda, Knox'u nakavt ettiğini duymuş. Onu istediğini söyledi. İşin bitti, değil mi?"

Kit konuştuğu Evie'nin kibri daha da artıyor gibi görünüyor. "Evet, Knox bir korkak. O sakat kolunu düzeltmesi lazım, yoksa kazanamaz."

"Bunu karar vermek babanın işi." Kit kaşlarını çatır. "Ve korkak deme. Ama bu arada, Oliver'ın bir değerlendirmeye ihtiyacı var ve sen son matematik sınavında C aldın, tahmin et kim sıraya girdi?"

Evie'nin gözleri öfkeyle kısılr. "Senden biraz nefret ediyorum."

"Hayır, sevgilim. Beni harika buluyorsun. Şimdi git. Onu iplere bağla, sonra temel hareketleri öğret. Ne yapacağını biliyorsun."

Evie, sanki beni yargılayabilecekmiş gibi değerlendirici bakışlarını bana çevirir. Nike ayakkabılarımı, şortumu ve şehre giderken bir sörf dükkanından aldığım tişörtümü inceler. Sonra Kit'e yaklaşır ve fısıldar, "Onu kusturabilir miyim?"

"Hayır! Şimdi git ve şımarık davranmayı bırak. Bir saat. Önce spor salonunu göster, soyunma odasına gönder, etrafı gezdir ve sonra başla. Onların geri gelmesini istiyoruz, unuttun mu?"

"Uh... tüm saygımla..." Öne doğru eğildim. "Sizi duyabiliyorum."

"Oh, biliyoruz," Kit beni başından savar. "Onun tavrını duyman gayet normal. Seni çok çalıştıracak, bu yüzden ikinci kez gelmek

geri gelmek, gerçekten istediğın anlamına gelir. Onun kötü ruh hali seni etkilemesine izin verme; o hep böyledir. Ama bu spor salonunda iyidir, bilgilidir ve birkaç yıl içinde şampiyonumuz olacak."

"Pfft. Birkaç yıl içinde." Genç kız masanın altındaki yığından bir havlu kapar ve terli boynuna asar, sonra suyunu alır ve bana doğru yürür. "Ben zaten senin şampiyonunum, Kitkat. Gelecek dünya şampiyonuna saygını göster."

"Yeniden oturup biraz daha çalışmalısın. O kadar yüksek sayamıyorsan on iki kemer kazanmanın ne anlamı var?"

"Sayabilirim." Evie'nin homurdanması teyzesini gülümsetir, ama kız yavaşlamaz ve beni beklemez. Geldiğı yoldan geri yürür ve benim de ona yetişmemi bekler.

"Git!" Kit bileklerini çırpar. "İşin bittiğinde evraklarını tamamlayacağım."

Yetişmek için koşarım, ama spor salonuna altı adım attıktan sonra Evie'nin başka bir kızla konuştuğı yere çarpmak üzereyim. O yüzü de tanıyorum. Hepsini tanıyorum. On yıldır hepsini inceliyorum. Bu kızların büyümesini haberlerde izledim. Ulusal televizyonda tavırlarını gördüm.

"Tamam." Evie kuzenine konuşur. "Bir saat çalışmam lazım, ama sonra seninle ilgileneceğim."

"Çalışman mı gerekiyor?"

"Evet. Kit teyze matematik sınavımı öğrendi."

Kız, Lucy, kıkırdar ve arkasını döner. "Söylemiştim. İşin bittiğinde beni bul. Muhtemelen ağırlık odasında olacağım."

"Tamam." Evie bana döndü – benim onu takip edeceğimi biliyordu. Kendine güveni şaşırtıcıydı. "Bu tarafa gel Oliver. Burası Rollin On Spor Salonu." Sanki mekanı göstermek istercesine ellerini kaldırdı. "Burada bölümler halinde düzenlenmiş durumdayız. Bu bölümde boks ringi var. Bu, her zaman burada olan orijinal ring. Çok şey gördü. Ailelerimizin randevuları ve bir daha görmek istemediğimiz ölümler. Kit teyzem ilk randevusunu bu ringde yaşamıştı, bu yüzden hepimiz için özel bir yer." Ekipmanlarla dolu duvarlara eliyle işaret eder. "Her şeyimiz var, bu yüzden getirmen gereken tek şey eldivenler, bandajlar ve ağız koruyucu." Aşağıya, kasıklarına bakar. Sonra yüzüme. "Muhtemelen koruyucu da, eğer

Bu tür şeyleri dert ediyorsun. Hemen eldiven satın almana gerek yok, çünkü ortak eldivenlerimiz var, ama bunlar çok pis, bu yüzden devam etmeye karar verirsen, yerel spor mağazasından kendine bir çift al. Ya da internetten. Ya da nereden olursa olsun. Nereden aldığın önemli değil. 16 ons ve iyi bir marka olsun ki çabuk yıpranmasınlar. Yürümeye devam ediyor ve ringin diğer tarafında duran dört dövüşçüye tepki göstermiyor. Üç Kincaid ve Jon Hart, Kincaid ailesi olmanın büyük bir mesele değilmiş gibi bir araya toplanmışlar.

Aiden, sanki kızı – ki o kızı değil – yakınlarda olduğunu hissetmiş gibi, bir anlığına bize dönüp bakar. Onu hızlıca süzdükten sonra, gözleri bana gelir ve önemli bir şey görmemiş gibi uzaklaşır, ama yarım saniye geçmeden bakışları tekrar bana döner. Gözleri öfkeyle değil, merakla kıslır.

O, başkalarının görmediği bir şey görüyor.

"Bu taraftan, Oliver." Evie kolumu tutup beni kısa bir koridordan geçerek bir sonraki "bölüme", başka bir odaya çekiyor ve Aiden Kincaid'in keskin bakışlarından kaçıyoruz, ancak bir yarışma boyutunda sekizgenin önünde duruyoruz.

İki adam güreşirken, diğer ikisi dışarıda durup onlara koçluk yapıyor.

"Bu bizim sekizgen ringimiz. Bildiğim kadarıyla kimse orada flört etmedi." Bana döner. "Öyle bir adam olma. Buraya antrenman yapmaya gel, kadınları kandırmaya değil. Kırmızı şortlu uzun boylu olan, o Sasquatch, ve diğeri..."

"Sasquatch mı?"

Bana döndü. "Oh. Ha. Evet, aslında adı Ben. Ama ona mümkün olduğunca sık saygısızlık etmeye çalışıyoruz. Bu başlı başına bir spor gibi. Diğer Oz, ve aralarında bir husumet var. Anlaşmazlıklarını çözmek için buraya geliyorlar."

Hayatımın tuhaf bir dönemindeyim galiba, çünkü bu çocuklar – Evie, Lucy, Ben – ilk bakışta yetişkin gibi görünüyorlar. Hepsi ergenlik çağında, ama yetişkin Oz ile karşılaştırmaya kadar daha büyük görünüyorlar.

Kırkına yakın olan yerel şerif yardımcısı, bu odadaki gerçek yetişkin adam. Ama rakibi Ben geri adım atmıyor. Sertçe yuvarlanıyorlar ve Ben üstüne çıktığında, eldivenli yumruğunu Oz'un çenesine o kadar sert vuruyor ki, kafası birden geriye doğru savruluyor.

"Seni küçük pislik." Oz, genci kelimenin tam anlamıyla havaya kaldırıp birkaç metre uzağa fırlatıyor, ancak peşinden koşup üstüne atlıyor. Çocuğun yüzüne yumruk yağıdırıyor, ancak Ben'in vuruşları kadar sert değıller ve Ben kolları savunma pozisyonunda.

"Her neyse. Onlar hep kavga ediyorlar, biz de bırakıyoruz. Dışarıdaki çocuklar; soldaki Bry. O benim kuzenim ve tam bir pislik."

"Dikkatli ol, Smalls." Bry, Bobby Kincaid'inkine benzeyen çikolata rengi gözleri ve kötücül bir gülümsemeye döner. "Seni duyabiliyorum ve bu spor salonunda kızlara ayrımcılık yapmıyoruz. Seni nakavt ederim."

"Oh lütfen." Evie iki orta parmağını gösterip arkasını döner. "Oturmakta olan Mac. Yakın zamanda öldü, bu yüzden dövüşmesine izin verilmiyor."

"Öldü mü?" Kolunu tutup onu geri çeviriyorum. "Ne?"

Göğsüne dokunur, ama rahat sözlerine rağmen gözleri keder dolu. "Kalbi arızalı. Şimdi iyi, ama dinlenmesi gerekiyor." Benden uzaklaşarak, cildinde hala hafif bir gri renk bulunan çocuğun arkasına yürüdü, dağınık saçlarının üstüne anne gibi bir öpücük kondurdu, bu da ringdeki çocuğun başını kaldırıp bakmasına neden oldu, sonra Mac'e bir tür barış teklifi olarak suyunu uzattı.

O, benim içeri girdiğimden beri ona nazik davrandığı ilk kişi. Ya ondan hoşlanıyor ya da onu aileden biri gibi seviyor.

"Üzerinde çalışıyoruz." Oğlanın omzuna hafifçe vurup sıktı. "Önce iyileş."

Bana dönerek, su şişesi olmadan sözde turuna devam ediyor. "Koridor. Kızlar soyunma odası." Solunu işaret ediyor. "Erkekler sağda." Sonra, başka bir büyük antrenman salonuna açılan bir kapının önünde durana kadar devam eder. "Burada bazı dersler veriyoruz; yoga ve kendini savunma. Bazen, yerel bir dansçı çocuklarını buraya getirir, çünkü dans etmek istiyorlar, ama aynı zamanda kavga etmek de istiyorlar. O da ikisini de yapmalarına izin veriyor." Kapıdan uzaklaşır, ama ben aceleyle başka bir kapıdan geçerim. "Ağırlık odası. Burada ders vermiyoruz. Ağırlık çalışmak isteyenler ne yapmak istediklerini zaten biliyorlar ve bunu özel olarak yapmayı seviyorlar. Yani kendi setlerinizi yapabilirsiniz. Yardıma ihtiyacınız olursa, sorabilirsiniz.

Hepimizden biri, ama eğer tamamen acemiysen, belki ilk odadan başlayıp onlara ağırlık kaldırmak istediğini söyle. Seni buna hazırlayacaklardır."

"Ben zaten ağırlık kaldırıyorum."

Omuzlarımı kontrol ediyor. Başını sallıyor. "Evet, zaten yetkin görünüyorsun. Bench press kaç kaldırıyorsun?"

"Senin vücut ağırlığından fazlasını."

Alaycı bir şekilde gülümser. "Ben de vücut ağırlığımdan fazlasını kaldırabilirim." Benim geçtiğim kapıdan uzaklaşır.

Geriye bakıyorum ve kulaklıklarını takmış halde setlerini yapan Libby Tate'i hızlıca görüyorum. Bir anlığına Evie'nin sırtına bakıyor, ama ben vücudumu çevirip yüzümü göstermeyince bizi görmezden geliyor.

"Tamam. Hemen hemen hepsi bu kadar. Her şey için derslerimiz var. Fizik tedavi uzmanımız var, yani sakatlığın varsa ondan randevu alabilirsin. Kızlar için kendini savunma dersimiz var, yani dayak yemek istersen, gönüllüler için kayıt formumuz var."

"Gönüllüler mi?"

"Evet, erkekleri fırlatma alıştırmaları yapmaları gerekiyor. Sen biraz düzenli gelmeye başlayana ve o savunmasız kadınları dolandırmayacağına güvenene kadar erkeklerin kaydolmasına izin vermiyoruz. Yani ailenin bir parçası ol, sonra seni göndeririz."

"Ailenin bir parçası olmak mı?" Kaşlarımı kaldırıp onun platin sarısı saçlarını inceledim. "Tamam."

"Sorun var mı?"

"Evet. Arkada park yeri var mı? Ön tarafta park yeri şu anda oldukça dolu, o yüzden..."

"Evet." O uzaklaşır ve koridorun sonuna doğru yürür. Ellerini güvenlik çubuğuna vurarak ağır kapıyı açar ve öğleden sonra güneşini ortaya çıkarır, çakıl taşlı yola çıkar ve benim geçmemi bekler. "Tüm bu işyerlerinin arkasında bir ara sokak var ve yirmi kadar araba daha park edilecek yer var. Al, bunu tut." Kapıyı benim yakalayabileceğim kadar kapatır. "Eğer bırakırsan, kilitlenecek ve bloğun etrafından dolaşmak zorunda kalacağız." Park yerinin karşısına geçer ve ağır bir kapıyı açarak park yerinin arkasındaki ara sokağı gösterir. "Burada istediğin yere park edebilirsin, sadece kimsenin önünü kapatma. Eğer dolaşmak istemiyorsan

etrafı dolaşmak istemiyorsan, arkanızdaki düğmeye bas. Bu bir kapı zili ve kapı açılacak, ama insanlar buna sinirlenecekler, çünkü egzersizlerini bozuyor."

"Tamam..."

"Sanırım hepsi bu kadar." Bana dönüp, turu tamamlamış olmaktan gurur duyuyormuş gibi ilk kez gülümser. "Bu bizim spor salonumuz. Ben burada büyüdüm, bu yüzden benim için özel bir yeri var."

"Burada mı büyüdün?"

"Evet. Annem, ben iki yaşındayken babamla çıkmaya başladı."

"İki yaşındayken mi? Baban senin baban değil mi?" Bunun cevabını zaten biliyorum, ama uzun zamandır onun gerçeği ne kadar bildiğini merak ediyorum.

"Biyolojik olarak değil, ama ondan daha iyisi yok. Biggie benim en iyi arkadaşım. Çok katı ve benden daha inatçı, ama tanıdığım en iyi adam ve annemle evlenmemiş olsaydı, ben onunla evlenirdim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Üvey babanla evlenmek mi istiyorsun?"

O gülüyor. "Tuhaf, enestvari bir şekilde değil. Küçüklüğümünden beri onunla evlenmek istiyordum. O mükemmel bir prens, bu yüzden emin olabilirsiniz ki, biriyle evlendiğimde, o kişi Biggie'den daha iyi olmak zorunda olacak."

"Zor bir istek mi?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallar. "O kadar zor ki, bir sonraki stratosferde."

Tamam, içeri girip başlayalım..."

"Peki, Aiden Kincaid senin gerçek baban değilse, kim o zaman?"

Bir adım geri çekildi ve omuz silkti. "Şey... Sean adında bir adam. Şu anda hapiste, çürüyor ve umarım düzenli olarak tecavüze uğruyor."

"Soyadını bilmiyor musun?"

"Oh, biliyorum," diye eliyle beni uzaklaştırdı. "Ailem bana yalan söylemez, bu yüzden onun hakkında her şeyi biliyorum. Sadece dolabımda bekleyen bir sürü matematik ödevim varken, ona kafa yormamayı tercih ediyorum. Hadi, biz..."

"Bekle. Sen daha gençsin, değil mi? On altı yaşındasın?"

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Biliyor musun? On altı yaşında olduğumu hiç söylemedim. Ve bu konuya gelmişken, Aiden'in

Babam. İki ikidir, dostum. Senin sorunun ne? Sen... ne?

Evet, söyledin. Biggie dedin.

"Kincaid kardeşler üç kişidir, yani şanslı bir tahmin olabilir, ama Aiden'ın benim olduğunu hiç söylemedim."

Beni harekete geçmeye zorluyor. Kötü tavırları ve genel şüpheliği beni bunu yapmaya zorluyor, oysa tavrını bıraksaydı her şey daha kolay olabilirdi.

"Çünkü o senin değil." Arkamdaki kapıyı bırakıyorum ve elim arkamdayken, şortumun arkasından tabancayı çıkarıp o kadar hızlı bir hareketle sallıyorum ki, kız ağır bir gürültüyle yere düşerken platin sarısı saçları uçuşuyor ve yere çarpıyor.

Aceyle, gencin uzuvlarını vücuduna yakınlaştırıp, az önce açtığı kapının hemen dışındaki arabama taşımaya hazırlanıyorum, ama sonra arkamdaki kapı açılıyor ve vücudum panik moduna geçiyor.

Bunun henüz olmaması gerekiyordu.

Silahımın kabzasıyla, acıttığını bildiğim bir çekiç gibi kullanarak, genç kızın hemen yanındaki çakıl taşlarına bir vücut çarptığında et ve kemiğe vuruyorum ve kapı bir kez daha açılıp kapanıyor.

Evie gibi spor kıyafetleri giymiş Libby Tate, kızın yanında yatıyor, keskin elmacık kemiğinden, silahımın kabzası şeklinde bir kesikten kan akıyor.

Onu daha sonra almaya gelecektim, ama bu da iş görür.

Bu aptal kadınlar, kendilerini esir alan kişiye doğru yürüyorlar. Gözleri fal taşı gibi açık ve kasları hala egzersizden yorgun halde, ölümüne doğru yürüyorlar.

THEO

KURTARMA

A alarmlar çaldı çaldı tüm tüm tüm Polisler polisler, savaşılar dövüşçüler, Checkmate ve aradaki herkes.

Kalbim acıyor ve midem ağrıyor, çünkü sadece Evie Kincaid kayıp değil, Libby de kayıp. Durum hayal ettiğim kadar kötü olmayabilir, ama hayatımda hiç böyle hissetmemiştim, hayatımdaki en önemli kadın yaralandığı tek sefer hariç.

O zaman da bildiğim gibi, şimdi de biliyorum; Libby incindi ve bunu düzeltmek benim görevim.

Checkmate ofislerinde dururken, telefonlar arka arkaya çalıyor. Libby tatildaydı, ama artık değil, ve kasabanın sevgilisi ve sevilen bir polis memuru kaybolduğunda, haber yayılır ve gerginlik artar.

Bu kasabada tanıştığım her erkek yardım için çağrılıyor ve Spence'in kız arkadaşı ameliyat sonrası hala bilinçsiz bir şekilde hastane odasında yatıyor olsa da, Spence burada toplantı odasının halısında tur atıyor.

"On altı yaşında." Alex Turner, Aiden Kincaid ve Kane Bishop'un hemen yanında, odanın başında duruyor. Bugünün imparatorluğunun üç hükümdarı. "Boy 1,68 metre. Ağırlığı 59 kilo. Saçları dağınık ve kendine özgü. Gökyüzü mavisi gözleri var. Yara izi yok. Dövmesi yok."

"Şu anda saat yedi, yani üç saattir kayıp," diyor Kane. "Kız spor salonundaydı, ki bu onun günlük hayatının büyük bir parçası. Kimse her saat başı çocukların durumunu kontrol etmiyor, bu yüzden kaybolduğundan bir saat sonraya kadar kimse fark etmedi."

Kız, kuzeniyle yapacağı dövüş antrenmanına gelmedi, bu da alarmin çalmasına neden oldu."

"Elizabeth Tate," diye devam ediyor Alex. "31 yaşında. 1,63 metre boyunda. 59 kilo. Yeşil gözlü, açık kahverengi saçlı. O da bizden biri, tehlikeleri keskin bir şekilde algılayan, yüksek eğitilmiş bir polis memuru." Gözleri bana dönüyor. "En son Rollin On Spor Salonu'nda görülmüş. Güvenlik kamerası kayıtlarında Evie'nin çıktığı kapıdan çıktığı görülüyor."

"Kız en son spor salonunda tur verirken görüldü. Adamı tanımıyoruz. Kit Kincaid oradaki irtibat kişisiydi ve onu daha önce hiç görmediğini söyledi." Kane'in sözleri herkesin kalbini parçaladı.

Onun bağlantı olduğunu zaten biliyoruz. Spor salonundaki yeni adam, bağlantıdır.

"Boy 1,88 metre. Ağırlığı 90 kilo. Adresini şehirdeki otel olarak verdi, ama oraya gittik. O oda boş ve otel personeli, o adamın daha önce o isimle orada hiç kalmadığını söylüyor."

Kanım bir tür farkındalıkla kaynıyor. Bunun acı vereceğine dair zonklayan, yakıcı bir bilgi.

Alex bir manila dosyasını açar ve sarışın gencin fotoğrafını duvara yapıştırır. Evie'nin elektrik mavisi gözleri hepimizi rahatsız eder. *Beni bul. Bana yardım et.*

Dosya tekrar açar ve Libby'nin fotoğrafını Evie'nin yanına o kadar vahşice yapıştırır ki midem neredeyse isyan eder.

Sonunda, çenesini sıkıp sert hareketlerle üçüncü resmi kapar, döner ve kadınların yanındaki duvara yapıştırır. "Oliver Dunne, buraya yeni taşındığını söylüyor, çünkü şirketi," bana bakar, "*Griffin Industries*, onu bir süreliğine buraya transfer etmiş."

Herkesin gözleri suçlayıcı bir şekilde bana çevrilirken, kafamda dalgalar çınlıyor.

"Olly?" Kane'den Alex'e, Libby'nin resmi departman fotoğrafına ve son olarak da kızın babasına bakıyorum. "Olly benim arkadaşım. Olamaz... O..."

"O bizim bir numaralı şüphelimiz," diye bağırır Alex. "Güvenlik kamerası görüntüleri ve görgü tanıklarının ifadeleri, onun ve Evie'nin arka kapıdan çıktıklarını gösteriyor"

iki dakika sonra Libby'nin de onları takip ettiğini gösteriyor. Libby yürüyüşe çıkmamıştı. Zaten kokuyu almıştı. Kapılar kapanıyor ve şimdi üçü de gitmiş oluyor. Takımlara ayrılıp onu bulacağız."

"Şu anda Checkmate'in ofislerindeyiz," diyor Kane. "Polis karakolunda değiliz. Bana kalırsa bu bir polis soruşturması değil."

Aiden, Kane'e doğru ilerlerken başını sallayarak yüzünde hiçbir ifade göstermiyor. Kendini adaletin infazcısı ilan ediyor ve yanında bir alev makinesi götürüyor.

"Onları yakalarız, içlerini deşeriz ve ailemizi geri alırız," diye devam eder Kane. "Onlar zarar görmeden geri alırız. İsimleri saymaya başlayacağım. En güçlü şekilde birlikte çalışabileceğini düşündüğümüz takımlara ayrılıyor."

"Griffin!" Alex yükselen gürültünün üstüne bağırır. "Sen ilk olarak benimle gel. Hedefimizi bilmemiz gerekiyor ve bu pislği arkadaşın olarak görmem biraz tuhaf geliyor."

"Cruz?" Kane bağırır. "Yeni bacağın mı?" "Sorun yok. Her türlü arazide yürüyebilirim."

"Güzel. Spence, Bobby Kincaid ve Jon Hart'ı bir araya getirin. Bu birinci takım. İkinci takım Oz, Romeo, Jimmy ve Blair. Üçüncü takım Eric, Macchio, diğer Turner ve Mike."

"Bizimle gel." Aiden ve Alex önümde durdular. "Konuşmamız gerek."

"Libby'yi bulmak için burada kalmam gerek. O benim."

"Seçme şansın yok," diye bağırır Alex. "Evie hakkında konuşmamız lazım. O, *arkadaşının* yanında olan kız. Hadi, şimdi. Vaktimiz yok..."

"Gel." Jay önümüze gelir ve omzumu tutar. "Biz dördüncü ya da onuncu takımız, ya da kaçınıcıysak; Alex, Aiden, Kane, sen ve ben." Gözlerimin içine bakar. "Kızlar birlikte olacaklar, garanti ederim. Hızlıca konuşmalıyız, sonra onları bulmaya çıkacağız."

Tüm cesetlerin arasından geçmek birkaç dakika sürüyor. Bu binada kolaylıkla yüzden fazla insan var ve düzen sağlamaya çalışılsa da herkes panik içinde ve kimse dinlemiyor. Kane, küçük ekibimizi ofisine sokup yol üzerinde Sophia'yı da yanına aldığı anda, kapıyı kapatıp bana dönüyor.

ve yol üzerinde Sophia'yı yakaladığında, kapıyı kapatıp bana dönüyor.

"Bilmiyorum! Olly benim arkadaşım. O benim şoförüm. On beş yıldır benim için çalışıyor."

"Güvenlik kamerası kayıtları, onun kızımınla birlikte arka taraftaki otoparka girdiğini gösteriyor," diye homurdanır Aiden. "O daha *çocuk*! Niyeti ne olursa olsun, bu bir suç. Onu savunmayı bırak ve cevap vermeye başla."

"O senin için kim?" diye sorar Kane. "Özellikle."

"O benim çalışanım. Adı Oliver Dunne, ben ona Olly derim. Yirmi beş yaşında. On iki... on üç yaşından beri tanıyorum onu."

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sorar Alex.

"Sokaklarda. Gençliğimde bir ara sokakta yaşıyordum. Orası benim uğrak yerimdi ve yıllar boyunca bu çocuğu orada takılırken gördüm. Selamlaşırđık ama daha fazlası değildi. On sekiz yaşında oradan ayrıldım, Griffin'i kurdum ama o sokaklar hala benim başlangıç noktamdı, bu yüzden ziyaret ederdim. Aynı çocuk hala oradaydı. Yapacak bir işim olduğunda ona verirdim ve zahmetine karşılık biraz para verirdim."

"Yasadışı işler mi?" diye sordu Turner.

"Hayır, *aslında* yardıma ihtiyacım olmayan meşru işlerdi. Çocuğa yardım etmeye çalışıyordum, ama o hayatı yaşıyorsanız, karşılıksız para kabul etmemeniz gerektiğini bilirsiniz. Bu yüzden ona iş verdim ve parasını hak etmesini sağladım. Küçük şeyler, mesela... bilgisayar mağazasına gidip bana daha fazla ram alması gibi. Parçalar için ona nakit para verdim ve kalan para - ki bu her zaman onun zamanı ve iştahı için yeterliydi - onundu. Bunu birkaç yıl yaptık. O hala reşit değildi, bu yüzden onu benimle eve gelmesini isteyemezdim."

"Sana başka bir isim verdi mi hiç? Kim olduğü hakkında bir ipucu verdi mi?"

"Hayır. Yıllarca bana *hiçbir* isim vermedi. Konuşmayı pek sevmeyiz, bu yüzden ona hitap etmem gerektiğinde ona sadece 'evlat' derdim. Sorun yoktu, bizim için işe yarıyordu. On sekiz yaşına geldiğinde onu sokaklardan kurtardım, ona yaşayacak bir yer ve mutlu olması için maaş verdim. O zamandan beri benimle birlikte."

"Peki ya ailesi?"

Omuz silkiyorum. "Onlardan hiç bahsetmedi. Bir kez bile."

"Sen kendinden hiç bahsettin mi?" diye sorar Soph. O çoğunlukla sessizdir, diğerlerinin konuşmalarını dinlerken dizüstü bilgisayarında yazmaya devam eder. "Kendinden hiç bahsettin mi?"

"Hayır. Asla. Bishop, gurur duyduğum bir isim değil. Herkesin duyabileceği bir şey değil."

Sözlerim Alex'in beynine işlediğinde gözleri büyüdü. "Sen bir Bishop musun?" Bana, sonra Kane'e baktı. "Sen bir Bishop'sun... ve Tate'le birliktesin."

"Bunu yapma, Şef." Onun solgun yüzünü ve Libby'nin her zaman korktuğu gibi yargılayıcı bakışlarını görmek beni çok kızdırıyor. "O babası gibi değil, ben de babam gibi değilim. Bu boktan şeyleri birbirine karıştırma."

"Aman Tanrım." Masanın kenarına oturur ve yüzünü elleriyle ovuşturur. "O bir Bishop'la çıkıyor."

"Griffin," Kane araya girdi. "On beş yıl kadar bir sürede, o adama bir kez bile Bishop olduğunu söylemedin mi? Bir kez bile mi?"

"Yani..." Aklımı geriye doğru çekmeye çalışıyorum. "Sanmıyorum. Bu, benim konuşacağım bir konu değil. Çocukluğumdan beri bana Bishop diyen ilk kişi Libby'di. Ve bu, üç ay önce şehre geri döndüğüm zamandı. On bir yaşındayken Hayes'in kulübünden kaçtığımdan beri kimse bu ismi kullandığını hatırlamıyorum."

"Hayes'in kulübü," Alex boğulur. "Siktir. Tarih tekerrür ediyor."

"Bu adam senin için başka ne yaptı?" diye sorar Jay. "Günlük olarak."

"Ben istediğimde market alışverişini yapar, kuru temizlemeden kıyafetlerimi alır, müşteriye zamanımı harcamaya değmeyecek kadar aptal bulduğumda toplantıları engellerdi. Siparişleri toplar, siparişler için imza atardı. Bazı alt düzey çalışanlarla görüşmeler yapardı. Annaliese gibi, benim ikinci yardımcım gibiydi. Annaliese kurumsal işlerle ilgilenirken, o daha çok pratik işlerle uğraşırdı." "Ona bilgisayarlar hakkında bildiklerinizi öğrettiniz mi?"

Soph sorar. "Sen hemen tüm bu yıllarını makineler makineler ve yazılımlar geliştirdim. O da aynı beceriye sahip miydi?"

"Evet... hayır... sayılır." Saçımı elime aldım. "Ona bir şeyler öğrettim ve o da sokaktaki ortalama bir adamdan daha fazlasını öğrendi."

Ama bu onun için kolay olmadı. Sanırım disleksi falan var, çünkü sayılarla zorlanıyordu.

"Diskalkuli," diyor Soph. "Uzun zamandır dosyalarımızı arayan kişinin beceriksiz olduğunu söylüyorduk, değil mi? O iyi, ama beceriksiz."

"Siktir." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "O sadece... O olamaz. O Olly. O benim ailemden en yakınım olan kişi."

"Senin tek seçeneğin oydu," diye karşılık verir Jay. "Başka seçeneğin olmadığı için onu seçtin. Bu onu değerli yapmaz." Kane'e döner. "Başka ne var?"

"Bunun e-postalar ve Jericho grafitisiyle bir bağlantısı olmalı. Her şey birbiriyle bağlantılı, peki neden Olly adı Theo olduğunu söylemek istiyor? Neden seni bizim gözümüzde kötü adam olarak göstermek istiyor? Ve bunun kızla ne ilgisi var?"

"Onunla bir bağlantısı yok," diye öfkelenir Aiden. "O sizinle bir bağlantısı yok! Ama başı dertte ve ben daha fazla burada oturamam."

"Dur biraz." Alex, Aiden'ı durdurmak için elini onun omzuna koyar. "Nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Arabana binip nereye gideceğini bilmeden yola çıkarsın."

"Otel?" diye sorar Jay.

"Orada olmadığını söylediler," diyor Soph. "Orada hiç bulunmadığını söylediler."

"Benim adımla." Kafamı kaldırıp bakıyorum. "Griffin adına kontrol etmelerini söyle. O da orada kalmış, çünkü ben oradayken o da oradaydı. Ama odaları şirketimin adına rezerve ediyoruz."

Alex telefon etmek için ayağa kalkar, ama Soph çoktan aramayı yapmıştır. Oteli arayıp telefondaki bayana sormasına gerek yoktur. Kolayca hesaplarına girer ve kendisi kontrol eder. "Evet. Griffin adına kayıtlı. Dün şehre gelmiş."

"Diğerlerimiz gibi." Kane'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O da vadiye ekşi suratlı kızlarla birlikteydi, şimdi de burada."

"Bizi takip etti," diyor Jay. "Bizi takip etti."

"Takip etmedi. Zaten benimle birlikte buraya gelmemiştii. Nereye gittiğimizi biliyordu."

"Neden bizi vadiye konuşmak için çağırmaya çalışsın ki?" Jay, diğerlerinden daha çok Soph'a konuşuyor gibi görünüyor. "Neden? Griffin

orada, yani hemen tanınırdı. Neden yüzünü gösterebilirsin ki?"

"Belki de söylediği gibi barış misyonunda değildi," diye araya girdi Kane. "Buna mantıklı bir şekilde bakalım; aynı anda aynı yerde iki Bishop, bir Tate ve iki Hayes kızı vardı."

"Spence ve Romeo'yu da unutma."

"Ve Soph."

"Doğru, ama onlar ekstra," diye itiraz eder Kane. "Soph, Spence ve Romeo sadece hoş birer bonusdu, ama o ilk beş kişi çocukluğumuzdan beri yanımızdaydı. Öyleyse neden tüm çocukları bir araya getirmek istedi?"

"Sen vadide değildin," diyorum.

"Hayır, ama beni orada istiyordu. Beni çağırırdı. Bunlar onun işaretlediği işaretlerimdi. Özellikle beni çağırıyordu, ama Jess'le kalacağımı bilemezdi."

"Yine soruyorum, neden ilk çocuklar? Ve neden Evie?"

"O da orijinal çocuklardan biri," diyor Soph. Aiden'a, sonra bana bakıyor. "Şimdi Kincaid ama doğduğunda Frankston'dı. Annen öldürüldüğünde Frankston'ın o kulüpte olduğunu herkes bilir."

"Tanrım." Aiden sırtını duvara dayadı ve kızı yere değene kadar kaydı. "Lanet olası Frankston! Neden bu bize zarar vermeye devam ediyor?"

"Frankston hapiste," diyor Alex. "Sıkı bir şekilde kilitli. Bunu o yapmıyor."

"Peki Olly kim?" diye sorar Kane. "Önemli biri olmalı. Bizim hakkında, bizim bile bilmediğimiz şeyler biliyor. Sokaklarda Griffin'i hedef aldı, ama Griffin onun önünde Bishop'un adını hiç anmadı. Bu da demek oluyor ki çocuk biliyordu ve onu aramaya çıktı."

"Hayır, bu..." Başparmaklarımı gözlerime bastırıp, ortada olanı inkar etmeye çalışıyorum. "On iki yaşındaki bir çocuk böyle bir plan yapamaz. Üstelik bu çok uzun zaman önceydi. Bu çok uzun bir oyun."

"Eğer o gangsterlerin çocuklarından bahsediyorsak, Evie son parça." Kane, Aiden'a bakar. "O en küçüğü ve Griffin'e olanlar olduğunda henüz doğmamış bile. Ama onun Frankston'ın kızı olduğu inkar edilemez, bu da onu Olly'nin gözünde bir hedef yapıyor. Neden?"

"Bilmiyorum." Aiden'in sesi acıdan çatlıyor. "O daha bir bebek ve Sean uzun zamandır hapiste."

Kapı o kadar sert açılır ki Alex neredeyse bacağını kaybeder. Sekizgen ringdeki çocuk Benny, yüzü morarmış bir şekilde içeri girer ve girmeden önce kapıyı çalması gerektiği gerçeğini hiç umursamaz. "İşte burada. Babası, şef ve Bishoplar. Gerçek işler burada tartışılıyor."

"Çık dışarı, evlat." Alex ayağa kalkar ve çocuğu uzaklaştırmaya çalışır. "Sen bunun bir parçası değilsin."

"Siktir, değilim." Arkasını dönüp kapıyı çarparak kapatır ve davet edilmeden Aiden'in dayandığı duvara yaslanır ve yan yana oturana kadar kayar. "Ben buradayım ve beni buradan uzaklaştırmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Denersen boynunu kırarım, o yüzden konuşmaya devam et, beni bilgilendir, sonra onu bulalım."

Aiden'in gözleri, cam gibi ve gözyaşlarının eşiğinde, yukarı kalkar ve çocuğa bakar. Sanki kusurlarını arıyormuş gibi genci inceler. İçgüdüsel olarak söylemesi gereken şey, onun bir çocuk olduğu ve gitmesi gerektiğidir. Ama bunun yerine, Aiden ve Ben'in gözleri buluşur ve bir an sonra Aiden başını sallar ve tekrar kucağına bakar. "O benimle kalacak. Ben ona bakarım."

"Tamam. Ara verelim." Kane ellerini çırpar. "Önce otele gidelim. Bu arada Soph, Hayes kardeşleri bulmalı. Kim olduklarını biliyoruz, isimlerini biliyoruz ve Olly'nin yanında olduklarını biliyoruz, bu yüzden onu bulmaktan daha kolay olacak."

"Bunu yapabilirim ve koşabilirim." Dizüstü bilgisayarını bırakır, ama cebinden bir Griffin cep telefonu çıkarır ve işe koyulur. "Gidelim."

OLLY

İKİ KİŞİ

"Anlamıyorum..." Kız yüzünün yan tarafını eliyle ovuşturur ve yüzünü buruşturur. "Ne oluyor burada?" Oturmaya çalışır, ama göğsüne baskı uygulayan bir ağırlık ve sol elinin yere sabitlenmiş bir ankraj noktasına kelepçeli olduğunu fark edince tekrar durur. Gözlerinin ona oyun oynamadığından emin olmak istercesine metali metale vurur ve bakışları vücuduna bağladığı yeleğe takıldığında, nefesini tutarak haykırır. "Ne oluyor lan? Aman Tanrım." Soluna bakar ve diğer sürtüğü sadece bir metre uzakta görür. "Ne oluyor lan?"

"Tüh, tüh, tüh." Onun önünde bir çizgi çizip başımı sallıyorum. "Sen hala çocuksun. Annen sana küfür etmemeyi öğretmedi mi?" "Annem bana birçok şey öğretti," diye öfkelenir. "Beni mahveden bir adamı nasıl bıçaklayacağımı öğretti, teyzem ise onu kafasından nasıl vuracağımı öğretti. Ben uzun bir psikopat soyundan geliyorum, bu da demek oluyor ki..." kelepçeleri şiddetle sallayarak, "bu temelde yapacağın son şey olur."

Hâlâ bir çocuğun kibirini taşıyor. Cehalet, çünkü içinde bulunduğu zor durumu kabul etmiyor. Her dönüp baygın polisi gördüğünde, maskesini düşürüyor. Polisler güvenli olmalı. Kahraman olmalı, ama onun polisi uyuyor.

"Küçük bir parti veriyoruz, genç Evie. Yakında ailenin geri kalanı da gelecek ve başlayabiliriz."

"Kimin ailesi? *Benim* ailem mi?"

"Hayır, tatlı kız. *Bizim* ailemiz. Bize aile diyorlardı, değil mi?" Ondan Tate'e bakıyorum. "Bize tüm erkeklere

'amca' ve tüm çocukları da kuzenlerimiz olarak çağırmamızı isterlerdi." Durup onun gözlerine bakarım. "Sen de öyle yapıyorsun, değil mi? Spor salonundaki diğer pisliklere kuzenlerin, Kincaid'lere de amcaların diyorsun."

"Onlar benim amcalarım. Annem bir Kincaid ile evlendi, iki Kincaid daha doğurdu ve benim soyadım Kincaid. Bu da diğer Kincaid'leri benim amcalarım yapıyor."

"Hayır..." Yavaşça ilerleyip çömelerek onunla aynı seviyeye geldim. "Soyadın Frankston. Ve damarlarında akan kan Frankston olduğu için - Sean'ın şu anda hapiste olmasının sebebi sen olsan da - bir şekilde onun servetine sahip oldun." Başımı yana eğip küçük sürtüğü inceliyorum. "Bu nasıl adil olabilir? Ben sokaklarda karton bir yataкта yatarken, sen nasıl olur da bankada milyarlarca dolar sahibi olursun?"

"Ne?" Tavrını bozdu. "Neden bahsediyorsun? Benim milyarlarca dolarım yok. Banka hesabımda tam olarak üç yüz yirmi üç dolar var. Bu sabah kontrol ettim."

"Küçük kumbaranda birkaç yüz dolar olabilir, ama senin adın milyarlar değerinde. Bunu biliyorsun, küçük kız. Aptal numarası yapma."

"Şey... hayır." Tate inleyerek yüzeye çıkmaya çalışırken, gözleri kahraman olması gereken kişiye bakmaya devam ediyor. "Biyolojik babamın parası bir kadın sığınma evinde duruyor," diye tartışıyor. "Annem onun parasını tüm kadınlara verdi. Kadınlara yardım etmek için. Yatağa ihtiyacı olan herkese..."

"Ama *benim* bir yatağa ihtiyacım vardı," diye tıslıyorum. "Bir eve ihtiyacım vardı. Barınak ve yiyeceğe ihtiyacım vardı. Ama herkes dünyayı alırken ben *hiçbir şey* alamadım!"

"Bilmiyorum..." Gözleri saçlarıma kayıyor. Yüzüme. Gözlerime. "Kim olduğunu bilmiyorum. Bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum."

"Ah, tatlı kız. Bu kadar bencil olma. Özellikle sana kızgın değilim. Birçok insana kızgıyım. Sen sadece her zaman mahvolan masum bir seyircisin."

"Geç çıkacağımızı söyledi..."

"Oh, iyi." Ayağa kalkıp bize doğru gelen iki yeni sese dönüyorum.

Evie, sıkışıp kaldığını bilmesine rağmen meraklanıyor ve bu beni kalbimin çarpmasına neden olacak kadar mutlu ediyor. O güçlü bir kadın ve bu gücün onun kanında dolaştığını bilmek beni heyecanlandırıyor.

"Bayanlar." Kadınlar kapıdan içeri girer girmez dikkatlerini çekiyorum.

Zoey ve Stella Hayes benden yaşlılar, ama hala iyi görünüyorlar. Hayatları boyunca paraya ve lüksü tadını çıkardılar. En iyi cilt bakım ürünlerini, en iyi ameliyatları, en iyi kuaförleri ve alışveriş danışmanlarını kullandılar. En iyinin en iyisine sahip oldular ve ara sıra düzenlenen partiler dışında, babalarının sattığı üründen uzak durdular.

Sonuç olarak, yaşlarına göre harika görünüyorlar ve belirli bir yaşam tarzına o kadar alışkınlar ki, Hayes ortadan kaldırıldığında ve bankaları kurduğunda, benim mükemmel uşaklarım oldular.

"Tam zamanında geldin." Yerdeki kıza elimi sallıyorum. "Kızlar, bu kuzeniniz Evelyn. Evelyn, Zoey ve Stella ile tanış."

"Onları tanımıyorum," diye Evie somurtarak söylüyor. "Bir kızın lanet olası yere kelepçelenmiş olmasına, yanımda baygın bir kadın olmasına ya da tonlarca ağırlığında ve bazen bipleyen bir yelek giymeme kızmıyorlar." Son sözlerinde sesi çatallanır. "Bu da demek oluyor ki onlar benim insanlarım değil. Siktirin gidin. Ya da daha iyisi, kelepçelerimi çıkarın da dövüşelim. O zaman kim daha sertmiş görelim."

"Hayır." Kadınları yanıma çağırıyorum ve kollarımın altına girip beni patron gibi gösterince gülümsüyorum. Zoey'nin alnına bir öpücük konduruyorum ve o mırıldandığında aynısını Stella'ya da yapıyorum. "Bu Evelyn Kincaid, ama asıl adı Katie Frankston."

Zoey nefesini tutar ve bana bakar. "Frankston mu? Yani... olamaz!"

"*Evet, tabii!*" Onunla alay ediyorum. "Şimdi geri kalanını bekliyoruz. Ebeveynlerimizin buluşmasını yeniden canlandıracağız ve bu ebeveynler artık hepsi mahvolduğu için, kendimizi yeni nesil gangsterler ilan ediyoruz. Kendi kendimizi yönetiyoruz, kendi kanunlarımızı koyuyoruz ve öncekiler kadar kolay pes etmiyoruz." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Lanet olası korkaklar en saçma sapan şey yüzünden yakalandılar. Hadi ama." Kız kardeşleri

en yeni ziyaretçilerimizden uzaklaştırıyorum ve ekipmanlarla dolu bir tezgaha ulaştığımızda onları serbest bırakıyorum.

Zoey ve Stella, esintinin soğuşunu önlemek için dar kot şortlar ve yumuşak bluzlar giyiyorlar. Hava gerçekten soğuk değil, ama benim dünyamın büyük bir kısmının başladığı ve bittiği bu kulüpte, kısa şortlar ve kalın bir korku tabakası giydiğinizde beton zeminler soğuk geliyor.

"Hadi bunu hazırlayalım." Stella'ya uzaktan kumandalı sahte bir patlayıcı veriyorum. "Al bakalım. Bunu kıza götürmen gerekiyor, ama sakın ayağın takılmasın ve kesinlikle düşürme. Düşürürsen hepimiz boku yerdik."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne işe yarıyor?"

"Bilgisayarla ilgili bir şey," diye yalan söyleyerek onu başımdan savdım ve elimi salladım. "Ama pahalı bir şey, sakın düşürme. Kızın dokunamayacağı kadar uzağa koy."

"Ne?" Stella yaklaştıkça Evie'nin gözleri büyüdü. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." O, Hayes'deki meslektaşı kadar aptal değildi. Bunun aktif olmadığını bilmiyordu, ama *bilgisayar aleti* olmadığını biliyordu, bu yüzden Stella yaklaştıkça uzun bacaklarını uzatıp aleti uçurmaya çalıştı. "Seni aptal sürük. O şeyi benden uzak tut!"

"Küçük velet gibi davranma." Stella yavaşça çömelir, böylece uzun saçları sırtına düşer. Patlayıcıyı kızın yanına bırakır, ama bu iğrenç ve gereksiz bir harekettir. Dünyaya odaklanacak bir şey verin ve onların dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırın. "Buna dokunma," der Stella kıza fısıldayarak. "Pahalı bir şeydi."

Evie kadının gözlerinin içine bakarak, "Siktir git," der.

"Evelyn..." Yavaşça öne doğru yürür ve başımı sallarım. "Davranışların sorunlu."

"Hayır," diye itiraz eder. "Ben tavrımı seviyorum. Senin sevmemek, *senin* tavır sorunun olduğunu gösterir. Beni bu şeyden çıkar."

"Hayır, sanmıyorum." Arkama uzanıp Griffin Industries cep telefonumu çıkarırım ve logoya gülümserim.

Gerçekten ironik. Griffin'in yanında çalışmak, o meşgulken kadını korumakla görevlendirilmek. Bu şehirde dolaştım ve kimse kim olduğumu bilmiyordu. Spor salonuna girdim ve kimse aramızdaki bağın ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Griffin için çalıştım.

On yıldan fazla bir süredir, çocukken aynı odada olduğumuzdan haberi yoktu ve en komik olanı, bu "bilgisayar işleri" hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretmişti.

Kabuslar ve bir tesadüf. Gerçekten de tek gereken buydu: tesadüf. Theo Griffin bu kelimenin bir yanığı olduğunu söylüyor, ama aslında değil. İki çocuk aynı sokağa girerler ve içlerinden biri gündüzleri konuşmayı reddeder, ama bilinçaltının ona kabuslar görmesini engelleyemez. Bishop ismi ağzından kaçır ve benim hayatımın gidişatını değiştirir.

Kan bağıyla hak ettiğim parayı alamazsam, Griffin'in ofisindeki koltuğumu talep edip onun başladığı işi bitireceğim. Orada o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, Annaliese bunu sorgulamayacaktır. Ve ikna etmem gereken tek kişi de odur.

Patron, sevgilisiyle uzun bir tatile çıktı. Onlar dönene kadar ben devralacağım.

Kafamı sallayıp ekranı kaydırarak aramayı yapıyorum. Kimse nerede olduğumuzu bilmezse oyun da olmaz.

THEO

MIGHTY LION

Soph, Main Street'in bir ucundan diğer ucuna her yirmi metrede bir yerleştirilmiş hareket algılayıcı kameraları tarayarak elinden gelenin en iyisini yapıyor. Yasa bu tür bir gizlilik ihlalini hoş görmüyor, ancak Alex Turner, Soph ve ben Checkmate Security'nin ortasında oturup samanlıkta iğne ararken hiçbir şey söylemiyor.

Bu kasaba çok büyük değil, ama yine de çok sayıda kamera var ve hareket algılama tam da bunu ifade ediyor: kasabanın her yerinde herkes hareket halinde. Fırıncının teslimat kamyonu bir uyarı gönderiyor. Bir taksi başka bir uyarı gönderiyor. Parkta oynayan çocuklar ve kiliseye giden diğer insanlar. İncelenecek çok sayıda kamera ve izlenecek çok sayıda görüntü var ve ne kadar uzun sürerse, çevremizdekiler o kadar sinirleniyor.

Spence, Romeo ve Cruz bu binanın altındaki sığınaktan silah ve cephane topluyorlar ve bunların yeterli olmadığını düşündüklerinde, Spence ve Romeo arabayla uzaklaşıyor ve yarım saat sonra daha büyük, daha iyi ve daha fazla silahla geri dönüyorlar.

Alex Turner ne yapacağını bilmiyor. Checkmate'in tüm çalışanlarını ve iştirakçilerini tutuklaması mı, yoksa onlara teşekkür etmesi mi gerektiğine karar veremiyor. İkisini de yapmıyor. Spence'in ona attığı silahları kabul ediyor ve diğer yoldaşlarımız gibi kılıflara koyuyor.

Evelyn Kincaid'in resimleri odadaki her duvarda, her ekranda ve hareket eden her elektronik cihazda gösteriliyor, ama benim aklımda en çok Libby'nin gözleri kalıyor. Onlar için daha az önemli olduğu için değil, ama bir çocuğun kaybolması benim dışındaki herkesin aklında diğer her şeyden daha önemli.

Aiden ve Benny bu odadaki en tehlikeli adamlar olabilir. Soph dizüstü bilgisayarının başında, Checkmate ekibi vücutlarına silah takmış olsa da, silahsız görünen bu ikisi en tehlikeli olanlar. Bir baba ve bir arkadaş.

Birerkek arkadaş?

Ofisleri dolaşıp herkesin çalıştığından emin oluyorlar ve yapacak başka hiçbir şeyleri olmadığı için, hareket etmeyi kesmeye cesaret eden herkese sert bakışlar atıyorlar.

Evie ve Lib dört saattir kayıplar ve geçen her dakika, karanlık üzerimize çöküyor ve endişemiz daha da ağırlaşıyor.

Kız ilk saldırıdan kurtulmuş mu? Libby kurtulmuş mu? Eğer öyleyse, şimdi neredeler?

"Hayes kardeşler!" Soph, ilk bulguyu aldığı anda balerin vücudunu dikleştirir. "Siktir, onları buldum."

Soph ekranını yakınlaştırırken odanın yarısı durup başlarını kaldırır. Zaman damgası, bu görüntünün sadece bir saat önce çekildiğini gösterir.

Olly kızları kaçırdıktan sonra.

Gidecekleri yere vardıklarında.

"Bir saniye..." Soph, ekranında açılan diğer tüm kutuları kapatıp ihtiyacımız olanı izole ederken gözlerini kısar. "Markete gitmişler. Soldaki kızın tuttuğu çantayı görüyor musun? Ellerini?"

Soph'a yaklaşıyorum, neredeyse yanaklarımız birbirine değecek kadar. "Jonah'ın mı?"

"Mm." Biraz daha yakınlaştırır ve çantanın ekran görüntüsünü alır. Onu izole eder, yakınlaştırır ve 3D görüntü elde etmek için döndürmeye başlar. "Soda mı?"

"Sadece normal market alışverişi."

Ekranı ve çantadaki şişe şeklindeki girintiyi incelerken cep telefonum titremeye başladı. Annaliese aramaya izni olan tek kişi, ama cevap verme niyetim olmasa da, alışkanlıktan cebimden çıkardım.

Bir insanın hayatı boyunca edindiği alışkanlıkların onu nasıl şekillendirdiği gerçekten ilginç.

Ekranımda Olly'nin adını görüyorum ve şoförümü düşünüyorum. Libby'nin beyin sarsıntısı geçirdiği ve ağrı kesiciye ihtiyacı olduğu zaman market alışverişi için gönderdiğim adamı ya da ben onun dairesini ararken onu şehre kadar takip etmesi için gönderdiğim adamı düşünüyorum. Gerçek olan şeyleri değil de bu tür şeyleri düşünmem içgüdüsel bir şey, ama o saniye geçtikten sonra gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Çocuklar! Bu o. Olly."

Soph, yıldırım hızındaki refleksleriyle cep telefonumu kapar ve alt kısmına bir kablo takar. Spence ve Romeo silahlarının yanında kalır, ama ben ayağa kalkıp Soph'u zorla kaldırırken diğerleri etrafımıza toplanır; kablo nedeniyle Soph'un ulaşabileceğim mesafede kalması gerekir.

Ona yön için bakıyorum, sonra da kızın babasına. Kararsızlıktan donakalmış durumda. Anlaşılmaz bir şekilde yıkılmış.

"Cevap ver," diyor Alex. "Sakin ol, sorular sor."

"Bunu mahvetme," diye homurdanır Ben. "Seni tanımıyorum, ama hayatımın geri kalanında seni hatırlayacağım. Bunu mahvetme."

Başımı sallayıp telefonuma bakıyorum. Telefonun çalacağından korkarak, nasıl davranacağıma karar vermeden önce parmağımla ekranı kaydırıyorum. Griffin miyim, sessiz ve endişeli miyim? Yoksa sadece o küçük kıızı geri isteyen bir adam mıyım?

Çoğunlukla Gunner'ım ve gerçekten istediğim şey Libby'yi yakalayıp asla bırakmamakken, yine o merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Griffin."

Olly'nin kahkahası bana evimi hatırlatıyor. Kardeşim olarak gördüğüm tek adamı özlemek saçma, çünkü onun gerçekten bizden biri olmadığını biliyorum.

"Theodore Griffin," diye gülüyor. "Gunner Bishop. Piç kurusu, pislik patron."

"Olly." Soph'un yetişebilmesi için kalabalıktan yavaşça uzaklaşıyorum. Bir eliyle çalışıyor, çünkü diğer eliyle dizüstü bilgisayarı tutuyor, ta ki buradaki adamlardan biri ipucunu anlayıp bilgisayarı onun için tutana kadar. Ben ayakta durduğum sürece, ya tek elle çalışıyor ya da yardım edecek birine ihtiyaç duyuyor. "Şu anda neler olduğunu anlamıyorum."

"Tabii ki duymuyorsun." Soph kendi tarafında bir şey yaptığında, kulağımda bir ses olarak başlayan şey, surround sese dönüşüyor. Artık düzinelerce adam, yardımcımın söylediği her şeyi duyabiliyor.

"Kendine o kadar takıntılıydın ki, etrafında olup bitenlere hiç dikkat etmedin."

"Lütfen Olly, nerede hata yaptığımı açıkla, çünkü gerçekten kafam çok karışık. Ben sanıyordum ki..." İsteğim dışında gözlerim Kane'e kayıyor. "Gerçekten bir aile olduğumuzu sanıyordum. Seni çocukluğundan beri tanıyorum."

"Ne kadar ironik," diye bağıyor. "Ne kadar lanet olası ironik." "Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"Çocuk diyorsun Griffin, yani beni, aç bir on iki yaşındaki çocukken, sokak kedisi gibi sana yaklaşan halimden beri tanıdığını söylüyorsun."

"Şey... evet."

"Ama Hayes'in kulübündeki çocuğu hatırlamıyor musun? Kızla konuşmakla meşgul olduğun için tamamen görmezden geldiğin çocuğu?"

Soph'a bakıyorum.

"O çocuk mu? Ben..." Çok eski bir anı zihnimde canlanıyor. "Küçük çocuk. Hayes'in ofisinde bloklarla oynuyordun..."

"Adama madalya verin." Hoparlörlerden gelen alkış sesleri beni resmen irkiltir. "Bu kadar kolay göz ardı edilebilir, bu kadar kolay unutulabilir."

"Olly... Libby nerede?"

"Oh, burada." Olly'nin gözlerini devirdiği neredeyse duyulabilir. "Sürpriz sürpriz. Griffin hala kıza takıntılı."

"O benim ailem," diye savunuyorum. "Tabii ki onu sorarım."

"Peki ben neyim?" diye bağıır Olly. "Neden ben aileden değilim? Bir odaya girip, oradaki *dört* kişiden sadece birinin değerli olduğuna mı karar veriyorsun? Babam Bishop imparatorluğundan kovuldu, peki bana ne oldu? Lanet olası bir asker oldum. Bir çocuğa silah verip, öldür ya da öl dediler. Neden senin ailenin bir parçası olamıyorum, Griffin?"

"Öylesin! Aileden biriydin. Libby'ye göz kulak olman için sana güvendim. Şirketime, evime, her şeye güveniyorum. Sana güvendim!"

"Askere güvendin, sana bir erkek olarak gelen çocuğa güvendin, ama ben kendimi kanıtladıktan sonra. Ama o çocuk, Hayes'in kulübündeki o küçük çocuk; o senin için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Yani..." Etrafıma bakıyorum. "Seni tanı mıyordum. Sen başkasının çocuğuydu ve bloklarla oynuyordun. Ne yapmam gerekiyordu? Onları devirip uyumak ister misin diye sormam mı gerekiyordu?"

"Sen bir pislisin," diye öfkeyle söylüyor. "Kendini çok komik sanıyorsun."

"Hayır, gerçekten öyle düşünmüyorum. Bana neden düşmanlık beslediğini anlamıyorum. Hayes'e kızgınsan, tamam, sıraya gir. Ben de öyleyim. Bishop'a kızgınsan, tek kişi sen değilsin. Ama Frankston'un kızını almak yanlış ve aptalcaydı. O daha doğmamış bile. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"Ama yaptı," diye alay ediyor. "O da senin gibi, şanslı bir piç çocuğu. Şimdi ona..."

"Nerede o?" diye bağıır Aiden. "Evie nerede?"

Başka birinin konuşmamıza dahil olması Olly'yi rahatsız etmez ve "Burada, Rocky. O iyi," diye cevaplar.

"Onu telefona ver," diye talep eder Alex. "İyi olduğunu kanıtla. İyi olduğunu öğrendiğimizde konuşuruz."

"Kızım." Biz adım sesleri adım sesleri, fısıltılar, ve sonra bir inilti. "Konuş."

"Biggie?"

Aiden'in nefesi boğuk bir çığlıkla dışarı fırlar. "Smalls. Senin için geliyorum, bebeğim. Endişelenmene gerek yok, tamam mı? Neredesin?"

"Onlara söyleyebilirsin," diyor Olly. "Onlar gelmeden başlayamayız zaten, o yüzden..."

"Scotch'ın kulübündeyiz," diye inler. "Ve ellerinde bir..."

"Yeter." Evie bir çığlıkla susturulur ve Olly uzaklaşırken ayak sesleri zeminde sürtünür. "Nerede olduğumuzu biliyorsun. Bana kulübün çocuklarını gönder. Başka kimseyi değil."

"Neden?" Libby'nin sesi telefonumuzda yankılanır ve beni neredeyse boğar. Tek kelimesi cızırtılı ve bozuk çıkar. "Neden biz? Ne yaptık?"

"Çünkü başlamış olduğumuz bir şeyi bitirmemiz gerekiyor."

Hat kesilir ve bir anlık sessizlikten sonra odamız gürültüye boğulur.

"Kulüp 188!" diye bağırır Alex. Soph'a bakar. "Senin yaptığın şeyi yap, bize en iyi yolu bul."

"O kulübü içini dışını biliyoruz," diyor Ben. "Biliyoruz. Bilgisayara ihtiyacımız yok."

"Bekle." Aiden, çocuk uzaklaşmadan önce onun tişörtünü tutarken kaşlarını çatıyor. Alex'e, sonra Kane'e bakıyor. "*Scotch'in* kulübü dedi." Bana ve Soph'a dönüyor. "Scotch'in kulübü dedi."

"188'i kastetti, değil mi?"

"Evet, 188'i kastetti, ama o Scotch'un kulübü değil. Bizim kulübümüz. Onun kulübü."

"Neden Scotch'tan bahsetti?" Kane, babasının on bir yaşındaki bir çocuğa adını sorduğunda taktığı gibi, parlak siyah gözleriyle yanımızda durur. "Scotch'un bununla hiçbir ilgisi yok."

"Scotch kim?" diye soruyorum. "O kim?"

"Scotch, grubun üyelerinden biri," diyor Ben. "Alex'in kardeşi ve kulüpte her zaman çalan grubun solisti."

"O sahneyi kastediyor," diyor Aiden yavaşça, sanki bu bir soruymuş gibi. "Sahneye yakın mı?"

"Geçen yılın başında yeni bir sahne kurdurmuştun," diye cevaplar Ben. "Scotch sürekli şikayet ediyordu, senin sahnenin sonradan eklenmiş gibi olduğunu söylüyordu." Kane'e döner. "Scotch sürekli bunu söylüyordu; kulüp bir grup için yapılmamıştı, bu yüzden sahne sonradan eklenmişti. Bir eklemeydi. Rollers geçen yıl sonunda yeni bir sahne kurdurdu ve şimdi kulübün düzeni biraz değişti."

"Sahnenin yanında," diye tekrarlar Aiden. "Bize nerede olduğunu söylüyor. Alt katta, ana kapıdan girince sol tarafta."

"Konuşuyor ve bize ipucu verecek kadar akli başında." Kane, Aiden'in omzuna elini koyar. "Yaralanmamış ve onu parçalamaya hazır. Gidelim."

"Sahnenin altında bir giriş var." Ben, Aiden'a dönerek herkesin adımlarını durdurur. "Sahnenin altında grubun ekipmanları için bir depo var, ama alt kapılar sadece bu kadar açılıyor."

Kulübe doğrudan açılan küçük bir geçit var. Diğer depo kapılarından ayrıdır."

Aiden'ın burun delikleri genişler. "Seni öldüreceğim, Conner. Bebeğimi o kulübe gizlice sokarsan seni öldürürüm."

"Ben yapmadım!" diye kekeliyor. "Onun içeri girmesini engelledim. Dışarıdan kilitledim ve ona anahtarı vermedim. Bu konuda kavga ettik." Gözleri bir çift gözden diğerine geçiyor. "Kavga ettik, çünkü o o alanı yaratarak kendini zeki sanıyordu, ama ben kilitliyordum ve anahtarı vermeyi reddediyordum. O da bana meydan okumaya devam ediyor. Bahis falan yapıyor. Kazanırsa, ben ona ödüyorum. Kaybederse, o bana ödüyor. O alanı kilitlediğimde çok sinirlendi, ben de ona, beş bin dolar biriktirecek kadar kazanırsa anahtarı vereceğimi söyledim."

"Bu yüzden onun yarışları kazanmasına izin vermiyorsun," diye mırıldanır Aiden. "Onun kazanmasına izin vermiyorsun."

"Hayır," diye hırlar. "Onun, uyuşturucu karteli olarak başlayan bir kulüpte parti yapmasına izin vermiyorum. O daha on altı yaşında. Parti yapabilecek yaşa geldiğinde onu götürürüm, onu güvende tutarım. Ama bir gün bile erken gitmeyecek. Ve özellikle de içeri gizlice girmek için lanet olası yerde sürünerek bunu yapmayacak."

"Kapı nerede?"

Ben Kane'e döner. "Binanın güney tarafında. Yaklaşık ortasında, adamların haşere ve benzeri şeyleri kontrol etmek için kullandıkları bir geçit var. Tünel oradan ayrılıyor ve doğrudan kulübe giriyor. Sahnenin altında bitiyor."

"Kulübün içinde kilitli mi?"

"Hayır. Sadece dışarısı kilitli. Oraya girerse, kapıya kadar sürünerek gidebilir, ama kulübün altında sıkışıp kalır, çünkü dışarıdan kilitli."

"Bunu konuşacağız." Aiden, Ben'in omzuna vurur, ama sonra onu çekip, hepimizin binadan çıkıp arabalara binmeye başladığı bir koşuşturma başlatır.

Elim ihtiyaçtan dolayı kasılır ve karıncalanır. Libby'nin elini tutmam gerekiyor. O burada benimle birlikte olmalı, ama bunun yerine Soph ile koşuyorum ve beynimizin yeterli olmasını umuyorum. Uzun zaman önce aptal bir kadın olduğumu düşündüğüm kadın, artık benim entelektüel

benim entelektüel eşim, Jay ise Kane ile kalıp arkamızı kollayarak grubumuzu tamamlıyor. Dördümüz bir arabaya atlayıp Alex'in devriye arabası ve Aiden'in kamyonetinin arkasından hızla uzaklaşıyoruz.

"Bizi bir tuzağa sürüklüyor," diyor Jay sakın bir şekilde. "Bunu biliyoruz. Bizi bir yere götürmek için bir planı olmasa bize nereye gideceğimizi söylemezdi."

"Ve biz de tam olarak istediği gibi yapıyoruz," diye onaylıyor Kane. "Bir arabada üç Bishop. Spence'i, Soph'u ya da şefi istemedi. Bizi istedi."

"Soph'u geride bırakmayacağım," diyor Jay. "Ayrılmayacağız. Kane de her zaman benim yanımda kalacak. Bugün bunu bitireceğiz ve diğerlerinin güvende olduğunu bilmezsek hiçbirimiz işlevsel olamayız."

"Ben Griffin'le kalacağım," diyor Soph. Jay'in ateşli bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Güçlü kalmalıyız ve Griffin'le ben bir takım olarak en güçlüyüz. Sen de benimle kal, ama o nereye giderse ben de oraya giderim."

"Sophia..."

"Güçlü yanlarımızı kullan, bebeğim. Sen ve Kane arkamızda kalın ve bizi Dunne'nin görüş alanından uzak tutun, ama sonra bize işimizi yapmamıza izin verin."

"Olur." Kane, Alex'in arkasındaki köşeyi dönerek arabayı hızla sürer ve giderken cep telefonunu kapar. Numarayı çevirir ve Alex açana kadar sadece bir kez çalmasını bekler.

"Evet?"

"Kaslı adamlarla takım olmalısın. Spence ve Romeo seni gitmen gereken yere götürecek. Onlara güven, her şeyi halledecekler."

"Tamam. Peki ya sen?"

"Biz onun istediği şeyiz. Biz düşmüşlerin çocuklarıyız. Ben, Jay ve Griffin. Soph da bizimle kalıyor. Griffin doğrudan kadın polisin peşine düşecek, bu da bizim de doğrudan kızın peşine düşeceğimiz anlamına geliyor. Arabalar yüklendi; bırak Spence istediği gibi hazırlık yapsın. Daha güvenilir bir kardeş bulamazsın."

"Onu tanımıyorum, Bishop. Bizimle olanların yarısını bile tanımıyorum."

."

"Onu tanıyorum," diye mırıldanır. "Güvenme zamanı geldi. Ben sadece en iyilerle ilişki kurarım. Bu yüzden seni yanımda tuttum." "Bishop..."

"*Güven*. Onlarla git ve düzeni koordine et. Kulübü onlardan daha iyi biliyorsun. Onlara yardım et. Sessizce yap ve kız sürünmeye karar verirse kapıyı aç."

"Peki ya sen?"

Kane'in gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşur. "Doğrudan ön kapıdan gireceğiz. O da bunu istiyor. Bunu bekliyor ve bu kadar çok adamımız olduğunu bilmiyor. Sirenleri kapat. Daha fazla adamımız olduğunu bilmesine gerek yok."

"Çok geç." Alex'in sesi, arabasını bir virajda döndürürken ve kulübün önündeki kaldırıma kayarken boğuklaşır. "İstasyon'dan ayrıldığımız anda bizi duymuş olurdu."

"Tamam. Dikkatli olun. Adam bilgisayarları iyi bilir. Güvenliği ve Griffin'in ona öğrettiklerini bilir."

"Patlayıcıları biliyor." Üç çift göz bana dönünce, bu sessiz bir itiraf, bir suçluluk itirafı oldu. "*Roar Munitions*, Griffin'in bir yan kuruluşu. Askeriye malzeme tedarik etmek için sözleşme imzaladık."

"Bomba mı yapıyorsunuz?" diye bağırdı Sophia. "Siz... ama... Roar'ın Griffin ile hiçbir bağlantısı yok!"

"Şey... gizli," diye itiraf ettim. "Bu bağlantı için diğerlerinden daha çok çalıştım. Yaklaşık yedi yıldır bu üretim kolunda çalışıyoruz. Olly, ben çalışırken beni hevesle takip etti."

"Siktir. Tamam." Alex elini yüzüne sürerek sesli bir şekilde gezer. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Patlama yarıçapı ne kadar büyük?"

Herkesin gözleri bana dönüyor.

"Uh... eğer büyük bir şey yaparsa, güvenli bölge kalmaz. Ne bu kasaba için, ne de sonraki iki kasaba için. Eğer küçük bir şey yaparsa, o zaman tam anlamıyla bir metrekairelik bir alana sınırlı kalabilir ve yine de o bir metrekairelik alanda bulunan kişiyi öldürebilir. Görmeden bilemem."

"Ben kesinlikle Griffin'in yanındayım," diye mırıldanır Soph. Dizüstü bilgisayarını kapatır ve yere atar. "Bu, patlamayı bastırmak için onu kapıp göle atacağımız türden bir şey değil, değil mi?" diye umutla sorar.

"Hayır. Bu öyle olmayacak."

"Ben de seninle olacağım. Jay arkamızı kollayabilir."

"Ben de hepinizi koruyacağım," diyor Kane. "İşlerinizi halletmeniz için size yer açacağım. Bu işi batırmayacağız. Tek bir hayatımız, tek bir şansımız var. Yeniden başlama şansı yok."

Alex'in devriye arabasının yanında motoru durdurur ve benimle aynı şeyi hisseder. Omurgasından bir ürperti geçtiğini biliyorum, çünkü Olly'nin elinde patlayıcılar varsa ve bunları kullanmaya karar verirse hepimiz zaten ölmüşüz demektir. Bundan kaçış yok. Saklanacak yer yok. Olly tüm kasabayı elinde tutuyor ve işinin bittiğine karar verirse her şeyi yok edebilir.

"Bence bu intihar görevi olabilir." Soph arabadan çıkmak için dönünce kolunu tutuyorum. "Bundan sağ çıkmayı bekleyemez. Ya buradadır ve hayatta kalmayı beklemiyordur ya da uzaktadır ve uzaktan kumanda ile patlatacaktır, bu durumda biz zaten ölmüş sayılırız."

"Hiç öldün mü, Griffin?" Jay dönüp gözlerime bakar. "Çünkü ben öldüm. Ölüken çalışmak, en sevdiğin Super Mario oyunundaki tüm ücretsiz canlar gibidir. Sanki gümüşe dönüştüğün titanyum mantara çarpmışsın ve tüm kötü şeylerin içinden geçebiliyorsun, hiçbir şey sana zarar veremiyor. İşte bu da öyle bir şey. Zaten öldüysek, kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Zaten öldüysek, normalde almayacağımız riskleri alabiliriz, çünkü *lanet olsun*, zaten öldüysen ölümden korkmazsın. Risk al, bunu doğru yap ve kızımın hayatta kalmasını sağla. Yakında onunla evleneceğim, onu sağ salim teslim edersen düğüne katılabilirsin. Yani... arkada oturursun. Konuşamazsın falan."

Soph gülerek öne eğilir, sert bir eliyle onun yüzünü tutar ve hızlıca bir öpücük kondurur. "İşte bu, sanırım. Yüzyılın evlilik teklifi. Ölme, biz de evlenelim."

"Anlaşıldı, Şeker Bebeğim. Hadi gidelim."

LİBBY

ÖRDEK, ÖRDEK, KAZ

Bir piskoposla çıkmayı düşündüğümde endişelendiğim şey bu değildi. Piskoposun karısı ya da kiralık polis olarak anılma korkularım, sessizce ağlayan Evie'nin yanında soğuk beton zeminde yatarken hepsi silinip gitti.

İkimizin de giydiği yelekler dakikada bir kez bip sesi çıkarıyor. Dakikada bir bip sesi.

Giysilerimiz *bip sesi* çıkarıyor!

"Bundan hoşlanmıyorum." Evie poposunun üzerinde sallanıyor ve inliyor. Elinde kan dolaşımının yetersizliğinden dolayı çirkin bir morluk var, ama sırt üstü yatmayı reddediyor, Olly büyük odanın diğer tarafında tur atarken ona ulaşmasını kolaylaştırmayı reddediyor. "Buraya kasten gelmedim."

"Biliyorum, Smalls. Hey." Gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakmaya çalışıyorum. "Ben buradayım, tamam mı? Bunu daha iyi hale getirmeye çalışacağım."

"Lanet olası yere yapışıp kaldık. Cidden. Ve göğüslerimiz bip bip ses çıkarıyor."

"Biliyorum." Ona bariz olanı söylememesi için bağırarak istiyorum. Sıkışıp kaldığımızı ve vücudumuza patlayıcılar bağlandığını biliyorum. Ama o bir bebek ve alnından dudağına kan akarken paniklemesine izin verilmeli. "Babanı duydun, değil mi? Yolda. Olly'nin dikkatini dağıtmalıyız, sonra Aiden cıvata kesiciyle gelecek. Özgürlük."

"Bu özgürlük değil," göğsüne bakıp inliyor. "Bu yer değiştirme. Çünkü bu şeyler bizimle birlikte geliyor."

Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum!

Olly, barda yaklaşık on iki metre uzakta duruyor ve ekşi suratlı kız kardeşlerle sessizce fısıldaşıyor. Onlar beni her zamanki gibi sinir ediyorlar, ama onlar onu meşgul ederken, ben Evie'ye yavaşça yaklaşıyorum ve göğsünü saran isyan tipi yeleği incelerken onu sessiz tutmak için parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Gövdesini çevreleyen güçlendirilmiş çelik bir çerçeve ve üç asma kilit – biri her bir kalçasında, biri de önde – onu içeride tutuyor ve göğsünü aşağıya doğru bastırıyor, böylece rahatsız bir açıyla eğiliyor.

"Libby?" Dudakları titreyerek fısıldadı. "Bombalar hakkında bir şey biliyor musun? Onları nasıl kapatacağını biliyor musun?"

Gözlerine bakıp dudaklarımı ısırarak kapatıyorum. Yalan söylemeye cesaret edemediğimde, başımı sallıyorum ve onun başını eğip sessizce ağlamasından nefret ediyorum.

"Henüz büyük işler yapamadım. Şampiyon olacaktım."

"Zil çalana kadar bitmez, değil mi? Hey." Serbest kalan elimle uzanıp çenesini kaldırıyorum. "Değil mi? Sen bir savaşçısın. Üç dakikalık aralıklarla yaşıyorsun ve karşındaki kişi kolunu kilitledi diye durmuyorsun."

Yanaklarından gözyaşlarını siler ve başını sallır. "Hayır. Durmam."

"Ne yaparsın? Yirmi saniye kaldı ve kolunu kilitlediler, ne yaparsın?"

Olly'ye bakar. Ekşi suratlı kız kardeşlere bakar. Sonra tekrar bana bakar. "Lanet kolumu kırarım ve sol elimle dövüşü kazanırım."

Bu anda hala beni gülümsetmesinden nefret ediyorum. "Tamam, bu biraz dramatik ama ruhunu seviyorum. Kollarını kırmayacağız ama yine de kazanacağız, tamam mı? Bana bir şey söyle. Bize yardımcı olacağını düşündüğün herhangi bir şey söyle."

"Şey..." Göğsüne baktı. Sonra arkamızdaki sahneye. "Tavan arası. Tam arkamda. İkimiz de sığarız, ama bu iskeletlerle olmaz." Çelikten çekip homurdandı. "Dar ama, destekler sıkışır."

"Tamam, güzel. Tünel nereye çıkıyor?"

"Dışarıda." Yeleğine bakıyor ve titreyen ellerle cebinden bir kol saatini nazikçe çıkarıyor. Saatin yeleğe bağlı telleri var ve onları gördüğünde, kalbinde

saati çıkarmak için can attığını anladım. "On iki dakika elli dört saniye diyor."

Omzunun üzerinden okudum ve kalbimin çarpıntısını hissettim. "Kırk beş, elli dört değil. Çekme, tatlım. Çıkarma."

"Zamanlayıcı durur."

Başımı salladım. "Elbette durur, ama sonuçların istediğimiz gibi olacağını sanmıyorum. Tut onu, tamam mı? Saatini cebine geri koy ki yanlışlıkla çekmeyesin. Sonu iyi olmaz."

"Tamam." Elini saklarken eli resmen titriyor. Yeleğim onunkine tıpatıp benziyor, bu yüzden daha yakından bakmaya gerek duymuyorum. Aynı şekilde çalışacak, aynı süreyi gösterecek, bu yüzden kendimi üzüntüden kurtarıp Evie'yi incelemeye başlıyorum. Çıplak ayakla ve neredeyse hiçbir şey giymemiş, ama benim de üzerimde pek bir şey yok ve onu sıcak tutacak hiçbir şeyim yok. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Sözlerim ağızımdan çıkar çıkmaz, dışarıdan yüksek bir patlama sesi yankılanıyor ve ardından lastiklerin çığlığı kalbimi imkansız bir hıza çıkarmaya başlıyor. Olly başını kaldırıyor, böylece o ve Evie tıpkı birbirinin aynısı olan mirketler gibi görünüyorlar.

Kardeşler. Onlar kardeşler ve şimdi bunu öğrendiğim için, Kane ve Gunner arasındaki benzerlikleri gördüğüm kadar net bir şekilde benzerliklerini de görüyorum.

Sarı saçlar. Mavi gözler. Hatta dişleri bile aynı. "İçeri giriyoruz," Kane'in sesi ön kapıdan yankılanıyor.

"Emrettiğin gibi buradayız ve ön kapıdan giriyoruz."

Olly barda kız kardeşlerden ayrılır, arkaya koşar ve tam otomatik bir Colt komando silahı alır. "Yavaşça içeri girin. Sadece üç yüz görmek istiyorum. Üç Bishop, o zaman koleksiyonum tamamlanmış olacak." Silahı bara dayar ve doğrudan kapıya doğrultur. "Gidip diğerlerinin yanına oturun," der Hayes kadınlarına. "Sahnenin yanına oturun, ama menzil dışında kalın. Sizi yakalamalarına izin vermeyin."

"Sahnenin yanına mı?" diye sızlanır Zoey. "Hayır, biz seninle kalacağız."

"Tamam." Başını sallar ve arkasını işaret eder. "Barın arkasına gelin. Yolumdan çekilin." Dört uzun, bronzlaşmış bacak hızlıca hareket eder, barın üzerinden atlar ve eğilir, sanki orospular

Olly'nin onları kurtaracağını düşünür gibi. Onun sözlerini nasıl duymazlar? "Koleksiyonu tamamlandı." Onları da, geri kalanımızı yakaladığı gibi yakaladı.

Sadece bunu görecektik kadar aptallar.

Gunner kapıdan ilk giren kişi ve kalbimi ağzıma getiriyor. Bugün daha uzun, daha geniş ve daha korkutucu görünüyor, onu hiç istemeyen kardeşlerini korurken Olly'nin dikkatini çekiyor. "Bu durumdan şok olduğumu söylerken yalan söylemiyorum." Ellerini kaldırarak ilerliyor. "Kardeş olduğumuzu sanıyordum. Gerçekten öyle olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Griffin. Senin kardeşin yok." Başını bizim yönümüze doğru eğiyor. "Diğer satranç taşlarını mı aramaya geldin?"

Sonunda, Gunner'ın gözleri dostu olarak gördüğü adamdan ayrılır ve benimkilere kilitlenir. Sanki başa çıkabilmek için duygularını durdurması gerekiyormuşçasına, gözleri kapanır, parıltı ve sönür. Uzun zaman önce, sadakatimin kime ait olduğunu sorduğunda tartıştığım adam gibi görünür.

Kendini mekanize eder ve Bishop adını iyi taşır.

Üç Bishop adamı odaya yavaş adımlarla girer, ama bar ile aralarında hala on metre mesafe vardır ve hiçbirinin elinde silah yoktur. *Ağır* silahlıdırlar, ama hepsi kılıflarındadır ve ellerini kılıflara uzatana kadar Olly'nin Colt'u onun tüm isteklerini yerine getirmiş olacaktır.

Bu üç adamın çene yapıları ve gözleri, rengini saymazsak, birbirinin aynısı. Aynı vücut yapısına, aynı boya, aynı genişliğe sahipler. Üçü arasında Olly ve Evie arasındaki kadar çok benzerlik var ve onları bir arada çalıştırmak için bunca yıl geçmesi gerekti.

Hiçbiri takılmacı değildir. Üç kardeşin hiçbiri zayıf değildir. Gunner bir bakıma bilgisayar beyni gibidir ve şu anda, kendini de güvenlik duvarı gibi görüp öncü rolünü üstlenmiştir. Jay kas gücüdür. Kane ise baba ve koordinatördür. En büyükleri olduğu için ailesini güvende tutmak onun görevidir ve hiçbirinin zarar görmesine izin vermez.

İşlerinde gizlilik yoktur. Olly onların geleceğini biliyordu ve şimdi ön kapıdan, kendi güvenliklerini hiç umursamadan içeri giriyorlar.

Gunner'ın gözleri birkaç saniyede bir benimkilere dönüyor, ama üçüncü veya dördüncü seferde onun gözlerime değil, göğsüme baktığını fark ediyorum. Yeleğimi inceliyor ve Evie'ye bakmaya çalıştığı her seferinde kaşları çatılıyor, çünkü Evie öne eğilmiş durumda.

"Evie." Fısıldayarak parmağımı bileğine dokundurup dikkatini çekiyorum. "Dik otur. Bırak görsün."

Gözleri sanki sersemlemiş gibi açılıyor, ama sözlerimi anladığında, doğal olmayan bir şekilde dik oturuyor ve yeleğinin önünü tamamen görmesini sağlıyor.

Gunner'ın onayını almak için ona bakıyorum, ama parmağı çok az bir hareketle döndüğünde, Evie'ye bakıyorum. "Dön, bebeğim. Arkayı görmek istiyor."

Bana, emin olup olmadığımı kontrol eder gibi bakar. Mantığının ötesinde korkmuştur. Hareket etmekten korkar, ama ben başımı sallayınca yavaşça döner ve sahnenin altındaki kapı aralandığında şaşkın bir nefes alır.

"Orada ne yapıyorsunuz?" Olly'nin sesi kırbaç şakırtısı gibidir ve bizi irkiltecek kadar yüksek çıkar.

Evie'nin başı geriye doğru döner ve yeni gözyaşları yanaklarından süzülür, ama sahne kapısı bir santim kadar açık kalır. Sahne siyah, kapılar siyah, yani her şey kendi içinde kamufle olmuş durumda. Olly kapının aralık olduğunu görmez. Evie'yi görür.

"Ona dönmesini söyledim." Daha dik oturuyorum. "O daha bir bebek ve çok korkmuş durumda. Eğer o..." Boğazımı temizliyorum ve Evie'nin göğsünden çıkan ağlama sesiyle kalbimin parçalandığını hissediyorum. "Onun izlemesi gerekmiyor, Olly. Canavar gibi davranma. Onu bırak. O bu oyunun bir parçası değil. Biz o kulüpteysen o henüz doğmamıştı."

"Ama şimdi bu oyunun bir parçası, değil mi? Kanı öyle söylüyor." Evie'nin ölümünü doğrudan görmek istemediğini umursamadan, dikkatinin dağıldığı sırada ilerlemeye devam eden Bishop'lara geri döner. "Orada durun." Parmağı, her an ateş edecekmiş gibi tetiğe basıyor, ama dikkatim, kapının hareketini engellemek için kapının önüne oturan Evie'ye geri dönüyor.

Sırtı, aralıktan kayan cıvata kesicileri gizliyor, ama gördüğüm Aiden'in gözleri ya da elleri değil. Ben'in de değil. Daha genç bir çift. Daha küçük bir çocuk.

Mac'in yüzü hayalet gibi solgun, alnı terliyor, ilk asma kilidi kesmek için kesiciyi kullanıyor ve tüm gücüyle metali kırmak için itiyor. Sağlığı pek iyi değil, gücü tükenmiş durumda, ama metali kesmek için çok çalışıyor ve saatler, taktığımız her dakika olduğu gibi, bir dakika dolduğunda bip sesi çıkardığında sıçırıyor.

"Devam et." Evie'nin mırıldanması bir ilahi gibidir. "Durma, durma, durma."

"Ne kadar süre kaldı?" diye fısıldayarak soruyor. "Saatte ne kadar süre kaldı?"

Evie, Kane ve Olly'nin konuştuğunu görmek için bara hızlıca bir bakış atar. Servetleri, sıkı çalışmayı ve yaratıcılığı tartışır ve bu sırada Gunner'ın gözleri üzerimizde kalır. Ne yaptığımızı görür. Bize koşmak ister, ama dizilişi bozduğu anda Olly'nin silahı kan dökcektir.

Evie yeleğinin cebinden saati çıkarır ve sessiz bir çığlık atar. "Dokuz dakika, otuz üç saniye."

"Siktir." Mac, bir sonraki kilidi açmak için yavaşça dönerken bakışları bana çevirir. O da benim bildiğimi biliyor; yeterli zaman yok. Evie için bile yeterli zaman yok, tabii biri yelekleri etkisiz hale getiremezse. "Acele et, Smalls. Dön, ama sakın ol."

"Üçüncüyü açtığında yeleği bırak, sonra siz koşun." Sahne kapısına biraz daha yaklaşıyorum ve Olly'nin dikkatinin dağılmaması için dua ediyorum. "Hızlı koşun ve uzağa koşun. Geri kalanımız sizi takip edeceğiz."

Mac başını sallar ve bir sonraki kilidi açmaya çalışırken dilini kanayana kadar ısırır.

"Yelekleri devre dışı bırakmak için uzaktan kumandayı ver," diyor Gunner. "O patlayıcılar bütün kasabayı havaya uçuracak. Kaçacak vaktin yok. Onları kapat, sonra konuşuruz."

"Hayır, sanmıyorum." Olly sağ elinin orta parmağında bir anahtarlık sallandırır ve alaycı bir gülümsemeyle onu cebine koyar ve sanki bu onun için bir oyunmuş gibi silahın üzerine eğilir.

Ekşi suratlı kız kardeşler Bishop'ların gözünden kaçmışlardır, ancak Stella ayağa kalkıp

gözlerine baktığında.

"Hayes." Zoey kız kardeşinin yanına tırmanınca Gunner'ın dudakları tiksintiyle kıvrılır. "Hiç değişmemişsin. Hâlâ iyilik karşılığında sakso çekmeyi seviyor musun?"

"Bizi tanımıyorsun!" Zoey'in kaşları kırıkmalıydı, ama düzenli olarak enjekte ettiği Botox bunu imkansız hale getiriyordu. "Pis küçük sokak faresi. Öldüğünü sanmıştık."

Gunner, Evie'nin bir sonraki kilidi açılırken dikkatleri başka yöne çekmek için kibirli bir adım atar. "Duymadın mı Barbie? Bishop erkekleri hamamböceği gibidir. Biz ölmeyiz."

"Yazık," der Olly yavaşça. "İşte olaylar şöyle gelişecek: Bu kulüp bizim mecazi satranç tahtamız ve şimdi tüm taşlarımızı topladım."

"Kızın bununla ne ilgisi var?" diye sorar Jay. Silahı göğsüne doğru çeker, ama Gunner sadece pozisyonunu değiştirir ve hedefi alır. "Neden kız?"

"Çünkü her zengin adamın ilk oğlu onun varisi olmalı. Frankston, o kulüp fahişesi öldüğü gün yanlış bir karar verdi, sürgün edildi ve kendi imparatorluğunu kurmaya gönderildi."

"Yine de başarılı oldu," diye araya girer Gunner. "Çok parası vardı."

"Evet, biliyorum. Bishop'a ihtiyacı yoktu. Kendi adına, büyükbabamın adına yaptı, ama yine de haksızlıktı. Kendi yolunu çizmek zorunda kalmamalıydı ve annem yerine o yeni kaltağı seçmemeliydi. Eskiye atıp yeniye aldı. Bizi çöp gibi attı."

"Hapse gönderildi."

"Gerçek bir gangster bu ihtimale karşı önlem alırdı! Ben kendi evimde lanet olası bir piyade eri gibi davranılırken, *onun* annesi," bizi işaret ederek Evie'yi korkudan donduracak şekilde, "zenginlikleri ve ipekleriyle hayatın tadını çıkarıyordu. Ona lanet olası karides ve salata servis ettim, bebeği defalarca kucağıma aldım, ama o kaltak gözlerimin içine baksa da beni göremiyordu." Yumruğunu göğsüne vurup tükürdü, "Beni görmedi! Prens olmam gerekirken, hizmetçi oldum ve o öldüğünde

Gönderildim, unutuldum ve o piç kurusu çocuk mirasçı olarak atandı.

"Bu yüzden beni mi aradın?" Gunner'ın elleri yavaşça aşağı inmeye başladı. "Bana kim olduğunu söyleyebilirdin, ama on beş yıl boyunca oyun mu oynadın? Hepimiz bu saçma imparatorluğun kurbanlarıyız, Olly. Hepimiz bir kenara atıldık."

"Onlar değil," diye diğer iki kardeşe alaycı bir şekilde bakar. "Onlar bir kenara atılmadılar. Onlar kutlandılar. Onlar onurlandırıldılar. Sen kendin söyledin, değil mi Griffin? Onların kutlandıkları için onları ortadan kaldırmaya hazır olarak şehre geldin."

"Evet, söyledim." Kane'e dönerek, "Söyledim. Onları ortadan kaldırmaya geldim, çünkü onların Colum gibi olduklarını sanıyordum, ama..."

"Senin dünyandan haberdar değildik," diyor Jay. "Oğullar olarak, ajanlar olarak kutlandık, ama hepsi bir oyundu. Colum'un paravanıydık, onun meşruiyetiydi. Uygun eğitim ve kariyerler için gönderildik ve yetişkin olana kadar bir kulübe adım atmadık. Ordu çocuklarıydık, ama senin bildiğin dünyadan korunmuştuk, çünkü cehaletimiz onu yenilmez kılıyordu. Hiçbir şey bilmiyorduk ve bu nedenle, o bizim bildiğimiz hikayeden başka bir şey değildi. Hayes'i deviren Infernos davasına atanmamız onun için kötü şans oldu. Görevlerimizi değiştiremez, o boku etkileyemez, bu yüzden görev verildikten sonra artık çok geçti."

"O biliyordu," diye Zoey, bilgisiyle gurur duyuyormuş gibi araya girer. "O biliyordu ve babam da biliyordu."

"Kirli kokain," diye mırıldanır Kane. Jay'e döner. "Bu yüzden kirli kokain aldık. Bu yüzden sana sürekli kokain verdiler. Bu yüzden sürekli ayrıldık. Bu yüzden beni sokağa attı." "Hepsi çok şiirsel, değil mi?" diye mırıldanır Olly. "Hepimiz sonunda . Eğer bizim dünyamızın bir parçasıysan, sonunda lanet olası sokaklara düşersin."

"Sonuncusu," diye fısıldar Mac. "Evie, elini ver. Kelepçeyi kesmem lazım."

Evie'nin kelepçelerinin tıkırdaması Olly'nin dikkatini çeker. Gözlerinde hafif bir merakla bize döner ve Evie'nin yeleğinin çelik çerçevesinin açık olduğunu görünce hazırlıksız yakalanır.

"Ne..." Hiç pişmanlık duymadan silahını çevirir ve yarım saniye sonra, mermiler odanın içinde uçuşurken etrafımızda ateş patlar. Atışlar üst kattan geliyor, gözlerim yukarıya kayıyor ve Romeo'nun balkonda durup parlak yeni dürbününe gözünü dayadığını görüyorum. Kane, ekşi kız kardeşler çığlık attığında öne atılıyor ve Romeo'nun atışı ağır silahı bardan düşürdüğünde ve Olly'nin eli kanlar içinde patladığında Jay Olly'nin üzerine atlıyor.

Ekşi kız kardeşler çığlık atar.

Olly çığlık atar.

Evie çığlık atar.

Mac, Evie'ye susması için bağırır.

Ve yeleklerimiz kalbimi durduran bir bip sesi daha çıkarır. "Hareket et." Gunner yanımıza kayarak gelir ve kelepçeler çözülürken aynı anda Mac'in cıvata kesicilerini

kesicilerini aynı anda serbest bırakır. Bana bakmadan onları bana fırlatır, uyluklarıma o kadar sert vurur ki gözlerim şaşır olur, ama Evie'yi yeleğinden çıkarmaya yardım ederken ve Mac kendi yerinden sürünerek çıkarken farkında değildir. "Git." Yeleği tüy kadar hafif hareketlerle yere bırakır, sonra Evie'nin kalçalarını tutar ve onu ayağa kaldırır. "Ön kapıdan koş. Baban dışarıda bekliyor."

"İçeri girmedi mi?" Histerik bir halde, Mac onu uzaklaştırmaya çalışırken onun ellerine direniyor. "Beni almaya gelmedi mi?"

"O dar alana sığamazdı!" Mac, onu sertçe tutup çekerek uzaklaştırır. "Sığamazlardı. Gidelim!"

"Onu dışarı çıkar," diye bağırır Gunner. "Jay! Sana ihtiyacım var. Mac, dışarıdaki herkesi geri çek. Bu şey patlayacak..." Saatine bakar ve bir dizi küfür eder. "Dört dakika. Alex'e git ve herkesi en az altı blok geri çekmesini söyle."

"Altı mı?" diye bağırır Mac.

"Altı! Onları geri çek. Jay!"

"Buradayım." Jay yere kayar ve kayarken dizini benimkine çarpar. "Neye ihtiyacın var?"

"Bolt kesici," diye mırıldanır Gunner. Cebinden bir takım alet çıkarır ve yeleğin yanındaki yere açar. "Onu o şeyden çıkar, sonra git. Koş."

Jay'e doğru dönüp kolumu kaldırarak ona hareket alanı açtım. Ekşi suratlı kızlar çılgılık atmaya devam ediyorlardı, ama Spence'in ikinci kattan ateşlediği kurşun odanın içinden vızıldayarak geçerken, içlerinden biri çılgılığını keserek ciyakladı.

"Silahlıydı ve sana saldırıyordu, Bish."

"Teşekkürler." Kane, Olly'yi benzin istasyonundaki serseriye yaptığımdan çok daha şiddetli bir şekilde bara çarpar. Olly'nin başının etrafında kan fışkırır, ama Kane sert davranır ve kanlı bileklerine kelepçe takarken ikinci kez çarpar.

"Onları çıkarın," diye mırıldanır Gunner. Yeleği inceler ve kablolarla uğraşır, ama kimse onun sözlerini duymazdan gelince, başını kaldırıp etrafına bakar. "Çıkin! Altı blok ilerlemek için üç dakikanız var. Gidin!"

Jay sonunda birini çözdüğünde "Bir kilit" diye homurdanır. "İki tane daha."

"Git." Kane, ağlayan Olly'yi Alex'e itekler ve kapıdan dışarı koşar. "Herkesi geri çekin. Griffin altı blok diyor."

"Evet, Mac de öyle dedi. Herkes, *hemen* tahliye edin!" Asma kata bakar ve Romeo ile Spence'e aşağı inmeleri için el sallar. "Gidelim. Herkes dışarı. Hepiniz dışarı çıkana kadar burayı temizleyemeyiz."

"Git, git, git, git." Jay'i acele ettirmeye çalışıyorum. "Hadi, Bishop."

"Deniyorum." Kesiciyi kapatmaya çalışırken kasları gerilir ve gerilir. "Dayan, Tate. Seni bırakmayacağım."

"Anladım." Gunner'ın sesi hem sevinç hem de korku dolu. "Etkisiz hale getirildi."

Evie'nin yeleğini alıp sahneye fırlatıyor, sonra bana dönüp bakmak için ipleri çekmeye başlıyor. Cebinden saati çıkarıyor ve tam o anda, tam o saniyede, yüzü solduğunda hayatım gözlerimin önünden geçiyor.

"Onunki daha uzundu." Yarım kalmış yeleğe yas tutar gibi bakar. "Onunki üç dakikaydı."

"Benim ne kadar vaktim var? Gunner?" Yüzünü tutuyorum. "Ne kadar?"

"Bir dakika on iki saniye. Koş." Jay'in elinden kesiciyi alır ve onu o kadar sert iter ki, sırt üstü yere düşer. "Kalk ve koş. Bir dakikan var. Kane! Git."

"Jay olmadan gitmiyorum." En büyük Bishop grubumuza doğru koşar ve küçük kardeşini yakasından yakalar, onu tek hamlede yerden kaldırır. Yüz kilodan fazla olan kardeşini sanki çok kolaymış gibi kaldırır. "Onu kes, Griffin. Kalk. Gidelim."

"Yeterli zaman yok. Kesip kaçmak ve patlama bölgesinden uzaklaşmak için zamanımız yok. Git!" Beni o kadar sert bir şekilde sırt üstü yatırır ki, başımın arkası yere çarpar. Kalçalarımın üzerine oturur, göğsümdeki kabloları koparır ve işe koyulur. "Git! Lanet olsun. Git işte."

"Yapamam..." Kane'in gözleri benimle Gunner arasında gidip geliyor. "Ben... Yapamam..."

"Kalırsan öleceksin! İkiniz de öleceksiniz."

"Ama kaçarsak *sen* öleceksin."

"Kırk dokuz saniye." Gunner, mini penseye benzeyen bir aletle dikkatlice, çok nazıkçe bir kabloyu keser. "Zaten zamanın kalmadı. Patlama sizi yerle bir edecek. Siktir git!"

"Gunner..." Kane'in gözleri neredeyse yaşlarla doluyor. "Öyle olmaz... seni bırakamayız. Kardeşlik, unuttun mu?"

"Piç çocuklar sayılmaz." Gunner'ın gözleri vücudumdan ayrılmıyor, ama beni düşünmüyor. Sanki burada olduğumdan haberi yokmuş gibi. O bir makine, bölümlere ayırabilen bir bilgisayar. Hayatta kalmak için bu gerekli, bu yüzden tellerimle uğraşıyor ve yüzümden akan gözyaşlarını fark etmiyor.

Kane, boşuk bir küfürle Jay'in yakasını tekrar kavrar ve onu ön kapıdan dışarı çeker.

"Otuz saniye, bebeğim. Benim için dayan. Kalp krizinden ölme."

"Düzeltil, düzeltil, düzeltil. Lütfen, Gunner. Düzeltil."

"Seni kurtaracağım, bebeğim. Söz verdim, değil mi?" Gunner'ın gözleri yaşlarla doldu. "Seni bulmak için geri döneceğime söz verdim."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Öleceğiz."

"Seni asla ölmeye bırakmayacağım. Söz veriyorum. Bir mi, iki mi? Libby? Bir mi, iki mi?"

"Ne? Bir mi iki mi ne?"

"İki kablo var. İkisi de siyah. Biri bizi mahvedecek. Diğerisi ise sorunu çözecek. Bir mi, iki mi?"

"Aman Tanrım. Bilmiyorum! İçgüdülerin ne diyor?"

"Bir. Bir olmalı."

"O zaman bir numarayı seç!" Saate bakıyorum. "Aman Tanrım!
On saniye. Bir numarayı seç!"

"Ama o sayı disleksisi var. Doğru yaptı mı?" "Aman Tanrım. Hayır.
Yedi saniye."

"Birinciye seç! Ben seninleyim. Ne seçersen seç."

"Ben bilmiyorum bilmiyorum." Sesim sesim hiçbir
daha bir bir titreyerek inlemekten başka bir şey değildir.

"Bilmiyorum."

"Bir." Saat geri sayarken pense ile tellerden birini kapattı.

Beş.

Dört.

Üç.

"Bir olmalı."

"Seni affediyorum," diye bağırırım. "Ne olursa olsun. Seni
affediyorum."

"İki." Saat bire geldiğinde, Gunner kabloları değiştirir ve penseyi
hizalar, vücut ağırlığını kullanarak üzerime uzanır ve keser.

Kesme sesini duyarım.

Saatın bip sesini duyarım.

Ve sonra kulüp zeminde yaptığımız ağır nefes alıp verme seslerini
duyuyorum.

Gözlerim kapalı. Kalbim kesinlikle durmuş, ama kafamda
sayıyorum. Gözlerimi açıp etrafımızdaki katliamı incelemeden önce on
nefes sayıyorum. Kulüp ayakta kalıyor ve Gunner beni vücuduyla
örterken kalbim onun kalbine çarpıyor.

"Patlamadı." Şok içinde etrafa bakınıyorum. "Patlamadı."

Gunner yavaşça göğsünü kaldırır ve aramızda sıkışmış yeleğe
bakar. Elleri, az önce Evie'ninkiler kadar titriyor. Yüzü solgun ve alnında,
saatlerce koşmuş gibi ter damlaları akıyor.

"Gunner." Nefes almaya odaklanıyorum ve onun gözlerini
bekliyorum. "Patlamadım. İkinci seçeneği nasıl bildin?"

"Çünkü... ben..." Dudaklarını yalar ve beni spor salonundaki o
güne geri gönderir. "Tanrım. Bilmiyorum. Çünkü pantolonuma iki
numarayı yapacaktım. Siktir, Lib." Yaklaşır ve titreyen dudaklarını
benimkilere bastırır. "O her şeyi mahvetti. Her zaman her şeyi
mahveder."

"Diğer yeleği de mahvetti mi?"

Jay'in daha önce bıraktığı kesiciyi almak için üzerime eğildi. Sanki düşünüyormuş gibi, kafesimdeki kilidi kırdı ve üçüncüsüne geçti. "Hayır, diğerini doğru yaptı."

"Yani diğerinde yanlış tahmin etseydin, hepimiz ölmüş olurduk?"

O başını sallar. Makası çeker. Ve bana doğru eğilerek kelepçelerimi keser. "Evet. Şu anda şansımız yüzde elli."

"Bu sadece..." O hızlı bir kesikle elimi serbest bıraktığında uzun bir nefes alıyorum. "Tanrım, Gunner. Bu yeterli değil."

"Biliyorum. Hadi." Kalçalarımın ineri ve oturmam için bana yardım eder. Nazik ellerle kafesi açar, açmasına yardım eder ve kollarımı içinden geçirir. "Dikkatli ol, bebeğim. Ölmüş olmalı, ama kendimden şüphe ediyorum."

"Şüphe etme." Sesim çatallanıyor, cihazdan kaçıp ondan olabildiğince uzaklaşırken. "Şüphe etme. Şüpheyeye zamanımız yok. Hadi." O sadece çömelip sözde ölü yelekleri incelemeye devam ederken, ben onun elini tutuyorum. "Çıkalım buradan. Bomba imha ekibini gönderip onları imha ettireceğiz."

"Evet." Yavaşça ayağa kalkar ve dağınık kulübün geri kalanını incelemek için döner. Olly'nin Colt'u, hiç katılmadığımız bir savaşın tuhaf bir anıtı gibi dans pistinde terk edilmiş halde yatmaktadır. Kan sıçramaları, müşterilerin zevkine sunulmak üzere sergilenen içki şişelerinin bulunduğu camda bir desen oluşturur.

Dünya sessizdir, çünkü herkes altı blok öteye gönderilmiştir.

"Daha önce hiç bu kadar sessiz bir dünyada bulunduğumu sanmıyorum."

"Bizi terk ettiler," diye mırıldanır Gunner kapılara yaklaşırken. "Bizi tren raylarına bağlanmış melez köpekler gibi terk ettiler."

"Hayır, onlar..." Kaşlarımı çatıp, onun sözlerinin bizi incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Hayır, geri dönmeleri emredildi. Hayattayız. Bunun için mutlu olalım..."

"Bizi geçirin!" Kane Bishop'ın gürleyen sesi, kulübün kapısını açar açmaz gözlerimizi ona çevirir. O ve Jay, Spence ve Romeo'nun tutuşlarına karşı mücadele ederler. Askerler tüm güçlerini kullanarak kardeşleri geri itmeye çalışırlar, ama bu Bishop'ların kaybetmeyi reddettiği bir savaştır. Arkadaşlarına karşı kirli bir mücadele verirler ve her saniye ilerleme kaydederler

ilerliyorlar, ama sonra kapı arkamızda çarpıyor ve dört çift göz, sessizliğin içinde bize bakıyor.

Jay onunla savaşımayı bıraktığı için Romeo öne doğru sendeliyor. Spence dönüyor ve gözleri bize takıldığında, en büyük kardeşi bırakıyor ve nefesini toparlamak istercesine ellerini dizlerine indiriyor.

Gunner'ın hayatında ilk kez, tepeden tırnağa silahlanmış ve tüm hızıyla koşan kardeşleri, nefret yerine kabul ve sevgi dolu gözlerle ona doğru koşarlar.

EPILOG

Gunner

Elmaslarla süslü gelinlikler. Abartılı çiçekler. Süslü kilise ve pahalı takım elbiseler. Bu düğüne Fortune 500 listesindeki zenginler ve maç başına on milyonlarca dolar kazanan profesyonel sporcular katılır.

Avukatlar, doktorlar, güvenlik görevlileri. Ve polisler.

Her cebinde para var. Her bankada para var.

Jay Bishop'ın düğün töreninde, diğer herkesinkiyle uyumlu siyah bir takım elbise giymiş olarak en arka sırada oturuyorum. Yakam açık, ceketim üstümde, elimdeki hariç hiçbir dövmem görünmüyor.

İki kız bebek birkaç adım ötemde oturuyor. Siyah saçlı. Buz gibi sarı saçlı. Tatlı küçük gülümsemeleri ve parlak mavi gözleri var. Diş çıkarma halkalarıyla oynuyorlar ve bugün kısa hayatlarında büyük bir gün olduğunu bilmiyorlar.

Amcaları Jay evleniyor, Sophia teyze *sonunda* evet dedi ve babalarının tören sırasında kızlara bakmamız için bana ve Libby'ye güvendiği gerçeği, bu kilisedeki hiç kimsenin gözünden kaçmıyor.

Luna ve Rose Bishop, Kane'in en değerli varlıkları. Kızları, onun için savaşa gireceği tek şey, Jay'in evlenmesine yardım etmekle meşgulken bana, piç kardeşe emanet edildi.

Sadece birkaç ay önce, beni ezip geçecek ve ölüm ilanım gazetelerde çıktığında hiç pişmanlık duymayacağını düşünürsek, bu çok alçakgönüllü bir davranış.

Luna *gah-gahlar* ve kız kardeşini lastik bir halka ile vurur, ama küçük bebek bağırmak yerine arkasını döner ve ona karşılık verir.

"Al." Libby öne uzanıp siyah saçlı bebeği alır, sonra dönüp onu kucağıma bırakır, böylece küçük beyaz dinozorlu kırmızı elbise uyluklarımın üzerine dökülür ve kıvranan bebek kıkırdar ve babasının dikkatini çeker.

O en önde duruyor, biz ise en arkada oturuyoruz. Bu, yapışkan bebeklerin annelerini takip edip töreni mahvetmelerini önlemek için yapılmış bir girişimdi. Ancak mesafeye rağmen, Kane'in kulakları kızlarını tanımak için son derece hassastır.

Jay yeminini eder, Sophia'ya kendini adar ve her zaman havalı davranmayacağına söz verir. Ama Kane'in gözleri bir anlığına üzerimizde kalır. Kucağımdaki Rose'u inceler, sonra Libby'nin kucağındaki Luna'yı inceler. İncelemesinden memnun kaldığında, gözleri bana döner ve gülümser.

Biz... kardeşiz.

Belki isteksizce. Ama şüphelerim yok oldu, kötü tavırlar da öyle – çoğunlukla. Jay, kızına asıldığım gerçeğini unutmaya meyilli görünüyor, özellikle de düğün gününde tutuya çok benzeyen bir elbise giydiği için.

O, onun dansçısı ve tanıdıkları herkesin önünde onun fantezilerini yerine getiriyor.

"Sizi karı koca ilan ediyorum." Bugünkü nikah memuru Angelo gülümsüyor ve sanki "*haydi bakalım*" der gibi elini sallıyor. "Gelininizi öpebilirsiniz."

Libby

JAY EVLİ BİR ADAM, bu da Spence'in tekrar sınıfın palyaçosu olduğu anlamına geliyor. Jay en azından bir dakikalığına saygınlığını korumak zorunda, bu yüzden dans pistinde kendini ve sevimli kızı Abigail'i rezil eden Spence oluyor. Kızın kardeşleri de bugün törende ve Spence, kızı okşarken ve onu bir okul kızı gibi kıkırdatırken, onların onaylamayan bakışlarını hiç umursamıyor. İki metrelik boyuyla kızın minik vücudunu gölgede bırakıyor, ama kız devini kontrol ediyor ve

gel buraya diyen gözleriyle onu odanın ortasından çift kapıdan dışarı çıkarır, böylece ortadan kaybolabilirler... Sanırım başka bir yerde okşamaya devam edeceklerdir.

Kane üç kızıyla da dans ediyor. Bishoplar küçük bir dans çemberi oluşturuyor; o bir bebeği tutuyor, Jess diğerini tutuyor ve birlikte birbirlerine yakınlaşıp sallanıyorlar.

Ve onlardan çok uzak olmayan bir yerde, Jay Soph ile dans eder ve kulağına bir şeyler fısıldar.

Kollarımı Gunner'ın boynuna doladım ve ona ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde durmaktan ayaklarım ağrıyordu. O da kollarını belime doladı ve dudaklarını tenime bastırdı. Göğüs göğüse, birlikte hareket ettik ve kardeşler çemberini tamamladık.

İlk kez, üç Bishop kardeşi aynı odada, mutlu, dans ediyor ve kaygısız.

Hiçbirine böyle bir hayat verilmemişti. Sürekli savaş modunda, her zaman arkalarına dikkat eden, uzun zamandır üç ayrı varlık olan üç kardeş. Hayatta kalmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorunda olan üç ayrı kardeş, çünkü babaları güçlerini bölmek umuduyla onları farklı yönlere sürüklemişti.

Colum öldükten ve düşmanları silahlarını bıraktıktan sonra, üçü tehdit olmadan ve gözlerinde gerçek mutluluk parıldayarak yeniden bir araya gelebildiler.

Hepsinin babalarına benzediğini söyleyebiliriz. Ve bu doğru; aynı çeneye, aynı göz şekline sahipler. İkisi Colum'un göz rengini almış, ama üçü de aynı saç ve buruna sahip. Hepsi öldür ya da öl inancına derinden inanıyorlar, ama buna karşı koyuyorlar, Colum Bishop'un damarlarına enjekte ettiği zehri yeniyorlar ve bugün burada olmalarıyla, Bishop Sr.'ın yarattığı cehennemden kurtulduklarını kanıtlıyorlar.

Üçü de mutludur. Onları seven insanlarla çevrilidirler ve kontrol ettikleri şey kesinlikle bir ordu olsa da, bu bir sevgi ordusudur. Saygı ve kardeşlik ordusu.

Bu, Gunner'ın sessizce umduğu şeydi ve şimdi sahip olduğu her şey.

Tek çocuktu, ama şimdi üç kişiden biri. Kız kardeşi yoktu, ama şimdi birçok kız kardeşi var. Bir ailenin parçası olmayı hiç beklemiyordu, ama şimdi iki yeğeni var ve bir tane daha yolda.

Her şey onun için olması gerektiği gibi ve ben ona taşınmama izin vermesi için yalvardım, şehirde bir eve taşınmam ve pencereden dışarı baktığımda her zaman biraz yeşil hissedeceğim bir plaza'da oturmam için yalvardım, ama taşınmak istediğimi defalarca söylememe rağmen, o benim saçmalıklarımı anladı ve izin vermedi.

Polis ailesinden ayrılmak istemediğimi biliyordu. şehirde bir süs eşyası gibi bir hayat sürmeye asla razı olmayacağını biliyordu. Dahası, kardeşlerine daha yakın olmak istediği için eşyalarını topladı ve Griffin Industries'in yeni bir şubesini kurdu. Plaza hala duruyor ve Annaliese her zamanki gibi orayı yönetiyor, ancak Gunner burada kendi küçük ofisini açtı.

Ofiste yirmi kadar çalışan var, bunlardan dördü, mümkün olduğunca az insanla konuşma çabasına yardımcı olan asistanlar. Checkmate, teknoloji ve diğer şeyler için Griffin ile bir münhasırlık anlaşması imzaladı.

Patlayıcı türden şeyler.

Jay ve Kane çoğunlukla kendi işlerini bırakıp Gunner ile takılıyorlar, çünkü bilgisayar yapmak havalı olsa da, patlayıcı yapmak çok daha havalı.

Gunner'ın taşınması sayesinde işimden ayrılmak zorunda kalmadım, patronum çok mutlu ve şimdi Gunner ile Kane ve Jay'in birkaç blok ötesinde bir evde yaşıyoruz ve onları her gün görüyoruz. Bu, kardeşlerin hiçbirinin kurtulmak isteyeceğini sanmadığım bir karşılıklı bağımlılık ve benim de kesinlikle engellemeye çalışmayacağım bir şey.

Aralarında telafi edecek çok şey var ve Jay, Olly'yi ararken seyahatlerimizin çoğunda Gunner'ın varlığını görmezden gelmiş olsa da, Kane hala telafi etmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyor. Jay, Kane'in sahip olmadığı iki ayını Gunner ile geçirdi ve en büyük olan Kane, baba figürü olmak zorunda hissediyor. Bakıcı. Bu da, o zamanı telafi etmesi ve artık küçük kardeşi olarak kabul ettiği adamlarla bağ kurması gerektiği anlamına geliyor.

Kane o gün toplantı odasında dürüsttü – o şiddetle sever. Eğer dışarıdaysan, onun için ölmüşsündür, ama içeri girersen, *içindesindir*.

Ve şimdi Gunner o kadar içerde ki, ne yapacağını bilemiyor. Yalnız bir hayat yaşamış ve şimdi kendini o kadar çok insanla çevrili buluyor ki, nefesini toplayana kadar gizlice dışarı çıkıp evde saklanırken yakalanıyor.

Üç kardeş de kendi tarzlarında farklılar, ama en derinlerine indiğinizde benzerlikleri görüyorsunuz. Sevgi. Sadakat. Saygı. Ve en sinir bozucu mizah anlayışı.

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" Gunner, gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Burası çok sıcak."

"Tabii." Topuklarımın üzerine çöküp elini tutuyorum ve o beni dans pistinden uzaklaştırıyor. Kane, Jess ve kızların yanından geçiyoruz ve elleri dolu olmasına rağmen Kane, geçerken yumruğunu uzatıp tokalaşmak için elini uzatıyor.

Dans pistinin kenarlarından, Jay ve Soph'un etrafından dolaşıyoruz. Soph, dansçı kalçalarıyla Jay'i baştan çıkarıyor ve Jay'in elleri, Soph'un minicik karnını okşuyor.

O on yıl dedi. O on gün dedi.

O kazandı, o kaybetti, ama o bu konuda pek de üzgün görünmüyor.

Koltukların arasından geçip çıkışta düğün organizatörü Meg ile aynı anda buluşuyoruz. O güzel, sarışın ve o kadar sinir bozucu ki, geçmişte milyonlarca kez onu işyerindeki kafeslerimize atma dürtüsü hissettim.

Tabii ki, sinir bozucu olmak suç değildir ve ben iyi bir polis olmak istiyorum, bu yüzden onu rahat bırakıp spor salonuna geri dönerek içimdeki dürtüleri bastırmaya çalışıyorum. Bu gece o kadar iyi bir ruh halindeyim ki, Gunner'ı acele ettirmeye bile çalışmıyorum, böylece elinde bir dosya tutan ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyen bomba gibi kadınla sohbet etmek zorunda kalmıyoruz.

"Selam, Tate." Meg geniş bir gülümsemeyle parlak kırmızı rujunun ardında inci gibi beyaz dişlerini gösteriyor. "Eğleniyor musunuz?"

"Düğün çok güzel. İyi iş çıkarmışsın." Kapıdan içeri girip salona adımımızı attığımız anda sıcaklık ve müziğin azalmasıyla rahat bir nefes alıyoruz. "Ya sen? Dinlenmeye vaktin oldu mu?"

"Tabii ki. Pasta harikaydı, değil mi?"

"Hindi yemeği çok hoşuma gitti," diye cevaplar Gunner, bastırılmış bir gülümsemeyle. Bastırılmış, çünkü o hala nadiren arkadaş edinen huysuz biridir, ama hindi o kadar lezzetliydi ki, onu es geçemezdi. "Yemeklerden kim sorumlu? Çünkü çok lezzetliydi."

"Arkadaşım cateringi yaptı." Meg not defterine bir not alır ve bizi salonun sonuna kadar takip eder. "Ona söylediğini mutlaka ileteceğim."

"Oh, tatlım! Evet."

Köşeyi dönmeden önce dururuz, birkaç metre öteden Dolly'nin uygunsuz sesleri duyulur. Grup olarak kaşlarımızı kaldırır ve gülümsemelerimizi bastırırız, çünkü bu Dolly'nin sık sık söylediği Bishop'tan esinlenen *"Oh, tatlım, çok seksi görünüyorsun"* sözü değildir. Ama başka bir şey, çok daha... şey... fiziksel bir şey.

"Bırak da..." Zavallı kadın, görünmeyecek bir yerde homurdanıyor. Bir süre sonra kükrüyor ve hemen ardından mırıldanıyor. "Evet. Bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyorsun."

"Aman Tanrım." Meg fısıldayarak güler ve elini ağzına bastırır. "Dolly herkesin içinde sevişiyor mu?"

Gunner başını sallar, ama bunu bilmesinin imkanı yoktur.

Onu köşeye itip, elimi sallayarak kovma hareketi yaptığımda, o bizim kurbanlık kuzumuz, günah keçimiz olur.

"Git kontrol et," diye fısıldarım. "Eğer sevişiyorsa, onu karakola götürmem gerek." Karnım sessiz bir kahkaha ile titrer. "Lütfen bana sevişmediğini söyle."

Gunner son bir adım daha atar ve köşeyi gözetler, sessizlik içinde gülümseyen gözlerle geri döner ve başını sallar. "Sevişmiyor. Ama ne kadar öpüşmek yasadışı sayılmaz?"

Dudaklarım kıvrılır.

"Oh Dolly." Bir erkeğin sesi koridorda yankılanır ve bu beni ve Gunner'ı güldürse de, sanki Meg bir elektrik prizine çatal sokmuş gibidir.

Artık gizli davranmıyor, artık kıkırdamıyor, köşeyi dönüyor ve yüzü bembeyaz oluyor.

"Baba?"

Gunner ve Libby'nin hikayesi Checkmate Serisini tamamlıyor. Sırada **Evie** ve **Ben** ve **yeni nesil** serisindeki diğ er tüm çocuklar var. [Wildcard'ı](#) Şimdi sipariş edin ve hayatınızın en çılgın macerasına hazır olun hayatınızın en çılgın yolculuğuna hazırlanın.

TEŞEKKÜRLER

Onlarca kitap yazdım ve siz hala benimle birliktesiniz.

En iyi arkadaşlarım ve en büyük destekçilerim olan Tink ve Mac'e teşekkür etmek istiyorum. İkinizi de çok seviyorum. Benim olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Debbie ve Siddhi, emekleriniz için teşekkür ederim. Verdiğiniz her geri bildirime minnettarım.

Kapak tasarımcım – Amy Q – çalışmalarını gerçekten çok beğeniyorum!

Teşekkür ederim.

Editörüm – Bird's Eye Books'tan Jen. Düzenleme sırasında gösterdiğiniz mizah ve yorumların için teşekkür ederim. Bazı yorumların beni gerçekten çok güldürüyor.

Düzeltilmenim Lindsay, sen bu adamları her zaman parlatıyorsun.

Teşekkür ederim.

Ekibim - sizi çok seviyorum. Sonsuz ve son derece tutkulu desteğiniz için teşekkür ederim.

Ve kocama ve bebeklerime - teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut

Bulmak

Hayatta Kalan Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atma Kule

Oyunu For Keeps

Rise Of The King

Atı Feda Et Kazanan

Her Şeyi Alır

[Şah Mat](#)

Stacked Deck - Rollin On Next Gen

[Joker](#)

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) [Yeniden](#)

[Başlamak – Kısa Hikaye](#) .

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam](#)

[Döngü – Kısa Hikaye](#) .

[Worth Fighting For – Bobby & Kit Novella](#)

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

Bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesini okumak için [buraya tıklayın: BookHip.com/DPMMQM](http://BookHip.com/DPMMQM)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

